

Giường Đàn Bà

Contents

Giường Đàn Bà	2
1. Chương 1: Người Đàn Bà Ấy Tỏa Hương Ma Quái	2
2. Chương 2: Đi Giữa Vòng Vây Của Đàn Ông	5
3. Chương 3: Đi Theo	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5: Tôi Muốn Sinh Con	16
6. Chương 6: Tối Nay Em Về Với Anh, Được Không?	17
7. Chương 7: Để Tôi Đến Gần Anh	19
8. Chương 8: Mất Sắc Như Dao	22
9. Chương 9: Có Đúng Là Trên Giường Không?	24
10. Chương 10: Máu Trên Lưng Anh Chảy Qua Kẽ Tay Tôi	26
11. Chương 11: Chờ Anh Dụ Dỗ	30
12. Chương 12: Chết Cũng Không Tha	33
13. Chương 13: Có Thể Đưa Em Đi Bệnh Viện Được Không?	36
14. Chương 14: Trên Đường Chạy Khỏi Bệnh Viện	39
15. Chương 15: Hút	43
16. Chương 16: Tôi Đi Với Cô	49
17. Chương 17: Ruồng Bỏ	53
18. Chương 18: Vui Mừng Và Khát Khao Cùng Đến	55
19. Chương 19: Trả Thù	60
20. Chương 20: Rất, Rất... Rất Tuyệt!	65
21. Chương 21: Bánh Kem Bày Trên Tấm Thảm Làm Tình	71
22. Chương 22: Đôi Chân Trắng Nón Quặp Lấy Chân Người Tình	77
23. Chương 23: Khoảng Cách Số Không	81
24. Chương 24: Một Chút Thương Cảm	84
25. Chương 25: Bob Gặp Tai Họa	89
26. Chương 26: Ra Tay Cứu Độ	93
27. Chương 27: Khóc Lóc	95
28. Chương 28: Không Chốn Nương Thân	98
29. Chương 29: Sờ Mông Và Cái Tát	102
30. Chương 30: Về Nhà	108
31. Chương 31: Ghen Tị Không Thể Tả Nổi	113
32. Chương 32: Giày Vò	118
33. Chương 33: Nỗi Buồn Âm Ỉ	122
34. Chương 34: Nhà Nghỉ Lôi Vần	130
35. Chương 35: Nước Mắt Rất Rẻ	131
36. Chương 36	135
37. Chương 37: Em Không Đáng Một Trăm Nghìn	138
38. Chương 38: “cửu Trùng Thiên” Và “ Địa Ngục”	144
39. Chương 39: Giấy Giũa	152
40. Chương 40: Rất Nhiều Máu	156

41. Chương 41: Ai Nhìn Tôi Sẽ Đuổi Cổ	161
42. Chương 42: Tôi Không Phải Là Gái Điểm Ư?	164
43. Chương 43: Vẫn Còn Một Con Dao	167
44. Chương 44: Không Ngờ Anh Ta Quỳ Xuống	170
45. Chương 45: Lời Bạt	176

Giường Đàn Bà

Giới thiệu

Tác giả: Cửu Đan Dịch giả: Sơn Lê Nhà Xuất Bản: Nxb Văn Hóa Sài Gòn Ngày xuất bản: 05/2009 Số trang: 456 trang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giuong-dan-ba>

1. Chương 1: Người Đàn Bà Ấy Tỏa Hương Ma Quái

Rồi chị ta cười, tôi thấy rất rõ nét nhẵn nơi khóe mắt chị ta. Lập tức tôi ngược lên, để ánh đèn chiếu thẳng vào mặt tôi với làn da tươi trẻ. Đối với đàn ông, tuổi trẻ còn quan trọng hơn tư tưởng rất nhiều.

Bob 1.

Lần đầu tiên tại một buổi họp mặt ở Đại sứ quán Pháp.

Trong buổi họp mặt cứ phát đi phát lại bản nhạc "Tình yêu màu xanh".

Cô ta đến hơi muộn, trang phục có phần kì quái, giữa mùa đông rét buốt chỉ mặc một chiếc áo cộc tay, không mặc áo ngoài, trên đầu hững hờ chiếc mũ đỏ. Cô nhìn mọi người, thoáng chút bối rối, tưởng chừng không liên quan gì đến buổi party này mà định vào phòng ngủ, nhưng vô tình đi vào đây. Về sau cô nói với Bob đây là tiền vệ, tiền vệ không phải là một, ở một ý nghĩa nào đây là phản một, tiền vệ là tiền vệ. Nói xong cô cười, đưa hai bàn tay lên che mặt, cái vẻ run rẩy cho anh cảm giác khác với những người dự họp mặt hôm ấy. Hôm ấy, ánh mắt cô rất trống trải, âm u. Anh cứ băn khoăn ánh mắt ấy phải là một không.

Nhưng hôm ấy Bob không để ý đến một, trang phục của anh không có gì là sang trọng, trên người anh lúc nào cũng mặc bộ đồ màu nâu. Trong phòng của anh đến cả cái gương cũng không có. Bob nghèo đến Đại sứ quán là để gặp Derrida, anh cũng muốn nói với ông ta về cuộc sống bấp bênh của mình. Anh cũng đã chuẩn bị tư tưởng, nếu không có cỗ hội, chủ nhân của buổi họp mặt ít ra cũng mời ăn một bữa ngon lành.

Bob cầm ly rượu trên cái khay của chiêu đãi viên. Một ly rượu vang đỏ, tỏa ánh long lanh. Anh bước trên sàn nhà lát gỗ, bốn bức tường đều treo ảnh, rất nhiều ảnh. Những bức ảnh rất tốt, mờ mịn, không trông rõ, nhưng anh biết trong ảnh có người, một phụ nữ. Anh cau mày chán ghét, nghĩ bụng: Cái gã thợ ảnh không biết ngưng, ảnh thế này mà cũng treo lên, nó định trưng cái gì ra đây?

Nhiếp ảnh gia cũng cầm một ly rượu đi đi lại lại, khẽ mỉm cười với mọi người, nom hơi đáng thương, giống như một kẻ nhát gan chỉ sợ không chu đáo, có kẻ đập đĩa bàn của anh trong khi anh không ngừng quan sát mặt bạn gái. Anh ta nói tiếng nước ngoài với người nước ngoài, có lúc nói tiếng Anh, có lúc nói tiếng Pháp. Anh ta nói tiếng Hoa với người Trung Quốc, nhưng Bob hồi học thạc sĩ đã thi được tiếng Anh qua cấp 8, nên anh biết rõ trong ba thứ tiếng đó, anh chàng kia chẳng nói tốt được tiếng nào, kể cả tiếng Hoa. Vì anh ta là người Đông Bắc nhưng nói có phần giống như ca khúc của ca sĩ Tuyết Thôn vậy. Lúc này lại có một anh lùn đến. Anh này để tóc dài, vừa bước vào, mắt đã đảo điên nhìn ngó, cười với các quan chức người Pháp, nói thứ tiếng Pháp khiến Bob phải buồn nôn.

Đúng lúc đó, Mạch đi vào, chân cô rất dài. Dưới con mắt Bob, khuôn mặt dưới cái mũ đỏ và hai cánh tay trần đó đúng là mang nước da thiên thần. Cô đi giữa đám đông, dù là người ngoại quốc hay người Trung Quốc

cũng đều phải ngắm nhìn. Cô cũng nhận thấy rõ mình đã đến đúng địa điểm. Nếu như đây là buổi trình diễn của sinh viên trường điện ảnh, hoặc cuộc thi người mẫu, chắc chắn cô không là gì, bởi cô không có đủ bất cứ tư cách nào trong số đó. Nhưng cô đến một đại sứ quán là nơi tụ tập của những người có văn hóa. Tuy mắt cô không đủ sáng, nhưng cặp mắt và bộ ngực khiến mọi người phải chú ý. Sau đấy, Bob làm quen quan sát sàn sạt, khoảng cách giữa hai người là "số không", cùng cô bàn luận về chuyện ấy. Cô rất phản cảm, thấy Bob hết sức đê tiện.

Vào lúc ấy, nhạc vang lên đến tận chín tầng mây. Một lần nữa bản nhạc "Tình yêu màu xanh" lại vang lên. Bob rất kích động, quên rằng mình bắt đầu thất vọng dự cảm mình với cô gái kia sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Mạch đi vào giữa đám đông, rất khéo léo chào những người quen biết. Xem ra cô quen biết rất nhiều người nước ngoài ở đây, tưởng chừng cô sắp sửa phỏng vấn họ. Cô chụp ảnh chung với nhà nhiếp ảnh, nhưng nụ cười của cô khiến cho bạn gái của nhà nhiếp ảnh không vui. Bob trông thấy khi cô cười với nhà nhiếp ảnh, người phụ nữ đứng bên phải nắm chặt lấy tay nhà nhiếp ảnh, giống như người nắm chặt cái ô trong cơn mưa. Bob như thể nghe thấy tiếng cãi nhau của đôi trai gái kia. Người phụ nữ mắng người đàn ông của mình. Trông thấy cái trò rở tiền ấy cũng rung động, lòng dạ anh thật độc ác. Anh kia nói lấy lòng, Chẳng qua đây là cuộc triển lãm tác phẩm của chúng ta, anh cần phải tạo quan hệ tốt với giới báo chí. Người phụ nữ nói, Anh làm em đau lòng!

Mạch đến gần Bob, như nói với người bên cạnh lại như nói cho Bob nghe. Thật buồn cười, nó làm như em cướp mất chồng nó không bằng, thật buồn cười. Có người cười nhạt, nói, Biết đâu không phải là chồng, mà là một trai bao.

Tim Bob bỗng đập mạnh. Anh nhìn Mạch, mong cô chú ý đến mình.

Mạch không nhìn Bob, ánh mắt cô thật mê hoặc. Cô đứng với vẻ chán chường, cái mũ đỏ như che khuất tầm mắt cô. Cô nói, Hôm nay đến là thất vọng!

Bob do dự không biết có nên bắt chuyện với Mạch không. Đầu tiên anh nhìn cô bằng ánh mắt như những ngón tay vuốt ve cô, từ khuôn mặt đến đôi cánh tay trần. Nhưng cô không hề hay biết. Anh muốn nói với cô, Hôm nay tôi cũng thất vọng bắt đầu từ "Tình yêu màu xanh".

Hai tay anh cho vào túi quần, từng bước đến gần Mạch, tưởng chừng nghe rõ nhịp tim của mình. Anh nghĩ có thể mình chỉ cần lên tiếng, cô ta sẽ lập tức tan ra như một viên kẹo. Anh ngửi thấy mùi cơ thể của cô, thậm chí ngửi thấy mùi từ trong miệng cô tỏa ra.

Anh định nói với cô, một lý do khác làm tôi thất vọng nữa là, Derrida không đến. Nếu hôm nay ông ấy không đến, suốt đời tôi không nên tha thứ cho Pilison, chủ nhân của buổi họp mặt hôm nay. Cái thằng người Pháp khốn kiếp, rõ ràng sinh ở Paris, nhưng cứ khẳng khẳng bảo mình cùng với Derrida sinh tại Alger.

Sự thật thì cái nhìn anh chàng Pilison nhiều sự bất Derrida phải làm theo bằng được cuộc triển lãm ảnh này, đồng thời với danh nghĩa Derrida để chèo kéo những tri thức như Bob và Mạch đến.

Nhưng với một cô gái như Mạch có hứng thú đối với Derrida không? Hôm nay cô đến với tư cách gì? Đến với Derrida sao? Không, trông cô đội cái mũ đỏ thì rõ ràng cô không thể đọc và hiểu Derrida. Ngay như Bob tôi đây cũng thường xuyên bị ngôn ngữ của Derrida chìm sâu xuống cống, hỗn loạn và đen tối.

Mạch không thể là người quen biết Derrida, một nữ trí thức đối diện với lý luận và tư tưởng độc đáo của một người đàn ông, nhiều lắm cũng chỉ là học làm sang mà thôi. Mạch có ngoại tặc không? Phải chăng cô ta gián điệp, chân thành hơn?

Anh ta vừa quay lại cười với Mạch, ngay lúc ấy có người gọi Mạch.

ghi chú: Jacques Derrida (1930-2004) người Pháp gốc Do Thái, nhà triết học lý luận văn học, mỹ học, ký hiệu học, người đề xướng thuyết "Giải cấu trúc" (Deconstruction). ND

Mạch 1:

Tôi quay lại, thì ra Kha, anh bạn đạo diễn của tôi. Qua đầu anh, tôi thấy chị kia đang nhìn tôi, khoe miệng như nở nụ cười chế giễu. Hình như chị ta vẫn nói, xem kia, đứa con gái thấp hèn...

Chị ta có khuôn mặt xinh đẹp và trang phục tinh tế, chừng bốn mươi, mặc cái áo len đen cổ thấp, mái tóc cắt ngắn bằng bẹn phủ trước trán. Và rồi chị ta bất ngờ đến trước mặt tôi và nhà nhiếp ảnh, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng nghiêng rằng nghiêng lợi nhấn mạnh từng chữ, chỉ cần ai đó ngủ với chị ta một đêm nhất định sẽ hối hận.

Mặt tôi đỏ bừng, may mà cái mũ sụp thấp, bóng tối che khuất khuôn mặt. Trong lúc bối rối, tôi vội chạy về hướng khác. Nhưng đây là bức tường, trên tường treo ảnh chị ta. Tôi ngược nhìn, và lần đầu tiên phát hiện thấy trên tấm ảnh phủ đầy bóng tối cũng là chị ta. Miệng chị nở nụ cười trào lộng, tưởng như dùng cái trào lộng để tạo thành một dòng sông, một dòng sông có nước chảy róc rách.

Kha phanh tà áo len, để lộ yết hầu.

Tôi ôm anh. Cái mũ của tôi chạm vào khuôn mặt tươi cười trẻ trung của anh. Môi anh chạm vào má tôi khiến tôi cảm thấy ướt át.

Anh nói, Mạch, tại sao em vẫn còn ở Đại học Bắc Kinh, vẫn không tốt nghiệp nổi? Có lẽ một ngày nào đây anh sẽ mời em vào vai chính. Gần đây anh đọc một tiểu thuyết có tên "Phổ Trường An".

"Phổ Trường An", cái tên hay đấy.

Đáng tiếc em vẫn ở Đại học Bắc Kinh, nghe nói em đang học MBA, thật buồn cười, nếu không đến với đoàn làm phim của anh.

Tôi bật cười. Tôi biết chị kia đang nhìn tôi từ xa. Tôi nói với Kha, anh định mời em vào vai chính à?? Nếu anh cho em vào vai chính, em có thể không học MBA nữa.

Em tha cho anh, anh còn trách nhiệm đối với khán giả. Anh có đồng ý thì khán giả cũng không đồng ý. Em vừa học vừa làm, được không?

Tôi đang định nói thì anh nói trước, Em chờ anh một lát. Anh trông thấy một người quen... Lát nữa anh sẽ gặp em...

Anh gọi to Bob, vừa gọi vừa đi tới. Tôi nhìn theo, nghĩ bụng, cái anh chàng Bob kia cũng phải năm mươi tuổi. Nhưng tôi không đeo kính, chỉ lơ mơ trông thấy một người đàn ông cao, có mái tóc dài.

Trong những cuộc gặp gỡ quan trọng như thế này, tôi luôn tạo cho mình một khuôn mặt thanh thản. Tuy tôi không thể nhìn rõ từng người, nhưng họ cũng không cần phải nhìn rõ. Giống như một tòa nhà, tôi không cần phân biệt viên gạch, không cần biết các viên ngói khác nhau như thế nào. Trong đại sứ quán chỉ toàn những người để tóc dài như Bob, cổ áo sơ mi rất bẩn, đúng vậy, tôi còn trông thấy những mái tóc dài biết nói. Những người đàn ông tóc dài ánh mắt đề lõng lạnh sáng, họ đang chờ đợi gì? Đang chờ đôla hay franc?

Lúc ấy có một người đàn ông đi về phía tôi: Pilison. Tuy tên là Pilison, tuy anh cao lớn có mái tóc vàng, mũi cao, đôi mắt xanh trũng sâu chứng tỏ là một người nước ngoài, nhưng nói tiếng Hoa rất chuẩn. Hai năm trước, anh đến Đại học Bắc Kinh để giảng bài, rất nhiều nữ sinh viên ước ao được dựa vào đôi cánh tay đầy lông vàng, bước theo anh, đi đến một nơi rất xa. Nhưng Pilison cứ đi vòng quanh một chỗ.

Đôi mắt Pilison tỏa ánh ướt át, giống như hai con nòng nọc đang bơi trong nước. Anh nói, Đừng buồn, cô Mạch. Có thể Derrida là một ông già người Pháp có phong độ nhất mà cô gặp, chẳng phải cô thích những người già như Hemingway đó sao? Có thể cô không đọc sách của Derrida, có thể giải cấu trúc và tư tưởng của ông ấy không quan trọng đối với cô, nhưng nên gặp ông ấy, cô sẽ không giữ khoảng cách nào đối với ông, nhưng phải biết...

Pilison dừng lại, nhìn những người chung quanh, nói, Mỗi một tri thức Bắc Kinh đều chờ đợi, muốn nghe ông ấy nói gì.

Tôi cũng nhìn quanh, nhưng không cần thận lại nhìn vào chị kia. Chị ta đang cười như điên với mấy người đàn ông. Pilison nghe thấy tiếng cười, liền quay lại. Tôi hỏi, Tại sao trên bức tường của anh ta lại treo ảnh người phụ nữ kia, chỗ nào cũng treo, tại sao?

Pilison nói, Cô không biết à? Hôm nay có người xuất tiền, một nhiếp ảnh tổ chức buổi hôm nay, trên tường treo ảnh của anh ta chụp. Anh ta muốn cho Derrida một ấn tượng, chủ yếu là chị kia. Đây là một phụ nữ rất giàu, rất nhiều tiền. Cô có nghe nói đến Thẩm Xán không?

Thẩm Xán?

Chỉ trông thấy ảnh chị ta nhiều như lá rụng treo trên tường, tỏa không khí ma quái, thối rữa... Tôi nhìn chị ta nghĩ xem chị ta là ai. Pilison bỗng nắm tay tôi, nói, Nào, tôi giới thiệu với cô.

Anh không giải thích gì, lôi tay tôi, rẽ đám đông. Thẩm Xán đang đi ra phía ngoài, anh gọi chị ta lại.

Chị ta quay lại nhìn tôi. Pilison đẩy tôi đến trước chị ta, nói, Bà Xán, đây là cô Mạch, phóng viên hàng đầu của "Tuần san Giải Trí". Bài cô viết rất giàu tính tư tưởng, mọi người đều thích đọc, tuy nhiên xin lưu ý, nếu không cẩn thận cô ta sẽ đưa cả bà vào bài viết. Tôi suýt chạm vào bộ ngực nhô cao của chị ta. Chị ta nhìn tôi, khẽ gật đầu, tôi cũng gật đầu đáp lại. Tôi do dự không biết có nên đưa tay ra bắt hay không, tôi để ý xem chị ta có bắt tay tôi không. Chị ta không, cứ đứng vờn thẳng người bất động. Chị ta đưa ánh mắt nhìn Pilison, nói, Giải trí? Giải trí làm thế nào để có tư tưởng?

Rồi chị ta cười, tôi thấy rất rõ những nếp nhăn nơi khóe mắt chị ta. Lập tức tôi ngước lên, để ánh đèn chiếu thẳng vào khuôn mặt tôi với làn da tươi trẻ. Đối với đàn ông, tuổi trẻ còn hơn tư tưởng rất nhiều.

Điện thoại của Pilison. Anh ta ra ngoài nghe điện.

Tôi và chị kia lại nhìn nhau. Chị ta không nói gì, tôi cũng không nói gì, chúng tôi mỗi người đi một phía, bắt ngờ mong chạm mong. Tôi mặc quần, chị ta mặc váy ngắn, chân chị ta hơi ngắn, vậy là tôi cười thầm. Tôi nghĩ, vừa rồi tôi muốn bắt tay chị ta, thật nực cười, phụ nữ có thể bắt tay nhau được không?

Tôi đi theo hướng của tôi. Tôi có lối đi của tôi. Lần này tôi đến theo lời mời của Derrida. Pilison nói chuyện qua điện thoại như đọc thơ với tôi, anh ta nói ở Trung Quốc, tôi để Derrida đến với dân chúng, đến với mọi người.

Nhưng phụ nữ đi về phía trước, không bao giờ biết mình bị động, tôi không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, tôi chỉ muốn gặp Derrida, với tư cách là một phóng viên nữ hiếu kỳ và thiếu hiểu biết nêu với Derrida mấy vấn đề, ví dụ, Thưa ông Derrida, ông đánh giá thế nào về tạp chí "Đọc sách" của người Trung Quốc? Ông có cảm giác thấy nó có thể là lương tâm của giới giải trí thức Trung Quốc không? Tôi nghĩ, hỏi xong là đi ngay, không có liên quan đến bất cứ ai, không liên quan đến Pilison, không liên quan đến nhà đạo diễn, mà cũng không liên quan đến chị kia. Tôi cũng chẳng quan tâm đến tạp chí "Đọc sách".

Trong bụng tôi đang mang thai.

Tôi phải sinh đứa bé này.

Ghi chú: E. Hemingway (1899-1961) nhà văn Mỹ. ND

2. Chương 2: Đi Giữa Vòng Vây Của Đàn Ông

Tại sao yêu không phai là màu xanh? Yêu là giọt nước hòa tan trong biển cả, yêu tức là lấy thịt xương của mình làm lễ vật dâng hiến cho đàn ông. Với tôi, người đàn ông ấy tên là Bạch Trạch, tôi mang trong người đứa con của anh ta.

Bob 2:

Bob một mình lặng lẽ bỏ đi xa người con gái tên là Mạch. Trong lòng anh có chút cảm giác khó chịu. Anh chú ý khi nói chuyện với người khác, gương mặt cô rõ ràng sáng bừng lên. Cô ta cười, cô ta đang gật đầu, ánh mắt cô ta nói với Bob, hình như cô không quá thất vọng.

Bob đang tìm một cơ hội nào đấy.

Bài hát “Tình yêu màu xanh” vẫn đang được hát mãi,đó là một bài hát rất thịnh hành.Bob thấy dù ban nhạc trình diễn ra sao,dù thêm những ngắt đoạn hoặc dùng kèn đồng,nó vẫn là một bản nhạc,là tác phẩm của một cô gái bé bỏng,khoang sâu sắc,nhưng người trong Đại sứ quán Pháp dùng nó để làm cho bầu không khí thêm sống động.Trong tiếng nhạc,mọi người tay nâng ly rượu đỏ đi đi lại lại giữa những tác phẩm nhiếp ảnh.

Bạn rất nên đến Đại sứ quán Pháp,nên làm quen với quan chức văn hóa của Đại sứ quán,hoặc ít ra cũng nên đến với những người Pháp yêu mến văn hóa Trung Quốc,nếm thử món xúc xích của họ,ít nhất uống một ly cà phê trong tiếng nhạc “Tình yêu màu xanh”,có thể như thế mới đúng kiểu tri thức,tên của bạn sẽ có ngày đứng cùng tên C.Grasse và Rocky.Trong tiếng nhạc,bạn nhìn một bà người Pháp (có thể bà ta là người Trung Quốc do không hài hòa về mặt tình dục với ông chồng người Pháp nên mới có khoảng trống cho bạn),chứng tỏ bạn biết về những trí thức như M.Ravel,I.F.Stravinsky,và cả A.N.Chomsky,Derrida,R.Strauss không kém mấy bà kia,như vậy về mặt văn hóa có thể cơ hội đến với anh.Nhưng bạn,bạn không hiểu gì tôi,tôi nói vì bạn là một viên kim cương,một trí thức hiếm hoi của Trung Quốc.Dù hiếm như kim cương,nhưng bạn là ánh sáng hiếm hoi.Sở dĩ bạn đến Đại sứ quán Pháp là bởi chúng ta đang sống ở Bắc Kinh,là thứ kim cương da vàng,được người nước ngoài,nhất là người châu âu phát hiện.Bạn biết tại sao tôi quen cô ta ở Đại sứ quán Pháp không? Bạn còn chửi tôi già vờ ngốc nghếch nữa không?

Bob 3:

Trong tuyệt vọng,Bob nghe có ai gọi tên mình.Âm thanh giống như từ trên trời rơi xuống,giống như tiếng nói của thượng đế.

Vào lúc ấy Bob trông thấy Kha,thường trong những hoạt động như thế hai người lại gặp nhau,anh đã có lần ăn cơm với Kha.Anh không ngờ,lần này Kha nhận ra và chủ động gọi anh.Về mặt Bob rạng rỡ hẳn lên,anh biết mình đang rất kích động.

Kha nói,Bob,tôi đã đọc tiểu thuyết của anh,hôm anh bảo người đưa sách cho tôi,tôi đang đi vắng,không thể nói với anh về cảm tưởng của tôi.Pilison bảo anh ấy biết anh,cho nên nhất định anh ấy sẽ nói lại với anh,hôm nay chúng ta có thể nói chuyện cải biên tiểu thuyết của anh.

Bob không biết nói gì,hạnh phúc đến quá bất ngờ,tuy mới chỉ một câu nói của Kha,có thể chỉ là câu nói làm quà cũng làm cho Bob cảm thấy Đại sứ quán Pháp chưa chán hy vọng.

Kha nói,Bob, tên anh hay lắm,khiến tôi nghĩ đến A-rập,lại nghĩ đến Bin Laden.

Bob cười,nói,Cái tên ấy bà tôi đặt cho tôi đấy,tôi nghe Pilison nói,hôm nay anh sẽ đến.

Lúc ấy Pilison đi tới,nói,Hai người đã biết nhau rồi à? Vậy tôi khỏi cần giới thiệu.Cảm giác thế nào?

Kha nói,Không tốt lắm.Anh bảo ông Derrida cũng đến cơ mà? Lúc nào mới đến?.

Pilison nói, Vừa rồi có tin ông ấy không đến được,thời gian quá gấp.Thế này nhé,để hai người không thất vọng,tôi mời hai người đi uống rượu.chúng ta cùng đi,còn một nhà văn nữa,Đại Uy.Anh nhìn Bob,hỏi,Anh nghe thấy tên người này chưa?

Bob nói chưa.

Bob toát mồ hôi,anh hỏi,Vậy ông Derrida đâu,không đến thật à?

Pilison nhún vai,Không đến,tôi mời các anh uống cà phê,có thêm một phóng viên,cái cô gái xinh đẹp kia,cô ấy tên là Mạch,sẽ cùng đi với chúng ta.

Bob và Kha cùng nhìn.

Mạch mỉm cười với họ.

Mạch 2:

Bất chợt họ nhìn tôi,bản nhạc “Tình yêu màu xanh” đến đoạn cao trào.Tôi đứng lại,lắng nghe.Với khúc nhạc lãng mạn này,tôi lại cảm thấy buồn,tôi nhận ra những khuôn mặt chung quanh cũng có chung một

biểu hiện đáng thương. Tôi ngược lên, ý thức được rằng, sức lay động của âm nhạc lãng mạn khiến cho nam và nữ đều thất vọng.

Tôi đã nghe bản nhạc này nhiều lần, người đàn ông làm cho tôi có thai cũng từng, mở bản nhạc này cho tôi nghe. Đây là thời kỳ anh ta yêu tôi say đắm nhất, anh ta mua đồ rồi thuê nhà cho tôi ở. Tình yêu màu xanh? Khúc nhạc vô cùng tình cảm. Tất nhiên, tại sao yêu không phải là màu xanh? Yêu là giọt nước hòa tan trong biển cả, yêu tức là lấy thịt xương của mình làm lễ vật dâng hiến cho đàn ông. Với tôi, người đàn ông ấy tên là Bạch Trạch, tôi mang trong người đứa con của anh ta.

Tôi do dự có nên ra quán bar Tam Lí Đồn hay không? Ông Derrida không đến, tôi đi với họ làm gì? Tôi không thích những người này.

Bob không biết mình đã nói chuyện với Mạch từ lúc nào.

Anh nhfin Mạch từ, ánh mắt như có lửa. Lầu lăm rồi, Bob không làm quen với một cô gái trí thức có chút nhan sắc nào. Nếu anh có tiền, chắc chắn sẽ đi tìm gái chơi một cái, thế rồi toàn thân lạnh toát trở về chỗ ở của mình. Anh ta không có cách nào tắm nước nóng, chỉ nằm trên giường nghĩ đến tình yêu. Lúc này Mạch đang ở gần anh, thậm chí anh phát hiện Mạch không hứng thú gì với anh, anh thậm chí không hứng thú cả với Kha. Mạch chỉ nghe Pilison nói, thỉnh thoảng lại phá lên cười vui vẻ, tưởng như cái anh chàng Pilison này nói toàn chuyện hài hước rất đáng để mọi người cười vui.

Pilison không cao, một người Pháp chính cống. Cổ anh ta đầy nếp nhăn như da gà, ánh mắt dùng dục, mắt như có nước, tưởng như vừa nói chuyện cảm động với ai đó. Vậy là trong lòng ai đo cũng như ướt nước. Anh ta nhìn Mạch bên cạnh, nghĩ bụng: Có thể cơ hội tốt đẹp đã đến, Pilison đang sáng tạo cho cô đấy.

Bên đường có một cửa hiệu bán đồ sứ cổ, Kha bước vào. Bob theo sau. Vừa trông thấy cái bình sứ cổ rất to nhưng chỉ một trăm đồng có thể mua được, Bob có phần ngạc nhiên. Anh cứ nghĩ cái thứ này đắt lắm, phải mấy nghìn, chưa bao giờ anh chú ý đến cổ vật. Anh không có tiền, với lại phải dành thời gian cho những người như Modigliani, đâu còn cơ hội chú ý đến những thứ này? Nhưng Kha lại rất chú ý, Bob đi theo sau, lần đầu tiên trong đời anh ngắm nhìn những đồ sứ cổ này.

Mạch không vào, cô đứng nói chuyện với Pilison. Bob phát hiện bóng Mạch đổ xuống mặt đường rất đẹp. Kha nói, Bob, anh có thích không?.

Bob sững sờ nhìn Kha. Anh lập tức nhận ra, không phải Kha nói về Mạch, mà là nói về đồ sứ với anh. Bob lắc đầu.

Kha nói, Bày trong nhà có cảm giác thích lắm, nếu trong nhà trang trí có cá tính một chút. Bob gật đầu.

Kha nói, Nhà anh ở đâu.

Bob nói, Tôi thuê nhà ở Tiểu Tây Thiên.

Kha hỏi, Tiện nghỉ thế nào?

Bob nói, Mùa đông đi ngoài lạnh đấy lắm.

Kha cười, nói, Nếu thành lập đoàn làm phim, anh đến ở chung với đoàn, ít ra đi ngoài không lạnh đấy, còn được tắm nước nóng nữa.

“Tắm nước nóng” ba tiếng ấy làm cho Bob hy vọng, như trông thấy một đời sống quý tộc. Anh nhớ có người nói, để trở thành người phát tài giàu có chỉ cần một ngày, nhưng muốn thành một quý tộc phải tích lũy một đời nhiều đời.

Bob hỏi, Bao giờ thì thành lập đoàn làm phim?

Kha nói, Để xem người nước ngoài có tài trợ hay không, Pilison đang giúp liên hệ với Công ty JOL.

Bob nói, Anh định đưa tiểu thuyết của tôi lên màn ảnh đấy à?

Kha không nhìn cái bình sứ nữa mà đưa ánh mắt nhìn Bob, nói, Tôi rất thích, đọc rất dễ chịu, nhưng có chút lạc đề. Thật ra tôi cảm thấy hơi đáng tiếc, anh nên học Nhất Hăng, anh ta thông minh lắm, còn anh, có thể chưa rõ, có thể chưa đủ kích thích.

Bob nói,Vậy đoàn làm phim cũng chưa thành lập nổi đâu nhỉ?

Kha nói, Hôm nay coi như mới gặp nhau,tôi vẫn định dùng tiểu thuyết ” Phổ Trường An” của anh,đến lúc làm phim” Phổ Trường An“,tôi nhờ anh viết kịch bản.Mấy năm nay tôi cứ nghĩ mãi về cuốn sách này.Nói rồi anh nhắc cái bình sứ lên,thở rất mạnh,nói tiếp.Tôi hôm qua không ngủ được,chơi bài suốt đêm.Anh ít viết tiểu thuyết thôi,không có người đọc,không có tiền,thị trường phim ảnh lớn lắm.Nên mời Chu Chu vào vai cô gái trong ” Phổ Trường An”,anh thấy thế nào?

Bob nói,Tôi không biết.

Kha nói,Tôi đã ngủ với cô ấy rồi,cảm giác thật tuyệt vời,cô ta không cần biểu hiện cá tính cũng đủ.

Bob nói,Anh ngủ với cô ấy rồi à?..

ghi chú:

C.Grasses (1927) nhà văn Đức.ND

J.M.Ravel (1875-1937) nhạc sĩ người Pháp.ND

I.F.Stravinsky (1882-1971) nhạc sĩ Mỹ gốc Nga.Nd

A.N.chomsky (1920) nhà ngôn ngữ học người Mỹ.ND

R.Stauss (1864-1949)nhạc trưởng người Đức.ND

Amedeo Modigliani (1886-1920) họa sĩ người Pháp.ND

Mạch 3:

Kha liên tục nói chuyện với bạn đi bên cạnh.qua ánh đèn loang lổ có thể trông thấy những khuôn mặt tươi cười trong ánh đèn.Pilison nói,anh ấy tên Bob,viết tiểu thuyết.

Tôi lên nhìn,ngẫm bụng người đàn ông này nhiều lắm cũng chỉ ba mươi tuổi,tại sao lại gọi là Bob?Một con người trông rất có góc cạnh,thậm chí có thể nói là “tanh tưởi”.Anh ta mặc cái áo bò thẫm màu,dưới vầng trán rộng là đôi mắt động vật chỉ phát sáng về đêm.

Tôi lại nhìn Pilison, dưới ánh đèn anh ta vừa lùn vừa già.Chừng như chưa bao giờ tôi thấy anh ta già như thế,tôi ghét những người đàn ông già bắt đầu từ bố tôi.Tôi không thích bố,nhưng ông lại thường xuyên gọi điện bảo tôi về thăm.Tôi không có thời gian,tôi có đường đi của tôi.

Nhưng lúc này tôi cảm nhận được cánh tay của Pilison đang để trên bờ vai tôi.Bất giác tôi nghĩ,tôi bị một người đàn ông khoác vai,trong bụng tôi lúc này đang mang một đứa bé.

Người đi từ phía trước đến đều nhìn Pilison rồi nhìn tôi.Những năm gần đây những cái nhìn như thế không còn ý nghĩ,lẽ nào vẫn ít hay sao?.Gió lạnh thổi tới,bất giác tôi rùng mình.Cái rùng mình truyền lên bàn tay để trên vai tôi.Pilison cởi ngay cái áo gió màu vàng nhạt,đưa cho tôi.Tôi từ chối,nói rằng không quen mặc áo nam giới.Pilison nhẹ nhàng khoác áo lên người tôi,tôi ngửi ngay mùi đàn ông lạ cùng với mùi nước hoa,tưởng như không khí tươi mát mới của đường phố nước Pháp thổi tới.chợt tôi khép chặt tà áo.Sương đêm băng lạnh trên cao,sương và ánh đèn lẫn vào nhau,bóng Kha cũng trở nên mơ hồ.Tôi nhìn anh và người đàn ông có tên Bob bước ra khỏi nhà bán đồ cổ.

Pilison nói.Nếu họ hợp tác với nhau,có nghĩa là Kha đưa tiểu thuyết của Bob lên màn ảnh,chắc chắn sẽ là bộ phim tuyệt hảo.

Pilison dùng từ “tuyệt hảo”, tôi nghĩ anh hơi quá lời.Vì lúc này ở Trung Quốc cái gì cũng “tuyệt hảo”.Pilison hỏi,Cô quen Kha à? Có quen thân không?

Tôi nói với anh ta,hai năm trước tôi phỏng vấn Kha.Hồi ấy anh ta ở trong một tầng hầm gần Tây Tứ,trong phòng đầy những ảnh phụ nữ thỏa thân.Tôi không hiểu tại sao lại có nhiều phụ nữ cởi quần áo cho anh ta chụp ảnh.Anh ấy bảo,ở Quảng Châu có những phụ nữ chuyên làm việc ấy,giá không đắt.Các cô này chỉ muốn chứng minh cho mọi người biết vú của các cô ấy rất cao,rất to.Kha cười,nói thật ra các cô độn vú,vú giả,bên trong toàn là dung dịch nhân tạo.Các cô ấy cứ nghĩ là người khác không biết,đòi tôi cho thủ vai chính trong phim.Không biết tại sao tôi rất giận Kha,tôi cho anh ta là một người đàn ông tàn nhẫn.

Thật ra Bob còn sâu sắc hơn ông Kha,Pilison nói.

Tôi giật mình.Tôi nghe ra, Bob còn tàn nhẫn hơn cả Kha.

Bob 4:

Pilison và Kha đi lên trước,để Bob đi sau.

Mạch không nhìn Bob,chỉ mãi miết đi.

Lòng Bob rất nhạy cảm,cho dù lòng anh có những ham muốn vô cùng vô tận.Thái độ của Mạch khiến nơi sâu thẳm của lòng anh thức dậy nỗi nhớ quê hương.Đi trên đường phố,mỗi lần trông thấy những cô gái xinh đẹp,ví dụ như Mạch,các cô gái không nhìn anh,chỉ nhìn về phía trước,bỗng cười phá lên,Bob buồn muốn khóc.

Anh mong Mạch quay lại nhìn,để anh nói chuyện với cô.Nhưng Mạch vẫn không nhìn,chỉ nghe tiếng chân Mạch.Không nén nổi,Bob nhìn một bên người Mạch,hỏi,Cô đến một mình à?

Mạch không nói gì,cô quay sang nhìn anh,ánh mắt như nói.Như vậy có vấn đề gì đâu.

Bob nghĩ, vì lịch sự,cô sẽ trả lời mình.

Mạch nhìn Kha và Pilison đi phía trước,cô vẫn mãi miết đi.

Bob cảm thấy mình lùn đi rất nhiều,chân mềm nhũn.Vào lúc ấy bỗng Mạch lên tiếng, cô nói, Nghe anh pilison nói, anh viết truyện hay lắm,Kha rất thích.

Bob nói,có ích gì đâu? Không biết người ta có đầu tư hay không, đầu tư ấy mà,cũng không biết tôi có kiếm được tiền hay không?.

Mạch hỏi,anh viết truyện gì?.Viết truyện đô thị hay chuyện tình yêu trai gái,hay chuyện riêng tư,chuyện tình cảm mạnh mẽ? Thật ra họ đều học theoBorges.

Mạch biết Borges,điều ấy khiến Bob giảm bớt phản ứng sinh lý trực tiếp đối với Mạch.anh chợt bình tĩnh lại,giống như ánh trăng,mặt hồ bỗng gió lặng sóng yên,thậm chí có cả ánh trăng thu.Nhưng Mạch nhắc đến những tên và loại truyện trên đây khiến Bob không vui,anh không biết nên nói gì.Tất nhiên anh nghĩ,Mạch không biết Derrida,chính cái tên Derrida cho anh làm quen với Mạch.Có một người viết một bài thơ đánh bóng tên tuổi nghe rất buồn cười: vì chúng ta đọc sách,cho nên chúng ta chú ý đến Derrida,vì chúng ta chú ý đến Derrida,cho nên chúng ta họp mặt tại đây.

Derrida không có mối liên hệ nào với Bob,bởi họ bố trí Derrida tham gia các hoạt động tại Bắc Kinh,Bob không nhận được lời mời.Cho dù sau đấy Mạch phát hiện suy nghĩ của Bob giống suy nghĩ của Derrida.Anh chỉ cười.Derrida đưa cấu trúc vào tư tưởng,còn anh dùng nó vào hành vi.

Bob 5:

Mạch vẫn chờ câu trả lời của Bob,cô nhìn anh,về mặt có gì đó rất mơ hồ.Bob hiểu rằng mình đang bị vặn hỏi.Bob không tên tuổi,anh chỉ có tuổi trẻ và tấm thân gầy.Trên sân bóng đá,anh mạnh dạn,xông xáo.Hồi học đại học,những sinh viên dân tộc thiểu số và sinh viên nước ngoài đều sợ anh đưa bóng vào khung thành.sau đấy anh ôm đàn guitar tán chuyện với các cô gái,vào lúc thích hợp anh đưa tay ra ôm các cô ngồi bên cạnh.Bob cảm thấy những lúc ấy mình rất dịu dàng,nói chuyện với giọng trầm ấm,cánh con gái rất thích giọng nói ấy của Bob.Bob rất biết chăm sóc và cũng rất cởi mở.Bob cũng từng đạt được mục đích.Một nữ sinh viên khoa ngoại ngữ nói,nghe anh kể chuyện phim,đọc một bài thơ,em không bỏ đi nổi.Bob nói, vậy bạn nghe tôi hát,nghe tôi đàn chưa?.Bob còn trẻ,anh có sức mạnh,thích được giảng giải,anh biết mình có khả năng tạo không khí.Trong không khí đó, trai càng giống trai, gái càng giống gái.Những lúc này anh không gặp may,lang thang,chưa có bất cứ thành công nào,chỉ trừ biết nói chuyện và trên mặt nổi mụn tuổi trẻ,chùng như không có ưu điểm gì.Có lúc anh phát hiện mình có cái tự hào của tuổi trẻ còn chưa bị bỏ lỡ.Nhưng anh nhận ra mình đang dần trở thành một đàn ông có sức công phá mạnh mẽ.Có lúc anh không bằng lòng với mình,nhưng tuổi trẻ tử hờ và ầm ứ dần dần bao trùm ánh mắt sáng ngời của anh.

Đúng vậy,tuổi trẻ tử hờ và ầm ứ.

Mạch nói,nếu không tiện anh có thể không trả lời,sự hình thành phong cách rất cần sự từng trải.

Bob biết Mạch nói theo sách vở, hơn nữa bắt đầu vận dụng, cô làm người khác phiền lòng chính là những chuyện này. Phong cách là gì? Hơn nữa giọng của Mạch cao giống như của bất cứ người con gái nào, giống như cúi nhìn ai đó. Suy nghĩ của Bob dâng trào. Vậy là anh nói, phong cách của tôi hoặc hình thức của tôi, hoặc ngôn ngữ của tôi, nói thế nào nhỉ, tức là nói, trong mắt tôi, phong cách là gì nhỉ, thật ra không là gì, phong cách nào? Đều là dối trá, cho nên, phong cách của tôi là...

Mạch 4:

Tôi như sừng sờ, miệng há hốc, không nói được gì, cuối cùng mới nói, từ đâu anh thù hận như vậy?

Đây không phải là thù hận, mà là tình yêu.

Anh thật đáng sợ.

Bob lặng lẽ cười, tiếng cười như mưa giữa trời quang trút lên người tôi, chợt tôi có cảm giác phiền muộn. Tôi không muốn đến với người đàn ông thù hận. Tôi có cái thù hận của tôi, thù hận của tôi không giống với sự thù hận của họ, trong bụng tôi mang đứa con của Bạch Trạch. Tôi phải tìm cách để sinh nó.

Nhưng vào lúc tôi muốn nói lời chào Bob rồi sau đấy đi về hướng của mình, bỗng Kha đi trước quay lại, tôi giật mình. Vì tôi thấy cái đũng quần của Kha bị thủng một lỗ, để lộ ra một góc quần lót. Kha mặc quần lót màu đỏ. Bob cũng trông thấy anh ta cười, nói, Anh Kha ơi quần rách rồi đấy!.

Kha nhìn tôi, quay người lại, tỏ ra rất ngượng. Anh nói, Ôi, đúng vậy, năm nay là năm tuổi tôi, cho nên tôi mặc màu đỏ. Cô thấy đấy, một người hai mươi bốn tuổi, nếu không thành công trong công việc thì chà chết đi còn hơn.

Kha lại nói, vừa rồi tôi đi đằng trước nghe anh nói với Mạch, tất cả đều lừa đảo, thật ra Bob này, chuyện của anh không đơn giản vậy đâu. Tôi thấy anh thích thú với những kẻ lừa đảo dưới ngòi bút của anh. Đối với con gái, anh tỏ ra dịu dàng, dưới ngòi bút của anh nâng trải trên mái tóc, trên khuôn mặt các cô gái. Anh là một người lãng mạn, nhưng tại sao lại khát quát và biểu đạt một cách cực đoan như vậy?

Bob nói, đợi anh thành lập đoàn làm phim, tôi sẽ không cực đoan nữa. Tôi muốn tắm nước nóng, bằng không tôi muốn cho nổ tung, kể cả Đại sứ quán Pháp.

Pilison nói, lúc này không phải là lúc nói đùa, phân tử khủng bố đang gây tội ác, nước Mỹ vừa bị nổ tung, vậy mà anh còn đùa.

Bob nói, tôi không đùa, nhiều lúc tôi muốn cho nổ tung mọi thứ, tôi nghèo quá.

Tôi nói, lúc này đùa như vậy rất dễ dẫn đến phiền toái.

Bob nhìn tôi, ánh mắt long lanh. Anh nói nhưng tôi không nói đùa.

Kha nói, nếu tôi là anh, sẽ sửa lại kịch bản “Phố Trường An”. Bob nói, anh chưa trả tôi đồng nào, tôi không có cách nào sửa chữa, đừng nói gì đến điện ảnh trên mặt đất mà ngay cả điện ảnh trên trời cũng không chịu nổi.

Kha nghiêm giọng, nói, anh Bob, có lúc cảm giác nào đấy anh không thể mua được bằng tiền.

Bob 6:

Mạch vẫn đi bên Bob nhớ lại điều mình nói vừa rồi, đoán chừng mình đã nắm được ít nhiều. Dựa vào những điều vừa nói, liệu anh có thể rủ Mạch đến một nơi nào đó không? Chỉ hai người không có Kha và Pilison.

Nhưng đã đến quán bar Harry Potter. Anh nghĩ mọi khả năng chỉ có thể sắp xếp sau khi ở bar này ra. Vậy cần bao nhiêu thời gian? Anh sẽ đưa Mạch đến đâu? Một khi vợ được một cô gái gọi trí thức này phải làm cho đã đời, làm không thương tiếc. Anh nhớ đến cái bình sứ vừa rồi, thoáng nhìn cứ ngỡ là mấy chục nghìn, thực tế chỉ mấy trăm là có thể mua được.

Tuy vậy, tất cả chỉ là ý nghĩ. Mạch vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với anh. Cô thấy anh như một người xa lạ, một người xa lạ mà cô không muốn đến gần. Cô biết Borges, cô còn suy nghĩ đến Derrida. Những ngày tiếp theo, Bob nhiều lần nghe thấy tiếng rên của cô phát ra dưới cơ thể anh, anh nghĩ bụng, nữ trí thức có gì khác với những cô gái điếm mà anh vẫn tìm đến? Sự khác nhau của họ ở đâu? Vì Mạch trong thế giới của Bob

là một cô gái kì lạ. Lúc cô chưa xuất hiện dường như anh đã suy nghĩ đến cô, thậm chí khi cô xuất hiện và cả khi đã có đủ thứ quan hệ với anh, anh cảm thấy tất cả đều xuất hiện từ lâu, từ thời niên thiếu khi còn chưa vỡ giọng.

Pilison bước vào trước, Bob nghĩ: Người Pháp này mà bé thế ư, nhất định anh ta không thuần chủng.

Bob rất bản năng để Mạch bước vào trước, những Mạch có vẻ chần chừ. Bỗng cô nói với Bob, Em không vào đâu, các anh vào đi. Em còn có việc.

Nói xong, cô không nhìn Bob, cứ vậy quay người bỏ đi.

Bob hoàn toàn không nghĩ Mạch như thế, anh rất ngạc nhiên. Trông theo cặp mông của cô, máu trong người anh như sôi lên. Anh cảm thấy thời cơ đã đến.

Ghi chú:

J.L.Borges (1899- 1986) nhà văn Argentina. ND

3. Chương 3: Đi Theo

Mạch nhìn Bob, hỏi, Tại sao anh đề tiện thế? Đây là việc phải làm, tại sao cứ phải hỏi?

Tôi rất thích vừa làm vừa nói.

Mạch nói, Bob, Anh có hiểu người con gái nghĩ thế nào về giường không?

Mạch 5

Ngay lúc ấy tôi không nghĩ có một người đàn ông đi theo tôi. Tôi nghĩ tôi đến vì Derrida, Derrida không đến vậy tôi về. Tôi không thích vào bar.

Bạch Trạch biết tôi đến dự buổi họp mặt tại Đại sứ quán Pháp là để gặp Derrida, anh ta bảo để vài hôm nữa đi nạo thai cũng không muộn. Anh bảo, họp mặt nhất định phải kết thúc, nhất định phải đến bệnh viện. Anh úp cái mũ đỏ lên đầu tôi. Anh thích tôi đội mũ. Lần đầu tiên hai tay tôi vịn vào eo của anh, trên đầu bỗng rung động như sóng lúa dập dờn, rất rõ ràng. Tôi nằm trên thảm trải nhà trong phòng làm việc của anh, ánh trăng rọi qua cửa sổ trải lên lưng anh và cả cánh tay tôi đang ôm chặt lấy anh. Thỉnh thoảng anh cúi xuống, hít thật sâu vào trán tôi, rồi từ từ lùi xuống, giống như đưa ánh trăng vào trong cơ thể tôi. Ánh trăng tràn vào tâm thân không che đậy của tôi. Sau đây người đàn ông này nói với tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhận biết sự ảm áp dịu dàng pha chút sợ hãi của cái mũ màu đỏ. Hơi thở của anh mềm như mưa tuyết bay quanh. Tôi gào lên, anh Trạch, anh Trạch, anh Trạch...

Tiếng gào của tôi như nước trùn lên người tôi. Tôi muốn có đứa con với người đàn ông này, nhưng anh cứ bảo uống thuốc, uống thuốc, uống thuốc... Cả trăm lần Bạch Trạch nói, chỉ là tiểu phẫu, anh ta chỉ tiền, anh bảo chỉ uống thuốc là đủ, không đau đâu. Nếu chiều nay em không đi đâu, chờ anh, chúng ta cùng đến bệnh viện mua thuốc, mua thuốc giảm đau, cho đứa bé ấy ra...

Trên đời này không có gì là không đau. Tôi nghĩ, chỉ cần nắm lấy nhược điểm của đàn ông, điểm đúng huyệt của anh ta, mình sẽ trở thành người phụ nữ thành công. Nếu không, số phận của phụ nữ trên thế gian này tại sao lại khác nhau? Tại sao lại có phụ nữ nhiều tiền để treo ảnh mình trong một cuộc họp cho đàn ông ngắm nhìn? Tôi không biết Derrida có đồng ý với ý nghĩ của tôi không? Nếu có thể, tôi sẽ hỏi ông ta có nên sinh đứa bé này để rồi lấy người đàn ông ấy? Tôi còn muốn hỏi phương thức tốt nhất để giải cấu trúc tình yêu là gì, là tiền hay là hôn nhân? Tôi còn muốn hỏi phụ nữ có thể tha thứ cho sự bất mãn và thù hận đối với nam giới hay không?

Bob 7

Bob do dự theo sau Mạch. Nơi này là con đường lớn đi thẳng đến Đông Trục Môn. Một thời gian sau đây, Bob thường nhắc lại với Mạch về buổi tối hôm ấy. Anh ta nói hôm ấy anh chỉ nhìn nhà cửa hai bên đường,

nghĩ đến tình cảnh bi đát của mình, nghĩ đến cuộc sống thảm hại. Trang phục ấm êm của con gái làm anh ta đau đớn muốn chết, ánh đèn làm anh ta buồn. Mạch nói, Lúc ấy em đi trên đường, hình như cũng nghĩ đến những chuyện ấy. Nhưng, phụ nữ không như vậy. Họ không giống với nam giới, họ nghĩ nhiều đến một cái giường lớn, vì họ mệt, dù ban ngày đi đâu, buổi tối mệt mỏi phải nghỉ ngơi. Một người rất bình thản, có thể trông thấy ri-đô tự tay mình mua, ri-đô có thể đỏ, có thể xanh, có thể là màu vàng, cũng có thể là màu kem, nhưng, họ thích những thứ đó, cái giường họ nằm phải là của mình, tự mình mua về từ cửa hiệu đồ gỗ Đông Phương hoặc Nghi Gia.

Còn nhà? Cái nhà của ai? Bob thích hỏi như thế.

Mạch cứ nhắc lại nguyện vọng của mình, nguyện vọng của một cô gái. Cô như một nhạc sĩ nhắc lại nhưng đều không giống nhau. Làm như vậy thực tế là đi sâu vào ranh giới nghệ thuật, làm cho một ý niệm nào đó được tiếp tục nâng lên.

Nhà cũng tự mình mua, đấy là tiền đề.

Một phóng viên làm thế nào để mua được nhà? Bob truy hỏi đến cùng.

Sẽ có ngày, một phóng viên hoặc một sinh viên có thể mau nhà bằng tiền của mình. Mạch không để ý đến sự tàn nhẫn của Bob, cô cứ nói cái nhà là tiền đề, nó là của mình, không thể nghi ngờ. Sau đấy, là một cái giường đôi, một cái giường thuộc về người con gái.

Vậy cô làm gì trên cái giường ấy?

Muốn làm gì thì làm.

Cô có liên tục thay đổi đàn ông và làm tình với họ không?

Mạch nhìn Bob, hỏi. Tại sao anh đề tiện thế? Đây là việc phải làm, tại sao cứ phải hỏi?

Tôi là người như thế, rất thích vừa làm vừa nói.

Mạch nói, Bob, anh có hiểu người con gái nghĩ thế nào về cái giường không?

Bob nhìn về mặt Mạch, nhìn ánh mắt của cô đang lay động, không thể không nghiêm túc, anh ta vờ chỉnh lại cái cà vạt (trước đây Bob không mặc com-lê, không thắt cà vạt), anh như đang đóng phim, chỉnh lại thật ngay ngắn cái cà vạt, rồi hắng giọng, nói, Thế này, nói tóm lại, đấy cũng là ý nghĩ của tôi, ý nghĩ của đàn ông, sau đấy, hai người ôm nhau, sau đấy làm tình. Sau khi “bắn” xong, Bob nói, Cô Mạch, cô nghe đấy, bất luận thế nào, hôm nay chúng mình sẽ nằm trên cái giường của người khác.

Kiểu đối thoại ấy diễn ra nhiều lần, giống như một tác phẩm âm nhạc, ban nhạc hai người Bob và Mạch, chủ đề là cái giường.

Mạch nói, Cái giường là con gái.

Bob nói, Giường là giường.

Nhưng lúc này là buổi tối, cô đi về phía trước, những gì sau đấy chưa xảy ra. Lúc ấy Bob không biết phải làm thế nào để đi lên nói chuyện với Mạch, bởi hôm nay tại Đại sứ quán Pháp đã rõ: Mạch không để ý đến anh. Cô chỉ hứng thú với Pilison, chỉ sau khi nói gì đó với Pilison, cô mới cười. Cô chỉ một lần cười một mình, cô cũng không chú ý đến Kha.

Bob nghĩ mình bây giờ phải làm thế nào.

Mạch đi chậm lại, Bob đuổi gần kịp.

Mạch không chú ý Bob, cô đang suy nghĩ chuyện của mình.

Chợt một cơn gió thổi tung mái tóc dài của Mạch, tóc như bay lên trời. Chùng như cô cảm thấy lạnh, cô nhìn trời, rồi nhìn đồng hồ, điện thoại của cô đổ chuông. Mạch nhìn số điện, do dự giây lát rồi bỏ điện thoại vào túi.

Bob nghĩ, trong cái túi của Mạch đựng những gì nhỉ? Trong cái túi xách của người con gái đựng những gì? Anh có thể biết thứ gì quan trọng nhất trong đó không? Lâu lắm rồi Bob chưa gần một người con gái như

Mạch, bởi cô rất sạch sẽ, cao không thể với tới. Hồi học đại học, ở khoa Ngoại Ngữ, khoa tiếng Trung văn, khoa Tin học, Bob đã từng thấy những cô gái như thế này, anh đã từng chơi với các cô gái ấy, nói chuyện, hát xướng với họ, làm một vài việc vặt cho các cô, nghe các cô khóc, nói chuyện nhà ăn của trường rất kém, nhất định có người bớt xén, đúng vậy, hoặc cùng đi xem bóng đá. Trong đó có một cô, vào cái đêm xem đá bóng, đội Trung Quốc không được vào vòng trong, sau đấy cô ta cùng Bob đến sân vận động. Cô gái kia tỏ ra thanh cao, không thể biết cô đang nghĩ gì, Bob không thể xâm nhập thế giới của cô. Hình ảnh của cô như bức tranh sơn dầu, sờ vào đấy cũng chỉ có cảm giác sơn dầu.

Cái túi xách của Mạch lay động ngược chiều mái tóc đang bay.

Phía trước là một ngã tư, bỗng Mạch đứng lại.

Lúc ấy, một cô bé bán hoa xuất hiện làm thay đổi số phận của Bob.

Bob thấy cô bé bán hoa đuổi kịp Mạch. Mạch cho cô bé tiền.

Lại một cô bé nữa đến với Mạch.

Lần này Mạch không cho cô bé tiền, ngược lại, cô tỏ ra khó chịu. Nhưng cô bé kia vẫn đi theo, thậm chí còn kéo tay áo Mạch.

Bob theo sau, đi nhanh hơn, đuổi kịp Mạch và cô bé kia, anh còn nghe rõ hai người nói chuyện với nhau.

Mạch vừa đi, vừa ngoái lại, nói, Cháu đi đi, cô không có tiền đâu.

Cô bé vẫn bám theo, nói, Chị ơi, cho em vài đồng, mẹ em ốm, bố em ốm, em em cũng ốm, cả nhà dựa vào tiền đi xin của em.

Mạch nói, Không có là không có.

Cô đuổi cô bé kia đi.

Cô bé lại bám theo.

Bob thấy Mạch bất lực, cô vẫn không cho tiền, ánh mắt tức giận, Lúc ấy Bob nghĩ đến những người theo chủ nghĩa nữ quyền, anh nghĩ, tình cảm nữ đối với nữ rất có hạn, chỉ cho một đứa, đứa kia không cho. Hồi chị em toàn thế giới, chị em là một nhà! Chị em nên có ngôi nhà của mình. Chị em hãy tống cổ những anh đàn ông ra khỏi vàng hào quang của mình.

Bob nghe rất rõ cô bé nói với Mạch, Con đi!

Mạch sững sờ. Cô đứng lại nhìn đứa bé chửi mình, không biết nói gì hơn.

Cô bé quay người, bỏ đi.

Lúc ấy Mạch quay đầu lại, trông thấy cô bé chửi mình, không hề để ý đến Bob đã đứng ngay bên cạnh, đang mình cười với cô.

4. Chương 4

Lúc ấy, cô bé lớn tiếng. Con đi! Ai là đi? Tôi không biết. Nhưng hai tiếng “Con đi” cứ bơi lội trong quần áo tôi, giống như hai con bọ chết mùa hè bám lấy da thịt tôi.

Mạch 6:

Đầu tiên là một cô bé đầu hơi bé, mặc cái áo bông màu xám của người lớn, tà áo dài gần sát đất. Nó vội vã băng qua đường, khuôn mặt bé nhỏ của nó đỏ lên vì rét. Lúc nó nhìn tôi cũng đồng thời chìa tay ra, hai bàn tay nhợt nhạt. Nó nói, Chị ơi, chị ơi, cho em vài đồng!

Để không bị quấy rầy suy nghĩ,tôi lấy một đồng từ trong ví ra đặt lên bàn tay nó.Nhưng đồng thời,một đứa khác từ bên kia đường chạy sang.Nó chìa bàn tay nhỏ bé nhợt nhạt ra,miệng cũng nói những lời như thế.Nó nói bố mẹ ốm,em cũng ốm,tôi biết nó nói dối.Nó cao hơn con bé ban nãy,cho nên biết phải làm thế nào để tránh thủ sự đồng tình của người khác.

Tôi đi thật nhanh,nhưng nó bám riết,đi nhanh như tôi,miệng lải nhải xin tiền.Tuy nó chỉ chừng mười tuổi,nhưng giọng nói già,ánh mắt cũng rất già,đầy mưu toan.Nó cho rằng,nó là đứa trẻ thông minh,chỉ cần đi theo,cổ găng của nó sẽ không phí hoài.

Chúng tôi đi qua một đoạn phố rất dài,trong người tôi bỗng nổi nóng,chân cũng mỏi.Tôi rất muốn đứng lại nghỉ một lúc,nhưng đứa con gái như thúc giục tôi đi nhanh hơn.Nó đi lên trước mặt, quay lại cười đắc ý.

Tôi đành đứng lại,đuổi nó như đuổi ruồi,tôi không cho nó tiền,quyết không chịu thua.Nó chìa tay nói,chị cho em xin một đồng...

Nó làm ra vẻ đáng thương lại như một đứa trẻ kiên cường.Có lúc tôi đã định cho tiền nó.Tôi cần được yên tĩnh.Tôi cho tay vào túi,trong túi không có đồng nào.Vậy là tôi lạnh lùng quay mặt,đi về phía trước.Đứa bé gái không đi theo tôi nữa.Tôi rất hiếu kì quay lại nhìn nó.Ánh mắt nó long lanh như nước,nó nhìn từ chân lên đầu,trán nó có mấy nếp nhăn.Tôi nghi ngờ nó không phải là một đứa trẻ.Lúc ấy,nó kêu to,Con đi,mày là con đi.

Nói xong,mặt nó có vẻ trào lộng,lùi lại phía sau.Ánh đèn mờ ảo soi lên hàng lông mày nhỏ đang run rẩy,tướng chừng thù hận đang nhảy múa trên đó.Tôi đứng lại,vừa nhìn nó vừa nghĩ,đứa bé trước tôi cho tiền,nó không chửi,đứa này không cho tiền,ánh mắt nó chứa chan thù hận.Phải chăng đó là quan hệ giữa người với người? Tôi chợt nghĩ đến Bạch Trạch,tôi với anh ta có quan hệ gì? Trước mặt anh ta phải chăng tôi là con gái già trước tuổi,chất chứa thù hận kia?.

Trong khoảng khắc tôi quyết định để đứa bé trong bụng,không uống thuốc.Tôi sẽ như đứa bé kia quyết không buông tha anh,sẽ đến nhìn anh ta và cười đắc ý.

Người tôi như đang toát mồ hôi,nhưng tôi vẫn khoác cái áo của Pilson,không để gió lọt vào.Những ngôi sao đang lấp lánh trên đầu,ánh trắng xanh,giống như nước biển.Đó là màu của tình yêu,Tôi nhìn theo bóng đứa con gái kia,bất giác một lần nữa nhớ lại lời nói của nó.Nó nói,mày là con đi.

Ai là đi? Tôi không biết,nhưng hai tiếng “ Con đi” ấy cứ bơi lội trong áo quần tôi,giống như hai con bọ chết mùa hè bám lấy da thịt tôi.

Bob 8:

Mạch cứ nhìn đứa bé chửi mình,rõ ràng cô sững sờ vì bị chửi.

Bob cũng sững sờ,anh không biết Mạch đang nói gì.anh rất muốn nói nhiều điều nhưng bỗng như dòng sông khô cạn,miệng chỉ còn mấp máy.anh làm đứt dòng suy tư của Mạch,hỏi,Cô...tại sao cô không đi xe,muộn thế này?.

Mạch như trở về từ mấy thế kỉ trước.cô nhìn Bob.Tình huống ấy giống như Bob đứng từ một thế kỉ rất xa.Ánh mắt Mạch mơ màng không rõ,hồi lâu sau mới nói,Anh Bob đấy à?.

Bob nhìn sang phía khác,anh trông thấy bóng đứa con gái đi xa dần.Vậy là dòng sông cạn khô lại đầy nước.Anh nói với Mạch,cô chờ tôi một lát,tôi rất hiếu kì hỏi cô bé kia.

Bob đuổi theo,cho đứa bé kia một đồng,nói,Cháu có thể nhắc lại lời cháu vừa nói không?

Đứa bé cần tiền,nói,Anh! Bob bảo,không phải,câu cháu vừa chửi chị kia.

Đấy không phải là chị,chị không như thế,đấy là con đi.

Bob rất phấn khởi,nói,Ai dạy cháu thế?

Đứa bé lại im lặng.

Bob lại lấy ra một đồng nữa.

Bob nói,Nhưng đồng bạc này chú không cho cháu,chú cũng không có tiền.

Đứa bé không vui,nó nhìn Bob,nói Đồ đi!

Bob nói,Cháu nói đúng lắm,chú cũng là đi.

Bob quay lại về phía Mạch.

Mạch hỏi,Vừa rồi anh nói gì với nó?.

Nó nói tôi là đi.

Vậy mà anh còn cười?

Nó khen tôi,bảo tôi trẻ trung,có khả năng.

Mạch cười đau khổ,nói,Em không ngờ một đứa con gái lại chửi em.Em không thể cho nó tiền,việc ấy không phải do em.Tất nhiên em có thể cho,nhưng em không cho.Bây giờ em rất ân hận,lẽ ra em nên cho tiền con bé đã chửi em,như vậy em không bị hai tiếng kia giày vò.Ánh mắt của nó nhìn em đầy thù hận,điều ấy khiến em buồn.Tại sao em không nghĩ đến sự thù hận của nó?Em không muốn thế.

Mạch vừa nói,vừa đi.

Bob nói,Thật ra cô cũng không cần phải buồn,sự thù hận của nó không phải để cho cô.Cũng như tôi có lúc cũng thù hận,không thù hận ai,có lúc đối diện với chính mình.Thật ra,tôi cũng không thích hai tiếng ấy,trên thế giới có rất nhiều danh xưng,cô có thể tận hưởng,ví dụ tướng quân,tổng giám đốc,ít ra cũng là học giả,giáo sư...,tất nhiên tốt nhất là...

Mạch cười.

Bob lại nói,tôi thích cô bé kia chửi tôi,tôi không bức.Ngược lại còn cảm thấy dễ chịu,chủ yếu là vì nó chửi tôi,hai ta tối nay gặp vận may.

Mạch nói,Ban ngày cũng gặp vận may ấy.

Bob gật đầu,cùng một vận may,cùng một tâm trạng,nội tâm chúng ta đều có thể cân bằng ở mức thấp nhất.

Mạch nhìn Bob do dự giây lát,không nói gì.Ánh đèn ô tô lúc sáng lúc tối trên khuôn mặt cô.

Về sau,nhiều lần Mạch nói với Bob,anh không nhớ cái buổi tối hôm ấy anh đã nhiều lần liêu lĩnh à? Anh hỏi em về nhà,em đâu có nhà,đâu có chỗ cho em? Nhà em ở đâu? Đi trên đường,từ xa anh đã thấy ban công nhà em.Anh vào nhà đi,cởi giày,sau đấy,anh đi tắm,anh đứng ở ban công,uống nước,có thể là một ly cà phê,anh nói,biết đâu anh sẽ hút một điếu thuốc,không,anh rất muốn hút thuốc,vì anh đang ở nhà mình.Bình thường hút thuốc lá để cho người khác thấy...

Bob biết,Mạch không nói chuyện vì cô nhớ nhà.Bố mẹ cô là người thế nào? Họ làm gì? Thời nhỏ cô như thế nào? Điều ấy rất hấp dẫn đối với Bob.

Mạch đi nhanh hơn.

Bob biết Mạch đi nhanh là bởi nhớ nhà,nhưng nhà lại không xác định,cô không có nhà.Theo Bob,tối nay Pilison đã bố trí để cô gái này đến với anh,bản thân cô không xác định,tất nhiên cô không có nhà.Vậy là Bob cũng đi nhanh,đi theo sau Mạch.

Mạch hỏi,Tối nay anh còn định đi đâu nữa?

Bob nói,Tôi đang định mời cô đi uống cà phê.

Vậy ra,anh có ý nghĩ ấy từ lâu,cho nên đi theo phải không?.

Bob không biết trả lời thế nào

Mạch nói,Em đói,muốn ăn cơm.

Bob nói,Được lắm,tôi mời cô đến “Phố Ma”.

Hai người gọi taxi.

5. Chương 5: Tôi Muốn Sinh Con

Qua lớp kính cửa sổ, Bob cảm thấy Mạch rất xa. Cô như một người con gái ở một thế giới khác, tay cầm điện thoại, đang khiêu vũ, bóng dáng cô đang chuyển động trên đường phố mùa đông. Tiếng nói của cô bị bóng đêm cuốn hút, mặt đầy vẻ đau buồn.

Mạch 7

Về đêm, đường phố sáng ánh đèn.

Gặp Bob liệu có xa được Bạch Trạch hay không? Trước khi gặp cô bé kia Bạch Trạch gọi điện cho tôi, tôi không nhận điện. Tại sao tôi phải nghe điện của anh ấy? Tôi không muốn đi bệnh viện, tôi phải lấy chồng.

Ngồi trên taxi, tôi nhìn ánh đèn ngoài kia, nụ cười nở bên khóe miệng. Bob, anh cố tình đi theo tôi à? Tôi hỏi, khuôn mặt anh ta lộ vẻ kích động. Bob, mắt sáng trán rộng, đôi mắt anh có lúc tôi thấy giống như của một vị thần Hi Lạp cổ trên tranh khắc đồng, trong cái dừng mảnh để lộ ra sự dịu dàng, trước kia Bạch Trạch cũng như vậy.

Người lái xe nói, nước Mỹ hết sức khốn đốn, bị đánh bom, mà Mỹ cũng rất xấu, lần này coi như bị trả thù, xưa nay chúng chỉ đi đánh người, lần này thì bị người khác đánh, cô thấy có sướng không!

Bob im lặng.

Tôi cười.

Người lái xe nói, Người anh em, tại sao im lặng? Mỹ không bị đánh, chẳng lẽ người anh em không tức?

Bỗng Bob nói, Tôi rất ghét anh, anh là phản động, không có trách nhiệm với thế giới!

Người lái xe sững sờ, hồi lâu mới nói, Anh có người thân ở Mỹ không?

Bob nói, Anh lái xe thì lái đi, ít nói chứ, được không?

Dọc đường không ai nói gì nữa.

Đã đến “phố Ma”.

Bob xuống xe trước, quay lại đỡ tôi. Tay anh ta rất lạnh, ngón tay rất thô. Tôi chỉ chạm nhẹ vào anh. Tôi xuống xe, anh chủ động buông tay. Hai người đi về phía trước mấy bước, lại nghe thấy tiếng của người lái xe vọng tới, chưa thấy ai không yêu nước như thế.

Nói xong, anh ta đóng mạnh cửa xe.

Ánh đèn sáng trưng. Đầu người lơ xô trên “phố Ma”. Rất nhiều xe. Các cô gái phục vụ nhà hàng đứng trong gió rét mời chào, chèo kéo khách.

Tôi hỏi, Đây là “phố Ma” à? Tôi chưa đến đây bao giờ.

Bob đi sát bên tôi, nhìn ngang ngửa. Lúc sau anh ta nói, Ăn ở đây ngon lắm, hơn nữa, tôi mời được cô.

Tôi hỏi, Anh có người thân ở Mỹ thật đấy à?

Bob nói, Bọn khủng bố hôm nay đánh bom một tòa cao ốc, ngày mai chúng sẽ đánh bom chúng ta, cho nên chúng ta căm ghét chúng. Nhưng có nhiều người vui mừng trên cái đau khổ của người khác, cho rằng còn xa mới đụng đến họ. Trong tiểu thuyết, Hemingway dẫn ra một bài thơ, ý nói, thiếu một hòn đảo, cả lục địa châu Âu không còn hoàn chỉnh. Đừng hỏi chuồng nguyền hồn ai, chuồng nguyền hồn chính anh đấy.

Tôi cười, nói, Thật ra anh nói hơi bé, nhất là đọc thơ, đường phố lại đang có cơn gió lạnh. Nhưng anh cũng nên nhớ lại, lúc cùng với Kha, hình như anh đã nói, muốn đánh cho sập những tòa cao ốc ấy đi, anh bảo ở cái thành phố này anh không có lấy một căn phòng.

Mặt Bob đỏ bừng, anh nhìn tôi, một lần nữa nắm tay tôi. Anh nói, Hai chuyện khác nhau, sự phần nộ của một nhân vật nhỏ, người nghèo và chủ nghĩa khủng bố hoàn toàn khác nhau. Nhất là sự phần nộ của một nhân vật trí thức, cũng chỉ nói vậy thôi. Đây là một thứ tâm trạng, có thể là một màn kịch, một bài thơ, không phải là hành động.

Tôi hất tay anh ra, nói, Anh vẫn là con người nghiêm túc. Lúc rời Đại sứ quán Pháp, ở cái quán bar kia, ấn tượng của tôi về anh rất không tốt.

Bob 9

Bob và Mạch vào một nhà hàng đặc sản cá, họ thấy mấy chữ: cua thơm cay.

Lúc đầu Mạch không uống rượu.

Nhưng sau khi Bob đi vệ sinh quay lại, điện thoại của Mạch đổ chuông.

Mạch nhìn số điện thoại trên máy, nói, Em đi nghe điện,. Nói xong, cô đứng dậy, đi ra bên ngoài nhà hàng.

Chỉ còn lại một mình Bob, anh ngồi kia, ngó nhìn bên ngoài, anh thấy Mạch đang nói gì đó, vẻ rất kích động,. Đầu tóc cô cứ đung đưa, toàn thân khẽ lay động. Cô lay động cơ thể làm cơ thể Bob nóng lên. Qua lớp kính cửa sổ, Bob cảm thấy Mạch rất xa. Cô như một người con gái ở một thế giới khác, tay cầm điện thoại, đang khiêu vũ, bóng dáng cô đang chuyển động trên đường phố mùa đông. Tiếng nói của cô bị bóng đêm cuốn hút, mặt đầy vẻ đau buồn.

Mạch 8.

Bố gọi điện đến hỏi tôi đang ở đâu. Tôi đáp đang ở ngoài, tham gia một buổi liên hoan. Ông nói, Mấy hôm nữa là sinh nhật con rồi đấy. Bố và dì sẽ làm cơm, con bớt chút thời gian về nhé! Tiếng ông nói trong điện thoại nghe như van xin. Tôi nói, Bố không cần phải đáng thương như vậy. Bố và mẹ ly hôn, con không trách gì bố, nhưng bảo con về để nhìn người đàn bà ấy. Con không về đâu.

Bố thất vọng đặt máy xuống. Tôi như trông thấy ông đang cúi đầu. Tôi rất ghét đàn ông già, những người đàn ông già làm tôi mỗi mết. Giọng nói và túi thịt ở mắt của người già đều rất thừa. Như tôi, một đứa con gái đang sải bước đi về phía trước, chỉ có những người đàn ông trẻ và thành đạt trong sự nghiệp mới là con phố lớn cho tôi đi không bao giờ hết, đi hết con phố này đến con phố khác. Nhưng có lúc bước đi trên phố cảm thấy nặng nề, nhất là khi người đàn ông để lại đứa con trong bụng tôi. Tôi tắt máy quay về chỗ, nghĩ Bob đang chờ, tôi cười, nhớ lại, hồi ấy Bạch Trạch không nói nhiều với tôi. Anh thuê cho tôi một căn hộ chung cư và nộp học phí MBA cho tôi ở đại học Bắc Kinh. Trong thời gian này, Bob chỉ dựa vào lời nói liệu có hấp dẫn được con gái không? Nếu anh ta có thể làm cho con gái yêu, vậy thì sự xuất hiện của những anh chàng có biệt thự và công ty như Bạch Trạch, liệu có còn ý nghĩa nữa không?

Lại có điện thoại, tôi nhìn, điện thoại của Bạch Trạch. Câu đầu tiên tôi nói với anh là, Em phải sinh con, không uống thuốc đâu

6. Chương 6: Tối Nay Em Về Với Anh, Được Không?

Mạch nhìn anh chằm chằm, bỗng nhiên nói, Tối nay em về với anh, được không?

Bob sững sờ, tim đập loạn xạ, hồi lâu sau anh mới bình tĩnh lại, hỏi, Ai đã cho tôi cái vinh dự cao quý này?

Bob 10

Bob lặng lẽ nhìn Mạch quay lại, ngồi xuống, cất điện thoại vào túi. Cái túi xách của Mạch màu đỏ, miệng túi có cái vòng kim loại trắng rất lớn. Tay Mạch để trên nền đỏ trông trắng đến đáng yêu. Bob lại nghĩ, trong cái túi bí mật của người con gái đựng những gì nhỉ? Vừa rồi cô gọi điện đến mười phút. Cô nói chuyện với người đàn ông, chắc chắn đây là đàn ông, con gái nói chuyện qua điện thoại với con gái không bao giờ nói nhiều như thế. Cô nói gì với người đàn ông kia?

Bống Mạch đòi uống rượu.

Uống rượu gì? Bob hỏi.

Tùy, Mạch nói.

Bob hỏi, em có hiểu rượu không?

Mạch không trả lời,. Trên mặt bàn là cái bóng đen của cô, đầu tiên Bob cho là cô phục vụ chưa lau khô, nước vẫn còn trên mặt bàn. Anh định lấy khăn giấy để lau lại, nhưng phát hiện “nước” đang chuyển động.

Bob nhìn Mạch, suy nghĩ rồi nói, Thế này, uống rượu trắng bốc hơi, rượu trắng pha với coca cola, cảm giác sẽ khác.

Bob rót ra nửa ly rượu, rồi đổ tiếp nửa ly coca cola, lắc đều rồi đưa cho Mạch.

Mạch bưng ly rượu lên, nói, Trong này không có thuốc mê chứ, anh đừng hại em.

Nói xong, cô uống cạn ly rượu.

Bob sững sờ, nói, Nửa chứ?

Mạch nhìn Bob gật đầu.

Bob lại pha một ly nữa, Mạch đưa tay ra cầm cốc rượu.

Bob nói, Ly này của tôi.

Mạch nhìn Bob uống, cô nói, Em uống ly rượu ấy xong cảm thấy anh trở nên đáng yêu.

Bob uống cạn cốc rượu, nói, Uống rượu vào cảm giác không còn chân thật, tôi không muốn như vậy.

Mạch nói, Vậy lúc nào là chân thật? Ngoài đường phố, trên giường, trong phòng, nhà anh, nhà em, lúc bình tĩnh, lúc phấn khởi, lúc đi vệ sinh... lúc nào được coi là chân thật?

Bob nói, Dù sao thì uống rượu xong người cũng thay đổi, không còn ở trạng thái bình thường.

Mạch nói, Thôi đi, em nghe chán lắm rồi, anh có pha nhanh lên không nào? Rượu pha với coca cola thật tuyệt, em ở Vân Nam, ở Bắc Kinh đều không có, chưa được uống bao giờ.

Bob đưa cho Mạch, nói, Thế nào gọi là không có, chưa uống bao giờ à?

Mạch cười, nói, Rượu và thuốc đều ngon. Cô lại uống hết cốc rượu.

Bob nhìn Mạch nói, Đừng uống nữa.

Mạch nói, Anh ở đâu?

Bob nói, Tiểu Tây Thiên.

Mạch hỏi, Anh ở chung với người khác à?

Bob nói, Cô ấy đi rồi, ra nước ngoài, lấy một ông già, cô ấy bảo ông kia giống Hemingway. Nhưng chúng ta chưa ai thấy được Hemingway, tại sao bảo ông ấy giống Hemingway? Tôi nói với cô ấy, tôi không phân biệt người nước ngoài như thế nào, không phân biệt ai với ai.

Về mặt Mạch trở nên rạng rỡ, nói, Vì uống rượu, em cảm thấy anh thật đáng yêu.

Bob nói, Cuối cùng cô ấy ra đi, Tôi đưa cô ấy ra sân bay, cô ấy khóc, nói lúc này em cảm thấy anh thật tốt. Cô bảo, cô ấy có ngực không chứ, ra đến sân bay rồi còn nói tôi rất tốt.

Mạch nhìn Bob chăm chăm, bỗng nhiên nói, Tối nay em về với anh, được không?

Bob sững sờ, tim đập loạn xạ, hồi lâu sau anh mới bình tĩnh lại, hỏi, Ai đã cho tôi cái vinh dự cao quý này?

Mạch nói, Bữa tối nay coi như em mời anh, em thấy anh cũng không có tiền.

Bob nói, Tôi đã thanh toán, thanh toán lúc cô gọi điện.

Mạch nói, Tại sao lại thế?

Bob nói, Tôi sợ mình uống quá chén, say xỉn, phải để cô thanh toán, cho nên mới thanh toán trước.

Mạch thở dài, Nhưng là em say.

Bob nói, Tôi không mong chúng ta cứ đi tìm lý do.

Nói xong, Bob cảm thấy mình đã lỡ lời. Anh định sửa lại nhưng không kịp.

Mạch nói, Tìm lý do gì? Anh nghĩ anh là ai? Anh nghĩ em đến chỗ anh để làm gì? Em chỉ muốn tối nay nói chuyện với anh, chỉ đến nói chuyện, không phải làm gì với anh, hiểu không? Đàn ông các anh đều thế cả, cho rằng con gái cũng như các anh, chỉ nghĩ đến chuyện کیا, các anh là thứ không ra sao, anh bảo, chúng ta có đi không?

Bob như sợ hãi, nói, Tất nhiên đi.

7. Chương 7: Để Tôi Đến Gần Anh

Tôi tắt đèn, lần mò lên giường. Tìm được chăn và nằm xuống bên cạnh, hai tay để lên bụng, tưởng như đụng khê vào vật gì đáng sợ. Tôi lại nghĩ, khi đàn ông cần, yêu là dịu dàng và trách nhiệm, khi họ không cần, tình yêu như chậu nước vừa rửa xong, nên đổ nó đi.

Mạch 9

Chúng tôi xuống xe, trời đã tối lắm rồi. Tôi bước thấp bước cao đi theo Bob. Tôi hỏi, Anh ở cùng sân với nhiều hộ à?

Bob nói, Cái nhà này có từ lâu lắm rồi, nghe nói hồi xưa là tài sản của thư ký ông Trương Học Lương, không biết ông ấy biến đâu mất, Bob chỉ mượn danh nghĩa. Phải, cô ở đâu nhỉ?

Đại học Bắc Kinh, em ở trong trường Đại học Bắc Kinh, chính xác là, gần Đại học Bắc Kinh. Em đang học MBA ở đây.

Xem ra cô sắp thành người của giới IT rồi đấy nhỉ?

Tôi cười, nói, Biết đâu sẽ được xuất ngoại quét đường. nhưng em nghĩ, quét đường cũng phải đi nước ngoài.

Bob nói, Đúng vậy, cho dù chúng ta đi nước nào, làm gì cũng tốt, trước tiên phải học ngoại ngữ cho giỏi. Đến lúc ấy, cô bạn gái kia của tôi nhờ tôi nghe và viết từ ngữ, bảo chỉ cần học giỏi tiếng Anh, qua được TOEFL, coi như hoa của cả thế giới nở vì mình.

Tôi nói, Bạn gái của anh thật hài hước.

Bob cười, hỏi, Thật ư?

Tôi nói, Cô bạn cùng năm thứ ba đại học với em tự sát, nó nhảy từ trên cầu vượt xuống. Trong tưởng tượng của em, nó chết như một đóa hoa nở. Anh thấy đấy, mặt đất là màu, máu đỏ, áo quần của nó là những cánh hoa, mái tóc đen của nó là nhụy hoa.

Tôi nói với Bob như vậy. Tôi chợt nhớ đến buổi tối hôm ấy ở quán bar gần Đại học Bắc Kinh, mỗi người một tay cầm máy ảnh đòi chụp chúng tôi, mỗi tám hai chục đồng, chỉ cần một phút là có ảnh. Bạch Trạch đưa tay lên che mặt, miệng mắng anh kia. Tôi biết anh ta đang nghĩ gì. Anh ta sợ bằng chứng. Tôi cúi đầu, thoáng trông thấy cô gái bán hoa đi tới, tay nó cầm bó hoa hồng, Bạch Trạch đuổi nó đi. Anh ta muốn tiết kiệm tiền.

Tôi gọi cô bé kia lại, mua một bó hoa hồng. Bạch Trạch nhìn bó hoa trong tay tôi, cười nói, giống như đi đưa đám ma.

Mạch 10

Căn phòng của Bob rất lạnh, tôi không dám cởi cái áo của Pilison ra. Bob bật đèn, nói, Còn muốn uống rượu nữa không? Tôi có bia đây.

Tôi nhìn cái giường trống trơn kê sát tường, tưởng chừng đây là cái cơ thể đói của Bob đã nuốt hết mọi thứ. Tôi nhìn khuôn mặt Bob trắng nhợt dưới ánh đèn neon, bỗng nói, Em có mang, trong bụng em có một đứa bé. Em không có cách nào làm cái chuyện kia với anh, em nghĩ, đứa bé không chịu nổi.

Bob sững sờ, nói, Có phải hôm nay cô đến để nói với tôi chuyện ấy hay sao?

Tôi gật đầu nói, Anh biết không? Em mới hai mươi hai, nhưng đã mang bầu hai lần, thật ra cơ thể em rất yếu.

Nhưng tại sao cô uống nhiều rượu như vậy?

Vừa rời qua điện thoại, anh ấy một lần nữa nhấn mạnh, bảo em cho đứa bé kia ra, tức là, anh ấy bảo em giết người.

Hai người lấy nhau rồi à?

Anh ấy không chịu cưới, em mấy lần bảo cưới, anh ấy bảo cái tờ giấy ấy không quan trọng.

Vậy cái gì quan trọng?

Anh ấy bảo tình cảm mới là quan trọng, cho dù em biết anh ấy không yêu em, em vẫn cứ hỏi cuối cùng anh có yêu em không? Anh ấy bảo, công việc ở tòa soạn báo làm anh ấy rối đầu rối óc, không còn thời gian để nghĩ đến chuyện cưới xin.

Cô định lấy đứa bé ra dọa anh ấy à?

Nước mắt tôi trào ra. Tôi nhìn Bob, nói, Anh ấy không sợ.

Bob từ từ cúi đầu, nói, Thế đấy, đàn ông càng ngày càng không sợ chuyện ấy.

Nếu là anh, anh cũng không sợ chứ?

Bob sững sờ, anh ta không ngờ tôi hỏi câu ấy. Nhưng tôi nhanh chóng nói, Cho nên, xin lỗi, anh Bob, tối nay em không thể làm tình với anh, anh có giận không?

Chỉ không vui thôi, không giận đâu. Nhưng... anh ta vừa cởi áo quần, vừa nói, ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi... cô có thể dùng tay giúp tôi được không?

Tôi mỉm cười, lắc đầu, nói, Cũng không được.

Thế thì thôi, cô ngủ đi.

Bob cởi áo ngoài, để hở áo lót trắng. Anh ta xắn tay áo lên, nói, Cô nhìn vết thương của tôi, trên người còn mấy chỗ nữa. Tôi tắt công tắc đèn ở tường, bình thường tắt xong mấy bước là đến giường. Hôm ấy không biết tại sao tôi mới đi hai bước đã bước lên giường, bước hụt, bất ngờ chồm vào cái ghế bên cạnh...

Tôi phá lên cười. Anh cười với tôi, rồi chui vào chăn, nằm thẳng người. Trán anh vẫn có mấy lọn tóc xòa xuống, bởi thế trông anh rất trẻ con.

Tôi chống tay vào thành giường, nói, Nhưng mà, em muốn ngủ bên những vết thương của anh.

Bob nói, Được lắm, ngủ trong lòng tôi.

Thôi! Tôi nói.

Nhưng tôi muốn hỏi, cô có yêu người đàn ông kia không? Bob suy nghĩ giây lát lại nói, tất nhiên cô có thể không trả lời.

Tôi tắt đèn rồi lần mò đến bên giường. Tìm được chăn và nằm xuống bên cạnh, hai tay để lên bụng, tưởng như đụng khê vào vật gì đáng sợ. Tôi lại nghĩ, khi đàn ông cần, yêu là dịu dàng và trách nhiệm, khi họ không cần, tình yêu như chậu nước vừa rửa xong, nên đổ nó đi.

Nhưng với tôi, tôi chưa yêu Bạch Trạch hay sao? Đối với anh, yêu hay không yêu? Vào một đêm trăng sáng, Bạch Trạch cúi xuống tôi, chính vào lúc ấy, anh ta bảo sẽ lấy tôi.

Tôi không có cảm giác đối với cơ thể Bob, cho rằng anh đã ngủ, liền hỏi, Anh ngủ rồi à?

Chưa.

Tại sao anh không nói chuyện?

Nói chuyện gì?

Nói chuyện hồi nhỏ của anh.

Hồi nhỏ của tôi... hình như tôi không có tuổi niên thiếu. Cô nghĩ, thi, học piano, học ngoại ngữ.

Tôi cười không thành tiếng, nói với anh, Hồi nhỏ tôi cũng vậy, điều duy nhất khác là, tôi chỉ học piano nhỏ được mấy hôm, Hình như hôm sinh nhật, bố mua cho tôi tập nhạc làm quà sinh nhật. Kết quả ngay hôm đó tôi ném cả đàn cả tập nhạc từ trên lầu xuống đất. Hôm ấy tôi đứng trên ban công, sau khi ném xuống, thậm chí bố cũng không có phản ứng gì.

Bob nghe rồi nói, Chắc chắn đầu cô có vấn đề.

Tôi nói, Bố em rất buồn, ông bảo ông buồn lắm. Em không biết bố buồn như thế nào, xưa nay ông vẫn không quan tâm đến mẹ em, mẹ nuôi em lớn lên.

Bob nói, Tôi học piano trước, học đến cấp bảy, hình như bản nhạc cuối cùng tôi chơi là của Rachmaninov(*), khó lắm, tôi chưa đạt đến trình độ đó. Nhưng bố bảo tôi là thiên tài, nhất định bắt tôi học đàn, về sau thấy tôi thật sự không có khả năng chơi đàn, ông bảo tôi học sáo dài. Kết quả, lãng phí bao nhiêu năm cho cái sáo. Sau đấy tôi thi đại học, thiếu mất mấy điểm, nhưng được coi là học sinh có năng khiếu, vào được địa học. Ở đại học, tôi tuyệt đối không thổi sáo, cũng không chơi piano, cũng không tham gia bất cứ đem dạ hội nào, phía nhà trường than bị thiệt quá.

Tôi hỏi, Anh nói gì?

Tôi bảo tôi hận cây sao. Cho đến nay, đầu giường tôi vẫn để cây sao ấy, vì từ nhỏ quen đụng tay vào nó, nên khôngỡ vứt đi.

Tôi lại cười, Thật lòng nói, nói chuyện với anh thật vui.

Tại sao?

Giống như anh rất gần em.

Nào, cô quay người lại đây, để tôi áp mặt vào.

Không được, như vậy anh sẽ không chịu nổi.

Thôi, tôi quay đi, Chúng ta ngủ nhé.

Nói xong, Bob quay đi. Rất lâu hai người không nói gì.

Bob 11

Ánh trăng lọt qua cửa sổ không có ri-đô.

Mạch lại hỏi, Anh ngủ rồi à?

Bob không lên tiếng.

Mạch nói, Anh Bob, ngủ được không?

Bob vẫn không nói gì.

Mạch nói, Anh Bob, anh giận đấy à?

Bỗng Bob nói, Giận gì?

Vừa rồi em không quay lại, anh giận.

Bob nói, Ngủ nhé? Lòng tôi yên tĩnh.

Mạch gật đầu, nói, Ừ!

Bob nằm kia, Mạch vẫn tiếp tục nói chuyện.

Một lúc sau, Mạch lại nói, Anh Bob, anh có thấy không? Ngủ rồi à? Anh ngủ đi nhé!

Bob nói, Tôi ngủ rồi, bị cô đánh thức.

Mạch nói, Ở đây đi nhà vệ sinh thế nào? Em buồn đi tiểu không chịu nổi nữa rồi.

Bob ngồi bật dậy, nói, Bây giờ muộn rồi, trong khu nhà này phức tạp lắm, cổng ngoài cũng đóng, cô không thể ra nhà xí công cộng của ngõ được đâu.

Mạch nói, Em khó chịu lắm.

Bob nói, Đi vào ống bơ.

Mạch cười vang. Bob nói, chỉ có cách ấy thôi. Mạch nhìn Bob, lại nhìn căn phòng, đầy ánh trăng, đành nói, Nhưng anh không được nhìn.

Bob nói, Không nhìn, ống bơ ở dưới giường ấy.

Bob lại nằm xuống, Mạch ngồi dậy, cô thò tay xuống gầm giường tìm ống bơ, quay lại nhìn Bob. Cô ngồi xuống mắt cứ nhìn Bob.

Bỗng Bob nhồm dậy, quay mặt về phía Mạch.

Ánh mắt hai người gặp nhau.

Mạch vội ôm quần đứng lên, nói, Anh không giữ lời hứa.

Bob cười, nói, Tối thế này, tôi đâu có nhìn thấy gì. Thế này nhé, tôi lấy chăn trùm kín mặt lại.

Mạch do dự nhìn Bob dùng chăn trùm kín đầu, anh ngồi kia cười không ngớt.

Mạch ngồi xuống, cô bắt đầu đi giải.

Bob vẫn trùm kín đầu, anh chờ đợi.

(*) S. Rachmaninov (1873-1943): nhạc sĩ người Nga

8. Chương 8: Mắt Sắc Như Dao

Hầu như cả đêm tôi không ngủ được, trời gần sáng mới chợp mắt một lúc. Có một chi tiết tôi không nói với Bob, tôi nằm mơ thấy mình đứng dưới vòi nước, tay xoa cái bụng lùm lùm của mình. Tôi cho rằng không ai trông thấy, nhưng có một người nhìn trộm, chị ta phát hiện trong bụng tôi có đứa bé.

Mạch 11

Sáng sớm hôm ấy khi nhận ra tôi không thức dậy bên Bạch Trạch mà ở một nơi khác, tim tôi đập mạnh. Lúc ấy, trên người tôi chỉ mặc mỗi chiếc quần lót nằm cạnh một người đàn ông. Anh ta không cời quần ngoài, trên người vẫn là cái quần bò dày cộp, có thể cái quần bò làm tôi cả đêm cảm thấy thoải mái, được thả lỏng, an toàn. Hai đùi trần trụi, láng bóng của tôi quặp chặt lấy đùi anh, đầu rúc vào ngực anh, giống như con cá thích ứng với nhiệt độ của nước.

Ánh sáng tràn ngập căn phòng tôi mới tỉnh dậy. Tôi vội vàng rời khỏi người anh, vừa nhìn anh vừa nhớ lại tất cả những gì trong đêm qua. Tôi nhớ, đêm hôm qua tôi không về nhà, Bạch Trạch vẫn chờ tôi trong căn phòng ấy. Tôi hôm qua anh bảo, anh chờ tôi về, nhưng tôi không về. Cuối cùng tôi vào cái ngõ cụt không thể không đối đầu với Bạch Trạch. Tôi vẫn chưa dậy ngay, vẫn nằm, hai tay để trên bụng, không có cảm

giác bụng cộm lên như trong giấc mơ. Rất lâu sau, tôi kể lại với Bob về giấc mơ đêm hôm ấy, tôi cởi hết quần áo, đứng tắm dưới vòi nước. Ngoài kia là phòng họp, rất đông người đang dự một cuộc họp. Tôi bắt chập, mở nước xối ào ào. Bỗng nhận ra không đóng cửa, tôi nghĩ nhất định có người nhìn trộm, vậy là tôi hoảng hốt nhìn. Mọi người đang nghe báo cáo, trong đó có một chị nhìn trộm tôi.

Chị ta ngồi ở giữa, ánh mắt nhìn qua đầu người khác. Khi tôi và chị ta nhìn nhau, chị ta vội lảng nhìn chỗ khác.

Người ấy là ai? Có phải Kha?

Kha? Đạo diễn Kha à?

Nếu không đây là một người Pháp, Pilison có tư cách nhìn cô khỏa thân? Bob cười, nhìn tôi cau mày, lại như nhớ ra điều gì, nói, Không phải Derrida chứ?

Derrida? Nhưng đây là một phụ nữ, mắt chị ta rất đen, rất sáng. Thật ra tôi không sợ bị nhìn trộm, nhưng lúc bấy giờ đang...

Lúc bấy giờ tôi vô cùng xấu hổ, tránh sang một bên. Người tôi như run lên, cảm thấy trong đời chưa bao giờ xấu hổ đến như thế. Người phụ nữ trong giấc mơ cứ ẩn hiện, chỉ có đôi mắt chị ta đen và sáng. Chị ngồi trong đám đông nhìn tôi bằng ánh mắt trách cứ. Chị ta thấy tôi đang vuốt ve cái bụng lùm lùm của tôi.

Tôi cố tình vuốt ve bụng mình, nó không nổi cộm, ở đấy trơn nhẵn, thấy mình gặp may, giống như chết đi sống lại. Ngay lúc ấy tôi phát ra tiếng thở dài giống như bỏ quên vật gì, từ trong cổ họng bay vụt ra, tiêu tan trong nắng. Cuối cùng đây là gì, cho đến khi rời khỏi Bob, cho đến một ngày Bob cũng bất ngờ rời khỏi tôi, tôi mới biết. Nếu không phải để quên đi, tôi sẽ không đến đây.

Tôi nói với anh về người phụ nữ nhìn trộm tôi khỏa thân. Sau đấy anh giúp tôi phân tích, bảo có thể là Derrida, người đàn ông nước ngoài có khi nhìn nhầm là phụ nữ, vì tất cả những cô gái trí thức đều mê Derrida, yêu Derrida... Một nguyên nhân tuyệt vời. Nếu không phải Derrida, một cô gái như cô không nhất thiết đến Đại sứ quán Pháp tham dự buổi họp mặt hôm ấy. Anh còn nói, Thật ra, con gái xưa nay vẫn yêu bóng yêu gió, các cô vì Derrida mới đến những chỗ như thế. Các cô đến vì đàn ông, nói chính xác là, cô đến vì tôi. Cô không cảm thấy hôm ấy khuôn mặt tôi, bóng dáng tôi đã soi sáng cô hay sao?

Tôi nói, Anh là người đàn ông tư duy không rành mạch, đầu tiên đây là nhà Pilison, không phải Đại sứ quán Pháp. Từ đấy về sau tôi đính chính lại cho anh ta không biết bao nhiêu lần. Nhưng anh ta cứ khẳng định bảo rằng, đây là Đại sứ quán Pháp. Đại sứ quán Pháp là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu. Cô nghĩ thử xem, liệu ông Derrida có đến nhà ai không? Derrida là một đại nhân vật. Tôi nói, Chẳng phải cuối cùng ông ấy không đến đấy thôi? Chúng ta đều chưa được gặp Derrida cơ mà?

Hầu như cả đêm tôi không ngủ được, trời gần sáng mới chợp mắt một lúc. Có một chi tiết tôi không nói với Bob, tôi nằm mơ thấy mình đứng dưới vòi nước, tay xoa cái bụng lùm lùm của mình. Tôi cho rằng không ai trông thấy, nhưng có một người nhìn trộm, chị ta phát hiện trong bụng tôi có đứa bé. Hơn nữa, tôi càng ngày càng cho rằng, người ấy là một phụ nữ, chị ta chứ không ai khác, chị ta là Thẩm Xán, người mà trong buổi họp mặt tôi đã gặp.

Tôi mặc quần áo, cuối cùng mặc cái áo khoác ngoài của Pilison. Tôi mở cửa, ngoài sân có một bà già chừng sáu mươi tuổi, cổ bà quấn cái khăn quàng màu tím, bà bưng một chậu áo đứng dưới gốc liễu trong sân, vừa phơi quần áo, vừa nói gì đó, miệng thở ra từng luồng khí trắng. Bà nghe phía sau có tiếng động, thôi không nói nữa, quay lại ngạc nhiên trông thấy tôi. Tôi cúi đầu, tay nắm chặt cái túi xách, vội vã đi qua trước mặt bà ta.

Ra đến cổng, bỗng có mùi thối ập vào mũi. Tôi đi như chạy sang một con phố khác. Người đi làm đã đi. Cửa hàng hai bên phố lục tục mở cửa. Tôi chợt nhận ra mình chưa trang điểm, liền vội quay lại, vào ngay cái nhà vệ sinh hồi thối kia.

Tôi đẩy hộp mỹ phẩm, đi ra, lại gặp bà già trong sân nhà Bob. Tôi lặng lẽ quay mặt đi, bà ta bình thản nhìn tôi. Tôi đã đi xa, không dám quay đầu lại, chỉ cảm thấy toàn thân bứt rứt khó chịu. Bỗng tôi nghĩ, bà ta có con gái không nhỉ? Con gái mang bầu với anh nào đấy bà ta có biết không?

9. Chương 9: Có Đúng Là Trên Giường Không?

Tôi nghe nói chủ công ty BĐS Viêm Đế là một phụ nữ chừng bốn hai, bốn ba gì đó, rất thích văn hóa, anh đến đây thử xem, anh cũng đẹp trai, lại biết chơi đàn. Biết đâu bà ấy thích anh. Còn anh, những gì anh dành cho Mạch hãy đem dùng cho bà ta, chưa biết chừng lại được việc.

Bob 12

Đã năm hôm nay Bob không có tin tức gì về Mạch, tưởng chừng như Mạch chưa từng xuất hiện trên cái giường của anh,

Bob nghĩ lại cái đêm hôm ấy, bất cứ thứ gì cũng làm anh kích thích, nhất là tiếng xè xè Mạch đi giải khiến anh tỉnh giấc. Anh thấy cảnh đó sẽ trở thành kí ức đẹp nhất trong đời.

Bob dậy, trên đường ra nhà vệ sinh công cộng, anh nhìn ánh nắng.

Anh như nghe thấy tiếng một cô gái nói với anh về Derrida trong giấc mơ. Cô ta còn nói sẽ đi, hôm nay còn nhiều việc phải làm, cô phải đến trường.

Bob biết tiếng nói ấy từ đâu đến. Căn phòng của anh lâu lắm không có tiếng con gái, nhưng hôm ấy lại xuất hiện.

Anh rất mệt mỏi. Tôi hôm ấy khi Mạch đã ngủ say, hình như anh nói một câu, Cô tàn nhẫn lắm.

Anh rất buồn, nhưng cảm thấy chưa cấp thiết phải ngủ với phụ nữ, tại sao? Mạch có khác gì với những cô gái làm tiền mà anh vẫn gặp hằng ngày?

Mạch đi rồi, anh vẫn còn nằm, tự nhủ, mệt quá, phải ngủ tiếp. Hình như anh trở mình rồi ngủ tiếp.

Sau lần ấy, Mạch vẫn thường nói với anh, Sáng sớm hôm ấy anh thật đáng yêu. Anh nằm trên giường, em phải đi, anh chưa dậy, chỉ trở mình. Thái độ của anh làm em thoải mái, anh giống như một người vô tính, em không phải đề phòng nhiều đối với anh.

Nhưng em nên biết, cái ấy của tôi cứng suốt đêm.

Mạch nói, Chuyện ấy không tính, em chỉ nói cảm giác ánh sáng trải trên khuôn mặt anh. “Trải” chứ không phải “rải” như rải nước.

Bob nói, Đêm hôm ấy tôi rất mệt, thật ra tôi rất muốn làm cái chuyện kia với em. Nhưng, tôi không muốn cưỡng ép, chỉ chờ, mong em cho tôi lên người em, tôi chờ em cho phép, nhưng em không đồng ý. Đêm hôm ấy, tôi bị thử thách gấp đôi nên rất mệt. Buổi sáng khi ngủ mơ màng màng, tôi không quan tâm đến em nữa, thất vọng vì em. Em mới là con người vô tính, không biết có đàn ông bên cạnh mình.

Lúc em đi, tôi mặc kệ em, không biết lúc ấy em có cảm giác thế nào. Nhưng sáng hôm ấy tôi bị một người đàn ông cưỡng dâm.

Bob 13

Bob vào nhà vệ sinh công cộng, trong đó có rất nhiều người, không còn chỗ.

Bob đành đứng ngoài.

Lúc ấy điện thoại của anh đổ chuông.

Bob nhìn số điện thoại do dự giây lát rồi mới nhận điện.

Trong máy là tiếng của Kha.

Kha hỏi, Anh đang ở đâu đấy?

Bob nói, Đang ở trong nhà vệ sinh.

Kha hỏi, Tối hôm qua tại sao anh không vào? Bob, xin bái phục, mới hai tiếng đồng hồ mà anh chưa đi cô ấy. Nhưng tối hôm qua cái anh chàng gọi là Đại Uy kia chỉ khoác lác, tôi bực quá, choảng cho y một chai bia, không ngờ Pilison bị thương, phải vào bệnh viện khâu mấy mũi.

Bob cười, nói, May mà tôi không đến, nếu tôi đến chắc chắn sẽ bị ném chai bia.

Kha cũng cười, nói, Pilison trách anh, anh ấy định giới thiệu Đại Uy với anh. Pilison nói, đợi lành vết thương, sẽ mời anh cùng ăn cơm với Đại Uy. Anh ấy bảo, hồi ở Thượng Hải, bố anh ấy cùng tham gia chiến đấu với Lỗ Tấn và Trần Tay Oánh, có điều người Thượng Hải hồi ấy không nói bậy như các anh bây giờ.

Anh nói dối, câu cuối cùng do anh bịa ra.

Kha cười khà khà, nói, Những chuyện về Lỗ Tấn là do tôi bịa đấy, có biết không?

Bob nói, Những điều thiếu văn hóa chỉ có ai làm đạo diễn mới dám nói.

Kha nói, Thôi nhé, nói chuyện nghiêm túc, điện thoại di động của tôi sắp hết tiền rồi. Xem ra cái Công ty “Phổ Trường An” không chịu đầu tư, Bob này, anh có thể kiếm đâu ra ít tiền được không? Tôi nghe nói, chủ Công Ty bất động sản Viêm Đế là một phụ nữ chừng bốn hai, bốn ba gì đó, rất thích văn hóa, anh đến đây thử xem, anh cũng đẹp trai, lại biết chơi đàn. Biết đâu bà ấy thích anh. Còn anh, những gì anh dành cho Mạch hãy đem dùng cho bà ta, chưa biết chừng lại được việc.

Bob cười, nói, Bà ấy đầu tư cho ai? Nếu như vậy, tôi làm đạo diễn, còn anh làm việc gì?

Kha nói, Cũng được, anh làm đạo diễn, làm gì cũng được, chỉ cần “Phổ Trường An” ra đời là được. Nếu anh làm đạo diễn, tôi biên kịch.

Kha nói, Thôi đi, nhà vệ sinh của anh bẩn lắm, mùi thối cả vào điện thoại. Thôi nhé, ngày kia gặp nhau ở Đại sứ quán Pháp, tổ chức một party nho nhỏ, bà kia đến, anh cũng phải đến, Pilison sẽ bố trí, anh nhất định phải đến. Anh đã gặp bà ấy rồi, buổi liên hoan hôm qua bà ấy cũng đã đến.

Bob nói, Tôi không đến đâu, không có tâm trạng nào để đến dự.

Kha nói, Tại sao? Bị cô Mạch bắt mất hồn rồi à? Người như cô ấy rất nhiều, đến khi thành lập đoàn phim anh sẽ biết. Toàn là đám con gái ngu ngốc như thế, đúng vậy, nhiều lắm!

Bob hỏi, Anh có biết số điện thoại di động của Mạch không?

Kha đạo diễn nói, Anh thật là ngốc! Thôi được, tôi tìm giúp anh, đúng rồi, tôi ghi vào đây rồi. Đều là lũ tâm địa đen tối, không có lợi ích, ai thêm lên giường với anh. Ghi nhé, 1350x...x... Ghi chưa? Được rồi, “Phổ Trường An” đều trông chờ ở anh đấy nhé.

Bob gọi điện cho Mạch, nhưng máy không mở.

Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay. Cái đồng hồ giống như miệng Mạch đang mím chặt. Anh muốn nó nói chuyện, nhưng chẳng biết phải thế nào. Giống như buổi liên hoan hôm ấy, anh tìm cách để nói chuyện với Mạch. Nhưng tất cả không giống với hôm liên hoan, Mạch đã có một đêm với anh. Nhưng anh bắt đầu hoài nghi, có phải đêm hôm ấy Mạch đã ngủ trên giường của anh? Khẳng định là không. Tuy Mạch đã nói, cô tuyệt đối không làm cái chuyện kia với anh, nhưng cô cũng như những người con gái khác chỉ trong khoảnh khắc sẽ không còn kiên trì. Phụ nữ không dám nghĩ xưa nay họ là những người bị động. Hôm ấy, Mạch nói đến vì Derrida, nhưng tại sao đêm lại cởi bỏ quần áo, chui vào chăn của anh? Bản thân Mạch cũng không biết. Thậm chí Bob cũng không thấy Mạch cởi áo quần và rồi để cô đi mất, làm cho anh phải hối tiếc. Sau đấy, có thể cả đời anh không còn được thấy người con gái ấy.

Đêm hôm ấy hình như hai người còn kể chuyện thời niên thiếu. Bob mơ màng cảm thấy ánh trăng lọt qua cửa sổ vào nhà, soi sáng khuôn mặt Mạch trắng như trứng gà bóc. Mọi khi anh vẫn tắt đèn là ngủ ngay,

nhưng hôm ấy anh cảm thấy hình như người con gái ấy đã đưa ánh trăng vào căn phòng nhỏ của anh.

10. Chương 10: Máu Trên Lưng Anh Chảy Qua Kẽ Tay Tôi

Cơ thể tôi được anh khéo léo nâng lên, đưa vào không trung, bay về phía trước. Lúc này cái áo của Pilison và khuôn mặt của Bob không còn. Tôi chỉ cảm thấy khoái cảm được bay lượn. Tôi dang rộng hai chân, liên tiếp cầu vào lưng anh. Máu trên lưng anh chảy qua kẽ tay tôi.

Mạch 12

Tôi lấy chìa khóa mở cửa, ngón tay tôi run run. Tôi nghĩ, có thể tối hôm qua anh đã đi, đi sau khi nói chuyện điện thoại với tôi. Chưa bao giờ anh qua đêm ở đây. Tối nào anh cũng phải về, về cái nhà kia.

Cửa mở, qua phòng khách tôi thấy phòng trong tối om, tấm ri-đô cửa sổ khép kín. Có mùi thuốc lá, bên trong có người.

Tôi cảm thấy máu bốc lên mặt. Tôi quay lại đóng cửa, cơ thể bỗng toát mồ hôi, toàn thân mất hết sức lực, không thể đi nổi. Tôi không ngờ lúc gặp anh lại sợ hãi thế này. Anh biết tôi tại sao cả đêm không về, lúc anh gọi điện lại, tôi đã tắt máy. Tôi nhẹ nhàng quay người để cái túi xách xuống, không còn cách nào khác phải nhìn anh.

Bạch Trạch thấy tôi vào, anh đang dựa thành giường bỗng vươn về phía trước. Tôi cố làm ra vẻ thoải mái, nói với anh, Em tưởng anh đi từ sớm.

Trong ánh sáng yếu ớt tôi thấy anh như già đi, mái tóc chải keo đang rối bù, khiến khuôn mặt anh trở nên giận dữ. Anh đưa ánh mắt về phía khác, nhìn cửa sổ trước mặt. Tôi kéo ri-đô, ánh sáng chói chang ủa vào phòng.

Anh đứng dậy, đi ra phòng ngoài. Anh nói, Em về đây à, anh đang định đi. Anh phải đi làm, hôm nay nhiều việc lắm, có một vị thực sĩ gọi là “Phù Hiệu”, ở tòa soạn mà lại ăn cây táo rào cầu sung, cô ta lấy bài của báo khác đưa về báo nhà, cũng không phải cô ta viết, ký tên mình để nhận nhuận bút. Xem ra cái cô này chán sống rồi.

Bạch Trạch vừa nói vừa cười vô cớ, nụ cười làm cái miệng anh méo xệch. Tôi hiểu ý anh, anh nói người khác nhưng thực tế là nói tôi đang ăn cây táo rào cây sung.

Hôm trước có hai người ở phòng phát hành đánh nhau ngay trong văn phòng, ném chén uống nước vào nhau. Chuyện không ra sao, chẳng cần hỏi nguyên nhân, ngay lúc ấy anh đuổi việc cả hai.

Tôi nói, Vậy có phải anh bảo em, em cũng là nhân viên của anh, nói đuổi việc là đuổi việc à?

Anh quay lại nhìn tôi.

Em cũng là nhân viên của anh à? Em nói thế là ý làm sao? Chẳng phải em được mời đến tòa soạn hay sao? Chẳng phải lúc em đến xin việc chúng ta mới biết nhau hay sao? Em quên rồi à? Nếu không, em dựa vào đâu để có thì giờ đi bàn luận với Derrida?

Anh vừa nói vừa nhìn như kiểm tra áo quần của tôi.

Vậy tối hôm qua em đi đâu không có liên quan đến anh hay sao?

Bị cái ông già Derrida đưa đi à?

Tôi suy nghĩ rồi nói, Nhưng trên người em có một chỗ liên quan đến anh.

Anh nói ngay, Trong điện thoại em chả nói là sẽ sinh đứa bé đấy thôi, Cứ sinh. Anh đồng ý cho em sinh, thật đấy.

Anh lại nhìn tôi, nói, Trước khi nói chuyện đứa bé, tốt nhất hãy cởi cái áo ra.

Tôi chợt hiểu, tôi vẫn mặc cái áo của Pilison, quên cởi ra để cho vào túi xách. Có thể anh thấy tôi lúc ấy có vẻ bối rối, anh cười, nhưng cái cười nhanh chóng tắt lịm. Anh cúi xuống tìm đôi tất, rồi ngồi lên tấm thảm màu nâu có hoa văn trong phòng khách để đi tất vào chân. Tôi nói, Thật ra tối qua em đi với một người đàn ông.

Anh ngược lên.

Áo em mặc trên người cũng của anh ta à? Cái áo đẹp đấy nhỉ? Nói xong, anh chống tay lên thảm rồi đứng dậy, đến trước mặt tôi, sờ cái áo của Pilison. Đúng là hàng ngoại xịn, Nhưng mà, anh nên vui mừng, em không những ngủ với anh mà còn ngủ với người khác, điều này chứng tỏ em là người con gái có ma lực.

Tôi cúi nhìn cái bụng của mình, nói, Lúc anh cấu trông có vẻ đàn ông hơn.

Tốt nhất em cởi cái áo ra rồi hãy nói chuyện với anh.

Tôi ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh, thật ra đến lúc này tôi không còn sợ nữa. Cùng lắm tôi dùng đầu để húc lại anh. Tôi nói, Bảo anh giống đàn ông, nhưng anh bắt em phải bỏ đứa bé đi thì không giống đàn ông chút nào.

Anh biết, đứa bé trong bụng em là một thứ hung khí. Em đã hỏi Derrida chưa? Ông ý có đồng ý để em bỏ đứa bé đi không? Nhưng trước khi bàn chuyện này, tốt nhất em cởi cái áo ra, anh bảo em cởi thì em cởi ra. Em nên biết, đây là cái nhà anh thuê cho em, em phải nghe anh.

Cởi áo thì cởi ra được, nhưng đứa bé thì không bỏ đi được.

Thế à?

Anh rướn lông mày với tôi, tôi cũng vênh mặt lên với anh. Bầu không khí lập tức xao động, anh ta giơ cánh tay đánh vào mặt tôi. Tôi bịt miệng, rất may tôi không đeo kính. Tôi cười với anh, khếp chặt tà áo, trong ánh sáng mờ mờ của phòng khách, cặp môi anh như tỏa ánh đen.

Tôi nói, Bụng em đang mang đứa con của anh đấy.

Thế thì sao?

Em sẽ sinh nó.

Bạch Trạch lại vung tay, tôi lùi về phía sau, nhưng tôi hiểu anh không đánh tôi, mà đưa tay ra xé áo tôi. Anh gào lên, Tôi lãnh đủ rồi, cứ để cô để.

Mặt anh co giật, miệng run run. Anh thay đổi đột ngột làm tôi sợ hãi. Vậy là, tôi như người vô tri vô giác, xô đẩy anh ta, chỉ trong khoảnh khắc, anh ta giật cái áo của Pilison trên người tôi ra. Anh nhìn cái áo cầm trong tay, trên mặt nở nụ cười, nhưng rồi anh vò nó thành một đồng. Anh đẩy cửa sổ, kiễng chân, ném cái áo ra ngoài. Chỉ nghe thấy tiếng anh ta nói, cô có đi theo cái áo kia không?

Tôi nhìn cái áo bị gió căng ra, trông như một đám mây bay.

Gió lạnh lùa qua cửa sổ lọt vào phòng, cái áo càng bay càng xa, càng bay càng cao. Trong lúc tôi đang sững sờ thì Bạch Trạch dùng cái cơ thể khỏe mạnh đè tôi xuống đất. Mặt anh úo vào mặt tôi, khiến tôi muốn hét lên mà không hét được. Tuy cách đến mấy lớp quần áo, tôi vẫn cảm nhận được cơ thể khỏe mạnh của anh. Tôi biết anh muốn làm gì rồi.

Tôi ra sức chống lại, dùng tay giữ mặt anh ta. Tôi nghĩ, cái áo kia không biết đã bay đến đâu rồi? Người khác hiểu thế nào về cái áo từ trên trời rơi xuống? Tôi chợt nghĩ đến Bob, nghĩ đến ánh nắng dịu dàng trải trong căn phòng và trên mặt anh. Lúc này anh đang làm gì?

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong giây lát. Bên tai tôi lúc này là tiếng thở phì phò của Bạch Trạch, chợt nghĩ, hai năm đi lại với nhau, nếu anh không yêu tôi, vậy tôi có yêu người đàn ông này không?

Một tháng sau ngày chúng tôi quen nhau, bên hồ Côn Minh ở Đại học Bắc Kinh, bóng đêm mờ ảo lướt qua khuôn mặt anh. Anh mặc bộ đồ Tây hiệu Nanno, để lộ cổ tay áo sơ mi cài cúc trắng, từ đấy tỏa ra cái mùi

nước hoa CD dành cho đàn ông. Anh ta ôm tôi, ôm chặt tôi vào lòng. Tôi cứ sững sờ hít cái mùi trên người anh. Như thế gọi là yêu hay sao?

Học kì sắp bắt đầu, cuối mùa hè nóng bức, trên tấm thảm đỏ trong căn phòng này, anh ngâm bài thơ đã thuộc từ thời thanh niên: đêm về, tôi đứng trên cầu thang lắng nghe, những ngôi sao chen chúc ngoài vườn hoa, tôi đứng lặng hồi lâu trong bóng đêm; hãy lắng nghe tiếng một ngôi sao sa. Đứng đi chân trần trên thảm cỏ, vườn hoa của tôi có nhiều mảnh vụn.

Tối hôm ấy chúng tôi ngồi trên tấm thảm trải nhà, trong tối chỉ thấy nước mắt anh long lanh. Anh kể với tôi về những người con gái đến với anh thời trẻ, anh nói anh với các cô gái ấy sống trong lãng mạn, nhưng chưa bao giờ có một buổi tối tuyệt vời như chúng tôi. Cái từ “tuyệt vời” tan chảy như kẹo. Đây là yêu hay sao?

Trong lúc ấy tôi thường ngâm ngợi thưởng thức những hồi ức, hai tay tôi cấu vào tấm lưng trần của anh, nhưng anh chìm đắm trong bạo lực của mình, không cảm thấy đau đớn.

Anh lột từng chiếc áo quần của tôi, giúi mặt vào người tôi, vừa kêu gào vừa thách thức. Tôi giãy giụa, cảm thấy bức tức, nhưng lại bị trạng thái tê dại và hưng phấn kích động xung đột.

Tấm gương phía trước soi rõ tấm lưng anh, nửa người dưới của anh chuyển động trong bóng tối. Ánh sáng ban mai nhảy múa trên tấm lưng anh trông có phần chói mắt, bắt nhịp trên bề vai anh cũng kích động như đôi cánh bay lượn...

Anh đang bay lượn trên bầu trời cao rộng, cơ thể tôi được anh khéo léo nâng lên, đưa vào không trung, bay về phía trước. Lúc này cái áo của Pilson và khuôn mặt của Bob không còn. Tôi chỉ cảm thấy khoái cảm được bay lượn. Tôi dang rộng hai chân, liên tiếp cấu vào lưng anh. Máu trên lưng anh chảy qua kẽ tay tôi.

Trong lúc vật lộn quyết liệt đầu tôi cứ lúc lắc. Khuôn mặt của anh ở trên đó như cháy lên, thở phì phò, cũng giống tôi cảm thấy mọi lời lẽ đều bất lực. Tôi kinh ngạc nhìn tấm thân đang nhảy múa trong gương, nghĩ bụng, như thế này gọi là cưỡng dâm đấy nhỉ? Tại sao tôi không chống lại? Tại sao tôi để cho anh đạt được mục đích?

Bạch Trạch đạt đến cao trào, toàn thân anh run rẩy. Tôi gào rú như sư tử lên cơn điên, nhưng tôi gọi tên ai?

Bầu không khí tĩnh lặng dần. Tôi và anh nghe rõ tiếng “Bob”.

“Bob” giống như con rắn hoa bị ném vào không trung, rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Tôi cảm giận nhìn Bạch Trạch. Nếu tôi muốn gọi một cái tên thì đấy là Bob.

Bạch Trạch từ từ ngồi dậy, châm thuốc hút, trên người mồ hôi nhớp nháp, trên đùi còn vài giọt dung dịch trong suốt tưởng như không trông rõ.

Tôi nhìn máu nơi kẽ ngón tay, bỗng bật khóc.

Bob 14

Bob ăn một bát súp thập cẩm.

Anh đi trong con ngõ nhỏ giữa Bắc Kinh vào thu, nhớ đến Mạch.

Tưởng như Mạch biến mất trên cánh đồng màu thu phương Bắc. Mạch chạy bộ, cô chạy rất nhanh, Bob không trông thấy cô, anh chỉ cảm thấy nơi xa kia có một vật bằng len trắng đang chuyển động theo luồng gió, hình như có tiếng ho của Mạch.

Bob chợt buồn vô hạn, anh ngược nhìn trời xanh trên đầu, chưa bao giờ anh thấy bầu trời cao rộng như lúc này. Anh tưởng tượng, anh nhớ bố. Anh nghĩ, lâu lắm không gọi điện cho bố. Anh muốn sau khi nổi tiếng sẽ gọi điện về. Qua điện thoại anh sẽ nói, con đã mua vé máy bay cho bố mẹ, ngày mai bố mẹ tới Bắc Kinh nhé. Căn phòng của con vừa được sửa chữa, có thể còn có mùi sơn, nhưng mở cửa sổ ra sẽ hết ngay...

Bob không đủ khả năng làm những việc đó. Anh không có thư từ tin tức gì về gia đình, thậm chí đã có lần gia đình qua bạn bè người thân hỏi xem anh bây giờ ở đâu. Bob biết, anh bực lắm, giận dỗi trách bỏ việc gì phải hỏi thăm.

Nhà Pilison ở trong một căn hộ tứ hợp viện(*: kiến trúc đặc trưng của Bắc Kinh, bốn dãy nhà xây quanh một khoảng sân).

Trong sân có mấy cây du già như ngàn năm tuổi. Bob nghĩ, đây mới là nhà của Pilison, chắc chắn Mạch đã nhầm, nói mà hai người gặp nhau chính là Đại sứ quán Pháp.

Pilison nói, Đến đi, mọi người đến cả rồi.

Bob nói, Vợ anh đâu?

Pilison cười, đáp, Về Pháp rồi. Hôm nay Kha đã nói gì với anh chưa? Bà ấy có tiền, biệt thự của bà ấy tên là Tú Thủy kinh điển, bà ấy kiếm được rất nhiều tiền, thích văn nghệ, thích nghệ sĩ. Tôi giới thiệu anh với bà ấy, bà ấy rất phấn khởi, bà ấy tên là Thẩm Xán.

Bob nói, Cảm ơn anh.

Pilison nói, Cảm ơn gì? Tôi không phải là người dốt mồi. Có thể các anh đã gặp, hôm họp mặt bà ta cũng đến, đi cùng với nhà nhiếp ảnh.

Trong lòng Bob, buổi họp mặt hôm ấy chỉ có Mạch, anh không chú ý tới những phụ nữ khác.

Căn phòng nóng hầm hập.

Bob vừa bước vào, anh mắt anh bị người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi hấp dẫn.

Người phụ nữ nhìn Bob.

Bob cũng nhìn chị ta, đúng là đã gặp ở đâu rồi. Chị ta đứng dậy nói, Đây là anh Bob?

Pilison gật đầu.

Bob đi tới, anh hồi hộp, không biết có nên chủ động đưa tay ra bắt tay chị ta không. Anh nhìn thẳng vào tay Thẩm Xán. Trên ngón tay của chị ta có cái nhẫn trắng.

Thẩm Xán nói, Mời mọi người ngồi.

Bob cảm thấy hình như đây không phải là nhà của Pilison, mà là nhà của người phụ nữ này.

Thẩm Xán rất trắng, nếp nhăn trên mặt rất rõ, nhưng khi cười khá ung dung, nhìn biết ngay là một phụ nữ không vừa. Bob nghĩ, có phải đã gặp chị ta trong buổi họp mặt kia không nhỉ? Bỗng anh nhớ, tối hôm ấy tất cả các bức tường đều treo anh chị ta. Lúc ấy anh còn nói, nhà nhiếp ảnh không biết ngượng, chụp người phụ nữ xấu thành người đẹp. Đúng lý ra, lúc ấy anh phải chú ý đến người phụ nữ này mới phải, nhưng anh không chú ý.

Lúc này Kha mới lên tiếng, Anh Bob, tại sao bây giờ anh mới đến?

Bob nói, Lên một chuyến xe buýt, xe hỏng, phải chờ mãi, lên một chuyến xe khác, chuyến này chạy trên đoạn Bắc vành đai bốn, phía trước có tai nạn giao thông, bị tắc đường. Đúng là hồn ma từ trên trời bay xuống bám vào cửa sổ của anh lái xe buýt, lái xe tới mất lại, đâm vào xe của người ta.

Thẩm Xán cười, nói, Ai cũng khen anh có tài, rất biết nói đùa.

Bob nhìn thẳng vào mặt chị ta, nói, Không phải nói đùa, đúng là như vậy. Nhưng không biết có ai ném cái áo từ trên cao xuống, trông xa như người nhảy lầu. Đúng là lúc này Bob muốn nói đùa. Bất ngờ anh nói, Sau đây lại lên một chuyến xe buýt khác, xe đến phố Trường An, bỗng người bán vé kêu toáng lên dừng lại, kẻ khủng bố lên xe, muốn đánh bom Thiên An Môn. Trên xe loạn cả lên, tôi phải nhảy qua cửa sổ xe, suýt nữa thì không còn gặp được mọi người.

Thẩm Xán lại cười, nói, đây là kịch bản “Phố Trường An” của các anh à? Kịch bản ấy không qua nổi đâu. Mà anh không biết lái xe à?

Bob nói, Tôi không có tiền mua xe, hôm trước đánh cắp một chiếc của Cục Công an Bắc Kinh, chưa kịp lái đi thì nghe nói đây là xe của lãnh đạo, sợ quá, đành phải trả lại!

Thẩm Xán lại cười.

Kha ngồi bên cạnh chị ta, nói, Chị nghe anh ấy ba hoa đấy, truyện của anh ấy viết hay lắm, rất giàu chất thơ, có ý nghĩa, thật không dễ.

Thẩm Xán nói, Cho tôi mượn xem được không?

Bob nói, Hôm nay tôi đặc biệt mang đến cho bà một cuốn đây.

Thẩm Xán nói, Đừng gọi “bà”, tôi là bạn của các anh, đừng khách khí.

Thẩm Xán mời Kha, Bob và Pilison buổi tối đến nhà mình chơi. Chị ta nói sống một mình, nên buổi tối rất thích có bạn đến chơi.

Pilison nói, Tôi phải đi dự một buổi hòa nhạc, ban nhạc cổ Na Xi đến, Tuyên Khoa bảo tôi phải đến dự. Tôi sẽ bảo người bạn khác đi cùng với các anh. Anh ấy hôm trước đã gặp ở quán bar, hay lắm, tên là Đại Uy

11. Chương 11: Chờ Anh Dự Đố

Bob ngửi thấy mùi trên người chị ta, mùi nước hoa chỉ có ở người giàu. Bob hơi hồi hộp, đứng thẳng người, đến bên quầy, rót cho mình một ly, và cũng rót cho chị ta một ly.

Bob 15.

Bob, đạo diễn Kha và một người nữa tên là Đại Uy cùng lên xe, đến nhà Thẩm Xán. Thẩm Xán tựa lưng vào thành ghế, nói, Từ nay các anh gọi tôi là chị Xán, đừng gọi là bà giám đốc.

Cả ba người cùng đồng ý.

Xe chạy, Bob tiếp tục thuật lại nội dung câu chuyện “Phố Trường An”.

Thẩm Xán nghe rất say sưa, thỉnh thoảng lại hỏi một câu. Bob phát hiện đây là người đàn bà rất giàu cảm xúc, nói năng rất tình cảm, có lúc anh rất cảm động.

Đến công viên Lực Hồng, mấy người cùng xuống xe. Lúc này điện thoại của Kha đổ chuông.

Kha nhận điện, nói, Thế à? Tôi đến ngay, chờ tôi.

Đạo diễn quay lại nói với bà Xán và Bob. Hồng rồi, cháy, tôi phải đến xem sao.

Bob nói, Tôi đi với anh.

Kha nói, khỏi cần, anh ở đây với chị Xán. Chị Xán cũng ít thời gian, còn có Đại Uy nữa.

Bob nhìn người phụ nữ.

Chị ta cười, Chúng ta đi, anh Bob, câu chuyện anh kể vẫn chưa xong.

Bob theo chị ta lên lầu, nhưng nghĩ còn có Đại Uy, nên cũng không căng thẳng lắm.

Nhà đạo diễn chạy như bay.

Ba người đứng trong thang máy. Bỗng Bob cảm thấy miệng khát khô, anh nuốt nước bọt liên tục. Người phụ nữ không để ý, chỉ ta trở nên nghiêm khắc hơn, nét mặt xạm đi. Những phụ nữ luống tuổi bỗng chốc trở nên

ủ rũ kém vui.Nét vui vẻ tươi trẻ trước đó biến mất tăm mất tích như làn gió,thoắt cái chị ta như thành bà lão.

Cửa mở,mọi người cùng vào căn hộ của Thẩm Xán. Bob sững sờ, anh há hốc miệng, không biết nói gì. Thẩm Xán chùng như không chú ý đến phản ứng của Bob, chị thay giày. Bob chú ý thấy Đại Uy cũng mất tự nhiên như mình, anh ta như không đứng vững. Bob và Đại Uy cũng thay giày.

Phòng khách bày toàn đồ gỗ kiểu Trung Quốc. Bob và Đại Uy đã thay giày,thấy mình như đến một Hoàng cung,không biết đi đứng thế nào.

Thẩm Xán nói với hai người,các anh muốn uống gì xin cứ tự nhiên.Tất cả trong tủ lạnh,muốn uống nóng cũng có,các anh thấy kia.

Bob nhìn,Quầy rượu trước mặt đầy những chai rượu óng ánh,có cả tử cà phê nhỏ.

Thẩm Xán nói,Tôi hơi mệt,phải đi tắm.Chị ta nói rồi đi lên cầu thang.Cái cầu thang hình cánh cung,Bob hiểu phải là một không gian rộng cầu thang mới có cung độ như thế.Bob trông thấy hai bàn chân Thẩm Xán đi dép lê gấm đỏ đang từng bước lên cầu thang.Mặt dép le rất bé để lộ bàn chân trắng nõn trắng nà.

Lát sau,có tiếng người phụ nữ từ trên gác,Anh Bob,Anh Uy,các anh muốn tắm thì ở lầu một nhé,tắm cho khỏe khoắn

Bob và Đại Uy nhìn nhau,cả hai cũng dạ một tiếng.Bob đến bên quầy cà phê,rót cho mình một ly,uống một hớp.

Đại Uy cũng đến rót cà phê.Anh nói,Tôi biết anh,anh viết “Phố Trường An”,đang định đưa lên màn ảnh.Thật ra tôi không muốn nói anh nhưng một tiểu thuyết hay không thể đưa lên màn ảnh được.

Bob nói,Vậy tiểu thuyết “Đời nhẹ khôn kham” của Kundera cũng đã được đưa lên màn ảnh đấy thôi? Đấy chẳng phải là tiểu thuyết hay à?

Truyện viết khá lắm,tất nhiên cũng có vấn đề nhưng phim ảnh rất tồi.

Bob không biết nói gì nữa.Anh vẫn cho rằng tiểu thuyết của Kundera và phim ảnh đều hay.Tuy phim cũ,tiểu thuyết cũ.nhưng đều hay.Anh chàng Đại Uy này hể mở mồm ra là bảo không được,vậy thế nào mới được?

Cứ nghe Đại Uy nói thì phim ảnh làm hỏng tiểu thuyết.

Mặt Bob đỏ bừng.Anh quay lại nhìn thẳng vào mắt Đại Uy,nói,Tôi đọc trên mạng đoạn đối thoại giữa anh và một cô gái Thượng Hải,anh dựa vào những lời lẽ buồn nôn của cô ta.Phải chăng tối hôm ấy anh muốn xài cô ta mới nói ra những lời giật gân ấy?

Bob nói,tiểu thuyết của Kundera mà anh cũng chê,nhưng tại sao đối với cô gái kia anh lại biểu thị thái độ ấy được? Cô ta bảo Thượng Hải đẹp,anh cũng nói theo Thượng Hải đẹp.Vấn đề mấu chốt ở chỗ,Thượng Hải khá lắm,nhưng không phải cô ta nói với ý ấy,anh không phản bác,anh vốn là con người rất thẳng thắn cơ mà? Nhưng lần ấy...

Tôi xin nói chen vào đây này nhé,ở Trung Quốc đúng là không có thành phố nào có thể đặt ngang với búp bê.Cô ta không nói sai,búp bê có nghĩa đẹp và được cưng chiều,ai cũng thèm,hoàn toàn nữ tính,chỉ có Thượng Hải mới có thể gọi là búp bê.

Vậy Thành Đô không xứng đáng được gọi là búp bê à? Hồng Kông không thể gọi là búp bê à? Con gái chỉ cần đẹp,được anh thích,nói cô ta thế nào cũng được,cần cứ vào đâu để nói chỉ có Thượng Hải? Con gái Thượng Hải yêu bản thân đến độ ấy,anh cũng yêu,cùng thối phồng?

Đại Uy,cau mày,nhìn Bob bằng ánh mắt căm ghét.Hai người cùng đưa tay ra rót cà phê,tay chạm tay nhau.Đại Uy nói, Anh lấy trước đi.Anh biết Bob đang chờ câu trả lời của mình.Anh nói,Hôm ấy cô ấy còn nói chuyện khác rất quan trọng.Thượng Hải có cống hiến vô cùng to lớn cho công cuộc phát triển kinh tế Trung Quốc,một người Thượng Hải có thể nuôi sống năm người,cho nên,Thượng Hải như một người con gái vừa đẹp vừa giàu có.

Bob nói,Vậy là anh phần khởi,bảo cô ta nói đúng,

Đại Uy nháp một ít cà phê,tiện tay cầm một tờ báo thấy dòng chữ: Lính thủy đánh bộ Mỹ đã tấn công Afghanistan.Tấm hình Bin Laden đang cười với anh.

Anh nói,cho đến nay vẫn tìm thấy dấu vết văn hóa thực dân của thời kì thực dân.Ví dụ những biệt thự vườn hoa kiểu châu Âu,trong các quán cà phê còn phát những bản nhạc Jazz cũ,những âm thanh buồn ngày xưa.Anh không thể không thừa nhận sức sống và tính bao dung của nó.Đằng sau sự phồn hoa của Thượng Hải...

Bob hỏi,Anh là người Thượng Hải à?

Đại Uy lắc đầu,nói,Điều ấy có quan trọng không?

Anh đúng là con người theo chủ nghĩa thực dụng.Không phải chỉ một mình anh,giới trí thức Trung Quốc,mẹ kiếp,cũng khối kẻ theo chủ nghĩa thực dụng,cho nên đối với những điều anh không quen thuộc cũng cho là tốt.Lúc này chỉ có chủ nghĩa thực dụng.Kundera không thể bắn chết anh,cho nên anh tha hồ chửi bới ông ta.Nhưng người con gái kia ở bên cạnh anh,anh có suy nghĩ về cô ta,cho nên anh bảo cô ấy tốt.Không phải thế hay sao?.

Đại Uy sững sờ nhìn Bob,nói,Tôi không muốn ngồi cùng những người như anh trong một căn phòng.anh rất vô văn hóa,vô liêm sỉ.

Đại Uy đứng bật dậy,ra cửa thay giày.Bob nói,Vậy tôi chỉ có một lý do,ấy là anh muốn chơi cô ấy.

Bob chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng đóng cửa.anh không quay lại,lòng những rối lên.Phải thế nào để một mình đối diện với người đàn bà kia? Anh ân hận đã làm Đại Uy bức tức bỏ đi.Vì nếu có Đại Uy,anh có thể thoải mái hơn.

Bob vào phòng tắm,anh mở vòi nước nóng,nước rất nóng.

Anh cởi áo quần,bắt đầu tắm.Anh không dám ngâm mình trong bồn tắm,chỉ dùng vòi xối nước lên người.Anh vừa tắm vừa mơ tưởng người phụ nữ kia đột ngột xông vào.Toàn thân chị ướt nước và thơm mùi nước hoa.Chị đòi Bob vuốt ve xoa bóp,nói rằng mình rất cô đơn.

Bob vừa tắm vừa thấp thỏm sẽ có người vào,thậm chí mình có thể bị đuổi ra.

Bob đứng dưới vòi nước,lắng nghe động tĩnh,nhưng không có tiếng động nào.anh mặc áo quần.Sau đấy,ngồi ở phòng khách tiếp tục uống cà phê.

Trên lầu vẫn không có động tĩnh gì.

Bob cảm thấy người đàn bà kia tắm lâu quá.

Bob vẫn đợi.

Anh cảm thấy mệt,buồn ngủ,toàn thân khô kiệt như cá rời khỏi nước,hồi hận đã đến đây.Anh nghĩ,hay là cũng bỏ đi như Đại Uy? Đúng rồi, phải như thế!

Anh ra đến cửa,đang thay giày,ngay lúc ấy có tiếng chân nữ chủ nhân.Bob quay lại nhìn,Thẩm Xán không mặc đồ ngủ,mà mặc đồ công sở bằng nỉ hoa,mặt đã được trang điểm lại.Chị nói,Anh có thể xem tivi,có uống gì không? Anh uống chút rượu nhé?

Bob ngửi thấy mùi nước hoa trên người chị ta,mùi hoa chỉ ở người giàu có.Bob hơi hồi hộp,đứng thẳng người,đến bên quầy rượu, rót cho mình một ly và cũng rót cho chị ta một ly.

Người đàn bà nói.Cám ơn!

Bob nói,Vừa rồi anh Đại Uy có việc bận,phải đi.

Đại Uy?

Tưởng chừng chị ta chưa thấy Đại Uy,chị không nhìn Bob,rồi gọi điện thoại.

Bob chờ đợi.

Thẩm Xán vẫn gọi điện.

Bob vẫn đợi. Anh bắt đầu xem tivi, điều chỉnh âm thanh thật nhỏ. Anh đợi bà giám đốc trở về với vấn đề được quan tâm, hoặc người đàn bà đứng tuổi này bắt đầu quỵên rũ mình.

Nhưng chị ta quên Bob, đắm mình trong câu chuyện điện thoại. Bob nghe rất rõ, hình như mảnh đất nào đây vốn là của một nhà máy quốc doanh, bây giờ chị muốn mua lại. Chị ta nói, muốn đưa tiền cho ai đó, hình như đưa hơn hai triệu.

Thẩm Xán gọi xong, lại gọi tiếp cho người khác.

Bob ngồi buồn thiu.

Bỗng Thẩm Xán nói vào máy điện thoại, Thế này nhé, các anh chờ tôi ở đây, tôi sẽ đến ngay.

Bob nhìn đồng hồ lúc này đã một giờ đêm.

Thẩm Xán nhìn Bob, nói, Xin lỗi, tôi có việc cần giải quyết, phải đi ngay. Hay là anh về đi, để hôm khác chúng ta gặp nhau.

Bob nói, cũng được, tôi về nhé.

Thẩm Xán nói, Để tôi đọc xong truyện của anh rồi sẽ tính,

Bob đi ra cửa.

Anh chậm bước trong đêm giá rét.

Anh nghĩ, lúc này nhà anh cổng ngoài đã đóng, anh đi đâu bây giờ?

Bob rất buồn, thấy lạnh, gió rét khiến anh rùng mình. Một chiếc taxi dừng lại. Người lái xe hỏi, Ông anh, đi đâu?

Bob không trả lời cũng không nhìn người lái xe, chỉ cặm cùi đi.

Người lái xe cho xe chạy, suýt nữa thì đụng vào Bob.

Bob rất buồn.

Mạch kể lại, cái hôm Bob đến nhà Thẩm Xán, Bạch Trạch vặn hỏi cô rằng Bob là ai?. Mạch bảo, Đây là một người đàn ông. Đêm qua em ngủ trên giường anh ta. Bạch Trạch rít mạnh một hơi thuốc, rồi nhả khói ra ngay, có thể anh bị sặc thuốc. Mạch nói, mắt anh ươn nước. Lúc ấy có nhấn mạnh, nhưng em không làm cái việc kia với Bob.

Bob nghe, Mạch cố giành phần đúng về mình, làm anh thất vọng. Anh cảm thấy lúc ấy Mạch cố tìm cách làm lành với người đàn ông kia.

12. Chương 12: Chết Cũng Không Tha

Lúc tôi mở cửa xe, bỗng xảy ra một sự việc bất ngờ. Phía trước có một người đàn ông và một người đàn bà đi tới, người đàn ông gọi to: Mạch!

Mặt tôi đỏ bừng.

Mặt Bạch Trạch cũng đỏ bừng.

Mạch 13

Tôi nói với Bạch Trạch,tôi không làm cái chuyện ấy với Bob.Anh nói,không thể không có chuyện ấy.Một trai một gái đêm khuya trên một cái giường,không xảy ra chuyện ấy,thật sự không thể.Tôi nói,trước đây tôi chưa hề quen biết anh ta.

Bạch Trạch cười,anh cảm thấy tôi nói dối.

Vì em đang mang thai với anh,em sợ con trong bụng giật mình.

Giọng nói của tôi run run.Bạch Trạch giục tắt điều thuốc đang cầm trên tay vào cái gạt tàn.Điều thuốc còn đến một nửa,anh không hút hết.Tôi nhìn điều thuốc vừa giục tắt,nghe bụng,mình rất giống điều thuốc.

Bạch Trạch đứng lên,mặc quần áo.Vậy là vô tình Bob trở thành một thứ vũ khí tự vệ của anh? Tôi dựa sát tường,người hơi ngã về phía trước.Giữa tiếng sột soạt của áo quần,bầu không khí nổi lên mùi nước hoa.Tôi cũng đứng dậy,cơ thể trần truồng của tôi khiến anh giật mình.

Tôi đi tới,nắm cánh tay anh đang mặc áo.Anh hỏi tôi làm gì thế.Tôi nói,anh cưỡng bức em một lần nữa,nếu anh có bản lĩnh thì làm cho đứa trẻ trong bụng em thoát qua đường âm đạo.Như vậy là xong chuyện,từ nay về sau em không làm phiền anh nữa.

Anh hất tay tôi ra,nói,Em muốn làm gì thì làm nhưng lúc này không có thì giờ,anh phải đi làm.

Anh nhặt cái quần trên thảm,giơ một chân lên cho vào ống quần.

Từ phía sau,tôi luồn hai cánh tay ôm chặt lấy anh.Bạch Trạch quay lại,mặt đối mặt với tôi.Anh định đẩy tôi ra,nhưng bất ngờ bị tôi vật xuống tấm thảm màu nâu.Lúc tôi nằm lên trên,tấm thảm bỗng vang lên âm thanh trầm buồn.Cái quần trong tay anh rơi xuống.

Bạch Trạch cúi xuống nhặt,định tiếp tục mặc vào người.Tôi ôm chặt cái đùi của anh.Anh tát tôi một cái thật mạnh.Bên khóe miệng có gì đó chảy ra.Anh ta cho rằng tôi sợ hãi như ban nãy,nhưng tôi chỉ lơ mơ không biết chuyện gì xảy ra.Tôi không cảm thấy đau,chỉ hơi buông tay nhưng rồi lại nắm chặt lấy anh.Tôi nói,Cưỡng hiếp em một lần nữa đi!.

Anh bước đi,cơ thể tôi nằm trên thảm bị lôi theo.Không còn cách nào,anh cúi xuống gỡ ngón tay tôi.Anh hỏi tôi định làm gì.Tôi nói,Em se sinh con để đưa cho vợ anh.

Vậy thì em cứ sinh,anh bảo vợ anh nuôi nó được không?

Không được.

Tôi ôm chặt anh.Trên cành cây ngoài cửa sổ bỗng có tiếng chim sẻ chiêm chiếp.Bạch Trạch cũng nghe thấy anh đứng lại.Tôi ôm chân anh,nước mắt chảy tràn.Tôi nói với anh,Em ôm anh,đi làm với anh.

Chợt tôi nhớ đến con bé bán hoa đêm hôm qua,nó bám riết lấy tôi.Hôm nay tôi phải giống như nó,bám riết Bạch Trạch,anh đi đâu tôi theo đấy.Tôi phải kiên cường hơn nó,không thể nữa chừng bỏ cuộc.

Nhưng tôi không biết cuối cùng đã buông Bạch Trạch ra như thế nào.

Thoạt đầu tôi nắm chặt lấy anh,nhưng tôi không nắm vững.Hai tay tôi trống không,chỉ còn biết ôm mặt khóc.Anh sững sờ nhìn tôi,có thể đang nghĩ, một người con gái vốn không tự nhiên,tâm hồn phơi phới,vậy mà ngày nay lại như thế.Quả nhiên anh nói,Em có gì khác với những chị quét đường? Phí cả tiền cho em học MBA...

Tôi lại tóm lấy anh,nói,Em đi làm cùng anh.

Được anh không sợ,nếu đi làm,nhiều nhất là hôm nay anh có thêm một thư ký.Có hai thư ký,cũng tốt.Nếu anh là công chức cơ quan Đảng,nhà nước thì anh còn sợ ngón đòn ấy của em.Chẳng qua có rất nhiều người bị những phụ nữ như em lôi xuống nước,nhưng Trạch này đã ở dưới nước,suốt ngày ở dưới nước,bất kể đêm hay ngày,anh chẳng sợ...

Nói đến, đây anh cười.

Tôi nói,Em làm cho mọi người trong tòa soạn biết,

Em biết đấy,ở tòa soạn,anh nói là xong nhưng anh không biết tại sao em ...

Tại sao? Tại sao? Bỗng tôi gào lên, lần ấy trong văn phòng của anh, trên tấm thảm, anh nhớ không? Anh bảo cuối cùng anh gặp được người con gái mà anh mong muốn. Anh bảo cuộc sống của anh sẽ thay đổi. Anh còn nhớ những điều anh nói không? Lúc ấy anh ôm em, chỉ còn thiếu nước mắt...

Anh nói những điều ấy hồi nào? Mạch em nghĩ kĩ đi, anh nói bao giờ?

Anh ta làm như tôi đồ oan. Thấy anh ta như vậy, tôi khóc càng dữ hơn.

Cho dù có nói như vậy thì em cũng đừng để tâm làm gì. Em tin những lời đàn ông nói ra lúc nào đó thật à? Làm sao em có thể tin lời nói? Em cũng học ngữ văn rồi chứ? Em không biết ngôn ngữ là thứ đi vô hình đến vô ảnh à? Có thể sửa lại, cũng có thể phản đối, có thể nói lúc này, cũng có thể nói vào lúc khác. Em xem, anh thuê căn hộ này cho em, nộp học phí MBA cho em. Những thứ này còn quan trọng gấp nhiều lần những thứ kia.

Tôi buông tay, anh ta không nhớ những lời mình đã nói. Liệu có thể chịu trách nhiệm đối với những gì mà anh ta không nhớ? Tôi khóc xụi xùi, qua làn nước mắt có thể thấy anh ta rút một tệp từ trong túi ra. Anh nói, Đưa cho em hai nghìn, nếu em quyết định hãy gọi điện cho anh, anh sẽ đi với em.

Bạch Trạch nói xong rồi đi ngay, anh đóng cửa rất mạnh, chùng như sợ đóng không kín. Căn phòng yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng bụi bay trong không khí.

Tôi bình tĩnh, nhanh chóng mặc áo quần, mở cửa nhìn ra cầu thang. Bạch Trạch đã ra đến sảnh lớn bỗng trông thấy tôi, anh giật mình. Nhưng anh cố làm ra vẻ trấn tĩnh, tiếp tục đi. Tôi đi bên cạnh anh ta, bước về phía trước, đồng thời ngược lên tìm chiếc xe con của anh đậu trước cửa nhà.

Không gian vắng vắng tiếng hát. Đó là tiếng hát của ca sĩ mù người Ý. Anh ta đang cùng bài hát “Lúc ta nói chia tay” với ca sĩ Sarah Brightman. Bạch Trạch ngược nhìn bầu trời, anh đã nghe bài hát này cũng ở nơi đây. Đây là lúc chúng tôi vừa dọn đến. Vào một buổi tối, anh rất xúc động nghe bài hát này, sau đấy nói, nếu một người con gái có được tiếng hát ấy, anh rất muốn ôm cô ta vào lòng. Tôi nói, Em cũng muốn dựa vào lòng người ca sĩ mù. Dù anh không trông thấy gì, em đã thấy ảnh anh ta. Anh ta cầm một bông hồng đỏ thắm, rất đẹp trai, chưa bao giờ em ca ngợi vẻ đẹp bên ngoài của người con trai. Không nói đến giọng hát của anh ta, chỉ với bề ngoài em sẵn sàng làm tình nhân của anh ấy, dù chỉ để nói chuyện với nhau. Bạch Trạch bực tức nói, anh nói đùa, nhưng tại sao em lại cho là thật?

Sau đấy Bạch Trạch nói gì, tôi cũng nghe nhầm. Anh nhắc lại những điều đã nói trên tấm thảm trong văn phòng. Anh bảo, sẽ mãi mãi để tôi được gần bên anh, làm vợ anh, sẽ bỏ Pass. Anh bảo để tôi sinh cho anh ít nhất là hai đứa con, một trai, một gái. Sau đấy, mỗi lần nhớ lại những tình tiết ấy, tôi nghĩ, có thể tôi mãi mãi khát khao được nghe những âm thanh ấy, thuần túy thuộc về ý tưởng không thể có của tôi. Nhưng từ hôm Bạch Trạch nói câu ấy, mỗi lần đi qua khi chung cư yên tĩnh tôi cảm thấy cùng với Bạch Trạch và cả tiếng hát giữa không trung hòa làm một. Tiếng hát như sương mờ bảng lảng trên cao, khiến vàng trắng biến dạng, giống như viên kẹo đang tan chảy, bầu trời vang rục trở nên ngọt ngào.

Lúc ấy chúng tôi vừa đến một gốc cây, bóng cây đổ dài trên người chúng tôi, thêm vào đấy là lớp sương mù, nhưng nó là một phần ký ức quan trọng trong buổi tối hôm ấy. Lúc nó vào trong cơ thể, giống như vàng trắng phủ khoái cảm lên toàn thân tôi, bao phủ ngày nay sang ngày khác sau đấy.

Bạch Trạch mở cửa xe, tôi đi sang phía bên kia, ngồi vào ghế phụ bên cạnh anh. Lúc này chúng tôi đều hiểu, tiếng hát của ca sĩ mù là bi ca của chúng tôi, đang là lúc chúng tôi nói lời từ biệt.

Lúc tôi mở cửa xe, bỗng xảy ra một sự việc bất ngờ. Phía trước có một người đàn ông và một người đàn bà đi tới, người đàn ông gọi to: Mạch!

Mặt tôi đỏ bừng.

Mặt Bạch Trạch cũng đỏ bừng.

13. Chương 13: Có Thể Đưa Em Đi Bệnh Viện Được Không?

Nắng trưa từ ngoài cửa sổ chiếu lên số tiền hai nghìn đồng Bạch Trạch để trên tủ đầu giường. Tất cả đều là tiền một trăm. Đó là tệp tiền mới, màu đỏ trên giấy bạc thật tươi, hình như chưa qua tay một ai. Bạch Trạch chẳng bao giờ cho tôi tiền. Trong ấn tượng của tôi chỉ có hai lần, một lần khi tôi mang lần đầu tiên, và đây là lần thứ hai có mang.

Bob 16.

Bob thế nào? Vào tay anh chưa? Ấn tượng về bà chị thế nào?

Cút mẹ anh đi, người ta hoàn toàn không có thời gian để ý đến tôi.

Không thể thế được, anh nghĩ xem, một phụ nữ giàu có lắm tiền, trong lúc ở nhà một mình, chị ta cần có người làm bạn biết chừng nào? Với lại hôm ấy anh biểu hiện rất tuyệt lắm, chị ấy rất thích anh, đối với Đại Uy...

Không, không đúng có thể trước đây vì quá tin ở bản thân, chúng ta đến với một cô gái yêu văn hóa còn tạm ổn, vì cô ta tìm anh để làm cái chuyện ấy, nhưng với một phụ nữ có tiền, chị ta không như vậy?

Tại sao không như vậy?

Chị ta gọi điện thoại, gọi hai tiếng đồng hồ liền. Phải rồi, đầu tiên chị ta đi tắm, trong lúc chị ta tắm để tôi và Đại Uy đánh trận môm với nhau. Cuối cùng Đại Uy bực tức với tôi, rồi bỏ đi, chị ta vẫn chưa xuống. Sau đấy tôi cũng tắm, xem xong bài nói chuyện của Bush, anh thấy tôi vô duyên biết chừng nào. Rồi chị ta xuống gọi điện thoại, chị ta toàn nói những chuyện quan trọng chuyện triệu, chuyện tỉ, tôi nghe ù cả tai.

Sau đấy?

Sau đấy chị ta đuổi tôi về.

Sau đấy?

Làm gì còn sau đấy với sau đấy, tôi về Đại học Bắc kinh.

Muộn rồi, anh còn đến Đại Học Bắc kinh làm gì?

Không còn chỗ nào để đi, tôi nhớ đến Mạch, cô ta đang học ở Đại học Bắc kinh đấy thôi?

Người ta ở Đại học Bắc kinh, anh đến đấy làm gì? Ở đấy có chỗ cho Bob? Anh đã học xong thạc sĩ, ngoại ngữ không cần phải học. Mấy cô gái châu Âu không có tiền, anh đến Đại học Bắc kinh làm gì?

Chẳng là, Mạch vẫn thường xuyên xuất hiện ở Đại học Bắc kinh mà.

Tôi đâu biết, nhưng trong lòng cô ta nghĩ đến ai? Chắc chắn không phải là Bob.

Tất nhiên.

Cho nên tôi nói, chiến trường của anh không phải là Đại học Bắc kinh. Chiến trường của anh là nhà người đàn bà kia. Chị ta có tiền, anh phải tìm cách tóm bằng được chị ta.

Chị ta không thích tôi.

Không đúng. Tại sao chị ta tắm lâu thế? Chắc chắn là chờ anh, chờ anh lên. Anh nghĩ đi, nếu như sau đấy bộ phim của chúng ta bắt đầu phải có cảnh thế này...

Phòng tắm của một đại gia, hơi nước nóng nghi ngút. Một phụ nữ nước da trắng bông bốp, mịn màng, mềm mại. Chị ta vẫn tóc, soi gương, bôi kem dưỡng da đêm lên mặt... Lúc ấy anh đi ống kính ra ngoài, đi ra, đi động làm cho ống kính hồi rung, nhưng phải tiết chế, không được quá nhiều, đúng, đấy là quá độ để được cân bằng, đúng, đi ống kính ra ngoài. Sau đấy là cầu thang, đi ra ngoài, một người trẻ tuổi mệt mỏi, sốt ruột đứng ở đầu cầu thang, cậu này đẹp trai như Bob, ánh mắt hoang dã, thêm khát. Ống kính dừng lại trên khuôn mặt, nói miêng của cậu ta. Đúng rồi, cậu ta cảm thấy khát, đành lấy lưỡi liếm cặp môi khô...

Thôi, thôi, đừng đem tôi ra làm trò đùa nữa.

Không.Lúc ấy,hơi nước nóng từ trên lầu tràn xuống bao phủ cầu thang,trong đó thấp thoáng bóng người đàn bà,bóng người đàn bà làm ánh mắt đầy thèm khát của chàng trai bỗng trở nên dịu dàng.

Như vậy có gì gọi là sáng tạo nghệ thuật? Hoàn toàn là cảm giác của phim rẻ tiền.Xem ra,anh là một đạo diễn có khả năng làm phim rẻ tiền.

Nhưng Bob, có thể bản lĩnh của anh không ổn.Chị ta có tiền,yếu đuối,cô đơn,rất cần đàn ông.Hôm ấy đường đã mở cho anh,ngay cả Pilison cũng giúp anh...

Vết thương của Pilison lành chưa?

Vết thương của Pilison? Sắp khỏi rồi.Pilison,ôi,cái thế giới này thật vô duyên!

Anh có thể giúp tôi tìm Mạch được không?

Đừng tìm cô ta.

Tại sao? Tôi cảm thấy cô ấy tuyệt vời.

Không tại sao,chỉ một chữ,bẩn!

Anh cho tôi số điện thoại di động của cô ta nhưng không sao gọi được,phải chăng đã nhầm?

Không,có thể cô ta bận,cô ấy... đúng vậy,Đại Uy hôm nay cũng đưa cho tôi một quyển tiểu thuyết,nội dung rất có ý nghĩa,tôi cũng muốn dựng thành phim.Bây giờ có thể có nhiều việc phải làm,mặt trời ngày nào cũng mới,nhưng tiền thì không mới,cũ cũng không có.Anh bảo,lần này cũng là hôm nay,tôi sẽ tạo điều kiện cho anh,anh có thể tóm được người phụ nữ kia không? Ôi,Bob,cầu xin anh đấy!

Bob cười,tiếng cười của anh giống như chim trên cành cây ngoài kia bay tứ tung.Anh và Kha đứng trong sân một ngôi nhà cũ kĩ,giữa sân là cây hòe già.Bob không mời Kha vào nhà,hai người đàn ông ngồi ở giường nói chuyện tưởng tượng chừng xấu hổ lắm.Bob nói,Đầu tiên đừng nói đến chuyện ấy,thế nào,gần đây có nhà hàng ăn rẻ lắm.

Hai người cùng đến nhà hàng.Kha vừa đi vừa nói,anh nghĩ mà xem,tôi nhỏ con quá,với lại người ta có cái nhìn đối với những người làm phim bí mật như chúng ta.

Phải rồi,những người như anh làm đạo diễn đều có vấn đề.Công việc của các anh là nắm lấy tà áo phụ nữ,đúng không nào?

Kha nghe nói vậy phá lên cười,hồi lâu sau mới nói.Cho nên bảo anh tiếp xúc với người phụ nữ kia.Các anh là nhà văn,ngày nay ấn tượng của mọi người đối với nhà văn tốt hơn mấy năm trước,anh biết không?

Trong nhà hàng,họ gọi một đĩa dưa chuột,một đĩa lạc rang và hai chai bia.Hai người vừa chạm cốc thì điện thoại của Bob có tín hiệu.

Bob nhìn số máy,vui vẻ hẳn lên.

Kha hỏi,có chuyện gì mà kích động thế,ai gọi?

Bob nói,Cô Mạch,xin lỗi không thể ngồi cùng anh,anh thanh toán nhé...

Kha nói,cô ta...

Kha cau mày,lắc đầu nói,Cứ nói con gái như cô ta trong trắng,sạch sẽ,kích động.Anh ấy à,cái anh Bob này,đúng là sự nghiệp không có gì nổi trội,không biết đưa đố là gì,hạt vừng là thế nào.

Bob đến cửa,phần khởi tới mức vã mồ hôi trán.

Tiếng Mạch trong điện thoại rất khê,đúng là giọng con gái,giọng của một người con gái mới lớn,khuôn mặt ngời sáng vẻ diễm tình.Sau đây nếu không phải là Mạch bảo với anh rằng cô đã đủ tuổi,anh sẽ mãi mãi cảm thấy Mạch như lúa trên đồng chưa gặt,từ xa đã ngửi thấy hương lúa với mùi đất đai tươi mới.Nhưng anh không thể biết Mạch lại dùng phương pháp tàn bạo để trả thù người đàn ông có tên Bạch Trạch.Sau lần gọi Mạch là cô bé,anh cảm thấy vô cùng xấu hổ.Thật ra,nếu là cô bé mới mười ba tuổi,anh cũng không thể xem thường Mạch là một cô bé.

Mạch nói với Bob,Anh đang ở đâu,anh quên em rồi à?

Tạo sao điện thoại di động của cô cứ tắt máy suốt?

Số điện của cô có phải 1350x...x...x..

Không đúng,hai số cuối đổi vị trí cho nhau.

Kha thật đáng trách!

Hôm nay anh có thể đi làm việc này với em được không?

Đi đâu?

Mạch hơi do dự,nhưng rồi cô nói ngay, đi bệnh viện

Bob hơi sững sờ.

Đi bệnh viện làm gì?

Phẫu thuật.

Cô làm sao? Ốm à?

Cô,thế nào?

Em có thể đi một mình,nhưng em sợ,em nghĩ kĩ rồi,phải tìm ai đó đi cùng.bỗng em nhớ đến anh,anh đồng ý không? Em chờ

Bob nói,nhưng mà,nhưng mà,hôm ấy co nói. Cô không muốn đánh mất cơ hội này cơ mà.?

Mạch lại do dự,nhưng Bob nhận ra mình chạm vào nỗi đau của Mạch.Anh chỉ còn nghe thấy Mạch hỏi.Hôm nay anh có việc bận à?

Cũng...cũng không có gì,tức là, tức là họ bảo,bảo tôi đến gấp,gặp người ấy...Bob lắp bắp.

Cô cúp máy.

Bob suy nghĩ,rồi kêu lên,Cô Mạch

Anh lại bấm máy gọi cho Mạch

Lần này gọi là được ngay.

Bob nói,Cô Mạch,cô chờ tôi,tôi đến ngay.

Kha xuất hiện sau lưng Bob,hỏi,đi đâu?

Bob nói,đến gặp cô Mạch.

Kha nói,hôm nay đã hẹn rồi,hẹn gặp chị Xán.Anh không nghĩ đến bộ phom của chúng ta à?

Bob nói,hôm nay không thể gặp được.

Nói xong Bob đi về phía chiếc xe buýt vừa đến.Đạo diễn Kha nói với theo.Không,trông thấy chim trên mặt đất à? Không thuộc về anh đâu,đồ ngốc!

Mạch 14.

Tôi nói,hôm ấy nếu không phải là hai người từ cổng khu chung cư đi vào,tôi sẽ giống như tờ giấy gói kẹo dính vào anh đến tòa soạn.Tình hình lúc ấy sẽ như thế nào? Thật ra hai chân tôi đã run lên,toàn thân run rẩy như lá trên cành.Tôi nghĩ,nếu áo quần lôi thôi ngồi giữa lối đi của tòa báo,liệu người ta có bảo là tâm thần và đưa vào nhà thương điên không nhỉ?

Bob nói,Chắc chắn sẽ như thế.Sau đấy anh nói,Mạch tại sao cô đến nông nỗi này?

Nước mắt Bob trào ra.

Trên đường đến bệnh viện phụ sản Đông Tứ,tôi nói với anh tất cả.Bỗng tôi rất xúc động trước sự dịu dàng của người đàn ông này.Suốt thời gian dài,Bạch Trạch chưa từng rơi nước mắt vì tôi.Nhưng hôm ấy ở cửa ra vào,khi thấy bố tôi và một người đàn bà đi vào,mặt anh đỏ lên.Anh nhìn tôi theo bản năng,về mặt hoang mang,căng thẳng.

Tôi đứng lại,nhìn Bạch Trạch khởi động ô tô.Chỉ lát sau anh cho xe chạy ra khỏi khu chung cư,để lại mùi xăng nhè nhẹ.

Bố cũng cận thị như tôi.Ông là một trí thức,nhưng lời lẽ vô cùng nghiệt ngã.Ông nhìn theo chiếc xe,nói,nghe nói anh ta với con chỉ là hôn nhân nghiệp dư thôi à?

Tôi nhìn quanh,đưa hai người đến một nơi yên tĩnh.Người phụ nữ đi bên cạnh lôi tay áo bố,đưa mắt nhìn,nhưng bố vẫn không sợ.Ông thấy mình vừa tóm được chứng cứ.Mấy đêm nay lang thang khắp nơi,vậy ra con đến với anh kia!

Bố bảo con với anh kia là hôn nhân nghiệp dư,vậy bố thì sao? Bà ấy có mẹ nghiệp dư của con không?

Bố vung tay cho tôi một cái tát.Người đàn bà kia nắm lấy tay ông rồi xin lỗi tôi.Bà ta nói,hai người đã chờ ở đây cả buổi sáng.Nghe nói cô ở trong khu này,hôm nay chúng tôi đến cho biết,nhưng cô biết tính bố rồi đấy,ông ấy lo cho cô,thực tế cũng muốn đến thăm cô...

Không ngờ bà ta nói xong,tôi quay người bỏ đi.Xưa nay tôi vẫn không thích bố.Ông là người đàn ông ba hoa nhất trên đời.Ngày tháng năm sinh của tôi trên chứng minh thư đều giả,không ai biết chuyện ấy.Nhưng chỉ có ông bắt ngờ gọi điện thoại đến,chúc sinh nhật vui vẻ,con đã hai mươi sáu tuổi rồi.Giọng nói của ông làm tôi tức lắm,vì mọi người đều biết tôi hai mươi ba như trong chứng minh thư đã ghi.Bố tôi đã nghỉ hưu,tuy ông ở không xa,nhưng tôi không dám giới thiệu ông với bạn bè,dù là bạn trai hay bạn gái.Tôi sợ ông để lộ chuyện.Tôi sợ ông nói,hai mươi sáu năm nay tôi không giúp được gì cho con gái,có lỗi với con gái lắm,bởi tôi dồn tất cả cho công tác,thể hệ của chúng tôi qua xem nặng sự nghiệp.Thậm chí tôi cố tránh mặt ông,dù ông nói với giọng van xin.

Tôi vừa đi vừa rơi nước mắt,việc của tôi tôi phải lo,nghề nào cũng đều bắt đầu từ nghiệp dư rồi sau đây trở thành chính thức ư? Quan trọng là thời cơ.

Nắng trưa từ ngoài cửa sổ chiếu lên số tiền hai nghìn đồng Bạch Trạch để trên tủ đầu giường.Tất cả đều là tiền một trăm.Đó là tệp tiền mới,màu đỏ trên giấy bạc thật tươi,hình như chưa qua tay một ai.Bạch Trạch chẳng bao giờ cho tôi tiền.Trong ấn tượng của tôi chỉ có hai lần,một lần khi tôi có mang lần đầu tiên, và đây là lần thứ hai có mang.Anh cũng không mua áo quần cho tôi.Có lần anh bảo đi siêu thị,nhưng đến giờ hẹn,hoặc không được khỏe.hoặc bận công việc,không đi nữa.Có lần anh nói chuyện với người khác,nói mình không chiều phụ nữ chiều đậm hự,mình làm khổ mình.Tôi chưa từng thấy nét mặt bí ối của anh ta khi nói câu đó.Cái vẻ bí ối giống với sắc mặt mốc thối,thậm chí bốc mùi chưa đó như thể trong mắt anh ta,phụ nữ chỉ như đám rác rưởi.

Anh ta thuê nhà và trả học phí cho tôi,phần còn lại là tiền tự tôi kiếm.Tôi là phóng viên hạng nhất trong tay anh ta.Mấy lần tôi nói với anh ta rằng tôi làm phóng viên không phải vì anh,sinh viên tốt nghiệp Đại học Bắc kinh được nhiều nơi tranh giành.Anh ta nghe chỉ cười.Tôi nói,chả nhẽ anh không thấy bài viết của em sắc sảo hay sao? Sẵn lòng tư liệu,mang đậm dấu ấn quan điểm cá nhân.Người của bộ phận phát hành cũng nói,các sạp báo phản ánh,bạn đọc rất thích bài viết của em

14. Chương 14: Trên Đường Chạy Khỏi Bệnh Viện

Cô y tá chữi, Mẹ mày mới là đồ con lợn, con lợn nái.

Mạch ngó ra, không biết đã xảy ra chuyện gì. Cô y tá giờ tay tát thẳng vào mặt Bob. Bob né tránh, cái tát trúng vào mặt Mạch.

Bob 17.

Cổng bệnh viện rất yên tĩnh. Từ xa Bob đã trông thấy Mạch. Cô đứng ở cổng, mặc cái áo len trắng, bên ngoài là cái áo bong ngắn màu đỏ. Mạch xoa tóc che hai bên má, vươn dài cổ nhìn xuống đất. Từ năm mười bảy tuổi, Bob đã rất thích hình ảnh này của các cô gái. Anh thấy các cô gái rất thần bí, từ đây anh thậm phỏng đoán cơ thể các cô này khác với người các cô gái khác như thế nào.

Mạch ngược nhìn lên, trông thấy Bob. Bob cứ nghĩ cô cười, nhưng ánh mắt cô đầy vẻ hoang mang giống như thấy một người lạ. Bob đi nhanh đến trước mặt Mạch, nghĩ bụng, tại sao cô ta lại chóng quên mình đến thế nhỉ?

Bỗng nụ cười hân hoan bùng nổ trên khuôn mặt Mạch. Cô nói, Vừa rồi em nhận nhầm người, cho rằng đấy là anh.

Bob nói, Phải chăng mắt cô có vấn đề?

Mạch nói, Xin lỗi, mắt em cận thị, không đeo kính không nhận ra ai với ai.

Kính của cô đâu?

Không đem theo. Nhưng thoát đầu em không nắm vững, nhất là cho đến khi nhầm người, cứ nghĩ anh không đến.

Cô thấy thế nào? Có uống chút gì không? Giọng Bob trở nên yêu thương đầm thắm. Tưởng như anh mới là cha đứa bé trong bụng.

Tốn tiền của anh, không cần thiết.

Vậy tiêu tiền của cô.

Mạch cười, Bob cũng cười.

Đêm hôm qua em nôn suốt đêm, không ngủ được. Em cứ nghĩ như ngày hôm nay, em sẽ khóc, không ngờ lại cười.

Thật ra, điều kiện để con người cười rất đơn giản.

Mạch che miệng cười, khiến cho Bob tưởng cô nôn, anh vội tránh sang một bên, nhưng chỉ nghe cô nói, Câu nói của anh đầy triết lý.

Chương trình MBA không có chứ?

Em không muốn học MBA nữa, bỗng em nghĩ, cũng không muốn ra nước ngoài làm gì.

Tại sao?

Trung Quốc đã vào WTO rồi, em ra nước ngoài làm gì? Em vốn nghĩ, ra nước ngoài quét đường, không làm phóng viên trong nước. Bây giờ Trung Quốc có nhiều cơ hội, nhà đầu tư nước ngoài đổ xô sang Trung Quốc, có thể, em sẽ tìm được một ông chồng nước ngoài giàu có.

Câu nói hình như không phải từ cửa miệng cô thoát ra.

Hồi em còn đi học, ở Đại học Bắc Kinh nhiều người nói như thế.

Hai người nói chuyện cùng bước vào cổng bệnh viện.

Rất đông người chen chúc nhau. Bên cạnh có một dãy ghế, trên ghế là những bệnh nhân nom rất mệt mỏi. Họ cùng đưa mắt nhìn Mạch và Bob vừa vào.

Mạch cũng nhìn họ, nói, Em không ngờ đông thế này. Đến đây lại càng buồn nôn.

Nói xong, cô chép miệng.

Bob nói, Cô ngồi đây, tôi đi lấy số.

Mạch nói, Khởi cần, em đi với anh.

Bob nói, Tôi thấy vẻ sợ hãi trong mắt cô, hình như cô rất sợ, cứ ngồi nghỉ chốc lát, với lại, người lấy số rất đông.

Mạch nhìn vào mắt Bob, lại nhìn xuống đất, nói, Anh Bob, anh vừa nói, anh lo vì em sợ à?

Bob cười dịu dàng. Anh nói, Cô đừng sợ, đây là một việc tốt, cô sẽ được giải thoát.

Mạch lại nhìn vào mắt Bob, nói, Nếu là con anh, anh có bắt chắt em sợ hãi, phải đi phá thai không?

Bob không trả lời được ngay, anh nhìn Mạch. Lần đầu tiên anh phát hiện ra mắt Mạch đang ngấn lệ. Mạch tiếp tục nói, Thực tế em muốn lấy chồng nên phải dùng bao cao su, nhưng anh ta không chịu. Anh bảo anh ta có độc ác hay không, em giận anh ta lắm. Anh không biết đấy, hôm ấy anh ta đánh em rất dữ, chảy cả máu. Trong cái độc ác của anh ra, em nhận ra anh ta có trái tim thép. Anh ta cũng căm giận em. Hôm ấy, em định theo anh ta đi làm, em định ăn mặc lôi thôi đến ngồi ở lối đi trong tòa báo, mọi người có cho là em điên, bắt giam em không?

Mạch cúi đầu. Bob vẫn không nói gì, nước mắt tràn bờ mi. Anh thoáng nhận ra, tình cảm của mình đối với Mạch không chỉ là thèm muốn tình dục, anh buồn vì thất bại của cô.

Mạch thấy nước mắt của anh, cô quay đi. Bob không biết cô đang nghĩ gì, anh đưa tay lên lau giọt nước mắt. Mạch đưa mắt nhìn những người bệnh, hỏi, Tại sao ở đây đông người thế nhỉ?

Thôi, không nói nữa. Cô ngồi đây, chỗ kia còn trống, ngồi chờ tôi đi lấy số.

Em không ngờ, gọi anh đến thật đúng.

Bob kéo tay Mạch, bảo cô ngồi, anh đi lấy số.

Bob biết Mạch đang nhìn mình. Anh quay đầu lại, đúng là Mạch đang nhìn. Ánh mắt hai người gặp nhau. Bob cảm thấy lúc này mình như một người anh hùng, Mạch bỗng đứng dậy, đi về phía anh. Cô nói, Em ngồi kia chắc sẽ nôn mất.

Hai người cùng xếp hàng. Đến nơi, Bob nói với người phát số, khám phụ khoa.

Cô y tá ngồi bên trong nhìn anh, nói, Nạo thai à?

Bob nói, Vâng, đúng vậy.

Cô y tá nói, Chiều đến, hết số rồi.

Bob nói, Tại sao?

Tôi làm sao biết tại sao? Nạo thai quá nhiều chứ sao.

Cô không thể giúp chúng tôi được à, cô ấy đang rất đau khổ.

Đau khổ? Vậy hai người đã làm gì?

Cô bảo, chúng tôi làm gì à?

Việc các người làm, các người biết.

Cô nói thật khó nghe, trông cô như con lợn nái, ngay từ đầu tôi đã thấy cô giống như thế rồi. Bây giờ nhìn lại, bụng dạ giống, tinh thần cũng giống, sẽ có ngày lợn nái cũng đau khổ.

Mạch đứng sau không biết hai người đang nói gì, Bob quay lại, thất vọng nói, Buổi sáng hết số, họ bảo buổi chiều.

Mạch vội hỏi, Buổi chiều anh có rỗi không? Hôm nay anh có việc à?

Hình như chuyện Bob có rỗi rảnh hay không còn quan trọng hơn chuyện cô đi nạo thai. Mạch chùng chình như sắp phát khóc, tưởng như mọi hi vọng của cô đều gửi gắm vào chiều nay anh có rỗi không.

Bob nhìn Mạch, gật đầu, nói, Anh Kha bảo tôi đến gặp bà Thẩm Xán để lấy...

Mạch không hiểu, cô hỏi, Lấy gì? Cái chị già kia ấy à?

Bob cười, nói, bà ấy rất nhiều tiền, có thể tài trợ cho “Phố Trường An”, Kha bảo tôi đẹp trai, việc này chỉ có những anh đàn ông cao to, đẹp trai mới làm nổi...

Mạch cười, nói, Anh thật tốt bụng!

Hai người đang định đi, cái cô y tá bị mắng bỗng từ phía sau xông tới.

Bob thấy, ngớ ra.

Cô y tá chửi, Mẹ mày mới là đồ con lợn, con lợn nái.

Mạch ngớ ra, không biết đã xảy ra chuyện gì. Cô y tá giơ tay tát thẳng vào mặt Bob. Bob né tránh, cái tát trúng vào mặt Mạch.

Mạch tóm lấy tay cô y tá, hai người giằng co nhau.

Bob lôi mạnh cô y tá, nói, Cô đánh người à, cô mới là đồ lợn nái.

Cô y tá lại xông tới, hai tay chơi với quờ quạng trên không trung giống như mưa sao diễn ra mấy tuần trước đây.

Bob ngăn cô ta lại, đẩy cô y tá ngã xuống đất.

Cô ta nằm trên mặt đất kêu la ầm ĩ. Bob lôi Mạch đang sững sờ, nói, Chạy, chạy nhanh lên!

Cô y tá bò dậy, đuổi theo hai người.

Mạch cứ thế chạy theo Bob.

Mạch 15.

Dưới bóng cây phía ngoài bệnh viện có hai thanh niên, một trai một gái đang chạy.

Đấy là tôi và Bob.

Cô y tá bị chúng tôi bỏ xa dần.

Tôi cười, Hôm nay đến nạo thai, xảy ra chuyện bất ngờ rồi bỏ chạy, rất nhiều người trông thấy, người bệnh, người bán hàng vật không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều hồi hộp. Tôi thở dốc, rất phấn khởi hỏi Bob, Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bob nhìn đám đông vây quanh, bỗng nói to, Chạy nhanh, động đất!

Mọi người đều tỏ ra sợ hãi, xôn xao, bao nhiêu người cùng bỏ chạy không duyên cớ.

Bob lôi tay tôi chạy vào một vườn hoa nhỏ bên đường rồi đứng lại.

Lúc ấy, chúng tôi nhìn những người ở cửa bệnh viện, họ đang xôn xao hoảng loạn, giống như chọc vào tổ kiến, những sinh vật bé nhỏ bỏ chạy tứ tán.

Bob nói, Tôi không ngờ mọi người lại dễ bị sai khiến như vậy.

Tôi nói, Em cũng không ngờ anh lại biết gây sự đến vậy.

Tôi bật miệng cười thành tiếng. Vừa cười, tôi vừa nghĩ, mấy hôm nay chưa được cười, tôi có dịp để cười, Bob cũng cười với tôi.

Chúng tôi đến một bệnh viện nhỏ quận Tuyên Vũ. Tâm trạng thoải mái của tôi bỗng bay biến đâu mất. Tôi nói với Bob, Trước mặt kia là tòa soạn báo của em, người ấy đang ở trong văn phòng.

Tôi buồn bã nhìn về phía ấy. Mấy hôm nay tôi không đi làm, cũng không viết bài, anh ta có phát lương cho tôi không?

Hai người đi trong hành lang nồng nặc mùi khó chịu.

Tôi nói, Lần này để em đi lấy số, anh chờ em, không được cãi nhau với ai đấy nhé. Thật ra thường ngày em rất thích cãi nhau, nhưng em thấy anh còn hơn cả em...

Bob nói, Bình thường tôi không muốn cãi nhau, nhưng hôm nay không biết tại sao, cô y tá ấy nói toàn những lời khó nghe. Nghĩ đến nỗi khổ của cô, tôi rất bực, không chịu nổi, rất bực, vậy là cãi nhau.

Hai người đến trước một ô cửa sổ. Bob nói, Cho tôi xin số khám phụ khoa. Người ngồi trong nói, Nạo thai à? Bob nói, Vâng. Người ngồi trong nói, Tôi không hỏi anh. Cô ta nhìn tôi, hỏi, Đúng không? Tôi nói, Vâng. Người ngồi trong nói, Tại sao phải nạo? Tôi nói, Không muốn sinh.

Người ngồi trong vứt cho tôi cái số, nói, một trăm tám mươi đồng. Trên đường đến khoa sản, Bob nói, Hôm nay thật kỳ lạ, người lấy số rất nhiều, suýt nữa tôi cuống lên.

Tôi cười, nói, Đúng là hôm nay anh đừng đưa em đi.

Bob nói, Lần sau, lần sau tôi không đi với cô nữa.

15. Chương 15: Hút

Bob nói, giường đàn ông cũng là giường của người khác, là tạm thời. Cô thấy đấy, cái giường nát này tôi cũng đi thuê, cô biết ko? Ở đời này liệu ai có cái giường thoải mái của riêng mình?

Bob 18.

Ngay lúc bấy giờ Bob cũng không biết câu nói ấy của anh trở thành câu nói quan trọng trong số phận hai người. Về sau Bob thường nghĩ, trong cuộc đời một con người có nhiều câu nói, những câu nói vào lúc quan trọng nhất thường không quan trọng. Nhưng câu nói đùa rất nhẹ nhàng lại ảnh hưởng cả cuộc đời.

Lúc ấy Mạch cười thật to. Bob nghe giống như tiếng cười của Mạch với Pilson hôm ấy. Cô vừa cười vừa nói, Lần sau anh muốn đi chơi với em, em cũng không cho anh đi theo.

Họ đến cửa khoa sản. Mạch vào, cô còn quay lại giả bộ nhăn mặt với Bob.

Bob không có phản ứng gì, anh cùng vào với Mạch. Cô y tá nhận số khám đuổi Bob ra, nói, Đi đâu? Không trông thấy chữ gì kia à? Đây là khoa sản, không phải câu lạc bộ của đàn ông.

Bob đứng lại, ngượng ngùng nhìn mạch bước vào cửa.

Bob đứng ngoài, nhìn cánh cửa mạch khép lại. Mạch nhìn Bob lần cuối, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi. Bob nghĩ bụng, cuộc đời thật kỳ lạ, cô ta phải chịu thử thách ở trong kia.

Bob đứng chờ, tưởng tượng ra tình cảnh của mạch, cho đến khi cô y tá bảo anh ra ngoài.

Bob không nhìn cô y tá, anh cúi đầu đi ra sân, đứng hút thuốc dưới gốc cây, nghĩ bụng, mấy hôm nay không hút thuốc. Nhưng hôm nay anh rất thèm thuốc.

Đây là khoảnh sân có lịch sử riêng, ngói tấm gạch xanh, cửa xây theo kiểu cổ. Lá rụng trên lối đi, Bob nhặt một ngọn lá vàng, nghĩ, lại một mùa đông nữa, cuộc đời qua không biết bao nhiêu mùa đông, lòng chợt buồn.

Bob hút hết điếu thuốc, lại vào nhà.

Anh ngồi trên dãy ghế bên ngoài khoa sản, nghĩ đến Kha và bà già nhà giàu Thẩm Xán. Anh nhìn bức tường bẩn của khoa sản, cảm thấy nản lòng. Lúc ấy có tiếng chuông điện thoại của Bob.

Vẫn là Kha.

Kha nói, Bob, hôm nay là dịp tốt cho anh, bà ấy mời anh ăn cơm, vừa hỏi tôi Bob đâu. Anh thấy, anh kém quá! À, cái cô Mạch tìm anh có việc gì? Anh đang ở đâu?

Bob nói, Đang ở khoa sản.

Kha nói, Ở đây làm gì?

Đưa cô ấy đi phá thai.

Kha nói, Anh quen cô ấy mới mấy hôm, cô ấy có bầu với anh à? Cứ theo thời gian thì chắc chắn không phải là của anh.

Bob nói, Đúng vậy, không phải của tôi.

Kha cười thầm, nói, Anh điên rồi, đưa cô ta đi làm cái việc ấy, vứt bà Xán sang một bên. Anh đến đây nhanh lên, lát nữa nhân bữa ăn, anh đến nhé!

Bob nói, Không được, tôi không đến được đâu.

Kha nói, Vậy...

Bob tắt máy.

Bob nhìn lối đi, chợt cảm thấy mệt mỏi, anh nhắm mắt, chợt ngủ lúc nào không biết.

Tỉnh lại, đã thấy Mạch ngồi bên cạnh, trông giống như cô bé bị nạn, ngồi co ro.

Bob hỏi, Ra rồi đấy à?

Mạch nói, Em ngồi chờ anh.

Thế nào?

Mạch không nói gì, cô kéo Bob đứng dậy.

Hai người ra khỏi bệnh viện, đi dọc phố. Bob cứ nhìn Mạch.

Mạch cúi đầu mãi miết đi.

Bob nói, Gọi taxi nhé?

Mạch lắc đầu, không nói gì, cô lôi tay Bob không cho anh đứng lại. Bob cứ vậy đi theo, từ xa đã trông thấy Thiên An Môn.

Mạch nói, Em đau lắm, hôm nay đau lắm!

Mạch 16.

Bob không nghĩ rằng tôi đã khóc trong phòng sản. Tôi cũng không ngờ chỉ trong khoảnh khắc lại cảm thấy tủi thân như vậy. Lúc đầu, tôi lóa lờ giống như một con gà bị vật lông nằm trên cái giường hẹp, bỗng nhớ đến người bạn trai ngồi cùng bạn. Mỗi lần làm cậu ta không vui, cậu ta đều nói, không cần phải đánh bạn làm gì, mẹ tớ bảo con gái không đánh cũng khóc, hôm nay không khóc ngày mai sẽ khóc.

Trên giường là tấm ni-lông màu đỏ, lạnh lẽ. Động tác của bác sĩ rất thành thạo, không chst sai sót, tưởng như trong động tác ấy ẩn náu người mà bà ta thù hận. Bà ta hỏi, Cô làm lần đầu à?

Tôi trả lời vâng. Chỉ nghe thấy tiếng cười của bà ta, bà ta nói, Cô nói dối. Lại hỏi, lần đầu cô làm ở đâu?

Tôi không biết tại sao bác sĩ lại biết tôi nói dối. Bà ta nhìn vào đâu để biết tôi không phải là phá thai lần đầu? Tôi phải trả lời thành thật hay là tiếp tục nói dối như vừa rồi? Nhưng tôi biết, nếu chống lại bà ta, tôi sẽ bị đau đớn hơn. Vậy là tôi nói với giọng thành khẩn và cầu xin, Làm ở bệnh viện Đồng Nhân.

Làm bao giờ?

Hai năm trước. Ôi, xin bác sĩ nhẹ tay cho, lần đầu cũng không đau thế này.

Tôi kêu la. Bác sĩ vẫn dùng cái gì đó hút mạnh, cái máy bên cạnh ù ù vang lên, tưởng chừng như nhào tôi thành một đồng thịt. Bụng dưới của tôi co bóp, hai tay bám chặt cạnh giường, vừa kêu la vừa chờ cho từng phút từng giây qua đi. Bác sĩ mạnh tay hơn, chỉ nghe thấy bà ta nói với cô y tá đứng bên, Tại sao không ra nhỉ?

Cô y tá nói, Lớn quá, hơn hai tháng rồi.

Bác sĩ nói, Ôi, cô đừng la, cô la sốt ruột lắm. Lần thứ hai phải đau hơn lần đầu. Cái gì cũng phải trả giá...

Lần đầu tôi không làm ở bệnh viện Đồng Nhân, mà là ở một nhà hộ sinh bần thiêu không biết tên là gì, nhỏ hơn bệnh viện Đồng Nhân rất nhiều. Lần ấy tôi không thấy đau, chỉ thấy xấu hổ. Lúc bác sĩ bảo tôi lên giường, tôi nằm lên giường mà không biết phải cởi quần, nhưng chỉ lơ mơ cảm nhận phá thai phải để cho bác sĩ nhìn thấy.

Cuối cùng cũng hút ra được. Tôi thấy một đồng thịt trong cái bình thủy tinh. Bao bọc chung quanh nó là thứ nước màu đỏ, trông giống như con thuyền bị lật úp giữa biển khơi. Phòng sản đầy mùi tanh. Tôi vừa mặc áo quần, vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch Trạch. Tôi định nói với anh ta rằng tôi đã phá thai, để anh ta đến đón tôi. Tôi ở ngay trước văn phòng của anh, anh ta bước ra là có thể trông thấy tôi. Nhưng anh ta không nhận điện.

Bác sĩ đổ cái thai trong bình thủy tinh vào xô máu bên cạnh giường. Tôi nhìn xô máu, lòng đầy hối hận. Tôi như con thuyền mất phương hướng, cuối cùng như cô bé bán hoa mất hẳn ý chí.

Bob 19.

Bob nói, Bây giờ cô định đi đâu?

Mạch cúi đầu, nhìn bóng mình. Tóc hai bên rũ rượi, giống như những cô gái cao gầy đang nhảy múa một điệu múa mềm mại.

Mạch nói, Không biết.

Bob nói, Đến nhà tôi.

Mạch vẫn cúi đầu, nói, Đến nhà anh? Anh đâu có nhà? Ngay cả nhà vệ sinh cũng không có.

Bob cười, nói, Tôi sẽ đốt lò sưởi, ấm lắm, có nhà lầu tôi cũng không đổi.

Mạch đi trên đường phố, người mềm nhũn, cô phải dựa vào Bob.

Hai người lên một chiếc taxi, đến căn phòng nhỏ của Bob.

Bà già ở cũng sân nói với Bob, Cậu về rồi đấy à?

Bob cười, nói, Vâng!

Bà già nhìn Mạch, lại hỏi Bob, Ăn cơm chưa?

Bob nói, Ăn rồi, à, chưa ạ!

Bà già nói, Ăn với tôi nhé, tôi vừa làm món mì xào.

Bob nói, Cảm ơn.

Trong cái nhìn sắc như dao của bà già, Bob mở cửa, anh cùng Mạch bước vào. Sắc mặt Mạch tái nhợt, cô không nhìn bà già.

Bob vội thu dọn cái giường đang bẽ bộn, anh để Mạch nằm lên.

Mạch nhìn chung quanh. Căn phòng vô cùng đơn giản, có thể biết Bob rất nghèo, một nhà văn nghèo. Trong phòng chỉ có sách, trên tường đầy chữ, toàn là những câu triết lý của các nhà văn nước ngoài. Có thể đây là bút tích của chủ thuê cũ hoặc chủ thuê trước đó nữa. Bob thời trẻ hẳn phải dán trên tường ảnh của các cô gái trẻ, chứ không phải những thứ này. Trong phòng, bên cạnh cái cửa sổ kê cái sofa và một cái bàn. Cái bàn có thể lâu lắm không dùng đến, mặt bàn đầy bụi trắng. Lẫn với bụi là tập bản thảo đánh máy, trên bìa có ba chữ “Phố Trường An”. Trong con mắt Mạch, Trường An là một đường phố huy hoàng, náo nhiệt, chân thực, giống như một tấm long bào cao quý trắng lợt. Nhưng “Phố Trường An” của Bob lại ảm đạm, buồn thương, mong ảo, chỉ là tia sáng xa vời trong mắt người mù. Mạch quay lại, ngồi lên giường cời giày.

Nhưng khi cô cố gắng cúi xuống, cảm thấy khó khăn như một người béo, tưởng chừng không có cách nào cúi xuống nổi.

Bob hỏi, Sao thế?

Mạch nói, Em không cúi xuống nổi.

Bob đi tới, quỳ xuống, cởi giày cho cô.

Mạch nói, Anh làm gì thế?

Bob nói, Cô cúi xuống khó khăn lắm mà.

Mạch nói, Nhưng như thế này có thiếu tôn trọng anh không? Bob nói, Thằng đàn ông như tôi có gì phải tôn trọng?

Mạch rút chân lại, không để Bob cởi giày, nói, Em không thích anh như thế.

Bob cố lôi chân Mạch lại. Hai người giằng co, Mạch cố co chân, Bob cố lôi chân Mạch ôm vào lòng. Chân Mạch bỗng mềm ra. Bob bắt đầu cởi giày cho cô. Anh cởi xong, để hai chiếc giày về một bên, ngược lên, chột giật mình.

Mạch đầm đìa nước mắt. Anh không biết tại sao lúc này Mạch lại buồn.

Bob không nói gì, anh để Mạch nằm xuống, đắp chăn cho cô, nói, Cô nằm nghỉ, tôi đi mua con gà.

Mạch lôi tay anh, anh đòi đi, cô không để anh đi. Bob nói, Thôi được, cô ngủ đi.

Mạch nhìn Bob, nói, Bà già ấy rất tốt với anh nhỉ.

Bob nói, Bà già nào?

Mạch nói, Bà già ở sân mời anh ăn mì ấy.

Bob về, Mạch đã ngủ. Bob nhẹ nhàng đi hầm gà. Anh nhìn mạch. Dưới ánh đèn, sắc mặt Mạch càng nhợt nhạt.

Bob cảm thấy mặt cô rất sạch, khuôn mặt thiếu nữ, khuôn mặt thiếu nữ lý tưởng của anh. Mái tóc đen của cô phủ lên gối, giống với hình ảnh cô gái trong phim Liên Xô Bob được xem hồi nhỏ. Bob sững sờ nhìn, nghĩ bụng, liệu có ngày mình được cùng với cô gái này chung chăn chung gối không? Cơ thể cô ta như thế nào nhỉ?

Mạch tỉnh giấc.

Bob vội nhìn đi chỗ khác, nói, Cô ăn canh gà hầm nhé.

Mạch muốn ngồi dậy.

Bob nói, Cứ nằm đấy, tôi đưa đến.

Mạch cười, Anh như đang đóng phim vậy. Em đã đến một đoàn làm phim, đến đúng hôm quay cảnh giống như thế này. Một anh đang hầm gà cho một cô gái, cô gái cảm động bật khóc, anh kia rất dịu dàng, lấy canh gà hầm cho cô kia ăn, anh ta không ăn. Bob cũng cười nói, Đúng vậy, mẹ kiếp, những thứ đó đều là phim truyền hình tâm phào. Vậy cô ngồi dậy, ăn đi.

Mạch nói, Hôm nay em đòi anh bón cho em ăn.

Bob bưng bát canh đến bên Mạch, bón cho cô ăn.

Mạch ăn đến miếng thứ hai, cô phấn khởi nhắm mắt lại, nói, Ngon lắm, từ bé đến giờ đây là lần thứ hai em ăn ngon thế này. Lần đầu mẹ cho em ăn, hồi ấy mẹ em vẫn chưa ly hôn với bố, không, bố ly hôn với mẹ.

Bob nói, Bố cô có người khác rồi à?

Mạch suy nghĩ rồi nói, Nhưng bố em rất tốt, lúc nào ông cũng cảm thấy có lỗi với em.

Bob nói, Bố anh cũng rất tốt, có điều ông nghèo quá.

Nói xong, Bob không nhin nổi, cũng ăn canh gà hầm.

Mạch cười. Bob nói, Con trai có thể nạo thai thì tốt biết mấy, được ăn ngon. Hồi nhỏ, hề thấy nhà hàng xóm sinh con, tôi rất phục, nghĩ bụng nếu mình là gái thì tuyệt vời.

Anh không ngờ câu nói ấy khiến Mạch rơi nước mắt. Mạch vừa khóc vừa thở dài. Cô nói, Làm thân con gái có gì hay đâu, ngay cả cái giường cho mình cũng không có, những cái giường đã từng nằm đều là của người khác.

Bob nói, Giường đàn ông cũng là giường của người khác, là tạm thời. Cô thấy đấy, cái giường nát này tôi cũng đi thuê, cô biết ko? Ở đời này liệu ai có cái giường thoải mái của riêng mình?

Mạch 17.

Tôi ăn xong canh gà rồi thu dọn cẩn thận, Bob ngồi ở ghế bắt đầu hút thuốc.

Lần đầu tiên tôi nhìn kỹ anh. Nước da của anh trắng nhợt, tưởng như nhiều năm rồi chưa được ăn một bữa ngon lành, chỉ uống rượu, hút thuốc, liên tiếp phun ra những lời vo ví cùng với khói thuốc. Cặp mắt anh sụp xuống giống như con cá đang ngủ say, khẽ chao đảo dưới ánh đèn neon.

Tôi nói, Trông anh hút thuốc như đang suy tư.

Bob ngược lên nhìn tôi, không nói gì. Ánh mắt của anh khiến tôi nghĩ, người đàn ông này đã quen tôi nửa cuộc đời rồi. Tôi thở dài, nói, Anh Bob, đáng tiếc, em nghèo quá!

Bob không nói gì, chừng như anh cảm thấy xấu hổ vì mình rất nghèo. Anh nói, Cô có mệt không? Cô ngủ nữa đi.

Còn bảo em ngủ nữa à, em đã ngủ suốt buổi chiều, bây giờ trời tối, em đang rất tỉnh táo.

Vậy chúng ta nói chuyện.

Nhưng anh đừng hỏi em, tại sao em mang thai, tại sao em lại đi phá thai.

Được, tôi không hỏi.

Gần đây anh đang biết gì? Kha có bàn chuyện là phim “Phố Trường An” không?

Anh ấy không bàn đến chuyện kịch bản, mà cứ muốn tôi đến tìm bà Thẩm Xán để xin tiền, cô có biết không?

Thẩm Xán? Thẩm Xán nào nhỉ? Nghe quen quen.

Bà giám đốc, nói chính xác là bà chủ, một trong những phụ nữ giàu có, nhiều tiền, vì tiền của chồng bà ta cũng là tiền của bà ta.

Tôi chợt nhớ đến buổi họp mặt, bà ta đi tới nói những lời vui vẻ tiền. Pilison bảo bà ta tên là Thẩm Xán, có thể là bà ta chăng? Lúc bấy giờ tôi ghi nhớ cái tên ấy.

Tôi không nói gì.

Bob nói, Họ bảo tôi tóm lấy bà ta là có đủ tiền làm phim. Nhưng tôi không tóm nổi, vấn đề ở chỗ, người ta không có hứng thú với người đàn ông như tôi. Tôi hiểu đấy là câu chuyện cổ xưa, một anh đàn ông nghèo, trẻ, có văn hóa, đẹp trai; một phụ nữ luống tuổi, có tiền, thích văn hóa. Như vậy, trong một buổi họp mặt, anh đàn ông thut hút được bà ta, để bà ta yêu, mọi việc coi như dễ dàng. Lúc đầu, tôi cứ nghĩ sự việc thật ngon lành, nhưng người ta không thèm để ý đến tôi, nhưng Kha vẫn bảo tôi đi, hôm nay lại bảo đi... Lúc ấy chúng ta đang ở trong bệnh viện, tôi tắt điện thoại.

Tại sao anh phải tắt máy?

Vì tôi nghĩ, tôi nghĩ, cô đang ở trong phòng, có thể rất đau đớn.

Tôi không nói gì, chỉ cúi đầu hồi lâu mới nói, Em muốn đi vệ sinh, anh đưa em đi được không?

Bob gật đầu.

Bob 20.

Nhà vệ sinh công cộng về đêm trông như ngôi nhà gỗ nhỏ.

Những cái nhà gỗ nhỏ như thế rất nhiều, chúng ở kia, gần thỉu, đưa mùi hôi thối đến cho mỗi người. Ai đi qua đây cũng đều sợ mùi thối bám vào người.

Bob đưa Mạch đến nơi này, bỗng anh cảm thấy xấu hổ, nói, Tôi nghe nói, chính quyền Bắc Kinh đang quyết định nâng cấp những nơi này lên năm sao. Bây giờ đúng là rất xấu hổ, tôi không thể không đưa cô đến đây.

Mạch cười, nói, Anh đến Bắc Kinh được mấy hôm? Anh đâu phải là thị trưởng Bắc Kinh. Bob vào bên này. Mạch vào bên kia.

Bob nghe thấy tiếng phụ nữ đi giải ở bên kia, có cả tiếng nói chuyện, nhưng anh không biết có phải là những âm thanh của Mạch phát ra không.

Hai người cảm thấy nên đi dạo một lúc. Mùa đông không có gió. Họ đi qua mấy con ngõ, đến hồ Sát Hải. Bên bờ hồ người thưa thớt, thỉnh thoảng lại có người cười xe đạp đi qua.

Bob nói, Muộn lắm rồi, cô có muốn về nằm nghỉ không?

Mạch ngồi xuống một cái ghế dài, cô kéo Bob cùng ngồi, nói, Em muốn ngồi một lúc.

Bob ngồi xuống. Hai người nhìn mặt hồ.

Mạch nói, Nước hồ này từ đâu chảy tới, nước tù hay nước chảy nhỉ?

Bob nghĩ mình đã trả lời câu hỏi này không biết bao nhiêu lần, lần nào đưa các cô gái đến đây các cô cũng hỏi, phải chăng các cô không có chuyện gì để nói?

Nếu là nước tù, sẽ hôi thối. Nếu là nước chảy, nước từ đâu chảy đến? Mạch lại hỏi, hình như cô rất hứng thú với vấn đề này.

Tôi có thể không trả lời được không?

Tại sao? Em hỏi vô duyên lắm à?

Bởi tôi trả lời quá nhiều rồi, cô gái nào đến đây cũng hỏi.

Lẽ ra em tự hỏi tự trả lời, chủ yếu em nghĩ đến hồ Côn Minh ở Đại học Bắc Kinh tại sao lại nhiều nước như vậy? Em vẫn thường ngồi bên hồ mỗi tối với anh ta. Anh có nhiều bạn gái không?

Rất nhiều. Có lúc tôi nằm trên giường nghĩ hết cô này đến cô khác.

Em không tin, một người đàn ông thật thà như anh làm gì có nhiều bạn gái? Hơn nữa, hơn nữa...

Hơn nữa thế nào?

Hơn nữa anh lại nghèo.

Mạch nói xong rồi cười.

Bob thở dài, Tôi vẫn thường nói với các cô ấy, sau này tôi sẽ có tiền.

Anh nên nói, có tiền ngay, phải nói như vậy.

Tôi nói với các cô ấy như thế đấy.

Hai người về đến nhà nghe có tiếng động của bà già, sau đấy đèn tắt đột ngột.

Bob để Mạch vào nhà trước, anh cảnh giác đi vòng quanh sân một lượt, chừng như nghe bà già đang gọi điện thoại, những tiếng “hàng xóm... con gái...” được nhắc đi nhắc lại. Dưới ánh trăng, cây liễu già giữa sân trông như một người khổng lồ đang trầm tư. Bob đứng hút thuốc dưới gốc liễu.

Mạch mở cửa, ánh trăng lọt vào phòng, cô nói to với Bob, Anh vào đi.

Bob như bị giật mình vì tiếng gọi của mạch, anh vội vã vào nhà. Mạch hỏi, Ngủ thế nào nhỉ?
Cô bảo nên ngủ thế nào?
Em không biết, đây là nhà của anh.
Cô ngủ trên giường, tôi ngủ ở sofa.
Không được, sofa ngắn, anh lại cao, không duỗi chân được, với lại sofa không êm.
Không sao, tôi ngủ được.
Có cách.
Cách gì?
Em ngủ sofa, anh ngủ giường. Không được, cô sẽ bị lạnh, không chịu nổi đâu.
Không còn cách nào khác.
Nhưng, cách thì có, không biết anh có đồng ý không?
Nói đến đây Bob cười.
Mạch nói, Em biết ý anh, anh có ý xấu.
Đành phải vậy.
Anh không được hư nhé? Giống như lần trước.
Bob gật đầu, nói, Được thôi, tôi biết như vậy không ổn, cô vừa đi nạo thai về, thật sự tôi có tâm lý sợ cô.
Đúng không? Em đáng sợ lắm cơ à? Thôi được, chúng mình nấu ít nước, rửa chân nhé?
Bob gật đầu, bắt đầu nấu nước.
Lúc ấy ngoài sân có tiếng động. Có tiếng lao xao mỗi lúc một gần, đến ngay cửa phòng của Bob.

16. Chương 16: Tôi Đi Với Cô

Mạch nhìn Bob nói, Em có ra pháp trường đâu, anh buồn làm gì? Với lại, anh không phải là bạn trai của em.
Mạch đi, con ngõ rất hẹp, bóng cô nhỏ dần. Dưới ánh trăng, Mạch và mấy viên cảnh sát trông như hình rời rớt, chuyển động, lấp loáng, rồi biến mất nơi đầu ngõ.
Mạch 18
Bob rất căng thẳng. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, đang nói, Anh không được hư, nếu đêm nay anh không thành thật, từ nay về sau em không đến với anh nữa.
Bob rất căng thẳng đến bên cửa.
Có tiếng gõ cửa.
Bob hỏi, Ai đấy?
Tiếng người bên ngoài, Mở cửa ra.
Bob vẫn cố chấp, hỏi, Ai?
Cảnh sát, mở cửa ra, nhanh lên.
Bob hỏi, Các anh có việc gì?

Kiểm tra tạm trú.

Theo bản năng, tôi vụt ngồi dậy, đứng xuống đất, không biết phải làm gì.

Bob nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh. Bob tỏ ra sợ hãi, tiếng người ngoài cửa, Tại sao chậm như thế?

Tiếng gõ cửa mạnh hơn.

Theo phản xạ, tôi chỉnh lại đầu tóc, nghĩ bụng, may mà chưa cởi quần áo. Bob mở cửa.

Một viên cảnh sát đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Bob rồi nhìn tôi. Bob chưa để viên cảnh sát bước vào phòng, anh hỏi, Có việc gì?

Viên cảnh sát quay lại nhìn mấy người đứng ở sân, nhất là bà già kia, nói, Các người về ngủ đi.

Bob nói, Mời ông vào phòng nói chuyện, được không?

Lúc ấy có thêm một viên cảnh sát nữa đến.

Viên cảnh sát dẫn đầu nói, Đề nghị hai người xuất trình giấy tạm trú.

Bob nói,Ồ, đây. Nói xong, Bob lấy giấy tạm trú từ trong người ra.

Viên cảnh sát nhìn, Quá hạn rồi, tại sao không đi gia hạn?

Bob nói, hôm ấy đã đi, nhưng đông quá, thái độ của người làm thủ tục không tốt, cho nên tôi về. Viên cảnh sát trả lại giấy tờ cho Bob, hỏi tôi, Cửa cô đâu?

Tôi nói, Không có.

Viên cảnh sát nói, Không có? Vậy cô có gì?

Không có gì, chỉ có chứng minh thư.

Đưa ra đây xem.

Không đem theo.

Tại sao không đem theo?

Anh có đem theo không?

Viên cảnh sát lấy thẻ sĩ quan cảnh sát ra, nói, Đây!

Tôi hỏi chứng minh thư, anh cũng không đem theo người đấy thôi.

Viên cảnh sát thấy tôi tỏ thái độ bực tức, liền nói, Cô đi theo tôi.

Tôi do dự giây lát, nhìn Bob, Bob cũng nhìn tôi.

Viên cảnh sát nói, đi nhanh!

Bob đi tới, nói với viên cảnh sát, Cô ấy là bạn tôi, các ông bắt cô ấy đi đâu?

Viên cảnh sát nói, Tôi không nói chuyện với anh, tôi đang nói chuyện với cô này.

Tôi nghĩ, mình không phạm pháp, sợ gì ai. Vậy là tôi đi.

Bob lo lắng nhìn, tôi nói, Anh đừng lo, họ chỉ hỏi tôi thôi.

Bob 21

Viên cảnh sát đến sau đóng cửa lại, hỏi Bob, Anh có quan hệ thế nào với cô kia?

Bob nói, Coi như bạn bè bình thường.

Bạn bè bình thường? Tại sao đêm khuya rồi còn ở đây?

Hôm nay cô ấy mệt, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, sau đấy đến đây.

Bệnh gì?

Bob do dự, rồi nói, Bệnh dạ dày.

Bệnh dạ dày là bệnh gì? Đưa đi bệnh viện mà không biết cô ấy bị bệnh gì à?

Bob khẳng định, Tức là bệnh dạ dày.

Cô ấy tên gì?

Mạch.

Bao nhiêu tuổi?

Hai mươi hai.

Làm nghề gì?

Phóng viên.

Phóng viên? Cô ấy đến đây làm gì? Muộn thế này rồi, hai người còn làm gì với nhau?

Chúng tôi nghe hát, nói chuyện.

Có làm tình với nhau không?

Tôi có nhất định phải trả lời câu hỏi này không?

Có.

Tuyệt đối không.

Muộn thế này, ở cùng phòng, hơn nữa vừa rồi cô ấy nằm trên giường của anh, vậy là chuyện gì?

Chúng tôi không làm tình.

Anh làm gì?

Viết văn tự do.

Tự do? Muộn thế này rồi anh còn đưa bạn gái về đây làm gì?

Tôi vừa nói xong, cô ấy ồm, nghỉ ở nhà tôi. Chúng tôi chưa làm tình với nhau bao giờ, chúng tôi chỉ là bạn bình thường.

Hai người quen nhau như thế nào?

Quen nhau ở Đại sứ quán Pháp, ông Pilison, một quan chức văn hóa giới thiệu chúng tôi làm quen.

Đại sứ quán Pháp? Pilison? Hai người tại sao lại quen nhau?

Một đạo diễn cải biên tiểu thuyết của tôi thành kịch bản điện ảnh có tên là “Phố Trường An”. Đây là tiểu thuyết đầu tay của tôi, tôi...

Tôi không hỏi tiểu thuyết của anh, anh quen cô ta thế nào?

Cô ấy đến làm việc ở Đại sứ quán, ông Pilison giới thiệu đây là cô Mạch, đây là Bob, vậy là chúng tôi quen nhau. Thưa ông cảnh sát, thật tình tôi không có quan hệ nào khác đối với cô ấy, người cô ấy không được khỏe, tôi chăm sóc cho cô ấy.

Tại sao anh phải chăm sóc cho cô ta?

Vì tôi thích cô ấy.

Thích? Chỉ thích không thôi, vậy là đêm khuya thế này cô ấy vẫn còn ở đây? Hai người sẽ làm chuyện gì nữa?

Quả thật chúng tôi không biết sẽ làm chuyện gì, nếu các ông không đến.

Viên cảnh sát cười nhạt, nói, Xem ra anh là một người viết tiểu thuyết, rất biết quanh co chối cãi.

Thưa ông cảnh sát, thật tình không chỉ tôi biết quanh co, ông có biết không? Bộ phim ca ngợi cảnh sát Bắc Kinh có tên là “Tình yêu cảnh sát” là do tôi viết kịch bản đấy. Để làm bộ phim ấy tôi đã đến thăm rất nhiều đồn cảnh sát, hỏi chuyện nhiều nhân viên cảnh sát, viết mất rất nhiều thời gian.

Về mặt viên cảnh sát trở nên thân thiết, nói, Bộ phim ấy anh viết kịch bản à? Anh tên gì nhỉ?

Bob.

Tôi không chú ý. Viên cảnh sát suy nghĩ, lại nói, Bộ phim rất xúc động.

Bob nói, Lúc viết tôi đã khóc.

Anh thích khóc thế cơ à?

Không sợ ông cười, nhà văn giống như phụ nữ.

Viên cảnh sát cười, nói, Tôi cũng khóc, anh không bảo cảnh sát cũng giống như phụ nữ à?

Thật ra, trong cuộc sống của các ông có nhiều chuyện cảm động lắm.

Thôi được, anh ngủ đi, mong anh viết được nhiều tác phẩm hay, còn “Phố Trường An” nữa, anh bảo “Tình yêu cảnh sát” như vậy là kết thúc rồi cơ mà? Anh ngủ đi, tôi về, ngoài ra, cũng nên đi gia hạn thẻ tạm trú.

Tôi là thạc sĩ văn học, cũng là công dân, ông nhắc mãi tôi chuyện ấy khiến tôi thấy như bị sỉ nhục, rất buồn.

Thôi được, có thể anh chưa bao giờ bị sỉ nhục thực sự, nên coi chuyện ấy là sỉ nhục.

Đúng lúc ấy, bên ngoài có tiếng động. Bob nghe thấy viên cảnh sát ngoài cửa nói, Đưa cô ta về đồn.

Mạch nói, Đi thì đi.

Viên cảnh sát lập tức đi ra.

Bob cũng theo ra, nói, Cô Mạch, thế nào rồi?

Bob xông tới, anh lôi tay viên cảnh sát, nói, Các ông có nhầm không đấy? Cô ấy đúng là phóng viên, một phóng viên tốt.

Viên cảnh sát nói, Không việc gì đến anh, anh vào đi.

Bob đến trước mặt Mạch, nói, Cô Mạch, cô nói khéo với các ông ấy, tôi van cô đấy, cô đừng tỏ thái độ như vậy, được không? Cô nói nhẹ nhàng với các ông ấy, đừng nổi nóng. Mạch nhìn Bob, nói, Em có ra pháp trường đâu, anh buồn làm gì? Với lại, anh không phải là bạn trai của em.

Biết phải nói thế nào với cô? Cô Mạch, đừng thế, được không?

Mạch đi với mấy viên cảnh sát, cô không quay lại nhìn Bob.

Bob theo ra cổng, nhìn Mạch đi với mấy viên cảnh sát.

Mạch đi, con ngõ rất hẹp, bóng cô nhỏ dần. Dưới ánh trăng, Mạch và mấy viên cảnh sát trông như hình rồi bóng, chuyển động, lấp loáng, biến mất nơi đầu ngõ.

Bob quay vào sân.

Bà già đứng kia, bà ta cười với anh, hỏi, Anh đã ăn cơm chưa?

Bob không nói gì.

Bà già vẫn hỏi, Nhà tôi có mì xào đấy, anh ăn không?

Bob cúi đầu, nói, Cảm ơn.

Anh đi nhanh vào nhà, đóng cửa. Anh tắt đèn, ngồi trong tối, lấy thuốc, châm lửa, rít một hơi thật sâu. Ánh trăng lọt vào phòng, soi sáng khuôn mặt anh. Anh không biết tại sao nước mắt lại chảy tràn

17. Chương 17: Ruồng Bỏ

Một tuần là đủ. Bạch Trạch không ngờ sau một tuần lễ, khi anh mở cửa căn phòng, cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến anh ta phải trợn mắt, há hốc miệng...

Mạch 19

Tôi không nhớ màn đêm đã buông xuống thế nào, chưa bao giờ tôi có cảm giác có thể chạm tay vào đêm, dính, lạnh, giống như lưng rắn. Tôi hoang mang, bối rối bước đi. Cảnh sát đưa tôi sang phòng bên cạnh phòng của Bob để trả lời các câu hỏi, tôi đoán đây là phòng của bà già. Phòng khá rộng, hình như mấy gian liền nhau thành một khối, một cây cột gỗ bọc giấy báo chống đỡ mái nhà, trong phòng có một cái giường lớn và hai cái bàn, tôi không trông thấy gì ở nơi tận cùng. Một ông già nằm trên giường, ánh đèn vàng vọt chiếu vào khuôn mặt ông ta, ông ta ho liên tục, liên tục khạc nhổ vào cái xô để bên cạnh giường. Mùi thơm của thịt rán từ trên cái bàn khiến tôi buồn nôn.

Bà già vẻ mặt uy nghiêm đứng bên tôi, tưởng chừng bà ta cũng là cảnh sát. Viên cảnh sát có cặp mắt ti hí hỏi tôi tên gì, họ gì, làm nghề gì, tôi đều trả lời đầy đủ, nhưng khi hỏi tôi làm việc ở đâu, tôi im lặng. Tuyệt đối không bảo với anh ta nơi làm việc của tôi, tôi nghĩ.

Về mặt bà già tỏ ra trào lộng, bà ta cho rằng tôi nói dối. Tôi mím chặt môi, cúi đầu. Dưới con mắt bà ta, tôi là gái bán dâm từ tỉnh khác đến. Bà ta nói chen vào, Không phải là lần đầu, một tuần lễ trước đã qua đêm ở đây rồi? Các người làm gì mà không có quan hệ tình dục với nhau?

Bà ta nói với viên cảnh sát, Thái độ không thành khẩn.

Viên cảnh sát trẻ tuổi cau mày. Anh ta nói, Chúng tôi làm sao chứng minh được cô trong sạch?

Tôi ra sức lắc đầu.

Bà già nói, Tôi biết có vấn đề, nếu không, một cô gái đến đây làm gì? Người đàn ông ở bên cạnh đây độc thân, từ địa phương khác đến, không cần gì hay sao? Cô đừng sợ, nói thật đi, nói thật còn có cách giúp cô, có sai lầm chỗ nào không sửa chữa được à?

Tôi nhìn bà già, bà ta nhiệt tình nhìn tôi, tỏ vẻ khẩn thiết. Tôi vẫn cố chấp không nói gì. Viên cảnh sát nói, Cô không nói, định làm khó với chúng tôi đấy à?

Tôi đứng, rất mệt mỏi, bụng dưới đau dữ dội. Ông già nằm trên giường ho khù khụ. Viên cảnh sát nhìn ông, tưởng chừng nhận tín hiệu từ ông ta, quay lại nói với bà già, Nếu không nói, đưa cô ta về đồn.

Tôi giật mình, nhìn viên cảnh sát, máu trào lên dưới lớp da mỏng. Tôi nói, Tôi không đi. Nhưng hoảng hốt chống đối không giúp được gì, vẻ mặt nghiêm khắc của viên cảnh sát khiến tôi cảm thấy không thể thoát khỏi tình huống này.

Ở ngoài cửa, lúc đi qua người Bob, tôi chợt nhận ra một cảm giác li biệt người thân, sau lưng anh là chút ánh sáng vàng vọt, ấm cúng từ trong nhà tỏa ra. Ở đây rất ấm êm, nhưng tôi không thể vào. Tôi mỉm cười thật nhanh với Bob.

Tôi đi giữa hai viên cảnh sát, tuy tôi bực mình chống đối, nhưng vẫn phải tỏ ra bàng hoàng. Tôi khép chặt tà áo giống như đứa trẻ vô tư, chạy lúp xúp theo sau họ. Con ngõ vắng vẻ chìm trong đêm, gió bắt đầu nổi lên, cuốn tung giấy vụn hai bên đường, phát ra những âm thanh xào xạc.

Đi rất xa, quanh co qua mấy ngõ. Tôi né tránh ánh mắt tò mò của người qua đường như tránh ôn dịch. Tôi ôm chặt người chống lại gió rét. Hai viên cảnh sát vừa đi vừa nói chuyện của họ. Tôi không còn sức lực đâu để nghe họ nói gì. Mấy lần tôi định tẩu thoát, nhưng họ cứ nhìn tôi. Xem ra đêm nay phải đi miết trên con đường gió lạnh. Tôi mệt mỏi suy nghĩ, người tôi đau như, trong lòng bức bối buồn bã.

Bỗng tôi rất giận Bob, vì anh mà tôi rơi vào tình trạng khó xử. Tôi giận cái khu nhà kia, giận gian nhà đơn giản, giận cái bà già bên cạnh phòng Bob. Nhưng tôi càng giận Bạch Trạch hơn, chính anh đã đẩy tôi vào tình trạng này. Tại sao tôi buộc Bạch Trạch phải lấy tôi? Ở đời này có biết bao nhiêu con gái làm người tình của người khác? Tôi nhớ đến tấm khăn trải giường trắng tinh thơm mùi nắng, nhớ đến nhân viên bảo

vệ của khu chung cư chào tôi mỗi lần ra vào, lối đi sạch sẽ, bức tường trắng tinh, tôi nhớ đến phòng vệ sinh tỏa mùi nước hoa trong căn hộ sáng sủa của tôi...

Tôi không ngờ sự hồi hận của mình lại như nước vỡ bờ ào đến lòng mình. Cuối cùng cũng đã đến đồn công an. Đó là một dãy nhà mái bằng, tôi theo họ vào một căn phòng sáng đèn. Một trong hai viên cảnh sát vỗ vai tôi, nói, Tìm một người bạn bảo lãnh cho cô.

Tôi im lặng cúi đầu, đến sát lò sưởi để bên cạnh tường, hơi ấm phủ lên khuôn mặt giá lạnh râm ran ngứa khiến da tôi dễ chịu.

Tôi nghĩ, mình tìm ai bây giờ? Tôi nhờ anh Bob vừa rồi được không? Họ cùng cười, cùng lạnh lùng im lặng.

Đây là đương sự, không được. Phải tìm một người cùng đơn vị làm việc, cô cho chúng tôi số điện thoại, để chúng tôi nói chuyện với họ.

Các anh sẽ nói gì với họ?

Có thể nào thì nói như thế, cô ở trong phòng một người đàn ông, chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, có quan hệ tình dục với nhau hay không chúng tôi không biết.

Tôi nói, quan hệ tình dục? Với anh ấy? Các anh cũng biết, anh ấy không phải là bạn trai của tôi.

Không phải là bạn trai nhưng lại ngủ chung một giường, rõ ràng đã phạm pháp, gần đây trong cả nước đang ra quân săn quét gái bán dâm, cô không biết à?

Tôi vừa mệt, vừa tức, nhìn họ. Viên cảnh sát mắt ti hí đóng cửa như sợ tôi bỏ chạy. Tôi nói như cầu xin, Tôi có thể gọi điện cho bạn tôi được không?

Không được, điện thoại phải để chúng tôi gọi, cô cho chúng tôi biết số điện. Anh ta từ chối thẳng thừng.

Tôi cắn chặt môi bỗng trở thành người câm. Chừng năm phút sau, một viên cảnh sát quay lại nói với viên cảnh sát mắt ti hí, Hay là thôi đi?

Anh chàng mắt ti hí tỏ ra thiếu kiên nhẫn, nói với tôi, Không nói thì giam ở đây một đêm.

Tôi hiểu câu nói ấy, nỗi sợ hãi bỗng bám chặt tim tôi. Tôi nói ra dãy số như mật mã, đồng thời bảo với họ tên anh ta là Bạch Trạch, tổng biên tập của tờ báo, anh ấy không những là bạn trai mà còn là lãnh đạo của tôi.

Anh chàng mắt ti hí như bất được cửa, vội lấy bút ghi lại, sang ngay phòng bên cạnh gọi điện. Tôi ngây ra như tượng gỗ, nhìn ngoài cửa sổ. Viên cảnh sát ngồi trước mặt hỏi tôi quen biết thế nào với Bob. Tôi nói, Quen ở nhà một người Pháp. Hai người hôm nay hẹn gặp nhau à? Tôi nói, tôi đến tìm anh ta, nhờ anh ta đưa tôi đi bệnh viện.

Đi bệnh viện làm gì?

Tôi ngược lên, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh ta. Tôi nói, đến khoa sản.

Khoa sản? Đến khoa sản làm gì? Cô bị bệnh dạ dày cơ mà?

Thấy tôi không nói gì, anh ta chỉ vào cái ghế, nói, Ngồi kia.

Chừng như tôi giấu mình trong cái ghế để tránh cái nhìn xoáy của anh ta. Tôi cúi đầu, nghĩ bụng, nếu Bạch Trạch đến, chắc hẳn họ sẽ cảm hòng không nói gì. Nhưng trước ánh mắt kinh ngạc của Bạch Trạch, tôi phải giải thích rõ, một lý lẽ đơn giản, tôi vừa nạo thai, làm thế nào để làm chuyện kia? Cuối cùng tôi đã cho cái thai ra, với sự việc ấy anh ta chưa kịp phản khởi, liệu có kịp nghĩ đến việc khác hay không?

Anh cảnh sát ra ngoài hồi lâu mới quay lại, nói, Anh ấy thừa nhận có quen biết cô, nhưng gọi đến, anh ấy bảo không có thì giờ.

Tôi nhìn viên cảnh sát, nói, Tôi không tin, chắc chắn các anh nói dối, các anh định giam tôi ở đây.

Tôi đứng dậy, nhìn cửa sổ kính rất rộng, lớp kính bị sương đêm che phủ, giống như tấm gương mờ mờ dẫn chiếu sáng mọi vật trong nhà, trong đó có khuôn mặt viên cảnh sát đang chăm chú nhìn tôi. Tôi cũng thấy

tôi bấu môi với cái máy điện thoại. Mái tóc tôi không còn theo một trật tự nào, mặt chảy dài, ánh đèn chiếu vào trông tôi nhợt nhạt, không còn sức sống.

Qua điện thoại, Bạch Trạch hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Đi nạo thai, đã xong, bây giờ đang ở đồn công an, anh phải đến đón em về. Người ta cũng không cho em nộp tiền bảo lãnh, chỉ cần chứng minh em có bạn trai là được. Tôi nói lộn xộn, không đầu không cuối.

Chỉ nghe Bạch Trạch nói thật khẽ, Lúc này anh không rỗi, anh đang ở nhà, không có cơ gì để đi, em biết không? Trưa mai anh đến nhà em, em chờ anh, đừng đi đâu nhé, trưa mai...

Không được, ngay bây giờ, anh không đến em không được ra.

Nhưng lúc này anh không có cách nào.

Không được! Tôi cuống lên.

Anh ta tắt điện thoại di động, tôi nản lòng, quay lưng lại với viên cảnh sát, bắt đầu khóc không thành tiếng. Họ vẫn vặn hỏi. Tôi rất muốn nói, Cứ bắt tôi đi, bắt tôi đi, muốn giam bao lâu thì giam, các anh nói đúng, tôi là gái bán dâm, tôi bán dâm từ hai năm trước, bán dâm cho đến tận hôm nay...

Tôi khóc không thành tiếng bỗng khóc òa như thác đổ trong căn phòng, tôi khóc toàn thân run rẩy. Chỉ nghe viên cảnh sát nói sau lưng tôi, Đi đi, thôi đi đi...

Họ đuổi tôi ra khỏi cửa như đuổi nhặng. Tôi lau nước mắt, đến một khúc quanh, tôi lại gọi điện cho Bạch Trạch.

Chuông điện thoại réo rất lâu, anh ta không nhận điện.

Tôi muốn vào cái quán ăn nhỏ bên đường để ăn chút gì. Tôi gọi một tô mì, trong tô mì có thêm mấy ngọn rau thơm, tôi bưng lên húp chút nước, nhưng rồi lại không ăn được.

Tôi lại gọi điện cho Bạch Trạch. Lần này thì anh nhận điện, có thể anh đã chuẩn bị, anh ngồi trong nhà vệ sinh. Tôi định nói, Tối nay anh không đến thì ngày mai anh đừng đến, sau này cũng đừng đến, chúng ta vĩnh viễn chia tay.

Nhưng giọng tôi rất nhẹ nhàng, Em đã ra rồi, ngày mai em không thể chờ anh ở nhà. Em vừa đi nạo thai, không thể làm tình. Nếu không, một tuần sau nhé?

Anh suy nghĩ rồi nói, Một tuần sau, buổi trưa nhé.

Giọng anh vẫn do dự, anh đang định nói gì đó nhưng tôi đã tắt máy. Tôi nghĩ, con người rất chóng quên nỗi đau, một tuần lễ sau tôi vẫn là Mạch như mọi khi. Về mặt y học mà nói, sau khi nạo thai ít nhất phải sau hai tuần lễ mới thật sự bình phục, không, tôi chỉ cần một tuần lễ.

Một tuần là đủ. Bạch Trạch không ngờ sau một tuần lễ, khi anh mở cửa phòng, cảnh tượng diễn ra trước mắt làm anh phải trợn mắt, há hốc miệng

18. Chương 18: Vui Mừng Và Khát Khao Cùng Đến

Mạch hôn, lưỡi cô không được linh hoạt lắm. Những sợi tóc trước trán cô mơn man trên khuôn mặt Bob, nhưng làn môi cô lạnh giá, giống như lá cây mùa thu đắm nước, bóng loáng và ướt át.

Chừng như Bob rất ít có cảm giác, nhưng làn môi Mạch khiến anh nhận ra một sự thật: con gái là âm nhạc.

Bob 22.

Bob không ngờ bị cảnh sát làm cho thất điên bát đảo, anh nghĩ chắc chắn Mạch rất giận anh.

Sáng sớm hôm sau, khi ngoài cửa hàng vang lên tiếng hát của Dike quần bò, Bob tỉnh dậy. Anh nghĩ đến chuyện đêm qua, vậy là vội vàng mặc quần áo, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Bà già đứng ở cửa, nói, Vội thế, chưa ăn cơm à?

Lần này anh không nói lời cảm ơn, mà chạy thẳng ra đồn công an.

Nhân viên cảnh sát đã có ở đồn. Anh nhận ra viên cảnh sát tối hôm qua hỏi anh. Bob đứng trước mặt viên cảnh sát, nói, Thưa ông, cô Mạch đâu rồi?

Viên cảnh sát ra vẻ không quen, nói, Mạch là ai?

Bob nói, Cô bé tối hôm qua?

Cô bé? Cô bé nào? Không có cô bé nào sát.

Cô gái, cô gái tối hôm qua các ông bắt.

Đi ngay đêm hôm qua rồi.

Đi đâu ạ?

Tôi không biết, hình như tòa báo nào đấy.

Bob định đi, viên cảnh sát gọi anh lại, nói, Bạn trai của cô ta không tỏ ra sốt ruột, vậy ông sốt ruột gì cơ chứ?

Bob đi ngoài phố.

Từ hôm ấy Mạch biến mất.

Lòng Bob chợt buồn như chưa bao giờ buồn như thế, anh cảm thấy mình không gặp may. Phải chăng Mạch đã về bên người đàn ông kia? Tại sao Mạch không về với mình? Những cô gái như thế không thuộc về Mi đâu, Bob ạ! Bất cứ người đàn ông nào trên đời này cũng hơn hẳn mi đấy, Bob ạ!

Bob gọi điện cho Mạch, máy không mở. Anh cảm thấy cô gái này thật kì lạ, không giống với người bình thường. Anh biết nói thế nào về chuyện đưa cô đi phá thai, cô coi anh như người bạn bình thường thì cũng nên trả lời điện thoại, tại sao cô ta “giống như mưa, giống như sương mù, giống như gió” vậy nhỉ?

Bob càng nghĩ càng khó hiểu. Anh nghĩ, trong đời một người con gái có thể nạo thai mấy lần? Một người đàn ông sẽ có mấy lần đưa con gái đi nạo thai? Một hôm, chừng một tuần lễ sau khi Mạch mất tích, vào lúc Bob đang chuẩn bị lên xe buýt, bỗng phía sau có ai đó đập vào người anh.

Bob quay lại, thì ra Mạch.

Bob nói, Ôi, cô Mạch, cô đấy à?

Mạch nói, Đến nhà em, được không?

Mạch 20.

Trông Bob gầy hơn mấy hôm trước, cằm nhô ra, làn môi tái nhợt. Lúc tôi gọi, anh đang cúi, bỗng ngược lên.

Cô Mạch, có thể không? Đúng là cô không?

Anh ta giết mình, tôi muốn cho anh ta cái tát. Tôi cười khúc khích, tưởng như tôi chết đi vừa được sống lại. Tôi nói, Chúng ta không gặp nhau đúng một tuần lễ, chỉ một tuần thôi. Bob buồn buồn nhìn tôi, anh cười ngây đại.

Anh nói, Cô đeo kính, chưa bao giờ tôi thấy cô đeo kính.

Sau này em sẽ đeo thường xuyên, mắt em vốn cận thị.

Anh ta nhìn tôi, lại nhìn cái quần bò bó sát người tôi đang mặc, nói, Cô Mạch, trông cô rất phần phẩn, giống như người nạo thai là tôi, không phải cô.

Chúng tôi cùng đi bộ, không ngồi xe buýt, mà gọi một chiếc taxi đỏ hiệu Hạ Lợi. Nắng từ ngoài rọi vào xe, giống như một bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt anh, khiến khuôn mặt hồng hào hơn. Tôi nhìn quang cảnh ngoài cửa xe, cười không thành tiếng. Tôi nghĩ đến những kẻ đang âm mưu trong phim ảnh hoặc trong truyện cũng cười như vậy.

Bob 23.

Nhà Mạch rất đẹp, nội thất được trang trí, sàn gỗ sạch sẽ. Trên tường treo bức tranh sơn dầu, cửa có hai đôi dép lê màu sắc rất đẹp, một đôi của nam, một đôi của nữ.

Mạch thay giày, đi vào đôi dép lê màu đỏ.

Bob đang chuẩn bị thay giày, cô nói, Anh không thay cũng được.

Bob nói, Sàn nhà rất sạch.

Chẳng sao đâu.

Bob không hiểu tại sao Mạch lại thấy không sao. Nhà của Mạch tuy không sang trọng như nhà của Thẩm Xán, nhưng cao cấp hơn nhiều so với căn hộ chung sản anh đang ở. Anh thoáng chút nghi ngờ, nhưng vẫn thay giày, đi vào đôi dép lê màu xanh.

Đây là đôi dép lê đã cũ. Bất chợt anh nghĩ, người đàn ông thường ngày vẫn đi đôi dép này là người thế nào? Anh có cảm giác chân người đàn ông ấy không to, tưởng chừng như anh cảm nhận được hơi ấm bàn chân người đàn ông kia để lại trong đôi dép.

Mạch pha cà phê, cô vừa rót nước, vừa nói, Mấy ông cảnh sát hỏi em, cô bị bệnh gì? Anh ấy bảo cô bị bệnh da dầy nhưng cô lại bảo đi khám phụ khoa, tại sao hai người nói khác nhau? Em bảo. Không có gì khác nhau, anh ấy không biết. Họ hỏi em đã ngủ với anh chưa? Em nói, các ông nghĩ tôi là gái làm tiền à? Bảo tôi ngủ với anh ấy, đừng mơ tưởng.

Bob vừa hít mùi thơm của cà phê, vừa cười, nói, Tôi cũng chưa hề nghĩ đến.

Vậy anh nghĩ đến chuyện gì? Chẳng phải đàn ông các anh đều nghĩ đến chuyện ấy cả hay sao?

Chính trị, kinh tế, văn hóa, nghệ thuật... Có biết bao nhiêu chuyện người đàn ông cần phải suy nghĩ, tại sao chỉ nghĩ đến chuyện ấy?

Thôi anh mệt rồi đấy, đừng nói đến những chuyện ấy nữa được không?

Ngồi ở sofa, Bob thấy hai bao thuốc đã mở, anh lại nghĩ đến người đàn ông trong căn hộ này.

Mạch mặc cái quần bò bó sát người, ôm chặt lấy cặp mông.

Bob hỏi, Cô đã khỏe chưa?

Mạch nói, Khỏe rồi, khỏe hẳn rồi.

Bob cảm thấy phấn khởi, anh nghĩ, rất hiếm thấy những cô gái có cặp mông đẹp như thế này.

Mạch đưa cà phê đến.

Bob đứng dậy đón ly cà phê.

Hai người cùng để ly cà phê lên mặt bàn.

Hai người ngồi mặt đối mặt. Bob rất muốn hỏi bạn trai của cô đâu. Nhưng Mạch ngồi sát vào Bob, mấy sợi tóc trước trán như có tĩnh điện, chúng mơn man lên khuôn mặt Bob.

Mạch nhìn lên Bob, bỗng cô ôm lấy anh. Ánh mắt Mạch dừng lại nơi làn môi Bob. Sau đó cô chìa cặp môi của mình ra, hôn Bob. Miệng Bob hình thoi, bên khóe miệng lún phún những sợi râu ngắn, nhưng lưỡi anh không được linh hoạt. Mạch nghĩ bụng, có thể Bob chưa tiếp xúc với con gái.

Tất cả đến rất nhanh chóng, không có quá trình khởi động, cho nên hồi lâu Bob không bình tĩnh nổi.

Mạch hôn, lưỡi cô không được linh hoạt lắm. Những sợi tóc trước trán cô mơn man trên khuôn mặt Bob, nhưng làn môi cô lạnh giá, giống như lá cây mùa thu đắm nước, bóng loáng và ướt át.

Chừng như Bob rất ít có cảm giác, nhưng làn môi Mạch khiến anh nhận ra một sự thật: con gái là âm nhạc.

Mạch dần dần thả lỏng.

Lúc này Bob mới hít thở, anh nói, Miệng em có mùi thơm, em ăn nhiều kẹo cao su, toàn mùi bạc hà.

Mạch dựa sát vào lòng Bob, không nói gì.

Bob cảm nhận được cái cơ thể mềm mại của Mạch đang phập phồng, anh rất thận trọng, nói, Có thể vào phòng ngủ được không?

Mạch mở to cặp mắt đen láy, nói, Không, ở ngay đây.

Cửa kính lớn thế này, người khác trông thấy, hơn nữa căn phòng sáng quá.

Mạch nhắc lại, Ngay tại đây.

Bob bắt đầu hành động, anh cởi quần Mạch. Mạch đẩy anh ra, nói, Để em tự cởi.

Tại sao? Anh thích cởi quần con gái lắm.

Để con trai cởi, em có cảm giác như mình bị cưỡng hiếp.

Lần đầu tiên nghe người con gái nói câu này, quả là đất trời mệnh mông, không biết đâu là tận cùng.

Có phải chúng ta nói nhiều quá không?

Thật ra, lúc này Bob đã căng thẳng lắm rồi. Anh cảm thấy người nóng bừng, chuyện thích thú bỗng nhiên đến, tựa như miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Anh muốn nói nhiều hơn, nói những lời văn hóa, muốn để Mạch cởi ao quần nhanh hơn nữa, tự nguyện hơn nữa. Nhưng lúc này anh không biết nói gì. Mạch lặng lẽ cởi bỏ quần áo, động tác của cô rất thành thạo, không chút do dự. Điều ấy khiến Bob một lần nữa xác nhận con gái là âm nhạc. Rất nhanh, làn da trắng ngần của Mạch khiến Bob không thể tự chủ nổi. Dựa vào kinh nghiệm, anh cố phân tán sự chú ý, nếu không, sẽ không làm cái chuyện tuyệt vời ấy đến nơi đến chốn. Anh cảm thấy hơi thở của mình như bị trở ngại, anh sờ vào người Mạch. Căn phòng tràn ngập ánh sáng, những ly sứ trên mặt bàn óng ánh. Nhìn vào những chiếc ly sứ, Bob nhớ lại tối hôm đi ra quán bar. Anh hơi xấu hổ, vì anh thích Mạch, mà Mạch cũng thích anh. Nếu không, tại sao Mạch lại mời anh đến nhà một cách dễ dàng như thế. Những trang báo in màu vẫn ở cuối cái sofa, trên đó là hình bộ râu đen của Bin Laden, ở đấy cũng có một khuôn mặt tiêu tụy của người đàn ông.

Bob hơi bối rối, anh cảm thấy mình không cương lên nổi, anh nằm phủ lên người Mạch.

Anh thấy mình bị hẫng hụt, toàn thân run rẩy chừng vài phút, sức lực vào máu trào cả ra ngoài.

Mạch giật mình, rồi cô cười, nói, Anh sao thế, anh...

Bob biết Mạch thất vọng, đành nói, Tôi cũng không biết tại sao.

Anh vẫn nằm trên người Mạch.

Mạch nằm bất động dưới người Bob.

Hai người cùng im lặng.

Ánh sáng trong phòng di động, hai ly cà phê không còn hơi nóng.

Bob muốn ngồi dậy.

Mạch nói, Anh nằm một lúc.

Bob nói, Nằm thế này anh sợ bị cảm lạnh.

Mạch cười, nói, Để em mở điều hòa.

Nói xong, Mạch đứng dậy, cô trần truồng đi trong phòng khách, tìm bộ điều khiển, vừa tìm vừa nói, Hôm qua vẫn còn ở đây, bây giờ đâu mất? Phải dùng vào những lúc không có lò sưởi, gần đây ít dùng, không biết cái điều khiển đâu mất?

Bob nhìn tấm thân Mạch, ngắm nhìn cơ thể cao cao, bầu vú xinh xắn, bụng dưới, đám lông đen của Mạch.

Bob ngồi dậy, đến trước mặt Mạch. Mạch lấy cái mũ đỏ trên mắc áo, đội lên đầu, hỏi Bob, Đẹp không?

Lần đầu tiên Bob gặp Mạch, cô đội cái mũ này. Anh ôm Mạch. Vào lúc ấy, điện thoại của anh vang lên. Anh nhìn cái quần của mình vút ở một góc, chuông điện thoại vang lên ở đấy.

Mạch nói, Anh có nghe không?

Bob do dự, Thôi, không nghe.

Mạch cười.

Anh ôm Mạch, xê dịch, để mình đứng với tư thế thoải mái. Mái tóc của Mạch lay động dưới cái mũ.

Tiếng chuông điện thoại càng vang hơn.

Tâm trạng Bob như bị ảnh hưởng, hai người cùng nhận biết, vòng tay Bob lỏng ra.

Mạch nói, Anh định nghe điện à?

Anh đến bên cái quần, lấy điện thoại ra nghe.

Mạch sững sờ nhìn anh, ánh mắt cô tỏ ra bất bình. Cô quay lại, đến bên sofa, lấy một điếu thuốc, châm lửa hút.

Bob nhìn Mạch.

Một cô gái khỏa thân đội mũ đỏ, ngồi hút trên sofa. Mạch chậm rãi đến bên cửa sổ tràn ánh nắng. Cô nhìn xuống như tìm kiếm gì đó.

Điện thoại của Pilison.

Pilison giống như người Bắc Kinh, anh trầm ngâm giây lát, rồi cười khì khì trong máy, nói, Cuối cùng thế nào?

Bob nói, Thường thôi.

Bob về bên sofa, ngồi phịch xuống, lại nói, Anh khỏe chứ, Pilison?

Vợ tôi về rồi, tôi lại bị quản chặt.

Nói xong, Pilison cười thật to, ngay cả Mạch cũng nghe thấy tiếng cười. Cười xong, Pilison lại hỏi, Thế nào, “Phố Trường An” xong chưa?

Bob nói, Xong lâu rồi, nhưng không có tiền.

Pilison nói, Đúng rồi, cứ từ từ nghĩ cách. Người Pháp không có tiền, người Trung Quốc cũng không có tiền. Xưa nay vẫn vậy, có người, nhưng không có tiền.

Bob nói, Pilison này, tiếng Hoa của anh tốt lắm, đậm chất giọng Bắc Kinh, chẳng khác gì Saint.

Anh nhầm rồi, tiếng Hoa của tôi còn hơn cả Saint, tôi biết cách nói đọc về trong khi cậu ta còn đang ở Nam Tư.

Bob cười.

Mạch ngồi bên, cảm thấy vô duyên, liền đứng dậy, đi pha cà phê.

Bob nhìn dáng đi của Mạch, biết cô sốt ruột, anh nói, Pilison, tôi đang bận, anh không có chuyện gì nữa chứ? Thế này nhé, tôi sẽ đến thăm anh.

Bob tắt máy, ánh mắt anh vẫn không rời Mạch. Anh chỉ trông thấy cái bóng lưng Mạch, nắng chiếu lên làn da để trần của cô, tạo nên một vầng sáng mềm mại. Anh có cảm giác cơ thể Mạch hơi cứng, một vài chỗ nào đó khiến cho anh thấy sợ.

Mạch 21.

Lúc này, máy điều hòa đã làm cho căn phòng ấm lên. Tôi đứng bên cửa sổ, nhìn xuống lối ra vào khu chung cư. Ở đây người rất đông, tôi nhìn từng khuôn mặt, xem có khuôn mặt nào quen không.

Không biết có chuyện gì mà người lớ nhố nơi cổng khu chung cư, họ túm năm tụm ba bàn luận gì đó. Nhưng rồi tôi nhận ra các vị ủy viên Hội đồng tự quản khu chung cư, dẫn đầu là ông chủ tịch. Ông ở ngay tầng dưới ngôi nhà của tôi. Mỗi lần lên xuống thang máy, ông đều đưa ra một tờ giấy cho tôi kí tên. Tôi lắc đầu khó xử. Nghe ông ta nói, sẽ đi kiện công ty nhà đất. Họ lừa dối chúng ta, bảo xây trường tiểu học, trường trung học, xây một bức tường hoa chín ngàn mét vuông, cô thấy cái gọi là tường hoa ngoài cổng lớn chỉ có vài trăm mét vuông, chúng ta bị họ lừa. Bây giờ tôi phải đưa vũ khí pháp luật ra, mời mọi người cùng ký đơn. Tôi vội nói với ông ta, Bạn trai của tôi đang chờ.

Bạch Trạch nghe chỉ cười nhạt. Anh nói, chuyện này chỉ làm anh nghĩ đến đám nhân viên. Anh ấy đã dành cho họ nhiều điều kiện tốt vậy mà họ vẫn gây sự, bảo rằng, người của ban biên tập đòi đánh, đòi trả thù. Anh ấy còn nói. Nếu có ngày tôi phát hiện họ phản lại tôi, tôi lấy súng ra bắn họ, bất kể đó là nam hay nữ.

19. Chương 19: Trả Thù

Người đàn ông vừa vào từ từ đi tới, anh ta đứng bên Bob và Mạch. Mặt anh đầy vẻ nghi hoặc, môi anh run run. Anh nói, Có đúng là Mạch không? Đúng vậy, tôi không nằm mơ đấy chứ?

Bob 24.

Bob đi tới, ôm Mạch. Mạch quay người lại, nói với anh, Anh bận quá, một công đôi việc, chẳng làm được việc gì. Anh đứng là vô dụng.

Mẹ kiếp, cái thằng Pilison. Nói xong, Bob tắt hẳn điện thoại di động, nói, Anh xin lỗi.

Hai người lại ôm nhau, nhưng Mạch đẩy anh ra, chừng như nước mắt đã trào lên.

Vậy lần sau.

Không có lần sau nào, có thể lần sau gặp nhau ngoài phố, có nhận ra anh không cũng thật khó nói, anh có biết Derrida hay không em cũng không cần.

Hôm ấy không gặp Derrida, biết đâu ông già ấy lại thích em.

Ông ấy bao nhiêu?

Em hỏi ông ấy bao nhiêu gì?

Mạch cười, nói, Tất nhiên là tuổi, nghe anh Pilison nói, ông ấy gần bảy mươi. Ông ấy có già đến thế không? Có thể già hơn Hemingway mà em tưởng tượng.

Mạch từ từ quay lại.

Chúng mình vào phòng ngủ nhé? Nằm trên sàn không được thoải mái lắm.

Không, nằm đây.

Tại sao?

Không tại sao, em thích. Bob và Mạch một lần nữa nằm trên tấm thảm, anh chủ động ôm Mạch vào lòng. Bỗng Mạch nói, Thế này, em định thế này để chúng ta nằm thoải mái hơn.

Chúng ta trải tấm thảm lên lên sàn nhà.

Mạch nói rồi đứng lên, lấy từ trong tủ quần áo ra tấm thảm màu nâu, nói, Đây là tấm thảm bạn trai của em mua ở Úc về từ hồi năm ngoái.

Bob nói, Thật tuyệt vời.

Tấm thảm được trải ra, hoa văn hình kỷ hà rất hiện đại, ánh sáng từ ngoài chiếu lên tấm thảm trông rất gợi tình.

Mạch rất vui, nói, Chúng ta nằm lên đây, một trai một gái cùng khóa thân, trông như một bức tranh sơn dầu.

Bob nhìn cái mũ của Mạch, nói, Cất mũ đi. Mạch bảo không, rồi cô cười.

Bob nói, Chúng mình ôm nhau thật chặt.

Không, tách riêng ra, nằm thẳng, giống như nằm hóng mát trên thảm cỏ.

Bob cảnh giác nhìn Mạch, nói, Tại sao?

Không tại sao, em cảm thấy đây là một bức tranh sơn dầu đẹp.

Em còn đi tiên phong hơn cả anh nhỉ. Trong cuộc họp mặt lần ấy anh đã biết em là một cô gái đi trước thời đại.

Mạch không nói gì, cô kéo Bob đến tấm thảm đã trải giống như bước lên đàn tế thần. Hai người cùng nằm xuống.

Mạch nói, Anh nhắm mắt lại.

Anh nhắm mắt.

Mạch nói, Dạng hai chân ra.

Anh nghiêng đầu, nhìn Mạch, lặng lẽ cười.

Mạch cười, nói, Bây giờ thì tùy ý anh, em dạng ra cho anh.

Bob hé mắt nhìn, thấy Mạch dang rộng vòng tay như người bơi ngựa. Anh nói, Em thật vĩ đại.

Mạch bực mình, Em nghe như anh đang chế giễu em, em quái dị lắm à?

Em làm tôi rất kích động.

Anh đừng kích động vội, sẽ có lúc anh được kích động.

Em nói sao cơ?

Lát nữa anh sẽ biết, nhưng em mong anh đừng sợ.

Có gì phải sợ?

Hãy đợi đấy.

Sau đấy, mỗi lần Bob nhớ lại, anh cảm thấy Mạch là người con gái đầy mưu kế. Trong lòng cô có sức mạnh của một người con gái, sức mạnh ấy vượt qua cô gái mà có lúc anh quên tên, đó là người tình của Sartre, người viết “Giới tính thứ hai”, và cả... Bob cảm thấy cô gái có tên Mạch này ghê gớm hơn cả những cô gái kia, vì những cô gái kia rất xa anh, nhưng Mạch gần ngay bên cạnh.

Bob nói, Tại sao anh phải sợ? Em có thể bảo anh không? Chúng ta đánh cược không nào?

Mạch nhắm mắt suy nghĩ, nói, Không cược, mệt lắm, có nhất thiết phải thế không?

Bob hăng lên, anh kiểm soát mình vẫn chưa thật cứng. Đã tìm được cố, anh từ trên người Mạch tụt xuống, Mạch lại lôi anh lên người mình, nói, Làm lại, định chơi trò đánh cược để bỏ trốn, đúng không? Con trai các anh bây giờ đều thế cả, trốn khi các anh cảm thấy không hứng, không mê và sợ hãi đều thích nói đến đánh cược.

Bob cười, nói, Em là người tôi quen có văn hóa nhất, mà cũng thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng mình nhất.

Mạch phá lên cười, nói, Anh nói đến nỗi lòng của đứa bạn đồng nghiệp của em. Lúc nó học đại học rất bực vì mọi người chọc nó, nhưng đã phát minh ra một từ, phải dùng, giống như cái áo hoa, anh không mặc thì người khác mặc.

Bob nói, Ôi ôi, hình như của anh cứng lên rồi.

Mạch nói, Đúng rồi, cứng rồi, phải chăng em nói đến đứa bạn kia làm anh cứng lên?

Bob nói, Có thể như vậy.

Mạch nói, Vậy để em giới thiệu đứa bạn ấy với anh, nó cao, không có vú, nhưng mông cực to... Nó không có đặc trưng nào nổi bật, nếu nó đứng giữa đám đông, nó như một ký hiệu, cho nên mọi người gọi nó là “Ký Hiệu”.

Những ngày sau đấy Bob thường nghĩ đến cảnh làm tình đầu tiên với Mạch. Hai người hình như không phải lần đầu, mà giống như thiên tình sử của rất nhiều năm trước, họ buông lỏng, họ giao lưu, kết nối lại, vượt lên tất cả mọi thứ. Hai người nói những lời tục tĩu mà không hề đỏ mặt, không cần né tránh ánh mắt nhau. Họ đúng là một cặp trời sinh. Nếu không vì một thứ lớn mạnh hơn số phận thúc ép, hai người có thể nằm trên giường vừa làm vừa nói những chuyện xa vời đâu đâu.

Bob nhìn cửa sổ kính, mây trôi như nước chảy, cảm thấy có một chút nắng chiếu lên da thịt. Anh nói, Đúng vậy không, đồng nghiệp của em có cặp mông to? Bàu vú của cô ấy không lớn, nhưng, bằng bao nhiêu?

Mạch nói, Bằng thế này.

Cô đưa ngón tay ra dấu, nói, Lớn bằng này.

Bob nói, Đúng là rất kích thích, lúc nào đấy giới thiệu cho anh làm quen.

Gần đây nó đạo bài của một người khác đăng từ mấy năm trước, nên bị đuổi việc rồi.

Bị ai đuổi việc?

Mạch nói, Anh quên rồi à? bạn trai của em là tổng biên tập...

Mạch 22.

Vào lúc ấy, tôi nhận ra tiếng chân của Bạch Trạch. Anh không vội vã mà cũng không chậm rãi như người khác. Tiếng chân anh rất nhẹ, từ phía thang máy từng bước đi tới. Rất nhiều ngày kể nghe thấy những âm thanh ấy, tôi vội vã vào nhà vệ sinh, đứng trước tấm gương to, dùng khăn son đỏ tô lên môi, rồi dùng nước hoa xịt lên người, tôi chạy ra cửa, nghe tiếng thở của anh ở ngoài cửa. Tôi biết tôi lúc này là hình ảnh anh thích nhất, là hình ảnh mà anh mong muốn. Anh vừa ngửi vừa hôn, đôi mắt lim dim. Anh nói, Mạch, em là của anh.

Thông thường lúc Bạch Trạch đi đâu đều đeo cặp kính đen, anh đứng ngoài cửa bỏ kính xuống, cất vào túi áo, hoặc cầm trên tay. Anh đeo kính đen trông như người mù. Cái kính là tặng phẩm tôi tặng anh. Anh bảo anh không thích đeo kính, đeo kính có vẻ huênh hoang. Tôi nói, Anh đeo kính trông đẹp trai, trông như đại gia ngoài đường phố. Nhưng khi anh đeo kính, đi mấy bước, tôi bỗng cảm thấy anh như người mù, không trông thấy tôi. Hai mảnh kính đen kịt đó có bóng tôi trên đó, tưởng như tôi luôn luôn trên khuôn mặt anh, không đi sâu vào đáy mắt anh. Tôi bảo anh bỏ kính xuống, nhưng từ đấy anh lại thích đeo kính đen.

Có thể anh cảm thấy đeo kính là cách để ngụy trang bản thân.

Bob 25.

Bob nghe thấy có tiếng người mở khóa, anh hết sức căng thẳng, nhưng Mạch lại dùng tất cả sức lực để lùi anh lại, nói, Đừng đi, cứu em, em cần anh, nếu anh...

Lúc ấy cửa đã mở.

Mắt Bob và mắt người đàn ông mới vào nhìn nhau.

Bốn con mắt của hai người đàn ông đối nhau.

Nhưng Mạch vẫn nằm dưới một trong hai người đàn ông, cô ra sức oằn oại tấm thân.

Người đàn ông mới vào ngó ra. Tay anh đang cầm cái kính đen, chuyển ánh mắt đang nhìn Bob sang nhìn Mạch lơ lơ, toàn thân ướt át.

Mạch vẫn không mở mắt nhìn anh, chỉ ghì lấy Bob, nói, Khoái quá, khoái quá, ôi, cứu em...

Người đàn ông vừa vào từ từ đi tới, anh ta đứng bên Bob và Mạch. Mặt anh đầy vẻ nghi hoặc, môi anh run run. Anh nói, Có đúng là Mạch không? Đúng vậy, tôi không nằm mơ đấy chứ?

Mạch nhìn anh ta, nói, Anh vào nhà tại sao không thay giày?

Từ đây về sau Bob tin rằng, Mạch là một cô gái vĩ đại, vì cô biết tạo nên những chuyện không sao quên nổi. Bỗng anh hiểu, không những Hitchcock (1899-1980, người Anh, được xem là một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh.) làm nên cái trò ma, mà người con gái nằm dưới anh cũng biết, chỉ khác nhau ở chỗ trong màn bạc và trong cuộc sống.

Mạch 23.

Không thể nào quên được nụ cười tưởng như bị keo dán chặt bên khóe miệng Bạch Trạch lúc mới bước vào cửa. Tôi nói, Tại sao vào nhà anh không thay giày? Đó là câu nói tôi chuẩn bị từ trước. Tuy ** có ý thức cúi xuống tìm dép lê, nhưng không biết đôi dép lê màu xanh Bob đang đi. Nặng chiếu vào mặt anh, anh nhìn một đôi trai gái nằm khỏa thân trên tấm thảm màu nâu như nhìn qua lớp kính. Tấm thảm anh đưa từ Úc về hồi năm ngoái. Chưa bao giờ anh đưa ra dùng. Đã có lần tôi lo lắng nhìn tấm thảm rất đẹp và mềm mại kia, không biết nó sẽ được dùng vào việc gì. Bạch Trạch nói, Anh mua tấm thảm ấy tại một cửa hiệu ở Úc liền nhớ đến em, nghĩ chắc chắn em rất cần tấm thảm này, lúc em đau lưng sẽ lấy nó làm đệm. Tôi nói, Em đã có cái giường trong chung cư này rồi, lưng không hề đau. Nói xong tôi cười, nhét nó vào tủ quần áo.

Bob chỉ liếc nhìn Bạch Trạch, rồi hốt hoảng quay lại nhìn tôi. Mặt anh đỏ lựng. Cái cơ thể trắng trẻo của anh đang nằm trên người tôi, thậm chí còn trắng hơn cả nước da tôi, bỗng nhô lên, định ngồi hẳn dậy, nhưng tôi cứ ghì chặt lấy anh, ôm chặt lấy một con chim đang giãy giụa vỗ cánh. Trong cái bóng ngược sáng, tôi thấy hình người Bạch Trạch đảo ngược. Tôi không biết anh đang nói gì. Tôi nói ra câu đã chuẩn bị, tại sao anh không thay giày.

Tôi đã từng quỳ xuống ôm chân anh, kiên cường như con bé đêm hôm ấy xin tiền, mắt anh ngược lên, lạnh lùng. Cuối cùng anh đã trông thấy ngày hôm nay, và trông thấy cái mũ đỏ của tôi. Lúc này cái mũ đang lệch sang một bên đầu, trông giống như hồn ma màu đỏ bị đụng xe.

Hai chân đi giày của anh ở ngay bên người tôi, tôi nhắm mắt, sợ đôi giày kia bay lên, đá vào đầu tôi. Nếu anh đánh tôi, tôi sẽ không đánh lại, anh đánh chết tôi tôi vẫn cười với anh, và nói với anh rằng, Tôi có bạn trai mới, đó là Bob.

Cái mũ đỏ bị tôi vứt vào thùng rác trong nhà vệ sinh. Tôi mở vòi nước nóng, tiếng nước xối ào ào át tiếng Bob gọi điện thoại. Hơi nước bắt đầu lan ra, dần dần tỏa khắp không trung. Tôi nghĩ, lúc ấy không có không gian của người khác, tôi sẽ khóc. Tôi không phân biệt nổi trên mặt tôi đâu là nước mắt, đâu là nước tắm. Tôi sẽ chết trong nước mắt mặn chát. Nhưng tôi giống như con ngài chui ra khỏi cái kén, hát vang, bay vào bầu trời cao rộng. Tuy Bob không có tiền, nhưng tôi quyết định yêu Bob.

Mạch 24.

Bạch Trạch đã đi, Bob bắt đầu ngồi hút thuốc ở sofa.

Tôi ngồi bên cạnh anh, nói, Anh có cho em hút một điếu không?

Anh lấy một điếu thuốc và châm lửa cho tôi.

Tôi nói, Hút thuốc cảm giác rất thích.

Bob nói, Hôm nay anh bị em lợi dụng.

Tôi không nói gì. Tôi biết, Sớm muộn gì anh cũng nói với em câu ấy.

Bob nói, Tại sao em không nói trước về kế hoạch này?

Anh nhìn xoáy vào tôi, tôi vẫn im lặng.

Lúc này anh nhớ ra, anh đòi vào buồng, nhưng em không đồng ý, thì ra mục đích của em là đây, đúng không?

Tôi nói, Em có ý nghĩ đây là một bức tranh sơn dầu, một người đàn ông cao, có mái tóc dài nằm với một cô gái chân dài, da vàng, dưới họ là tấm thảm len, trên người họ là nắng vàng rực rỡ và những hạt bụi li ti...

Em mong có nhiều người đến ngắm bức tranh, sau đấy để Bạch Trạch đem bán đấu giá.

Bob nói, Anh ghét em làm chuyện này, nhưng anh nghĩ, mấy năm nay ngủ với đám gái điếm rẻ tiền, cuối cùng được ngủ với em. Nhưng anh không thích ửng, cái của anh hơi mềm. Anh được lợi lớn, vì em điên.

Tôi cúi đầu, nói, Tại sao anh không tát em mà còn nói ngon nói ngọt, làm như anh không bị lợi dụng?

Bob nửa nằm nửa ngồi trên sofa, anh vừa hút thuốc vừa suy tư. Anh nói, Anh đang nghĩ, lợi dụng và cái chuyện ấy đối với anh, điều gì quan trọng hơn? Em nghĩ xem, anh và em, thật sự không dễ dàng. Vì điểm ấy, anh bị em lợi dụng, cũng là điều hạnh phúc của anh, đúng không? Cho nên, anh làm sao đánh em được?

Nói xong, Bob rất cảm kích, ôm tôi vào lòng, nói, Em biết không, hôm nay anh hạnh phúc lắm. Anh nằm với em ở đây, nghĩ rằng ngày mai có thể có cuộc sống của tầng lớp trung lưu. Mạch, anh không muốn làm một nhà nghệ thuật cực đoan. Anh nghĩ đến cuộc sống của tầng lớp trung lưu, nên mới hợp tác với họ để làm phim “Phố Trường An”. Nhưng thật khó cho anh, anh làm chuyện này dù với mục đích nào của em, anh cũng đồng ý. Tại sao anh lại đánh em cơ chứ? Em cũng vậy, em đã đọc nhiều tiểu thuyết lắm phải không?

Tôi nhìn anh, lấy điếu thuốc đốt tóc anh. Có mùi khét. Bob hỏi, Tóc anh cháy à?

Tôi bắt đầu rơi lệ, tôi rơi lệ nhưng vẫn đốt một sợi tóc của Bob, nói, Đây là sợi tóc bạc, em đốt giúp anh.

Bob nói, nhất định không phải vì em buồn nên mới đến tìm anh, còn gái không phải vì buồn mà làm tình với một trí thức nghèo. Đàn bà làm tình với đàn ông đều cảm thấy mình thiệt thòi. Ở Trung Quốc những người theo chủ nghĩa nữ quyền đều như vậy, mồm họ kêu gọi nữ quyền, nhưng nửa người dưới của họ lại đòi tiền đàn ông. Vậy đàn bà là gì? Là một giẻ xương sườn trên cơ thể đàn ông chăng? Vâng, vậy những kẻ theo chủ nghĩa nữ quyền tập hợp một đám đông chị em lại, nhưng không cho họ tiền, thịt của họ cũng không còn, vậy để lại cái gì? Để lại một đồng xương sườn. Một đồng xương sườn có thể làm được gì? Dem hầm cũng không được, vì trong đấy không còn chút mỡ màng nào. Cổ nhân nói, đàn bà con gái làm bằng nước, hãy khoan nói có phải họ làm bằng nước không, nhưng xa nước cũng không được, đúng không nào?

Tôi nói, Em mệt lắm rồi, anh đừng nói những chuyện ấy, được không?

Bob im lặng, đưa cánh tay dài ra ôm tôi vào lòng, tôi ngoan ngoãn nép vào người anh. Bob lại nói, Huống hồ phụ nữ không tụ tập, trong số họ thể nào cũng có kẻ phản bội, giữa họ ghen ghét lẫn nhau, vậy là họ làm phản, đi về phía đàn ông.

Tôi nghe thấy nhịp tim của anh, bỗng ngược lên, nói, Em thấy anh không khoan dung một chút nào. Lời lẽ của anh quá đáng lắm, anh huyền hoang, anh nghèo, nhưng hơn người đàn ông vừa rồi.

Căn hộ này là của anh ta bao cho em à?

Tôi gật đầu.

Mỗi tháng bao nhiêu tiền?

Hai nghìn tám.

Vậy sau này em ở đâu?

Anh ấy đã trả tiền thuê nhà một năm rồi, còn sáu tháng nữa. Vừa rồi lúc anh ấy đi, em rất muốn tiền, tiền một cách tử tế. Nhưng anh nằm trên người em, em không dậy nổi, anh nặng lắm.

Em nói một tiếng là anh dậy ngay. Lúc ấy anh sợ quá, không biết phải làm thế nào.

Nhưng em không muốn dậy, em cũng không muốn tiền. Tại sao?

Anh vẫn chưa làm xong.

20. Chương 20: Rất, Rất... Rất Tuyệt!

Bob như sắp phải nhảy vào bịt lỗ châu mai, toàn thân dờ dẩn, lấy tiền trong túi ra, nói, Em muốn mua à? Để tôi mua cho em.

Mạch nhìn anh hồi lâu mới nói, Vì chuyện này mà vừa rồi anh toát mồ hôi đấy à?

Bob 26

Bob trần truồng nhìn lên tấm thảm len không nghĩ mình đang đối mặt với thử thách nào. Anh nghèo, ko có tiền. Anh muốn nói tất cả những điều trong lòng mình với một nữ trí thức bị anh lột sạch áo quần rằng, tôi sẽ trở thành người nổi tiếng, tôi đã nở nụ cười ghét bỏ với những người không thích tôi, tôi muốn tỏ ra hiên hách, muốn sẵn sàng bỏ tiền đến siêu thị Sogo mua những thứ tôi thích, đừng lúc nào cũng đến Nhị Lí Đồn mua gái loại ba đứng đường, những thứ hàng giả, hàng không có thương hiệu.

Bob còn muốn nói với Mạch, đi, đi với tôi, em sẽ không thất vọng, internet chẳng qua chỉ là đồng rác, đừng để công nghệ tin hoặc Derrida làm mất cá tính của mình. Trung Quốc đã gia nhập WTO, điều quan trọng là phải nhận ra mình giữa toàn cầu hóa, đừng để mất, em có nước da vàng, em nói tiếng Anh chỉ là nói thể thôi, tiếng mẹ đẻ là tiếng người Hoa nói. Chỉ có dùng thứ tiếng ấy mới có những lời lẽ văn hoa, lời hay ý đẹp của em không có cách nào dịch ra tiếng nước ngoài. Nó chỉ tồn tại trong tiếng mẹ đẻ của em, người nước ngoài không thể cảm nhận được giọng điệu của nó, dù người Pháp này yêu thích Bắc Kinh đến mức nào. Một người có những lời lẽ đẹp rất có thể nói với người Mỹ: không; cũng có thể nói với người Pháp: không. Và có thể nói với các cô gái Trung Quốc: No, Yes, trên Sohu chữ Sina, trên Yahoo chữ 263.com. Tôi biết họ không thể kiếm được tiền, cho dù họ ở đâu về, bất kể họ là người của công nghệ thông tin, kinh tế mới vẫn là kinh tế, những việc không kiếm tiền cuối cùng cũng đổ bể. Tiền là tốt, tôi thích đôla, cũng thích nhân dân tệ. Tôi và gái không có mối quan hệ lợi ích nào, chỉ có tiền. Có lúc không bàn đến tiền, tôi chỉ nói đến tình ái, để chúng ta ngồi xuống, ngồi bên đường vành đai bốn mới được trồng cây. Chúng ta ngồi xe buýt đến đường vành đai bốn, lúc chúng ta đến đây gió nhẹ nắng vàng, thời tiết Bắc Kinh vào mùa đẹp nhất... Anh còn muốn nói, nếu có tiền anh sẽ cho mấy cô gái điếm nhiều tiền hơn, không để cho các cô gái ấy theo đuổi tổn lời, luôn miệng gọi anh Hai, anh Hai.

Sáng sớm hôm ấy Mạch bị ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ đánh thức. Cô lay Bob dậy, giục gái, Chúng ta đi siêu thị sắm áo quần nhé.

Bob đang trong giấc mơ nghe thấy Mạch nói, lập tức tỉnh ngủ. Anh hỏi hệt hệt, Mua gì, mua áo quần gì?

Mua cho anh và em, chúng ta cần thay đổi. Em có cảm giác lâu lắm không mua sắm áo quần, cảm giác ngày tận thế đã đến, ngày nào cũng bơi trong đồng rác.

Bob đành phải đi với Mạch trong đường phố ngập tuyết. Anh vẫn chưa hết căng thẳng, nhắm tính số tiền hiện có trong người. Hôm trước viết bài cho tờ “Phương Nam buổi chiều” được một nghìn đồng nhuận bút,

phải trả tiền điện thoại và tiền thuê nhà tháng này. Bob nghĩ, đừng nói mình là thằng đàn ông rộng rãi hay nhỏ nhen, hoặc bần tiện, trước tiên mình bị cuộc sống dồn ép đến không thở ra hơi.

Bob buồn buồn bước đi, không có nhiệt tình của người đi dạo phố, vào các cửa hàng, cửa hiệu, cũng không có sức nói chuyện. Bỗng Mạch hỏi, Tại sao thấy em đi dưới nắng, anh lại tỏ ra không vui?

Bob nói, Đúng vậy không?

Họ vào siêu thị Sogo gần cửa ô Tuyên Vũ.

Theo bản năng, Bob trốn tránh các siêu thị. Anh bị mỹ phẩm của đám con gái làm cho sợ hãi không còn cất đầu lên nổi, thấy mình giống ông bố già nua và bủn xỉn mà Mạch kể cho anh nghe.

Sau đấy, Bob bị áo quần, cho dù là áo quần nam hay nữ, đè cho nghẹt thở.

Hai người cùng lên thang máy, Mạch cầm tay anh. Cơ thể hai người như được nâng nâng lên bầu trời, lúc này Bob toát mồ hôi.

Tại sao anh lại nóng thế này? Mạch hỏi.

Nóng quá, nóng không chịu nổi.

Đúng vậy, đàn ông không thích vào siêu thị, trừ Bạch Trạch. Anh ấy thích đi chơi phố, thích mua áo quần cho tôi. Tất nhiên đấy là lúc đầu, khi hai người mới quen nhau. Sau đó tình hình có sự thay đổi, anh ấy vào siêu thị nhưng chỉ lướt xem âu phục nam và găng tay, đồng hồ mấy chục ngàn nhân dân tệ. Anh ấy không mua đồ cho tôi nữa. Tôi nhắc anh ấy, nhưng vô tác dụng.

Bob thấy mồ hôi vã ra ngày càng nhiều. Anh quyết tâm ra khỏi siêu thị. Chạy trốn, đấy là biện pháp duy nhất.

Mạch lại nói, anh thấy khi đàn ông muốn mua đồ cho phụ nữ, mua các thứ, không cần cô ta phải đi mua, không cần nhắc nhở, phải chăng đấy lúc anh yêu cô ta nhất?

Bob một lần nữa lại thấy người nóng hầm hập.

Mạch nói, Em hỏi anh, tại sao anh lại im lặng?

Bob nói, Em nói gì cơ, vừa rồi anh bị phân tán tư tưởng, không nghe rõ.

Mạch quên mất câu hỏi của mình. Cô đang bị hàng hóa hấp dẫn, reo lên, Anh xem, cái áo này đẹp không? Em mặc hợp đấy nhỉ?

Bob xem. Đây là cái áo bò, may rất khéo, cúc rất cầu kỳ, Bob bị Mạch lôi đến trước cái áo. Anh nhìn hoa cả mắt, một trăm tám mươi tám đồng! Bob nói, Rất, rất... rất tuyệt!

Mạch cười to, nói, Rất rất, tuyệt tuyệt, tuyệt thế nào?

Bob biết Mạch đang nhại mình, nhưng không cười nổi. Anh nói, Ở đây nóng quá, chúng mình ra ngoài thôi.

Mạch im lặng, nhìn thẳng vào mắt Bob, nói, Không sao, anh đừng căng thẳng.

Bob càng ngưng, biết rằng đây là thời điểm đen tối nhất trong đời. Anh không sao nói nên lời.

Mạch nhìn anh, xoay mặt anh lại, lau mồ hôi cho anh, nói, Em nói rồi, anh đừng căng thẳng như vậy.

Mặt Bob đỏ ửng. Đúng lúc ấy, anh quyết tâm lấy tất cả số tiền có trong túi ra mua cho Mạch cái áo. Điện thoại di động chưa có tiền hãy tạm thời không gọi; nhà không ở, đến ở nhờ nhà bạn.

Mạch bắt đầu ngắm cái áo.

Bob như sắp phải nhảy vào bịt lỗ châu mai, toàn thân dờ dẫm, lấy tiền trong túi ra, nói, Em muốn mua à? Để tôi mua cho em.

Mạch nhìn anh hồi lâu mới nói, Vì chuyện này mà vừa rồi anh toát mồ hôi đấy à?

Mặt Bob đỏ lên.

Mạch nhìn Bob, sờ khuôn mặt anh, nói, Xem anh nóng đến thế này, cái áo này không đẹp, em không thích, không mua nữa.

Bob cảm thấy số tiền nắm trong tay như bị ngâm trong nước, thật ra mồ hôi làm ướt sũng.

Hai người tiếp tục đi dạo siêu thị.

Họ im lặng, không nói chuyện với nhau hồi lâu.

Lúc đó, Mạch trông thấy bộ đồ mặc thường ngày màu xanh lam của nam giới, bộ đồ của nhà may Leel. Mạch lôi Bob đến trước bộ đồ, nói, Anh thử xem.

Bob nói, Anh không muốn mua.

Anh cứ thử xem.

Không thử.

Mạch bắt anh cởi áo, rồi bắt anh mặc cái áo chui toàn bông.

Bob đành phải mặc thử, và xem giá tiền, hai trăm sáu mươi tám đồng. Anh cảm thấy không xứng, mình có thể đi mua một cái áo nhái thương hiệu loại này chỉ mấy chục đồng là được.

Mạch giúp anh mặc áo.

Cuối cùng Bob mặc cái áo lên người, nhìn Mạch rất không tự nhiên, lại nhìn mình trong gương.

Mạch nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ thỏa mãn.

Bob nói, anh không muốn mua cái áo này, đi xem áo của em thôi.

Mạch mặc Bob, cô mở ví, lấy tiền.

Bob nói, Không không, đừng mua, cứ để anh tự mua.

Mạch cười, nói, Em mua cho anh, hôm qua em đã lợi dụng anh, anh giúp em, em nên trả ơn anh.

Bob nói, Em nói vậy, anh càng không muốn. Dù anh đã nói đi nói lại, anh rất thích em lợi dụng như vậy. Nhưng anh không muốn con gái mua đồ cho anh. Như thế không đúng, khiến anh cảm thấy không tốt.

Mạch nói, Không ngờ lòng tự trọng của anh còn mạnh như vậy. Thật ra anh không phải suy nghĩ nhiều, em không muốn giữa chúng ta rạch ròi đến thế.

Bob nói, Anh không thể không suy nghĩ.

Lúc ấy Mạch đến quầy thanh toán để trả tiền.

Bob chìm vào suy nghĩ, mình có nên đi lôi Mạch lại không, lôi không được thì sao? Có thể vờ làm ngơ để Mạch mua gì thì mua? Cũng không ổn. Phải rồi, cách tốt nhất là chốc nữa đưa tiền cho Mạch. Mạch quay lại, đưa phiếu thu tiền cho nhân viên bán hàng, nói, Anh mặc vào đi, đừng cởi ra nữa, em thích trông thấy lúc anh mặc áo.

Bob có cảm giác đứng không vững, miệng khát khô, có gì đó nóng ruột không yên. Anh nhìn Mạch, nói, Để anh trả tiền cho em.

Mạch nói, Em đã nói với anh rồi, anh đừng căng thẳng như thế.

Bob nói, Nhưng em làm tôi phải suy nghĩ nhiều, tâm trạng nặng nề lắm.

Mạch nói, Thôi được, chúng mình ra khỏi nơi này nhé.

Mạch 25

Như từ trong cơn ác mộng bước ra, cuộc sống đã thay đổi. Từ những giọt mồ hôi trên trán Bob, tôi trông thấy cuộc sống sau này của tôi và anh. Đó là những ngày tháng gào củ mắm muối dồn đến chân tường. Giống như ngày đông giá rét, hai cơ thể ôm lấy nhau sẽ được ấm áp.

Ra khỏi cửa hàng một lúc thì có điện thoại của Pilison gọi cho Bob.

Pilison hỏi, Anh đang ở trên giường của cô gái kia à? Bob cười. Pilison nói, Thứ Ba tuần tới đến xem phim, một nhà thơ Văn Nam viết về chuyện đồng tính luyến ái. Ồ... được, để tôi tính.

Bob tắt máy. Anh nói với Mạch, Thứ Ba tuần tới ở Đại sứ quán Pháp có buổi chiếu phim. Phim nói về hai người đồng tính luyến ái, vì hằng ngày không được sống chung với nhau, cuối cùng phát điên, dẫn đến giết người.

Tôi nói, Còn nhớ hồi học trung học, nghe nói có hai giáo sư đại học đồng tính luyến ái, cuối cùng bị đuổi việc. Bây giờ xã hội tiến bộ nhiều rồi. Loại phim ấy nước ngoài đã làm nhiều, chúng ta có thể làm phim với đề tài ấy được không?

Còn xem thái độ của em thế nào. Nhưng anh không đồng ý, nên anh không muốn xem.

Tại sao?

Anh khinh bọn chúng, không thể không phản cảm.

Nhưng xét về lý thuyết...

Đây không phải là vấn đề lý thuyết.

Thế thì anh không xem à?

Bob do dự giây lát rồi nói, Xem cũng được. Nhưng, thế này anh cho rằng ai đó nói với người Mỹ, Trung Quốc cũng nên loại bỏ án tử hình, đó là kẻ khôn kiếp.

Theo anh, Trung Quốc vẫn nên giữ án tử hình?

Bob nhìn tôi hai tay đang ôm bờ vai, nói, Anh thực sự không muốn đi, nhưng Kha cũng đến xem. Những phim bí mật ấy rất nên xem, bà Thẩm Xán cũng sẽ đến.

Trời đã tối, đèn trên đường Trường An sáng rực. Tôi không cười, chỉ lẳng lặng bước đi. Cuối cùng lại trở về chuyện kia. Bob nói, Anh muốn trả lại tiền cho em, cho dù anh không có nhu cầu đối với cái áo này.

Tôi nói, Thế nào là không có nhu cầu? Anh thấy nó không đẹp à?

Đắt quá!

Có phải anh không có tiền?

Em bỏ tiền, anh không đành.

Anh thật hồ đồ, một người đàn ông nói rõ với em, anh ta nghèo, rất nhỏ nhen, liệu ngày nay có phải là phẩm chất tốt hay không? Nhưng em đã nói rồi, anh giúp em, giúp em chiến thắng Bạch Trạch.

Chuyện ấy chỉ càng làm anh xấu hổ.

Bỗng tôi nói, Hôm qua anh ta trông thấy chúng ta, coi như em đã trả thù anh ta. Anh ta bỏ đi, từ nay về sau em sẽ không xin được gì từ người đàn ông ấy. Nhưng lòng em lúc này thật dễ chịu, em đang nghĩ, có phải mình quá đáng lắm không?

Bob không nói gì.

Tôi hỏi, Tối nay anh về đâu? Vẫn về cái khu nhà chung sân kia à?

Bob nói, Đúng vậy.

Tôi chợt kéo tay anh để lên ngực tôi, Đừng về, đến với em, đến ở với em, được không?

Tôi sợ làm phiền em, một người đàn ông vào thế giới của em, sẽ làm em mất tự nhiên.

Lẽ ra anh ta ở với em, bây giờ anh ta bỏ đi rồi, một mình em ở sợ lắm.

Bob nhìn tôi, thăm dò xem tôi nói thật hay nói dối.

Được không?

Ở chỗ em có nước nóng cả ngày, anh được ngâm người trong bồn tắm, tất nhiên là rất đồng ý. Ngoài kia rất rét. Mấy năm nay anh toàn đi tìm gái rẻ tiền, người các cô ấy lạnh lắm, người em rất ấm. Nhưng anh sợ em trách, cho nên, anh không đến chỗ em đâu.

Anh quan hệ với các cô ấy có dùng bao cao su không?

Bob gật đầu, Có.

Thật không?

Thật.

Tôi thử dài, Vậy thì tốt.

Anh trả tiền cho em nhé.

Anh có thể đồng ý với một yêu cầu của em không?

Bob nhìn tôi.

Trong thời gian này anh sống với em, anh không đi tìm gái nữa, được không?

Trong bao lâu?

Tùy ở cảm giác của chúng ta, có thể mấy ngày, có thể mấy tiếng đồng hồ, có thể mấy năm, có thể suốt đời.

Bỗng Bob chảy nước mắt, anh nhìn bóng Thiên An Môn, biết rằng nước mắt của mình đang chảy, nhưng anh ngượng, không lau nước mắt.

Gió đêm làm mái tóc anh bay bay, chỉ nghe thấy tiếng anh nói, Thậm chí anh nghi ngờ em có phải là cô gái đội mũ đỏ xuất hiện hôm họp mặt ở Đại sứ quán Pháp không? Anh nghĩ, lúc này nếu đưa tất cả các cô gái điểm đẹp nhất thế giới đến trước mặt anh và không đòi một xu, anh cũng không lên giường với họ.

Tôi lấy khăn giấy trong túi xách ra, Anh lau đi.

Bob lau nước mắt.

Chúng tôi đi với nhau, tuyệt vời xộp xộp dưới chân. Lúc lâu sau anh mới nói, Nếu em thấy anh làm phiền thì đá thật mạnh vào đít anh nhé, anh sẽ đi ngay.

Tôi bật cười, tụt lại phía sau anh, bắt ngờ đá vào mông anh rồi chạy lên phía trước.

Bob nhìn tôi chạy rất xa.

Lúc tôi quay lại, thấy anh đang không nhìn được cười.

Mạch 26

Căn phòng bỗng trở nên sống động, bụi bay trên không trung có màu sắc. Anh nằm lên người tôi, như cái chuông gõ liên hồi. Tôi hỏi, Anh vẫn được đấy chứ?

Bob đáp, Không biết, có thể vẫn được.

Có đúng hai năm nay anh không tiếp xúc với đàn bà chứ?

Đúng vậy.

Anh hay khóc lắm à?

Không.

Tôi cười, ôm anh thật chặt, nói, Nói dối.

Anh từ trên người tôi trườn xuống, nói, anh phải kiếm tiền để em hạnh phúc.

Anh nghĩ thế thật sao?

Anh nghĩ mình phải kiếm thật nhiều tiền để em được bảo vệ, để đời em không còn buồn vì đàn ông, không phải buồn vì tiền.

Tôi nói, Em không tin.

Bob nói, Anh nghĩ thế đấy.

Em vẫn không tin.

Chúng tôi ôm nhau, mặt áp mặt và ngủ trong tư thế ấy cho đến khi có tiếng gõ cửa.

* * *

Tôi sợ hãi ngồi bật dậy, do dự không biết có nên ra mở cửa hay không. Ánh trăng chiếu trên tấm thân trần truồng của chúng tôi. Bên ngoài cửa sổ có tiếng xao động.

Bob nói, Tiếng mở cửa gấp lắm, có thể có chuyện khẩn cấp, em ra mở cửa đi. Hay là, anh trốn đi?

Tôi nói, Không phải vì anh ở đây. Anh nghĩ xem, chúng ta cố tình làm cái chuyện kia cho anh ta trông thấy, liệu em còn sợ gì?

Bob nói, Vậy em do dự điều gì?

Có thể nhà hàng xóm, ông ta trong ban tự quản khu chung cư. Họ bị bảo vệ của nhà đầu tư đánh, đòi triệu tập họp toàn thể chủ hộ. Anh bảo, em có nên tham dự không? Căn hộ này Bạch Trạch bỏ tiền ra thuê. Chuyện của chủ hộ không liên quan gì đến em. Chúng ta có phải chủ hộ không nhỉ?

Tiếng gõ cửa gay gắt hơn, bên ngoài có tiếng hỏi, Có nhà không? Có ai ở nhà không, mời đi họp, đừng quên quyền lợi của chủ hộ.

Chúng tôi len lén nhòm người lên khỏi giường, nhìn xuống dưới, vườn hoa đèn sáng trưng, đã có khá đông người. Hình như có chủ hộ bị đánh trên đầu còn quần băng trắng. Bob cười, nói, Anh thà bị đánh để được quần băng.

Chúng ta có phải chủ hộ không?

Câu hỏi khiến tôi và Bob đều buồn. Anh quần băng trắng, anh là chủ hộ, anh có căn hộ hai trăm mét vuông. Nếu anh có, sẽ ghi tên Mạch trong giấy chứng nhận quyền sở hữu. Chợt nước mắt tôi trào ra, dựa đầu vào cánh tay anh, nói, Anh bảo, một ngày nào đó chúng ta có phải là chủ hộ không?

Anh không nói gì, chỉ lau nước mắt cho tôi. Anh nói, Em xem họ kia, giống như thành lập tổ chức gì đó.

Tôi nói, Yêu cầu của em không cao, em không nghĩ đến hai trăm mét vuông, chỉ cần một căn hộ nhỏ. Căn hộ nhỏ thuộc về chúng ta, không phải nhà đi thuê, cũng không phải của người khác thuê cho em. Trong căn hộ đó, em sẽ kê một cái giường to, cái giường rộng hơn hai mét. Trên đệm có thêm một lớp mút, nằm lên rất êm, rất ấm. Nhưng, không có, hôm nay không có, hôm qua không có, không biết ngày mai có không.

Bob đang suy nghĩ thì dưới vườn hoa bỗng xôn xao. Nhân viên bảo vệ bắt đầu hành động, các chủ hộ hăng lên, hai lực lượng bắt đầu xung đột, xúm xít giằng co. Chỉ một lát sau người của đài truyền hình đến, dùng máy ghi hình ghi lại cảnh tượng trước mắt.

Bob nói, Chúng ta nhất định có nhà riêng. Đến lúc ấy anh sẽ cùng bà con chủ hộ đánh lại bảo vệ, em hãy tin ở anh.

Tôi nhìn Bob, cười, nói, Cứ dựa vào tiểu thuyết của anh viết, cái mà anh nói viết văn bằng thân xác người khác đọc không hiểu. Anh có thể viết cả ngàn truyện, đây là tinh thần Foucault, nhưng không liên quan gì đến cuộc sống của người dân. Điều ấy coi như không có tiền, cũng không có nhà. Anh không có nhà, coi như không có tinh thần. Anh bảo, tinh thần Foucault là thế nào?

Lúc ấy, một nhân viên bảo vệ cao to, giơ cao cây dùi cui trong tay.

Xem kia, kia là tinh thần Foucault.

Suốt ba ngày ở trong phòng không ra khỏi cửa, mọi chuyện bên ngoài không liên quan gì đến chúng tôi. Sau ba ngày, Phù Hiệu gọi điện bảo tôi đến họp toàn thể tòa soạn, họp chuyên đề. Tôi đáp bận. Nó nói, Đẳng ấy mất tích nhiều ngày rồi, ít ra cũng đã hai tuần lễ, họp gì cũng không có mặt. Mọi người bảo Bạch Trạch

dung túng đảng ấy. Đảng ấy không đến tòa soạn, không có bài viết, nhưng anh ấy vẫn phát lương cho đảng ấy.

Tôi nói, Tổ không rảnh, hôm nay có buổi chiếu phim, tổ phải đi xem. Phù Hiệu nói, Ít nhất đảng ấy phải lộ mặt để bạn bè không còn bàn tán. Tôi nói, Hôm nay thì không thể. Đây là bộ phim đồng tính luyện ái rất quan trọng, tổ không thể bỏ qua.

Cuối cùng, Phù Hiệu nói, đổi phòng làm việc rồi, tổ vẫn ngồi cạnh đảng ấy.

Tôi trầm mặc giây lát rồi nói, Phù Hiệu, nghe nói đảng ấy đạo bài của người khác đã đăng hai năm trước đây, bị đuổi việc rồi phải không?

Phù Hiệu nói, Có mấy người cùng bị kỉ luật, nhưng mọi người vẫn trở mắt nhìn đảng ấy, xem anh ta có công bằng không? Bây giờ công chức cũng phải bảo vệ lợi ích của mình, không thể nói đuổi việc là đuổi việc được. Ngày nay nam nữ bình đẳng, ông chủ và nhân viên cũng phải bình đẳng.

Tôi tắt điện thoại rồi nhưng Bob vẫn không chịu đi xem phim. Anh nói không muốn tìm hiểu chuyện đồng tính luyện ái. Vậy là chúng tôi tung đồng xu. Kết quả tôi thắng.

21. Chương 21: Bánh Kem Bày Trên Tấm Thảm Làm Tình

Anh trông thấy bóng mình đảo ngược trên lưỡi dao sáng loáng, phát hiện mặt mình đổ lộng, ánh mắt long lanh xúc động. Rốt cuộc chưa bao giờ anh mua cho các cô gái thứ quà đắt như vậy.

Bob 27

Phòng chiếu phim rất nhỏ, người ngồi kín.

Lúc Bob và Mạch ngồi vào, buổi chiếu đã bắt đầu, trên màn ảnh đang đến đoạn xúc động nhất.

Bob ngồi xuống, cảm thấy người đàn ông bên cạnh đang khóc. Anh tưởng anh kia đang cười. Nghe kĩ, mới biết anh ta đang khóc sục sùi. Bob nhìn anh ta, nhưng không trông thấy gì.

Bob xem phim, bỗng thấy toàn thân mệt mỏi. Anh nói với Mạch, Anh buồn ngủ lắm. Thế rồi anh ngủ ngay tại chỗ. Tiếng vỗ tay làm anh tỉnh giấc. Anh thấy, người đàn ông ngồi bên cạnh khóc vừa rồi đang được mọi người khen ngợi. Thì ra đó là bộ phim của anh ta. Mạch phấn khởi nói, Anh không xem phần kết thúc phim, khá lắm.

Lúc ấy có người đập mạnh Bob từ phía sau. Anh quay lại, thì ra Kha. Bên cạnh Kha còn có hai người nữa. Bob nhận ra Đại Uy, còn người kia là đạo diễn phim vừa chiếu. Mạch đi tới bắt tay mọi người, khen, Phim của anh hay lắm.

Kha nói với Mạch, Đây là Đại Uy, nhà văn.

Mạch bắt tay Đại Uy. Kha nói với Bob, đạo diễn bộ phim vừa rồi tên là Phát Phát. Chuyên môn của anh ta là thiết kế trang phục, nhưng anh nảy ra ý định làm bộ phim về đề tài này.

Phát Phát như đang kích động, nước mắt vòng quanh. Kha đi với anh ta, mời anh ta ngồi. Nhưng Phát Phát không ngồi, đang định đi.

Kha nói, Pilison bảo, có thể anh không đến, tôi cũng nghĩ anh không đến. Mấy hôm nay anh quần lấy cô ta à?

Mạch nói, Anh mới quần!

Kha nhìn Mạch, nói, Cô Mạch, hai hôm nay không thấy đâu, trông em già đi đấy. Đang lúc trẻ trung, em thấy lúc nào chúng ta có thể đến với nhau?

Mạch đấm Kha, nói, Làm thế nào để sống với anh? Nhưng mà, cũng có thể cho anh một cơ hội, bao giờ anh kiếm đủ năm trăm ngàn em sẽ đến với anh.

Kha vội kêu lên, Năm trăm ngàn? Bob cho em năm trăm ngàn chưa?

Mạch không cười, nói, Bob là Bob, anh là anh.

Kha vội lôi Bob đến, khẽ nói, Anh đưa cô này đến đây làm gì? May mà bà Xán không đến, định bảo anh tiếp xúc với bà ấy lần nữa, chúng tôi tạo cơ hội cho anh.

Bob nói, Bà ấy không thích tôi, tôi không có tài.

Kha nói, Đừng nói vậy, anh thấy đấy, phim của họ như thế gọi là cái trò gì, vẫn là phim bí mật, đồng tính luyến ái, không còn nói được vào đâu. Chờ phim “Phố Trường An” của chúng ta ra lò, coi như tiêu diệt tất cả bọn họ.

Bob nói, Thôi được, tôi sẽ đi.

Kha nói, Anh phải thường xuyên mở máy di động ra nhé, để nếu có việc khẩn cấp, chúng tôi có thể tìm anh. Anh ở với cô ấy đấy chứ?

Bob gật đầu.

Cẩn thận nhé, đừng đi quá sâu.

Bỗng Mạch xuất hiện sau lưng hai người, cô hỏi, Đừng đi quá sâu gì?

Kha nói, Anh bảo Bob đừng đi quá sâu với em. Em đã có bạn trai, một hôm nào đó em đá đít Bob, Bob sẽ tự sát đấy.

Mạch nói, Có lẽ ngược lại chẳng?

Ba người cùng cười, tưởng chừng chuyện này rất vui.

Pilison đi tới, nói, Cô Mạch, chào cô, cảm ơn cô đã đến.

Mạch nói, Anh Pilison, bạn trai của em thôi em rồi, anh giới thiệu cho em một người đi.

Pilison nhìn Bob rồi nhìn Kha, nói, Tối nay đến nhà tôi, vợ tôi đi Hồng Kông rồi, chúng ta nói chuyện với nhau.

Lúc ấy phía trước sân khấu có tiếng hát, người hát bài hát trong phim đến, anh ta hát:

Chúng ta có tay,

Chúng ta không nắm tay,

Chúng ta có khuôn mặt giống nhau,

Chúng ta không được đối mặt (Câu hát này bằng tiếng Anh)

Bob nói với Kha và Pilison, Hình như đây là câu nói của Derrida.

Pilison nói, Đúng không? Cái áo này của cậu đẹp lắm, tự mua đấy à?

Bob đỏ mặt.

Mạch nói, Tại sao phải đỏ mặt?

Lúc ấy, ngày Đại sứ đi tới. Pilison vội đến đứng bên ngài Đại sứ.

Đại Uy đến, anh không nhìn Bob, chỉ nói với Kha, Ngày mai tôi đi thăm cô Nhuyễn, cô ấy đẻ.

Mạch nói, Nhuyễn? Nó đẻ à? Phản bội rồi à? Nó sinh con, chuyện thật kì quái!

Đại Uy nói, Cô ấy nói với tôi, cảm thấy mình già lắm rồi.

Mạch nói, Em cũng cảm thấy mình già rồi.

Kha nói, Nhuyễn? Nhuyễn là ai vậy? Tại sao tôi không nghe tiếng?

Bob nói, Một người viết văn, cô ấy chủ trương viết văn bằng cơ thể.

Kha nói, Viết bằng nửa dưới cơ thể à?

Bob nói, Có lúc như thế.

Mạch nhìn Kha, nói, Các anh làm phim cũng bằng cơ thể chứ?

Kha Đạo diễn nói, Không, dùng nửa người dưới để làm phim.

Lúc ấy có người nói, Bà Thẩm Xán đến.

Kha nói, Mẹ ơi, bà ta đến thật rồi! Bob, đúng hôm nay anh đang mặc cái áo đẹp, nào, chúng ta cùng tươi cười đến chào bà ấy... Mạch, em đừng suy nghĩ, đây chỉ là diễn kịch, chỉ để kiếm tiền làm phim, em biết đấy, “Phố Trường An” đến hồi quan trọng nhất rồi.

Mạch 27

Tôi nhận ra chị ta ngay. Chị ta đang nói chuyện với ngài Đại sứ và Pilison. Chị ta vẫn mặc đồng bộ, mặc tươi như hoa, tưởng như từ một mùa xuân bước ra. Từ xa chị ta đã trông thấy Kha và Bob, vẫy tay chào hai người. Chị ta không chú ý đến tôi, tôi nghĩ, có thể ở một trường hợp nào đó, người phụ nữ thấy trước tiên là đàn ông, cho dù đây là phụ nữ trẻ hay là đã có tuổi.

Kha kéo tay Bob đi tới. Tôi đứng phía sau nhìn Bob, cảm thấy anh căng thẳng đỏ cả mặt. Không hiểu tại sao Bob quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt tôi. Anh dừng lại, hơi ngượng, định quay lui.

Kha nói, Anh sao thế, đi nào.

Tôi gật đầu với Bob, lúc này anh mới tiếp tục đi với Kha.

Chân tôi bước chậm lại, muốn tránh xa ánh mắt Thẩm Xán. Chừng như tôi nghe thấy chị ta nói, Đồ rẻ tiền. Nếu chị ta biết Bob đang chơi đồ rẻ tiền, chị ta sẽ thế nào? Mà tôi có quấy nhiễu chuyện của Kha và Bob đâu?

Bob 28

Bob vừa đi vừa nói với Kha, Có thể cho tôi vay năm ngàn được không?

Kha vội hỏi, Để làm gì?

Bob nói, Tôi muốn vay.

Sắm áo quần cho nàng à? Anh ngốc lắm, đừng như vậy, đối với con gái không thể như thế, Bob cũng không thể như thế.

Có cho tôi vay không?

Tôi vừa sửa nhà, bộ phim lần trước ai cũng bảo tôi kiếm được bao nhiêu tiền, thật ra không phải, tôi được ít lắm. Với lại cũng đã nửa năm rồi, tiền đã xài gần hết, tôi đâu còn tiền cho anh vay.

Vậy tôi lấy “Phố Trường An” về, cho người khác quay. Dù sao thì tiểu thuyết của tôi vẫn ở kia, anh có thể dùng kịch bản của người khác, đừng nhắc đến “Phố Trường An” nữa.

Anh điên rồi sao?

Không điên, đừng gây sức ép đối với tôi. Tôi đã viết cho anh bản đề cương hai chục ngàn chữ, hai chục ngàn chữ đấy. Vậy mà anh chưa đưa tôi đồng nào, chỉ có một bản hợp đồng làm giấy lau tay không đáng. Nhưng tôi cần tiền, tôi có thể bán cho người khác.

Kha nhìn Bob, nói, Anh là đồ kẻ cướp.

Đúng lúc ấy Thẩm Xán gọi họ. Chị ta nói, Anh Bob, anh nói gì mà vui thế?

Kha nói, Anh tìm chị ta đi. Đừng nói năm ngàn, buổi tối anh lên giường với chị ta thì năm mươi ngàn cũng có.

Bob nói, Có thể cho tôi vay được không?

Kha nói, Để tôi nghĩ, chuyện của anh bất ngờ quá.

Bob và Kha để Thẩm Xán đi giữa. Bob nói, Không ngờ chị Xán hôm nay đẹp quá!

Thẩm Xán cười khanh khách, mọi người đều nghe thấy chị cười. Vì tiếng cười, Bob, Kha và Thẩm Xán trở thành trung tâm đại sảnh.

Thẩm Xán nói, Tôi rất thích đến với những người làm nghệ thuật như các anh, làm công ty vất vả và khô khan lắm. Ở đây, tâm tình tôi thanh thản, giận một nỗi không thể ngày nào cũng có những hoạt động như thế này. Nhưng mà, bộ phim hôm nay tôi không thích, cho nên tôi không đến xem. Kha nói, Chị giống như Bob.

Thẩm Xán nhìn Bob.

Bob cũng nhìn Thẩm Xán.

Kha nói, Thật ra, hai người có thể nói chuyện thân mật, chị Xán càng vui hơn.

Pilison đi tới, nói, Bà Giám đốc có thể cùng chúng tôi tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ được không?

Thẩm Xán nói, Được lắm, còn ai nữa?

Pilison nói, Kha và diễn viên chính của bộ phim hôm nay.

Thẩm Xán nói, Còn anh Bob?

Pilison nói, Hôm nay họ hoạt động tự do.

Pilison rất đặc ý với cụm từ “hoạt động tự do”, anh cười.

Kha nhìn Pilison và Thẩm Xán, rồi quay lại nói với Bob, Cái anh kẻ cướp này để tôi nghĩ, tiền thì không thể cho anh vay. Anh tìm Kha nào là chuyện của anh, dù sao thì tôi cũng không có tiền.

Bob nói, Tôi cùng đường rồi mới phải thế này. Tôi làm việc cho anh, anh nên cảm ơn. Anh bảo tôi viết đề cương mười ngàn chữ, tôi viết ba mươi ngàn chữ. Anh có nghèo đi nữa thì cũng giàu hơn tôi. Bao nhiêu lần anh nói anh rất hài lòng với bản đề cương, có thể làm thành một bộ phim cực hay, muốn đưa đi dự thi quốc tế. Anh đã gặp một vị trong ban giám khảo liên hoan phim Cannes, vị này người Bồ Đào Nha. Tất cả đều là những điều anh nói ra, nhưng, tất cả, ngay cả năm nghìn đồng cũng không có hay sao? Đây là lần đầu tiên trong đời tôi vay tiền anh, nhưng anh từ chối. Anh dồn mọi sức ép lên tôi, tưởng như mọi lao động của tôi không đáng tiền.

Tôi nghĩ rồi, không thể cho anh vay.

Được thôi, tôi lấy đề cương và tiểu thuyết của tôi về, anh đừng bảo sẽ nói sau nhé. Anh nói tôi cũng không để anh làm thành phim, tôi để đạo diễn kia làm. Vừa rồi, lúc xem phim, anh ấy khóc bên cạnh tôi, tôi bực lắm. Nhưng lúc này tôi cho rằng anh ấy bày tỏ tình cảm xúc động của mình.

Anh Bob, anh là một tên cướp, hãy để tôi nghĩ, hãy để tôi suy nghĩ.

Nhưng hôm nay tôi cần, nhất định hôm nay tôi phải vay bằng được năm ngàn đồng.

Mạch 28

Đại Uy đứng bên cạnh. Chúng tôi không đi, chỉ đứng một chỗ. Đại Uy nói, Tôi nói rồi, truyện hay tuyệt đối không thể chuyển thể thành phim nhựa hoặc phim truyền hình. Chỉ cần đây là tiểu thuyết hay.

Tôi nhìn anh ta, không biết anh đã nói những gì. Anh ta vẫn nói, Trên thế giới có biết bao nhiêu chuyện hay, nhưng đưa lên màn ảnh, coi như vứt đi.

Không nhin nổi, Tôi nhìn về phía Bob, thấy anh nói chuyện với Thẩm Xán rất vui vẻ. Đại Uy cũng nhìn, nói, Có lẽ chỉ có truyện của Bob mới đưa lên màn ảnh được, còn như truyện của tôi và của Nguyễn, không có cách nào chuyển thể được, không thể tùy tiện tự tiêu diệt mình.

Truyện của anh ta, tôi đọc không thể hiểu nổi. Hiện tại có hai cái tên hề nghe nói là tôi sợ lắm, Derrida và phu, phu, phu... gì ấy nhỉ...

Foucault. Tôi nào tôi cũng đọc Foucault, đọc rồi không sao ngủ được.

Tôi cười, nói, Ngủ không được, anh nằm nghĩ gì?

Anh ta nói, Không nghĩ đến Foucault.

Người phụ nữ kia đi tới. Tôi ba chân bốn cẳng đi lên trước, giục Bob, Đi thôi.

Bob nói, Anh có việc phải nói với bà ấy. Hay là, em về trước đi, anh với anh Kha chờ một lúc nữa.

Tôi không nói gì, đi thẳng ra cổng. Đại Uy cũng ra về. Lúc ra cổng, anh còn quay sang nhìn chúng tôi.

Bob nhìn Kha, lại nhìn tôi, anh biết tôi không vui. Tôi nghĩ, họ còn làm gì nữa? Chắc chắn là hẹn gặp Thẩm Xán vào buổi tối, lúc này họ muốn dứt bỏ tôi. Bob nói, Thôi được, Mạch, đi.

Tôi đi lên trước, Bob theo sau. Anh ta đi lên khoác vai tôi, nhưng bị tôi từ chối. Bob cười gượng.

Tôi nói, Nói chuyện gì với anh ấy, còn giấu em à?

Bob nói, Chuyện vặt, về kịch bản.

Hai người vừa ra đến cổng, bỗng Kha ở phía sau gọi Bob, Đợi đã!

Bob đứng lại.

Tôi kéo tay anh.

Kha đi nhanh ra cổng, nói, Bob, hai chúng ta nói chuyện riêng với nhau một chút.

Bob nhìn tôi, nhưng đi về phía Kha. Xem ra anh quyết tâm đi tìm Thẩm Xán.

Tôi về một mình.

Bob 20

Bob nói, Anh nghĩ kĩ rồi chứ?

Kha nói, Anh vay trong bao lâu?

Cho đến khi lấy được nhuận bút “Phố Trường An”.

Anh dọa tôi đấy chứ? Đời tôi ghét nhất bị người khác hù dọa, nhưng không còn cách nào, vì nghệ thuật, được. Nhưng anh phải sửa chữa bản đề cương lại một lần nữa.

Sửa chữa một chục lần cũng được. Anh đợi đấy, tôi đi xem Mạch đâu rồi.

Cô ta là gì của anh mà anh phải lo?

Bob ra cổng, Mạch đã đi xa.

Thế này nhé, mai tôi sẽ đưa tiền cho anh.

Không được, phải lấy hôm nay.

Được, được, năm ngàn chứ gì? Tiền là gì, tiền là đồ khốn nạn.

Anh mới là đồ khốn nạn!

Lúc Kha và Bob ra ngân hàng lấy tiền thì trời đã tối. Một mình anh đến siêu thị Gia Lạc Phúc, anh rất lung túng, ở đây có nhiều hàng đẹp, nhưng, anh vay tiền cũng không đủ thỏa mãn khát khao vật chất.

Anh đứng nhìn cái bánh kem, bỗng cảm thấy đói, muốn ăn lớp kem trên cái bánh. Có gái đứng trong quầy nhìn anh, hỏi, Ông muốn mua bánh kem à?

Bob gật đầu.

Cô ta hỏi, Ông muốn dùng loại nào?

Cái lớn nhất.

Cô bán hàng chỉ vào cái to nhất, hỏi, Cái này à?

Anh lắc đầu, nói, Tôi muốn các cô làm ngay một cái khác, được không?

Cô gái nói, Chỉ cần ông có tiền, ông chờ một lúc, chúng tôi sẽ làm.

Bob nói, Được, bao nhiêu tiền?

Cô gái nói, To bằng nào?

Bob nói, Đường kính chừng một mét.

Cô gái ngó ra, Ông làm cho ai mà to thế?

Bob nói, Có thể làm được không?

Cô gái nói, Để tôi hỏi xem.

Bob chờ, anh thấy mấy người đứng trong quầy bán bánh đang to nhỏ bàn nhau. Sau đó, một người trông như thợ làm bánh ra, nói, Chúng tôi làm được, phải hai tiếng đồng hồ, nhưng hơi đắt.

Bao nhiêu tiền?

Có thể hơn tám trăm đồng.

Bob nói, Được.

Nhà hàng nói, Ông làm bánh biếu ai, chắc chắn là một quan to? Hoặc là một nhân vật vĩ đại lắm, ông làm ở công ty à?

Bob hỏi, Hai tiếng đồng hồ à?

Nhà hàng nói, Có thể sớm hơn.

Anh gật đầu, nói, Chuẩn bị cho tôi hai mươi ba ngọn nến.

Bob đặt tiền trước, nghe thấy nhà hàng nói, Chúng tôi không có dao cắt bánh lớn như thế. Cái bánh kem quá lớn, ông phải tự chuẩn bị dao.

Bob nói, Nhà hàng không có à?

Không có dao to như thế.

Bob bắt đầu lượn trong siêu thị, đến chỗ bán đồ dùng nhà bếp, anh thấy một con dao rất thích hợp. Anh cầm lên tay lật đi lật lại, rất nhẹ, rất dài, nom hơi sợ. Anh để xuống, cầm con dao ngắn hơn lên xem. Anh thấy con dao này dễ mang theo, nhưng không nghĩ tại sao phải đem theo con dao này.

Anh trông thấy bóng mình đảo ngược trên lưỡi dao sáng loáng, phát hiện mặt mình đỏ ửng, ánh mắt long lanh xúc động. Rốt cuộc chưa bao giờ anh mua cho các cô gái thứ quà đắt tiền như vậy.

Anh trả tiền rồi bỏ con dao vào túi. Đúng tám giờ, anh đến hàng bánh...

Một cái bánh to khủng khiếp để trong cái hộp làm riêng, cô gái bán hàng và các thợ làm bánh dùng kem viết thành dòng chữ: Mạch, anh yêu em, chúc sinh nhật vui vẻ.

Cô gái bán hàng nói, Một người khách như ông, chúng tôi sẽ đem bánh đến tận nhà.

Bob nói, Tôi sẽ nói địa chỉ.

Cô gái lại hỏi, Mua được dao chưa?

Cô gái nhìn Bob bằng ánh mắt thân tình.

Bên ngoài trời đã tối lắm rồi, đèn đường sáng rực, trăng cũng đã lên đỉnh đầu. Bob lại vào một tiệm bán hoa, chọn một lẵng hoa thật lớn. Ra cửa, anh vừa đi vừa vẫy taxi. Một chiếc hiệu Hạ Lợi dừng lại, người lái xe nói, Lẵng hoa đẹp quá!

Bob cười.

Ngồi trong xe, nhìn cảnh phố phường, Bob nghĩ đến Mạch, lòng những xúc động vô cùng. Anh cũng không biết tại sao nước mắt lại trào ra, chừng như anh trông thấy nước mắt chảy tràn lãng hoa. Đồng thời anh nhớ đến câu thơ của Alain Robbe Grillet: nước mắt hôm nay rơi trên hoa, các cô gái trông thấy...

Anh nhớ lại hồi học đại học bắt gặp câu thơ này, không hiểu lắm, nước mắt không nhất thiết phải để con gái trông thấy, càng không nhất thiết phải rơi trên hoa. Nhưng mấy năm sau, lúc anh rất nghèo, anh đi vay tiền hoặc cướp năm ngàn đồng, dưới ánh đèn Bắc Kinh, anh mở cửa sổ taxi, để nước mắt rơi trên hoa. Hình như người lái xe trông thấy vẻ mặt Bob, hỏi, Thế nào, gia đình có chuyện gì à?

Bob nói, Không, tôi không có gia đình.

Về đến cửa, anh xuống xe, đứng chờ người đưa bánh kem đến. Bỗng ánh đèn chói mắt, xe dừng lại, ba người khiêng hộp bánh kem. Bob đưa họ vào khu chung cư, anh lấy chìa khóa, mở cửa. Mạch vẫn chưa về.

Anh bảo mấy người để hộp bánh kem lên tầng thăm, hôm trước hai người làm tình trên đó, sau đấy, anh để lãng hoa bên cạnh.

Anh bắt đầu ngồi hút thuốc, lo lắng không biết tại sao giờ này Mạch vẫn chưa về. Anh mở ri-đô cửa sổ nhìn ra ngoài vườn hoa, nghĩ, không biết Mạch đi đâu?

22. Chương 22: Đôi Chân Trắng Nồn Quạp Lầy Chân Người Tình

Ánh nền vẫn chiếu sáng. Tôi chỉ còn biết rơi nước mắt, không biết nói gì với anh. Vậy là tôi kể về cảm giác của mình khi lần đầu trông thấy đôi chân đàn ông.

Đó là đôi chân người tình của mẹ tôi. Họ nằm ở đầu giường, tôi nằm cuối giường. Lúc tỉnh dậy, trước hết tôi nhìn những đôi chân trong chăn, đôi chân xinh xắn trắng nồn của mẹ quạp lầy chân người tình.

Bob 30

Người con gái không trông thấy nước mắt,

thậm chí không trông thấy cái đói của người con trai...

Bob vẫn muốn đọc thơ, giống như Mạch hôm ấy mặc cái áo len màu nhạt, mái tóc và tà áo bay bay. Cô lại đội cái mũ lên đầu, khiến khuôn mặt thêm trắng, nước da trắng kích thích thêm muốn của anh, khiến anh cảm thấy mình như vừa uống Viagra và thuốc bắt đầu có tác dụng. Điều ấy khiến anh không phân biệt được đâu là yêu, đâu là ham muốn tình dục, là trên hay dưới, không phân biệt nổi là đẹp hay chỉ là cái đẹp dung tục, dưới con mắt anh như nhau, chỉ là đàn bà. Vậy là anh nhớ đến câu nói của Derrida: chúng ta lạc lối trong hơi thở, ở Algerie, ở nơi khác đều gặp tai họa, chúng ta lạc lối trong sự tưởng tượng cụ thể về đàn bà...

Bob nghĩ, các bậc đại sư thật tuyệt vời. Họ nói ra những điều ta muốn nói, thậm chí nói ra cả những điều ta không muốn nói. Anh mở mấy cuốn sách lý luận, nhưng mà, lúc này anh mệt lắm rồi. Anh nằm bò ra đất, lấy những cây nến ra, cắm vòng quanh cái bánh. Mùi bánh thơm nức, anh cảm thấy đói, hoặc nói cái đói như thủy triều trào lên. Anh nằm ra sàn, thấp một ngọn nến, nhìn lên trần nhà, tưởng như Mạch ở trên đó.

Anh nhắm mắt, hiểu được sự bình tĩnh và chờ đợi của mình, sau đó, anh ngủ thiếp đi.

Mạch 29

Tôi nghĩ, tối nay họ không hẹn Thẩm Xán, mà rủ nhau đi chơi gái, nếu không tại sao lại giấu tôi?

Tôi chợt cảm thấy cô đơn. Lúc Bob đi với Kha, tôi biết có rất nhiều người con gái vô hình chắn ngang trước mặt tôi. Tôi muốn được về mặt Bob chứng thực, xem anh có đi với Kha hay không. Tôi nói bằng ánh mắt,

tại sao chúng ta vừa đến với nhau vài hôm, vậy mà anh đã đi với các cô gái khác? Anh nhận ra ánh mắt của tôi thiêu đốt một bên mặt, nhưng rồi anh nhìn mà không thấy.

Bất giác toàn thân tôi run lên, Bob vẫn không nhìn tôi. Tôi vừa đi vừa nghĩ, mình và một người đàn ông khác, có thể là Kha, diễn lại cái màn kịch trên tấm thảm len, để Bob trong thấy. Để Bob thấy cơ thể tôi đã phản bội lại anh thế nào, giống như anh đã phản bội lại tôi.

Tôi quyết định đến tòa soạn, không sợ phải đối mặt với Bạch Trạch. Tôi gọi taxi đến thẳng phố Trường Xuân.

Mắt anh lái taxi hơi bị lác. Anh ta nói, Các cô gái lẩn quẩn ở khu sù quán đều là những cô gái lòng dạ đen tối.

Anh ta quan sát vẻ mặt tôi qua tấm gương chiếu hậu. Ánh mắt anh ta lướt nhanh trên khuôn mặt tôi, giống như tôi vừa làm tình vụng trộm từ trong căn phòng đàn ông nước ngoài ra. Tôi nhìn bên ngoài, nắng chiều trên đường phố giống như tiếng sáo lạnh lùng lửng lơ trên không trung.

Người lái xe không nhin nổi, hỏi tôi sẽ làm gì. Tôi bảo với anh ta, tôi sắp đi dự một buổi party lớn, một tiệc sinh nhật, một party mừng sinh nhật tôi. Làn môi tôi mềm mại chuyển động, không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi phát hiện đùa với anh lái xe đã gợi sức tưởng tượng của tôi. Tôi đã từng nói với những người lái xe về người tình của tôi, về vẻ mặt, nước da, về trang phục của người tình. Những người lái xe khác nhau được nghe tôi kể về những người tình khác nhau. Có lúc tôi nói người tình của tôi là một anh chàng nghiện hút, có lúc lại nói người tình của tôi như nhà soạn nhạc Glazunov, có lúc lại nói người tình giống như tôi, rất nghèo, không có tiền, không có tên. Tôi còn nói, bất kể là giàu hay nghèo, thật ra những người tình ấy không yêu tôi. Họ coi tôi như người hợp tác về tình dục, người tham gia trò chơi. Những người lái xe đều tỏ ra bất bình với tôi, rất nhiệt tình giúp tôi nghĩ ra cách, còn tôi chỉ kiểm tra câu chuyện của mình có bị lộ ra điều gì không. Nhưng thông thường tôi chưa nói hết câu chuyện thì đã xuống xe. Tôi đứng bên đường, nhìn ánh nắng hoặc ánh đèn từ trên cao rọi xuống, tạo cho mình cảm giác về giấc mơ xuân.

Tôi nhớ đến buổi họp mặt ở Đại sứ quán Pháp, Bob nói anh muốn cho nổ tung tòa nhà. Vậy là tôi nói với người lái xe hôm nay, lát nữa tôi sẽ chết ngay trong bữa tiệc mừng sinh nhật. Anh không thấy tôi mặc áo bông hay sao, trông cái áo bông không những có bông mà còn có cả thuốc nổ.

Bỗng anh ta nói, Bên trong cái mũ của cô không những có tóc mà còn có cả thuốc nổ. Anh ta nói rồi cười ha hả, nói tiếp, chuyện ấy cũng chẳng có gì là ghê gớm, ngay cả New York của Mỹ còn bị đánh bom, vậy có chuyện gì là không thể. Nhưng, nói với tôi không sao. Cô không biết đấy, có một diễn viên nổi tiếng ở sân bay nói đùa trong hành lí có bom, người của sân bay nghe thấy, tóm ngay diễn viên này đi thẩm tra rất lâu.

Tôi lấy ống kem dưỡng da đem theo người. Anh lái xe căng thẳng nhìn tôi. Tôi cười, bóp ra một ít kem bôi lên mu bàn tay, dùng ngón trỏ xoa đều, không khí lập tức có mùi thơm lạ. Tôi nói, Xem ra anh cũng sợ, nhưng mà, tôi không cho nổ anh đâu, tôi sẽ cho nổ người khác.

Anh ta càng nhìn tôi kĩ hơn, tưởng như tôi là người đánh bom liều chết.

Tôi vừa đi lên lầu, vừa nghĩ mình sắp đến dự buổi party sinh nhật, party sinh nhật của tôi. Sinh nhật của tôi là hôm nào nhỉ?

Nhưng tôi ngửi thấy mùi hoa tươi và bánh kem, mùi rất thối. Tôi nghĩ, nhà vệ sinh lại tắc rồi. Đẩy cửa phòng làm việc của ban biên tập, thấy Phù Hiệu đang nói, đối với người Trung Quốc, vào WTO là rất tốt, tất cả đã toàn cầu hóa! Nhưng mà, đừng vội tham gia công ước bảo hộ tác quyền, khiến mọi người không được tự do. Tôi thích toàn cầu hóa, văn hóa trong nước và thế giới có thể hội nhập với nhau...

Nó thấy tôi, bỗng ngớ ra, rồi hỏi ngay, Mạch, đằng ấy bảo toàn cầu hóa quan trọng nhất là chuyện gì?

Tôi nói, Phải chữa ngay cái nhà vệ sinh.

Nó nói, Nhảm rồi, việc quan trọng đầu tiên là kiểm cơm, hôm nay tớ được chính thức thông báo, đã bị Bạch Trạch đuổi việc.

Mặt Phi Hiệu dài và nhọn, nước da trắng không tì vết, bài viết cũng rất hay. Nhưng nó đạo bài của người khác, bị người ta kiện. Tôi biết trước thế nào nó cũng bị đuổi việc, nhưng nó không tin.

Nó nói, Bể cá trong nhà ăn, lũ cá tung tăng bơi lội, nhưng không biết lúc nào bị đưa lên thớt. Mạch, tớ định bảo đảng ấy gặp Bạch Trạch nói khó. Nhưng đảng ấy biết không, lần này ban biên tập đuổi việc hai người, cùng với tên tớ còn có cả tên đảng ấy nữa đấy.

Bob 31

Bob không biết ai lay mình, anh như đang ở quê. Mẹ dùng khăn ướt ử lên trán anh, anh biết mình nằm mơ, nhưng đến hôm nay, mẹ cũng không thể đánh thức nỗi oan trong lòng anh. Người lay anh hình như còn gọi cả tên anh. Anh mở choàng mắt, Mạch đứng trước mặt.

Anh nhìn Mạch.

Mạch cũng nhìn anh.

Mạch nói, Anh làm sao thế, thần kinh à? Hôm nay là ngày gì mà anh mua những thứ này?

Tại sao bây giờ em mới về?

Em giận anh, em đến tòa soạn, không, ở đây không còn là nơi làm việc của em nữa. Hồi tối em đi ăn với Phù Hiệu, nó mời, nhưng cuối cùng em phải chi tiền, thật bức mình... Nhưng mà, anh không đi tấn công bà Xán cùng với anh Kha à? Tại sao lại về sớm vậy?

Bob nói, Anh vẫn đợi em về.

Mạch nhìn cái bánh kem, hỏi, Anh làm gì thế này, mừng sinh nhật à?

Hôm nay sinh nhật của em, em quên rồi sao?

Mạch ngó ra, cô suy nghĩ hồi lâu mới nói, anh xem trong chứng minh thư của em, phải không?

Bob gật đầu.

Mạch cười, nói, Đây là giả, em giấu tuổi, thật ra em đã hai mươi sáu, không phải hai mươi ba. Em nhờ làm lại chứng minh thư, em chọn một con số mà em thích. Anh nghĩ em sinh ngày hai mươi chín tháng mười hai à?

Mạch cười, nói, Ai cho anh xem trộm chứng minh thư của em? Mà anh lấy đâu ra tiền, anh không có tiền cơ mà? Cái bánh kem lớn thế này bao nhiêu tiền? Ít nhất cũng phải bảy, tám trăm nhỉ?

Bob ngó ra, hồi lâu sau mới nói, Hôm nay không phải sinh nhật em à?

Ừ, không phải.

Em nên nói sớm với anh, vậy mà anh cứ nghĩ là hôm nay cơ đấy.

Mạch kéo Bob, hỏi, Anh lấy tiền ở đâu?

Kha cho vay.

Anh dùng tiền đi vay để mua bánh kem và hoa à?

Anh gật đầu.

Mạch nhìn Bob, lại nhìn cái bánh, vẻ mặt tỏ ra khác thường. Một lúc sau cô mới nói, suốt ngày hôm nay anh chỉ nghĩ đến chuyện này thôi ư?

Rất nhiều ngày nay anh chỉ nghĩ đến chuyện này.

Mạch khóc.

Chừng như Bob chờ cho Mạch khóc. Lúc anh bám lấy Kha vay tiền, anh đã hình dung ra Mạch khóc. Bob phần khởi thấp nền.

Mạch ôm chặt lấy Bob, không chịu buông ra.

Bob gỡ tay mạch, sau đấy anh bật lửa thấp nển, ngọn lửa làm khuôn mặt anh đỏ lên. Bob nhìn Mạch, mặt Mạch cũng hồng ánh lửa, hơn nữa, người Mạch run lên như bị gió thổi.

Mạch vẫn khóc, hình như cô buồn lắm.

Mạch 30

Bob lấy từ trong túi ra con dao sáng loáng, lau lau mấy cái. Tôi nắm lấy anh, giật con dao trong tay anh, vút sang một bên. Em muốn để nển cháy, muốn ngồi bên cái bánh này, thậm chí muốn nằm lên đấy. Sau đấy, tôi nói với anh, em thường nằm mơ thấy cái bánh sinh nhật to như thế, to hơn cái nhà, to hơn cả trời, cuối cùng thì không phải là cái bánh trong mơ.

Tôi lau nước mắt, Vừa rồi em thấy cái bánh chợt cảm thấy sợ. Nó đẹp quá, nom hoa cả mắt, trông mà thêm, thật không thể tưởng tượng nổi. Em thấy mình không xứng, không xứng với cái thứ tuyệt vời này... Bob vẫn nhìn tôi, anh lau những giọt nước mắt của tôi đang rơi.

Ánh nển vẫn chiếu sáng. Tôi chỉ còn biết rơi nước mắt, không biết nói gì với anh. Vậy là tôi kể về cảm giác của mình khi lần đầu trông thấy đôi chân đàn ông.

Đó là đôi chân người tình của mẹ tôi. Họ nằm ở đầu giường, tôi nằm cuối giường. Lúc tỉnh dậy, trước hết tôi nhìn những đôi chân trong chăn, đôi chân xinh xắn trắng nõn của mẹ quặp lấy chân người tình. Bà đưa tôi đến ngủ trên những cái giường khác nhau. Hồi ấy không biết bố đi đâu. Một hôm tôi hỏi, mẹ tiện tay cho tôi một cái tát. Tưởng như bố là việc mà tôi không cần hỏi. Trong rất nhiều trường hợp, mẹ tôi bắt tôi gọi người tình của mẹ tôi là bố. Tôi gọi, nhưng đấy là những lúc đông người. Những khi chỉ có ba người, miệng tôi mím chặt, không gọi bất cứ ai, thậm chí ngay cả mẹ, tôi cũng không gọi. Tôi cảm thấy mình không tốt ở chỗ, mỗi lần những người đàn ông ấy mau búp bê, mua áo quần đẹp, mua những thứ ăn ngon, họ hỏi, gọi bố không? Tôi gọi bố! Họ bảo tôi gọi không to, gọi lại lần nữa. Và tôi cao giọng gọi thật to. Tôi không biết bố tôi đi đâu. Một hôm, mẹ đưa tôi đến quán trà. Lát sau có hai người đến, một người là bố tôi, một phụ nữ nữa tôi không biết là ai. Bố hỏi tôi có khỏe không, tôi không trả lời, chỉ nhìn mẹ. Mẹ dặn tôi đừng nói với bố việc tôi phải gọi nhiều người khác bằng bố, mẹ không cho nói, tôi không nói. Nhưng tôi biết đấy là bố đẻ, tôi nhìn chăm chăm vào bố, tôi phải nhớ dáng vẻ bố như nhớ một kẻ thù. Bố là kẻ thù của tôi, bố đã xô đẩy mẹ tôi và tôi đến những cái giường khác nhau.

Anh Bob, tối nay em nhớ lại những chuyện quá khứ. Em nhớ đến những cặp chân lông lá của những người đàn ông mà mỗi sáng em thấy. Nếu là ngày thường, anh đánh em chết, em cũng không nói. Với lại em cũng quên rồi. Nhưng hôm nay, tối hôm nay dưới ánh nển, em nhớ lại chuyện xưa. Em hạnh phúc quá, ầm cụng quá nên mới nói ra. Em chưa nói với ai bao giờ, chưa bao giờ. Hồi vào đại học, bố đến thăm em mấy lần. Ông vốn là bí thư đảng ủy của một nhà máy, không được khỏe lắm, xin về hưu non, bảo là về hưu, nhưng thực tế bị người ta đẩy về. Còn mẹ, hồi em học trung học phổ thông, bà lấy một người đàn ông rồi ra nước ngoài định cư. Không biết tại sao, từ ngày mẹ bỏ em ra nước ngoài, em không còn giận bố. Tuy bố có người đàn bà khác trước khi li hôn với mẹ. Nhưng bố không gây cho em nỗi sợ hãi cụ thể nào. Em cảm thấy, em còn nhỏ mà mẹ đã đưa em đến giường của những người đàn ông khác nhau. Điều ấy thật tàn bạo đối với em. Có thể bà không cảm thấy có điều gì không tốt. Ở một mức độ nào đấy, bà muốn trả thù bố em.

Bob vẫn lau nước mắt cho tôi, quầng sáng vàng phủ lên mặt tôi. Anh khẽ hôn tôi, hôn rất khẽ, giống như cánh chim quệt nước. Tối hôm ấy tôi không cắt bánh, cũng không làm tình, chỉ ôm nhau.

Sau đấy tôi nói một câu làm tôi ân hận suốt đời. Tôi hỏi, Anh Bob, nếu một ngày nào đấy, em xa anh, không sống với anh nữa, anh sẽ thế nào?

Trong khoảnh khắc, Bob không chớp mắt, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Tôi vừa nhìn anh vừa nghĩ, nếu tối hôm ấy người đi theo tôi không phải là Bob, mà là người khác, là Pilison, hoặc Kha, hoặc Đại Uy nói năng châm chọc, hoặc một người đàn ông nào khác, tôi có thể cùng về với họ và cùng lên giường được không? Bob và họ có gì khác nhau? Có thể, lúc ấy tôi thấy họ đối cho nhau.

Nhưng Bob là Bob, không ai thay thế được anh. Đêm hôm ấy thậm chí rất nhiều đêm, anh nấp ở một đoạn đường nào đấy để chờ tôi xuất hiện. Sau đấy anh nhiều lần nói, Tôi biết ở phố Trường An có một cô gái,

tên cô ta là Mạch.

Anh nói điều ấy vào một buổi đầu xuân năm 2002, một buổi tối trước lúc anh bắt đờ xa tôi. Tôi mặc chiếc đầm màu đen, phía dưới là đôi chân móng tô son đen, không đi tất. Lúc Bob nói, tôi chỉ nhìn bàn chân tôi, nghĩ bụng, cuối cùng phố Trường An của tôi có người đàn ông nào xuất hiện không?

23. Chương 23: Khoảng Cách Số Không

Đàn ông các anh tìm gái, là bởi vì không có người tình nên mất tiền đi tìm gái. Nhưng khi có bạn gái ngày nào cũng ở với họ, họ sẽ bảo làm tình tổn hại sức khỏe.

Mạch 31

Phù Hiệu giới thiệu tôi đến làm đề cương quảng cáo cho một công ty, nghe nói họ có sản phẩm mới làm nở ngực tên là Inler. Tôi vội đi thử việc. Nhưng tôi và Phù Hiệu chờ ở cái công ty ấy mất gần hai tiếng đồng hồ, ông chủ vẫn không lộ mặt. Cô thư ký bảo chúng tôi hôm khác đến. Hôm nay ông ấy bận đàm phán với đối tác Nga về chất làm to ngực tại khách sạn Melia, không thể về kịp. Chia tay với Phù Hiệu, điện thoại reo, giọng Kha nói ở đầu dây bên kia, Kịch bản “Phố Trường An” biết đâu sẽ tìm được nhà đầu tư, phải làm quảng cáo trước, càng tốt cho việc thu hút đầu tư. Tôi nói với anh, Tôi không còn làm cho “Tuần báo Giải Trí” nữa rồi.

Em có thể gọi điện thoại cho họ, bài sẽ do anh viết, ghi tên em, có được không? Bạch Trạch không thể không nể mặt em.

Tôi nói, Để khi nào rảnh, chúng ta bàn tiếp có, có được không?

Không được, hôm nay anh mời em ăn cơm.

Vậy là tôi nhận lời với Kha. Ở tiền sảnh một nhà hàng, anh ta trông thấy tôi liền hỏi, Tại sao em không làm, mặt mày nhợt nhạt, không giống với hôm nọ gặp.

Tất nhiên, vì hôm ấy đến để gặp Derrida.

Derrida là ai?

Tôi nói, Derrida là học giả nổi tiếng người Do Thái. Cho dù thế chiến thứ hai, Derrida không bị khổ cực như những người Do Thái khác, không có quan hệ đặc biệt với đồng bào của ông bị đàn áp và bị thảm sát, nhưng Derrida là một học giả đồng cảm, có lương tâm. Tuy ông viết rất nhiều tác phẩm lý luận mà tôi chưa đọc kỹ, nhưng bạn bè nói với tôi, sách của ông rất giá trị và giàu ý nghĩa.

Khẩu khí của em bây giờ giống hệt Bob, những điều em nói phải chẳng Bob đã nói?

Đúng là Bob đã nói, nhưng người khác cũng đã nói. Hôm ấy đáng tiếc ông Derrida không đến, em định đến phỏng vấn, em chẳng hứng thú gì với cái “Phố Trường An” của anh.

Những thớ thịt trên mặt Kha run rẩy giống như đang cười. Anh nói, Anh sắp nôn rồi đây này, khoảng cách số không, mẹ kiếp, khoảng cách số không! Em giải thích cho anh biết khoảng cách số không là gì đi nào.

Vậy anh bảo khoảng cách số không là gì?

Kha cầm đũa vừa gấp thức ăn, vừa nói, Em đừng giận nhé, khoảng cách số không là giữa người với nhau không còn khoảng cách, trong trường hợp nào thì không còn khoảng cách? Đúng rồi đúng rồi, em đã đọc tiểu thuyết “Thất lạc viên” của nhà văn Nhật Bản Junichi Watanabe rồi chứ?

Em đọc rồi.

Cuối cùng, khi hai người tự tử họ gọi đấy là khoảng cách số không. Em đừng giận, anh ăn nói thô lỗ, không có văn hóa, từ nhỏ đã phải đi nhặt rác. Bố mẹ anh xuất thân từ nghề làm đậu phụ, cho nên anh giống như

bố mẹ, đều là con người thô tục. Tất cả những gì của đàn ông đối mặt với tất cả những gì của đàn bà, đây là khoảng cách số không.

Tôi rất bình tĩnh ngồi nghe.

Chờ anh ta nói xong, tôi nói, Anh lý giải khoảng cách số không là như thế, em cũng lý giải như anh, vậy khoảng cách giữa em và Derrida là sống không thì cũng không có gì là không tốt. Em hình dung, ông ta không khác gì Hemingway, ông ấy gầy yếu hơn Hemingway, thâm trầm hơn Hemingway, vì ông ấy là người Do Thái, cho nên em cảm thấy tóc ông ấy xoăn, màu tro, ông Derrida nói tiếng Pháp, không nói tiếng Anh. Biết đâu ông Derrida nói tiếng Pháp cũng có chút lãng mạn, có chút hài hước như người Pháp, chắc chắn ông già này lý thú lắm.

Kha nói, Thôi thôi, ngay cả Mạch của chúng ta đây cũng rất dung tục. Ở Trung Quốc đã có thời gian nữ thanh niên trí thức dang rộng vòng tay, bất chấp tất cả, ví dụ hôm nay là người Pháp, ngày mai là người Mỹ, người Canada, người Anh, người Úc, chạy theo họ. Đáng buồn, hôm nay là thứ Sáu nhĩ, ôi, ngày thứ Sáu đen tối. Ôi, ngay cả Mạch của chúng ta đây cũng bày tỏ quan điểm dung tục của mình, là Mạch sắp chạy đến với ông Derrida...

Tôi bật cười, nói, Anh Kha ơi, tại sao hôm nay anh như người chửi bới ngoài đường phố vậy, hôm nay mới biết anh hận thù bọn này như thế. Không nói chuyện Derrida nữa.

Được, không nói đến Derrida nữa, nhưng em nói thật xem, em giúp đỡ “Phố Trường An” của bọn anh thế nào?

Giúp thế nào?

Có phải em cần tiền?

Tất nhiên cần tiền rồi, vì đây là chuyện làm ăn.

Thế này nhé, tiền tài trợ cho “Phố Trường An” đến, anh sẽ chi ngay.

Em sẽ giới thiệu cho anh một phóng viên, vì gần đây em không được khỏe, với lại em học MBA ở đại học Bắc Kinh cũng sắp đến kì kiểm tra rồi, bài vở khá nhiều. Em sẽ giới thiệu một phóng viên khác, anh không cần cho nó nhiều tiền, cho nó hai trăm, bảo nó tìm cách gửi đăng bài của anh.

Cho ngay à?

Tôi gật đầu, đúng vậy.

Chuyện ấy nói sau, nhưng hôm nay anh có một đề nghị. Bữa ăn hôm nay em thanh toán nhé.

Tôi cười, bực tức nhìn anh.

Anh ta nói thêm, Còn một vấn đề cuối cùng hỏi em, tại sao em lại đến với Bob? Có phải anh ta cao to, còn anh thì gầy gò nhỏ con?

Tôi suy nghĩ rồi nói, Anh ấy lúc nào cũng talk với em.

Nhiều người khác có thể nói chuyện với em, anh cũng nói chuyện nhiều với em đấy thôi?

Những chuyện anh ấy nói không như chuyện của anh.

Chỉ vì thế thôi à?

Chỉ như thế là đủ.

Bob 32

Mạch kể lại với Bob về câu chuyện khoảng cách số không của Kha. Cô cho rằng, đây là đề tài mà Bob không hứng thú, không ngờ. Bob nói với Mạch, khoảng cách số không đúng là đáng sợ, để đàn ông xuất tinh là rất mệt, mệt như tù nhân suốt ngày ở trong tù.

Một tuần lễ sau sinh nhật của Mạch, sương mù bao phủ Mạch và Bob, da hai người ướt lại, lại cả bọt nước tắm. Trong không khí có mùi thơm, hai người không nói chuyện.

Nước tắm đang nóng, mặt nước có ánh hồng. Hai người đang theo đuổi tâm sự riêng, nhìn màu sắc đang chuyển động trong nước. Mạch hỏi, hôm nay hình như anh không hứng lắm thì phải?

Vừa làm tình xong, anh hơi mệt.

Tại sao anh hay mệt như thế?

Thật ra, đây là việc rất mệt.

Còn phụ nữ thì sao, phụ nữ còn có nguy cơ dính bầu cơ mà.

Bob ngập ngừng rồi mới nói, Nhưng đàn ông cũng không thoải mái, đây là việc tốn sức lực và tâm lực ghê gớm.

Mạch không vui, nói, Không thể so sánh hai việc ấy. Phụ nữ nạo thai rất ảnh hưởng đến sức khỏe, là chuyện phụ nữ hoàn toàn không muốn. Nhưng, đàn ông các anh tìm gái, là bởi vì không có người tình nên mất tiền đi tìm gái. Nhưng khi có bạn gái ngày nào cũng ở với họ, họ sẽ bảo làm tình tổn hại sức khỏe.

Bob không nói gì, chứng tỏ anh đang bực mình. Chuyện này anh đã suy nghĩ từ suốt mấy năm nay, từng bàn luận với nhiều cô gái. Không một cô nào đồng ý với quan điểm của anh rằng: nam giới xuất tinh và nữ giới đi nạo thai giống nhau, là việc ông trời cân bằng khoái lạc tình dục của hai người.

Mạch lơ đãng ngồi trong bồn tắm, nước mắt rơi lã chã. Cô cho rằng những lời nói của Bob đã làm mình bị tổn thương, nhưng cô không muốn nói thêm gì.

Bob đến nâng Mạch dậy, nhưng cô không nhìn anh.

Bob nói, Coi như vừa rồi anh không nói những điều kia.

Mạch nói, Anh không nói nhưng anh đã nói, đàn ông bao giờ cũng vậy.

Bob nói, Em đứng dậy đi, anh lau người cho em.

Mạch đứng dậy, đứng trong nước, những giọt nước trên da vàng của cô chảy xuống, giống như vô vàn ánh sao lung linh trên bầu trời. Bob dùng khăn tắm bọc cơ thể trần truồng của Mạch lại, áp mặt cô vào mặt mình, anh biết rằng chỉ như thế Mạch mới vui.

Bob bế Mạch từ buồng tắm thẳng vào phòng ngủ, nghĩ bụng, mình đã quen làm việc này. Nếu trong đời chỉ quẩn quanh với một người con gái như thế này, quả là đơn điệu.

Mạch 32

Chúng tôi nằm trên giường đắp chung một tấm chăn. Tôi nói, Hôm nay em mệt, không muốn nghe anh nói gì nữa, em ngủ đây. Anh xoa đầu tôi, nói, Em hãy mơ một giấc mơ đẹp.

Mắt tôi nhìn chong chong lên trần nhà, nghĩ bụng, nằm bên cạnh người đàn ông gọi là Bob này thì không thể có giấc mơ đẹp. Mắt anh quá sâu, da anh mịn như con gái, tỏa mùi động vật, hơi thở nhẹ nhàng giống như nằm trên tấm thảm trải nhà trong chiều. Tôi áp mặt lên, cảm nhận được hơi ấm. Tôi không có cách nào hình dung nổi trong hơi ấm này, Bob lại có thể nghĩ đến thân thể người con gái khác. Có một thời gian tôi tưởng tượng Bạch Trạch phản bội tôi, đi với người con gái khác. Tôi nghĩ, một khi tôi phát hiện, tôi sẽ lấy dao cắt phăng của quý của anh ta, khiến anh ta không thể làm tình với ai, để suốt đời anh ta phải nhớ đến cái giá của sự phản bội.

Nhưng đây chỉ là mộng tưởng. Cho dù tất cả phụ nữ đều mộng tưởng như thế, nhưng không ai thực hiện. Đứng trước một người chồng phụ tình, mẹ không làm như thế, tôi cũng không làm như thế. Khi tôi biết Bob bị công an bắt vì chơi gái, tôi đã nộp tiền phạt cho anh, bảo lãnh cho anh ra.

Tôi rời khuôn mặt mình khỏi cơ thể Bob, nói, Em không muốn học MBA nữa.

Tại sao?

Như thế này có thể không thi được.

Lẽ ra từ lâu em không nên học.

Bob 33

Mạch nằm trần truồng bên Bob, quyết định không học MBA nữa.

Bob nhìn Mạch ngủ bên mình, mái tóc dài của Mạch xõa trên gối. Mạch nhẹ thở, vẻ mặt yên tĩnh như một nữ tu. Anh cảm thấy Mạch lõa thể giống như da thịt mình, không phải ai khác, cũng không phải là một cô bé. Anh đốt thuốc, muốn viết gì đó. Anh nói với Mạch quá nhiều. Anh phấn khởi không sao ngủ nổi, anh cựa mình để một chút khí lạnh lùa vào chăn. Vậy là anh khê thở dài, bắt đầu suy tư.

Phải chăng một người đàn ông ngày nào cũng phải làm tình với người con gái nằm bên mình? Nếu họ yêu nhau, trong cuộc sống có thể không làm tình? Một người đàn ông và một người đàn bà nằm chung giường, họ phải làm cái chuyện ấy, nhưng anh ta dần dần sẽ nhận ra việc ấy thật nhàm chán và mỗi mệ.

Bob nghèo, một con người có lí tưởng nhưng là một trí thức không gặp thời. Anh ngủ với gái làm tiền, ăn khoai tây, đi xe buýt, uống nước máy, mặc áo len vỉa hè, mỗi lần vào quán bar uống rượu cũng phải tính toán chi li, tính xem tối nay còn đủ tiền để đi xe buýt không...

Nhưng một con người toàn thân lạnh giá lại may mắn làm quen với Mạch, được sưởi ấm trên cơ thể Mạch. Trong hơi ấm của Mạch anh cảm nhận được hơi thở của nữ trí thức. Anh luôn tưởng tượng và trông thấy Mạch đi về phía mình trong gió, áo len trên người, mái tóc trên đầu và vẻ mặt luôn mỉm cười với anh. Nụ cười của người con gái đi từ xa khiến cho người đàn ông cảm động.

Bây giờ không như thế, Bob và Mạch không có khoảng cách, tức là khoảng cách số không. Ngày nào hai người cũng nằm cùng giường, ngày nào cũng làm tình, nói chuyện với nhau, cùng đi làm một số việc.

24. Chương 24: Một Chút Thương Cảm

Có thể trong văn phòng của người đàn ông kia có đường hầm bí mật, giống như trong phim truyền hình. Lúc này, ông kia đang đưa Mạch đi theo con đường bí mật vào phòng ngủ. Trong đó có một cái giường, trên giường có thảm len trắng. Ông ta đặt Mạch nằm xuống, sau đấy, cởi quần áo của cô. Có thể cô nói, để em tự cởi, giống như buổi tối hôm nào.

Mạch 33

Hôm sau, chúng tôi đi ngoài phố, tôi hỏi, Anh trông thấy gì không?

Không.

Vậy anh nhìn gì?

Chỉ nhìn thể thôi.

Nhìn thể thôi, anh nhìn thấy gì?

Không thấy gì.

Không thấy gì, tại sao anh còn nhìn?

Vậy anh nhắm mắt lại nhé?

Cuối cùng tôi bực mình, nói, Bọn chúng có, em không có à?

Bỗng Bob đỏ mặt, nói, Anh chỉ nhìn thể thôi, em đừng như thế.

Nắng mùa đông chiếu trên khuôn mặt anh, chúng tôi vào nhà hàng McDonald's. Tôi tìm một chỗ trống, ngồi xuống, Bob đi mua thức ăn.

Tôi lặng lẽ nhìn anh.

Anh vừa xếp hàng, vừa nhìn cô gái cắt tóc ngắn. Cô cái có cặp mông căng tròn, cô ta cũng nhìn Bob.

Bob đưa thức ăn đến, tôi không sao nuốt nổi.

Ăn đi, ăn xong em còn đi tìm việc.

Tôi nhìn Bob, nói, Vừa rồi anh nhìn cô gái kia, cô ấy không để ý anh nhìn cô ấy chứ?

Bob cười, Vừa rồi em nhìn anh à?

Tại sao đàn ông vẫn vậy?

Đàn ông vẫn thế nào?

Như anh.

Anh làm sao?

Anh nghĩ sao?

Vậy đấy, anh rất quan tâm, em bảo anh thế nào?

Thế nào thì anh biết.

Có phải em ghen vì anh nhìn cổ gái kia?

Mẹ kiếp nhà anh!

Anh nhìn tôi hồi lâu mới nói, Thật dễ sợ cho một cô gái nói tiếng phổ thông chuẩn.

Tôi quát, Ăn đi!

Nếu em còn như vậy, anh sẽ ngạt thở mất.

Tôi ném cái bánh hamburger xuống đất, nói, Em ngạt thở lắm rồi.

Tôi bỏ ra khỏi nhà hàng McDonald's.

Bob nhìn đoàn người qua lại một lúc lâu. Trước mắt, anh chỉ cần có một người con gái trẻ cũng làm anh lặng lẽ, thương cảm. Cái lặng lẽ và thương cảm rơi trên người những cô gái, tưởng như anh là kẻ đói khát không chốn nương thân. Nắng mùa đông lạnh lẽo tưởng như có tuyết bay trên đường phố lạnh như lòng tôi. Tôi đang nghĩ, làm cách nào để Bob không nhìn những cô gái khác?

Bỗng tôi cảm nhận được đôi chân của những người đàn ông khác đang nằm trong chăn với mẹ tôi, đó là sự phản kháng lặng lẽ của mẹ. Nghĩ đến đây tôi bật khóc, lần đầu tiên tôi khóc vì hiểu mẹ.

Bob 34

Bob đuổi kịp Mạch ở góc phố. Anh ta nói, Không làm gì, anh có làm gì đâu. Mạch nói, Anh còn định làm gì nữa?

Phải chăng em thấy chán ghét?

Đấy là anh, tại sao phụ nữ vừa bắt đầu thì đàn ông đã kết thúc?

Bob có phần khó hiểu câu nói của Mạch. Anh hỏi, Về mặt nào? Em có thể nói rõ được không?

Anh thông minh, trí tuệ, còn hỏi em mặt nào nữa à?

Bob nhìn xa xa, ánh mắt mơ màng, anh lẩm bẩm, Phụ nữ vừa bắt đầu, đàn ông đã kết thúc.

Hai người cùng đi. Anh đưa cái bánh hamburger cho Mạch, nói, Em ăn đi, còn nóng đấy. Mạch cầm cái bánh, cắn ăn. Bob nói, Phụ nữ vừa bắt đầu, đàn ông đã kết thúc.

Mạch đưa cái bánh cho Bob để anh cùng ăn, cô nói, Vẫn chưa hiểu à?

Mắt Bob sáng lên, nói, Hiểu rồi, có phải em nói chuyện cao trào làm tình?

Mạch cười. Lúc cô cười to, anh ôm cô, hai người cùng bước nhanh về phía trước.

Bob biết tuổi trẻ chỉ có thể xoay quanh một mối và tình cảm mãnh liệt, anh cũng biết, sở dĩ Mạch như thế là bởi đã lún sâu. Họ cùng đến một công ty quảng cáo.

Mạch nói, Để em lên lầu.

Bob gật đầu.

Mạch nói, Không hiểu tại sao hôm nay cảm thấy hơi căng thẳng. Thật ra em biết cần phải coi như không, vì người ta cần mình. Em viết lời giải thích cho quảng cáo; người ta không cần em, em sẽ đi chỗ khác, nhưng hôm nay lại có phần căng thẳng.

Bob nói, Nên trách anh, lẽ ra hôm nay anh không nhìn cô gái kia, làm em không vui. Bây giờ thì anh bảo đảm lúc em ở trên kia, anh quyết không nhìn bất cứ cô gái nào đi qua. Anh bảo đảm, để em ở trên ấy tập trung tư tưởng nói chuyện, được không?

Tôi cười, nói, Anh không nhìn mới là lạ.

Nói xong, Mạch đi vào.

Mạch 34

Tôi bước vào cao ốc Amica, vào thang máy. Cửa thang máy đóng lại, tôi nghĩ mình phải làm bạn với một người đàn ông khác. Tôi quay lại nhìn khuôn mặt một mối của Bob đang được ánh nắng chiếu vào. Tôi chưa nhìn Bob bằng con mắt của người thứ ba. Tôi cảm thấy anh đã già, nhiều nếp nhăn đã xuất hiện khóe mắt. Anh thiếu hẳn màu sắc của một người đàn ông đang yêu, không có bộ đồ Tây của một vị thân sĩ. Tuy bên trong cái áo bò anh mặc là cái áo phong màu xanh tôi mua cho anh, nhưng trông anh giống như cây rau cải bị sương muối mùa đông. Anh không cạo râu, để hẳn dấu vết của những năm tháng khô cằn. Thậm chí anh không bằng Bạch Trạch. Nghĩ đến đây, lòng tôi nhói đau. Tôi nghĩ lại lần đầu gặp nhau trong buổi họp mặt của Pilison, ánh mắt anh ta tỏa sáng, trong đầu anh ta có lấp động cơ tiên tiến, từ đấy liên tục phát ra những từ ngữ mới.

Lên đến tầng bảy, thư ký đưa tôi vào phòng giám đốc. Ngoài tôi ra còn ba bốn người khác nữa, tất cả đều là nữ. Để bày tỏ khát khao đối với công tác này và tôn trọng ông chủ trong tương lai, trong tay các cô đều cầm một cuốn sách nhỏ. Ông chủ ngồi sau cái bàn văn phòng rất to, trông như con kiến đang bò trên bàn. Cô thư ký giới thiệu với ông từng người một trong số chúng tôi. Ông gật đầu, hỏi, Các cô có biết trên thế giới có mấy cách làm ngực nở?

Tôi kinh ngạc nhìn ông ta, không ngờ ông đi thẳng vào đề. Những người ngồi cạnh tôi đều bật cười. Vậy là có người trả lời, có loại độn chết dèo bên trong, có loại dùng mỡ của mình để làm cho to, có loại dùng thuốc đông y xoa bóp.

Ông chủ gờ tay bảo sai rồi, Những cách đó đều lạc hậu, bây giờ có một loại mới có thể giải phóng hoàn toàn phụ nữ. Đó là Inler, có biết Inler là gì không? Nó không cần dùng đến dao kéo, chỉ cần chích nhẹ vào là to ngay.

Ông dùng chữ to để miêu tả.

Ông ta lại nói, Nhưng chị em cùng giai cấp chúng ta không nên thử.

Mọi người cùng cười.

Chúng tôi đang viết lời quảng cáo cho sản phẩm này, các cô có ý tưởng gì hay không? Dành cho mỗi cô năm phút suy nghĩ.

Tôi chỉ nghĩ trong vài phút rồi nói trước.

Từ bé tôi đã muốn chóng lớn

Nhưng chẳng làm sao lớn nổi

Cho đến một hôm tôi gặp Inler

Không đau cũng không để lại sẹo

Giống như đôi bồ câu trắng

Bay vào lồng ngực tôi.

Tôi nghĩ, chắc chắn ông chủ sẽ vỗ bàn, đứng dậy đi tới.

Ông ta nói, Tuyệt, tuyệt lắm, ý tưởng bồ câu trắng hay lắm. Vậy là về hình ảnh sẽ vẽ một cô gái đứng bên bờ biển, trên bầu trời là đàn bồ câu bay lượn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Ông chủ không cao, cũng không béo. Mái tóc thưa thớt điểm bạc chải keo bóng loáng, bộ mặt húp lên có thể vì thiếu ngủ. Nghe giọng nói hình như ông là người Sơn Đông. Tôi nhớ lại, buổi chiều một năm trước gặp Bạch Trạch, tôi không nói nhiều. Ngay tối hôm ấy chúng tôi làm tình trên tấm thảm trong văn phòng của anh.

Bob 35

Bob bắt đầu hút thuốc, nhìn dòng xe qua lại, tưởng như Mạch ở trên lầu nhìn qua ô cửa trông thấy anh. Anh phải tỏ ra hoạt bát, có sức sống. Với lại, bất cứ người con gái nào đi qua, anh không thể quay lại, nhiều lắm cũng chỉ đưa ánh mắt liếc nhìn.

Anh cứ đi đi lại lại. Mùa đông năm nay ẩm hơn, không khí thật dễ chịu, cảm giác như mùa xuân, hơi ẩm từ lục địa không ngừng thổi tới.

Bob chợt buồn, không hiểu tại sao mình buồn. Dù sao thì lúc này anh đang buồn.

Anh biết không phải mình buồn vì Mạch, chỉ thấy vô cớ, là tuổi trẻ sợ hãi mùa xuân. Bỗng anh ý thức được “tuổi trẻ sợ hãi mùa xuân” câu nói ấy không xuất phát từ đầu óc mình, mà xuất phát từ một bài viết của Derrida. Ý nghĩ của nó hình như là họ từ thời trẻ không biết mình là người Do Thái hay người Pháp. Họ nói tiếng Pháp, nhưng không biết người Pháp và người Algérie có suy nghĩ gì đối với những người mất gốc như họ. Phải chăng Bob cũng giống như Derrida? Anh không suy nghĩ mình nên làm gì cho dân tộc, không cần như chính Derrida nhìn đồng bào mình gặp nạn mà không giúp được gì, thậm chí không phân tích nổi có phải mình đang sợ hãi. Khi những người Do Thái đang giãy giụa, nơi sâu thẳm của lòng ông liệu có thật sự đồng cảm.

Đúng là đáng thương, từ bi, căm thù những kẻ phản nhân văn, tất cả những cái đó anh có hay không? Derrida rất mâu thuẫn, Bob cũng cho rằng mình rất mâu thuẫn, anh khát khao tiền tài. Anh muốn mình trở thành người được mọi người chú ý, nhưng anh lặng lẽ không nói gì, là một con kiến, cho rằng mình không cần phải như Derrida, chỉ cần lòng đầy thương cảm là đã từ bi lắm rồi.

Mạch đang làm gì trên đó? Có phải vì công tác, vì công việc và mỗi tháng kiếm mấy ngàn tiền lương mà đang cười cợt với cấp trên tương lại?

Có thể trong văn phòng của người đàn ông kia có đường hầm bí mật, giống như trong phim truyền hình. Lúc này, ông kia đang đưa Mạch đi theo con đường bí mật vào phòng ngủ. Trong đó có một cái giường, trên giường có thảm len trắng. Ông ta đặt Mạch nằm xuống, sau đấy, cởi quần áo của cô. Có thể cô nói, để em tự cởi, giống như buổi tối hôm nào.

Nghĩ đến đây lòng Bob thoáng nổi đau.

Chợt có người gọi anh, là Mạch. Cô đang phấn khởi khoe, Anh Bob, được rồi, họ rất thích em, em có thể đi làm ngay hôm nay. Em xuống bảo anh về trước, được không? Anh ở nhà chờ em, xong việc em về.

Bob gật đầu.

Hình như anh không vui?

Anh vừa nghĩ đến Derrida.

Ông ấy đã về Pháp rồi cơ mà?

Chính vì ông ấy đã về Pháp nhưng anh vẫn nghĩ đến ông ấy.

Ông Derrida có thể phát lương cho chúng ta không?

Bob cười, nói, Anh nghĩ chuyện khác.

Mạch nói, Đừng làm phiền em, anh về trước đi, ông chủ đang chờ.

Bob nói, Anh đang nghĩ đến ông chủ ấy.

Mạch nói, Thế nào, có chuyện gì?

Bob nói, Torng tưởng tượng của anh, ông ấy có đường hầm thông vào phòng ngủ. Ông ấy đưa em vào đấy, muốn em cởi hết áo quần.

Mạch cười, nói, Anh nói dối, đúng không? Nói dối.

Bob nói rất nghiêm túc, ANh không nói dối. Trước khi em gọi, anh đang đau lòng vì chuyện ấy.

Ánh mắt Mạch dịu dàng, cô suy nghĩ rồi nói, Nói như vậy là anh thật lòng với em. Lúc tắm, trong mắt anh, em thấy anh tỏ ra mỗi mệ với em. Lúc ấy em nghĩ, tại sao đàn ông chóng hết như vậy, anh mới bắt đầu mà đã kết thúc...

Nói xong, cô quay vào, đi lên lầu, lúc bước vào cửa, vẫy tay với anh.

Bob đi ra đường một mình, anh nhìn lên lầu, tưởng như trong mỗi ô cửa sổ có một người đàn ông đàn làm tình với một cô gái.

Cô gái ấy là Mạch, người đàn ông là ông chủ.

Vẻ mặt người con gái rất rõ, vẻ mặt người đàn ông trông mơ hồ, không rõ nét.

Bob về đến nhà, ngẩng nhìn mọi thứ trước mắt, thấy rằng nếu căn hộ này nếu vĩnh viễn là của anh và Mạch thì hay biết mấy. Đáng tiếc đó là nhà đi thuê, của người đàn ông tên là Bạch Trạch thuê. Còn bao lâu nữa? Anh bấm đốt ngón tay, còn ba tháng sáu ngày. Xem ra những ngày tốt đẹp chỉ là tạm thời, nhà đẹp vĩnh viễn là của người khác.

Bob nhìn tấm ảnh của Mạch. Mạch đang cười, nụ cười trong sáng, đáng yêu, có ánh trắng, có nắng, có sao trời, hoa tuyết... Tất cả những thứ hữu hình ấy tràn về phía anh, chỉ cần không cùng với Mạch, Mạch trở nên đáng yêu.

Nhưng lúc này Mạch đang làm gì?

Anh muốn nắm rõ mà cũng không nắm được.

Bob nhớ lại những điều sáng nay Mạch nói: đàn ông các anh chỉ đi tìm gái, không có người tình cũng đi tìm gái làm tiền. Nhưng khi có một người con gái ngày nào cũng ở bên, các anh lại nói làm tình hại sức khỏe.

Anh thấy mạch rất thông minh, nói rất đúng, đàn ông đều thế cả. Một lần nữa anh dón ánh mắt vào khuôn mặt Mạch, nói với cô, Em đúng là không giống với đám gái làm tiền, vì em có thể biểu đạt bằng một câu rất đúng những điều mà em đã hiểu.

Bob ngồi nhà rất buồn, anh không biết phải làm gì. Vậy là anh gọi điện cho Mạch, điện thoại của Mạch không nằm trong vùng phủ sóng. Lòng Bob trở nên trống trải, anh ngồi ngủ gật trên sofa.

Lúc anh tỉnh dậy, Mạch vẫn chưa về, anh lại gọi điện, vẫn không có người nghe, anh gọi nhiều lần. Ban đầu máy báo không nằm trong vùng phủ sóng, sau lại báo đối phương đã tắt máy.

Bob bắt đầu nghi ngờ, anh hút liền mấy điếu thuốc cũng không yên lòng, liền mặc áo đi tìm Mạch.

Trong cầu thang máy anh thấy có dán một tờ giấy: Hỡi các chủ hộ đoàn kết lại, đấu tranh với chủ khu chung cư, đứng hai giờ chiều thứ bảy tuần này họp tại hội trường để bầu Hội đồng chủ hộ mới.

Bob bước ra khỏi thang máy, trời đêm mát mẻ, anh muốn đến công ty để tìm Mạch. Nhưng khi anh ngồi lên xe buýt mới nghĩ ra, mình thật ngốc, tại sao muộn thế này rồi mà Mạch còn đi đâu, chắc chắn đi ăn tối ở đâu đó rồi.

Anh xuống xe ở một bến bất kì, đi không mục đích, bỗng mắt sáng lên, phát hiện đây là Tây Tứ, dãy đèn của những tiệm cắt tóc đang vẫy chào anh. Đây là nơi hai năm nay anh vẫn thường xuyên lui tới. Trong mỗi tiệm cắt tóc có mấy cô gái, họ đến từ Đông Bắc, Tứ Xuyên... Bob mất ít tiền, theo các cô ấy đến một ngôi nhà nào đấy trong khu chung cư. Sau khi xong việc, toàn thân lạnh toát, lùi thủi ra về. Bob đã từng chán ghét lối sống ấy. Đấy không phải là điều cấm kị về mặt đạo đức đối với anh, mà vì anh không được thỏa mãn ở những người con gái kia.

Chàng thanh niên trí thức Bob thích giao du với những cô gái có trí tuệ. Anh thích quyến rũ các cô gái bằng phương thức của một trí thức mà không phải của dân buôn, tội trả tiền, cô nằm xuống, như thế khiến anh rùng mình. Không giao lưu tình dục không giải quyết nổi vấn đề trong lòng, xưa nay Bob vẫn cho là như thế. Anh tìm gái làm tiền là bởi không còn cách nào khác, là bởi cô gái trí thức bên mình đã đi tìm đại gia, còn ở anh, chỉ có thể tìm gái làm tiền. Từ sau ngày quen Mạch, anh đã từng tự nhủ, tuyệt đối không trở lại con đường kia.

25. Chương 25: Bob Gặp Tai Họa

Lúc ấy, điện thoại của Bob đổ chuông, anh nhìn viên cảnh sát, hỏi xem mình có thể nghe điện thoại được không.

Bob nói, Đem cho anh năm ngàn, cứu anh. Anh đang ở đồn công an.

Mạch rất ngạc nhiên, tại sao lại ở đấy?

Bob nói, Anh, anh, tối hôm qua anh đến tiệm cắt tóc, bị bắt!

Ở đâu? Tiệm cắt tóc? Anh đến đấy làm gì?

Bob 36

Bob rất thích thú với những ngọn đèn đỏ trước mắt. Anh đi nhanh đến, tất cả như mọi khi. Hai cái ô tô nhỏ đỗ bên đường, trong xe có mấy người. Bob nhìn họ, họ đang ngả nghiêng, hút thuốc, không để ý gì đến anh, anh cho rằng họ cũng như mình đến tìm gái.

Bob nghĩ đến một cô gái rất dịu dàng ở tiệm “Mộng Đô”. Anh vào tiệm cắt tóc Mộng Đô. Chủ nhà hình như rất căng thẳng, nói với anh, cô gái kia đi nơi khác rồi, anh nhìn một cô trẻ hơn. Chủ nói, hôm nay cô này người không được khỏe. Bob tỏ ra không vui, nói, các cô ấy tại sao không nghĩ đến bạn cũ? Tôi mới không đến một tháng, các cô ấy đã tỏ ra không quen biết. Bà chủ không quan tâm. Bob bực lắm. Không còn cách nào khác, bà chủ đành gạt đầu. Bob ngã giá, sau đấy cùng với cô gái vào khu dân cư ở phía sau.

Vào cửa, lên tầng ba, vào phòng.

Hai người vừa cởi quần áo, bỗng có tiếng gõ cửa.

Cô gái ra mở cửa, ba người đàn ông xông vào, Bob nhận ra đấy là những người ngồi trong xe con đỗ ngoài đường. Họ quát to, Cảnh sát đây, mặc quần áo theo chúng tôi.

Trước mắt Bob tối sầm lại, thế là hết. Anh biết sẽ bị phạt tiền, nhưng trên người anh chỉ có hai trăm đồng.

Cảnh sát nói, giơ tay lên!

Bob giơ tay.

Anh bị áp giải xuống nhà, đưa lên ô tô. Bà chủ đứng đằng xa nhìn anh bằng ánh mắt đồng cảm. Lúc này anh mới nhớ ra, vừa rồi bà bảo vệ cho anh, nhưng anh lại bảo bà ta không giữ kahcsh. Anh biết mình đã trách nhầm bà ta, thấy xấu hổ vô cùng.

Anh bị đưa về đồn. Sau khi thẩm vấn xong, cảnh sát nói, phạt tiền, Năm ngàn đồng!

Đầu óc Bob choáng váng, anh nói, Tôi không có tiền, trên người chỉ có hai trăm.

Viên cảnh sát nói, Bảo bố mẹ anh đưa tiền đến.

Bob nói, Họ đều ở nước ngoài.

Cảnh sát nói, Bảo cơ quan của anh.

Tôi không có cơ quan nào.

Cảnh sát nói, vậy anh làm gì?

Bob nói, Nhà văn, viết văn kiếm sống.

Cảnh sát cười, nói, nhà văn? Anh viết văn, nhưng trông giống họa sĩ, không giống người viết văn. Người viết văn ai cũng có học vấn, không đến những nơi này, còn anh lại đến đây. Ở Bắc Kinh này anh còn người thân nào không?

Lúc này Bob nhớ đến Mạch.

Trái tim anh đang run rẩy, lúc này anh không thể tìm Mạch. Mạch sẽ nói gì? Mạch nhìn anh, cô sẽ đối với anh như thế nào?

Anh ngồi xổm xuống sàn nhà, cúi đầu.

Mạch 35

Ông chủ muốn làm bộ phim truyền hình quảng cáo chất Inler. Nội dung nói về hai chị em vì bầu vú lớn bé khác nhau nên dẫn đến số phận tình yêu khác nhau. Cô em vì gầy gò nên bị bạn trai bỏ rơi, một hôm cô khác trong phòng, cô chị trông thấy. cô chị biết nguyên nhân sự việc đã lặng lẽ mách với cô em về những bí mật. Cô ta bảo mới mấy hôm trước đã đi nâng ngực, tiêm Inler vào bầu vú, bạn trai không hề hay biết, cho rằng cô ta chạy bộ hàng ngày đã đem lại kết quả. Đây là toàn bộ nội dung kịch bản gốc.

Tôi viết ngay kịch bản, ông chủ vốn là nhà báo, sửa chữa rất chi tiết kịch bản của tôi. Bóng ông in lên mặt bàn bóng loáng, bên cạnh là cái bóng mờ ảo của tôi. Tôi không những nghĩ đến con đường hầm bí mật trong phòng ông chủ mà Bob vừa nói, trong đường hầm dẫn đến một căn phòng, ông ta sẽ lột bỏ quần áo tôi... Anh nói điều ấy mắt sáng lên ánh ghen tuông và buồn đau, tưởng như có thật. Nghĩ đến đây tôi bất giác bật cười. Với ông chủ này? Chuyện thật buồn cười, đừng nói gì đến lột bỏ áo quần, ngay cả sờ mó cũng không thể. Tại sao Bob lại có thể nghĩ như thế, lẽ nào tôi như mấy cô gái trong các tiệm cắt tóc?

Ông chủ ngạc nhiên thấy tôi cười với ông. Ông nhìn tôi, hỏi, có chuyện gì khiến cô buồn cười?

Tôi vội không cười nữa, trở về nói chuyện Inler. Tôi hỏi, Đàn ông có thích cái của phụ nữ “to” không?

Ông ta nói, Cô không biết à? Bạn trai của cô không nói cho cô biết hay sao?

Tôi nói, Đàn ông với đàn ông cũng khác nhau.

Nhưng tại sao chỉ chú ý đến suy nghĩ của đàn ông?

Nếu không chú ý thì chuyện buôn bán chất Inler cũng không thành. Thật ra bạn trai của tôi hôm nay nhìn những người con gái khác.

Ông chủ cười, nhìn tôi rồi cúi xuống tiếp tục sửa chữa kịch bản. Tôi nghi ngờ cái văn phòng này. Căn phòng dài, cái bàn chiếm một phần ba không gian, đầu kia hình như trên tường có treo một bức hình. Trên đó là lời thầy thuốc giới thiệu quá trình thực hành tiêm chất Inler: đây là bầu vú đã cho con bú, vú chảy xệ như trái bưởi héo. Khi Mạch đứng trước tấm gương, ông chủ vô tình trông thấy bức họa, ông cười, nói, Thật dễ sợ.

Ông có yêu cầu rất cao đối với kịch bản, cho đến lúc trời tối lên đèn ông mới ngược lên khỏi bàn. Cô thư kí cầm kịch bản chuẩn bị đánh vào máy tính, ông ta hỏi, Phù Hiệu đến chưa nhỉ, đến rồi bảo cô ta cùng ăn cơm.

Ông ta không quen Phù Hiệu, Qua lời giới thiệu của cô thư ký, ông ta cho rằng tôi và Phù Hiệu diễn hai chị em là thích hợp nhất. Tôi trong vai cô chị, nó trong vai cô em.

Trong bữa ăn, Phù Hiệu chỉ im lặng. Ai cũng bảo nó thật thà, thích hợp với vai cô chị. Nhưng nó nốc rượu tới số. Trong khi tôi và ông chủ nói chuyện vui vẻ, nó nói, Số phận tôi thật bi thảm.

Ông chủ nói, Vậy chúng ta cạn ly vì số phận bi thảm của cô Phù Hiệu!

Phù Hiệu nói, Cánh con gái chúng ta vì đám đàn ông nên mới chịu cảnh bi thảm.

Ông chủ nói, Cảm ơn Inler, nó thỏa mãn nhu cầu của mỗi người. Mọi người cùng vui vẻ.

Họ nói như ra ám hiệu cho nhau, khiến mọi người trong bàn ăn đều khó hiểu. Lúc ấy, Phù Hiệu nói với tôi, đảng ấy đã xem “Giới tính thứ hai” của Beauvoir(1) rồi chứ? Bà ấy nói thế nào? “Đàn bà không phải do ông trời tạo ra”, tức là nói do một số người đàn ông tạo ra.

Ông chủ nói, Trong thoại phim của tôi không có điều ấy. Cô em phải luôn nói với cô chị rằng ngực em không đủ to, nên bạn trai bỏ em rồi. Phù Hiệu, cô chưa có bạn trai à?

Phù Hiệu nói, Chưa.

(1) Simone de Beauvoir (1908-1984) nhà văn Pháp. ND

Ông chủ nói. Vậy cô chưa phải là phụ nữ.

Phù Hiệu hỏi, Phụ nữ phải thế nào?

Ông chủ nói, Một động vật nhuễn thể, đây là sau khi tiếp xúc với đàn ông, bất luận về sinh lý hay về tư tưởng. Giống như hình trên các tạp chí phụ nữ, tôi thấy hình ảnh của các cô ấy thật đáng yêu. Cô có biết tại sao đàn ông thích đến các hộp đêm để tìm gái không? Vì qua ánh mắt của các cô ấy, tôi biết mình là đàn ông.

Phù Hiệu nói, Ông có hay đi tìm gái không? Vợ ông không biết ông đi tìm gái à?

Ông chủ đáp, Tôi không biết bà xã có biết không, nhưng chắc chắn bà ấy là người vợ cực kì hiện đại, một bà vợ tiên phong đấy.

Mọi người cùng cười.

Ông ta tiếp tục nói. Vì bà ấy thường xuyên bỏ bao cao su vào túi tôi, để tôi dùng mỗi lần quan hệ với gái.

Khi tôi về đến nhà thì đã muộn lắm rồi. Bob không có nhà. Tôi gọi điện nhưng anh ấy không nghe máy. Anh không nghe máy làm tôi bực mình. Tôi lại gọi lại một lần nữa, vẫn không có người nghe.

Bob 37

Viên cảnh sát nhìn Bob, nói, Thế nào, không có tiền à?

Bob buồn bã không biết trả lời thế nào, tưởng như anh trông thấy nước mắt và vẻ mặt thất vọng của Mạch. Mạch không còn biết nói gì với anh. Lúc ấy điện thoại của Bob đổ chuông, anh nhìn viên cảnh sát, hỏi xem mình có thể nghe điện được không?

Viên cảnh sát trả lời, Được.

Bob nhìn máy, là điện thoại của Kha. Anh nói, anh Kha đây à? Tôi Bob đây, anh có thể cho tôi vay tiền được không? tôi đang cần gấp.

Kha nói, anh điên rồi à? Vậy mà còn là tác giả nữa đấy? Mấy hôm trước tôi vừa cho anh vay rồi cơ mà? Anh vẫn chưa sửa chữa đề cương cho tôi, lúc này anh đang ở đâu?

Tôi đang có việc rất gấp.

Bao nhiêu?

Năm ngàn.

Mẹ kiếp! anh đừng vớ vẩn, sửa chữa đề cương ngay cho tôi, để ngày mai tôi lấy. có người đầu tư mới rồi, bà Thẩm Xán đấy.

Tôi đang rất cần tiền.

Anh đi mà vay mẹ anh.

Kha tắt máy. Bob nhìn viên cảnh sát.

Viên cảnh sát nói, nếu anh không có tiền, buộc chúng tôi phải giữ anh lại.

Bob nói, Hãy chờ tôi, để tôi nghĩ cách.

Viên cảnh sát đưa Bob vào một căn phòng nhỏ ở sân sau, nói, Tối nay anh chịu khó ở đây, suy nghĩ việc mình làm.

Về đêm, điện thoại của Bob đổ liên tục. anh nhìn, tất cả đèn của Mạch. Âm thanh ấy nhói vào tim anh, cuối cùng, anh quyết tâm chỉnh máy sang chế độ câm. Tưởng chừng anh trông thấy Mạch đang đi tìm mình. Nhưng anh không dám nhận điện, chừng như anh cảm nhận được hơi thở của Mạch. Mái tóc Mạch mơn man trên khuôn mặt anh. bỗng anh cảm thấy buồn, lần đầu tiên thấy mình có lỗi với Mạch, anh muốn khóc, nhưng không có nước mắt.

Lâu dần, điện thoại của anh không còn tín hiệu. chứng tỏ Mạch đã mệt, mất hết cảm giác, tuyệt vọng, đã ngủ.

Bob ngồi trong tối, lằm nhăm, Anh xin lỗi em!

Trời sáng, căn phòng này không có ánh sáng, anh nhìn vào bức tường để cảm nhận trời đã sáng. Tờ báo dán trên tường vẫn là sự kiện 11 tháng 9 và Bin Laden, đây là đâu? Chợt Bob nhận ra, mình đang ở đồn công an, cảm thấy lòng mình nặng trĩu.

Cửa mở, cảnh sát vào, nói, vẫn không kiếm được tiền à? Không nhờ được ai hay sao? Nhà văn, đúng là kẻ lang bạt, xem ra phải đưa anh đến một nơi khác, tạm thời giữ mười lăm ngày rồi nói sau.

Lúc ấy, viên cảnh sát gọi điện thoại, nói, Cậu Trương, đánh xe đến đây. Anh này nghèo, không có tiền, cứ giam lại một tháng rồi nói sau. Để anh ta và cô kia đi xúc đất một tháng, được chứ?

Bob cuống lên, nói, Tại sao các ông bắt tôi đi xúc đất? các ông sai rồi.

Viên cảnh sát cười nói, Nghe anh nói giống như một trí thức, nhưng anh đi chơi gái, có đúng không? Đi chơi gái là sai, thầy giáo có dạy anh như thế không? anh không hiểu pháp luật à?

Tôi không đi đâu sất, chỉ ở đây thôi. Các ông không có quyền làm như thế đối với tôi.

Cảnh sát nói, thế này nhé, dưới bàn kia có mấy gói mì ăn liền, anh đi lấy nước sôi ngâm mì, ăn xong rồi chúng ta đi, không phải là chúng tôi muốn vậy. Nói thật nhé, với những người như anh, nghe nói anh là nhà văn, đối với anh như vậy là đã khách khí lắm rồi.

Bob không còn cách nào khác, anh suy nghĩ, nói, Các ông biết k, năm kia tôi viết kịch bản phim “ Tình yêu cảnh sát”, các ông xem đấy rồi thả tôi ra.

Cảnh sát nhìn Bob hồi lâu rồi nói, Dù ông có viết kịch bản ấy cũng không được.

Bob ngồi xịu trên nền nhà.

Cảnh sát khóa cửa lại rồi bỏ đi.

Bob tiếp tục ngồi trong bóng tối, chừng một tiếng đồng hồ sau, bỗng anh ta cảm thấy nếu cứ như thế này mình sẽ điên mất, chắc chắn sẽ phát điên.

Anh gào to, Cho tôi ra, đồng chí cảnh sát! Tôi sai rồi, cho tôi ra! Tôi van các ông, tôi biết mình là đồ thói ta, không phải là người, các ông thả tôi ra!

Lát sau, cửa mở, hai viên cảnh sát bước vào, nói, Đi, đưa anh lên quận, sau đấy mời anh đi Đại Hưng.

Hai mắt Bob nhìn thẳng vào viên Cảnh sát, hỏi, các ông đưa tôi đi thật đấy à?

Đi, không nói một hai gì nữa.

Bob nói, Vậy để tôi nghĩ cách kiếm tiền, được không?

Cảnh sát nói, Đừng nói đến tiền nữa, nói đến tiền làm tôi nổi nóng, anh nghĩ tội của anh đưa tiền ra là có thể giải quyết đây à? Vừa rồi là chuyện của đồn chúng tôi, bây giờ là chuyện của quận, anh có đưa tiền ra cũng không xong.

Bob vã mồ hôi trán, hoa cả mắt, tranh cãi, Đừng đối xử với tôi như thế, tôi không muốn đi xúc đất, tôi sai rồi. Để tôi bảo bạn gái của tôi bỏ tiền ra chuộc, được không?

Viên cảnh sát nói, Không được, bây giờ thì ai cũng không thể làm gì.

Bob nói, Ông Lâm Ca ở cục công an thành phố là bạn tôi, cả ông không tin cứ gọi điện hỏi xem.

Cảnh sát nói, Chúng tôi không quen ông Lâm Ca ở trên cục, anh bảo, anh chờ, có thể có tiền à?

Bob nói, Để tôi thử xem.

Cảnh sát nói, Được, anh gọi điện đi, chúng tôi ra ngoài. Tôi biết, chuyện này thật khó nói với bạn gái nhưng khó nói cũng phải nói.

Còn lại một mình, Bob bắt đầu gọi điện.

Trong máy có tiếng Mạch, Anh đây à? Anh Bob, có đúng là anh không? anh còn sống hay đang ở đâu? Đang làm gì?

Bob nói, Dem cho anh năm ngàn, cứu anh. Anh đang ở đồn cảnh sát.

Mạch rất ngạc nhiên, tại sao lại ở đây?

Bob nói, Anh, anh, tối hôm qua anh đến tiệm cắt tóc, bị bắt!

ở đâu? Tiệm cắt tóc? Anh đến đây làm gì?

Đừng hỏi nữa, em có đến không?

Mạch khóc trong điện thoại, nói, tại sao anh lại thế, anh đồng ý với em rồi cơ mà? Anh đã nói, trong thời gian này sẽ không đi tìm gái nữa mà?

Bob không biết nói gì.

Cả hai người cùng im lặng, một lúc sau Mạch mới nói, Anh chờ em, em nghĩ cách, sẽ đi vay tiền, được không?

Anh chờ nhé, anh nói với họ, chắc chắn em sẽ kiếm được tiền. bất kể anh làm gì, đừng thất vọng, anh nhé. Anh đợi em, em nghĩ cách.

Bob vẫn không nói được gì, điện thoại đã bị ngắt.

26. Chương 26: Ra Tay Cứu Độ

Ngón tay anh khẽ ngoắc vào tôi, từ từ cho vào trong rồi từ từ nhẹ nhàng rút ra. Từ ngày đầu gặp anh, mực nước của tôi cứ dâng trào, chảy xiết, trên dòng sông nước trong suốt, nỗi khát khao đàn ông nơi tôi cũng dần dần sinh sôi, biến thành những trận lũ lớn, vô cùng tận...

Mạch 36

Không chút do dự tôi xông thẳng đến văn phòng Bạch Trạch. Xuống xe tôi mới nhớ ra mình chưa son phấn gì, thậm chí chưa rửa mặt, đầu tóc rối bù.

Cô thư ký thấy tôi, bỗng ngó ra, rồi tươi cười đón tiếp tôi. Da mặt cô ta mịn như sữa, cô bảo lâu rồi không gặp tôi, gần đây không ở Bắc Kinh nữa à?

Nói xong, cô quan sát tôi. Ánh mắt có phần kì dị, hững hờ gật đầu, do dự có nên vào nhà vệ sinh để rửa mặt, thoa chút son phấn? nhưng cô ta đã giúp tôi mở cửa phòng làm việc của Bạch Trạch.

Trong phòng nắng rực rỡ, mọi đồ vật như những sinh vật sống tạo ra hơi thở tươi mới. Tôi lại trong thấy tầm thẳm len dày dặn màu nâu trên sàn nhà. Bạch Trạch đang cúi đầu làm việc, bỗng ngước lên. Anh trông thấy tôi, vẫn giật mình như mọi khi. Cô thư ký nhẹ nhàng khép cánh cửa phía sau lưng.

Tôi bước tới, trong ánh sáng ngược, tôi nói, Em đến tìm anh có việc, chưa kịp trang điểm. không hiểu tại sao, hôm nay em rất muốn gặp anh.

Rất muốn gặp anh?

Em chưa kịp trang điểm. anh có thể thấy hiện trạng của em rồi chứ?

Nhưng em có cần thiết phải không kịp trang điểm để đến gặp anh không? có chuyện gì thế?

Em rất muốn cùng anh hôm nay, buổi sáng hoặc buổi trưa, rất muốn gặp riêng anh, muốn nói chuyện với anh.

Bạch Trạch cười.

Nói chuyện với anh?

Em rất muốn cùng anh.

Không thể. Buổi sáng, buổi trưa, thậm chí buổi chiều anh đều có kế hoạch cả rồi, hơn nữa đều là việc quan trọng.

Anh lại cúi xuống xem văn bản đang cầm trong tay. Tôi cúi xuống, khóc.

Hôm nay em làm sao thế?

Bạch Trạch lấy cái khăn giấy để trên bàn, đứng dậy, đưa đến cho tôi.

Em không trang điểm đúng là không đẹp như mọi khi, hơn nữa trông già đi. Tại sao mới vài tháng không gặp em đã thay đổi như thế này?

Tôi vẫn cúi đầu.

Thôi, em đừng khóc nữa, hôm nay anh bận, anh không muốn em đến làm phiền anh ngay trong phòng làm việc.

Anh... lẽ nào anh không muốn nghe em nói tại sao em phải đến đây?

Em sống với anh một thời gian dài, chù dù em khác với những người con gái khác, không cố làm ra vẻ tình cảm, nhưng con gái đều cố tỏ ra tình cảm. Anh không biết em đã xảy ra việc lớn hay việc nhỏ, hay là bố mẹ có chuyện gì?

Không phải là bố mẹ em.

Hay là anh kia?

Tôi ngước lên, nhìn thẳng vào mắt anh, Anh có thể cho em ít tiền? em đang cần năm ngàn đồng.

Em đến chỉ vì việc ấy thôi à?

Tôi không nói gì.

Anh mở ngăn kéo, lật tìm trong đó.

Vậy mà anh tưởng em muốn đến sống với anh. Nhưng năm ngàn anh không có, năm nghìn không phải ít. Thế này nhé, ở đây anh có một ngàn, em cầm tạm. Anh cũng không đòi em trả lại, coi như thôi.

Tôi đứng dậy, nói, Em mong anh như số xe của anh, chết đi chết đi (1).

Ở trong văn phòng của anh, tôi đã từng trần truồng giống như con gà bị vặt lông.

Bạch Trạch ngồi bên cạnh tôi, nói, Không ngờ chúng ta đến với nhau, hôm nay nhiều người đến xin việc, trông cái vẻ khổ sở, rứt rứt của em, khiến anh nhớ hồi ở Ý anh gặp một cô gái từ Đài Loan đến, bố mẹ cô ta là nhà sản xuất giày. Anh gặp cô ta trong một hộ nghị ở Roma, anh mời cô ta ăn cơm, cô ta đi, điều ấy chứng tỏ cô ta đồng ý tiếp nhận anh. Nhưng khi anh đưa cô ta về phòng, vẻ mặt cô ta tỏ ra đáng thương, trong cái đáng thương có pha chút ngạo mạn, nhưng lại rất utes át. Bỗng anh cảm thấy con gái là loài động vật khó hiểu. Nietzsche nói, đối xử với người phụ nữ phải một tay cầm roi. Thật ra, phụ nữ là động vật thành tinh.

Bạch Trạch nói rồi nhún vai, cười ngả nghiêng, ngón tay anh khẽ ngoắc vào tôi, từ từ cho vào trong rồi từ từ nhẹ nhàng rút ra. Từ ngày đầu gặp anh, mực nước của tôi cứ dâng trào, chảy xiết, trên dòng sông nước trong suốt, nổi khát khao đàn ông nơi tôi cũng dần dần sinh sôi, biến thành những trận lũ lớn, vô cùng tận

Anh nói, em không nên ở ký túc xá Đại học Bắc Kinh, anh thuê nhà cho em ở. Em cũng nên đội mũ, cần có cái gì đó trùm kín em, người mà bất cứ lúc nào em cũng nghĩ đến là anh.

(1) Trong tiếng Trung Quốc, phát âm bốn số 9494 gần giống âm “ chết đi chết đi”. ND

27. Chương 27: Khóc Lóc

Mạch, thường ngày tớ thấy đằng ấy rất thông minh, tại sao hôm nay hồ đồ đến vậy? Vay tiền chỉ có thể đến tìm đàn ông, vay đàn ông, tìm tớ làm quái gì? Giữa cánh con gái chúng ta có tồn tại quan hệ tiền nong đâu cơ chứ?

Bob 38.

Buổi tối, Cửa mở, Mạch đứng trước mặt Bob.

Bob nhìn cô.

Cảnh sát đứng cách xa đấy, nói, Về đi, sau này phải cẩn thận nhé!

Bỗng Mạch quay người, bỏ đi

Bob theo sau, lúc ra khỏi cửa đồn công an, tưởng chừng anh ngã ra, rồi anh gượng đứng lại được. Nhưng lúc ấy Mạch ngã ra đất.

Bob chạy tới ôm Mạch vào lòng.

Mạch nhắm nghiền mắt.

Bob nhìn Mạch, bỗng anh nhận ra mình có lỗi với người con gái này. Mạch vẫn nhắm mắt, dưới ánh đèn đường phố, khuôn mặt Mạch thật yên tĩnh, trắng trẻo, chất chứa bao điều nghi vấn.

Bob gọi taxi.

Một chiếc taxi dừng lại, Bob dìu Mạch vào xe.

Dọc đường, Mạch im lặng, không nói gì.

Xuống xe, Mạch đi nhanh, Bob lôi cô lại, cô hất tay anh ra.

Hai người vào đến cửa, Bob do dự không biết có nên vào hay không?

Mạch mặc anh, một mình cô vào nhà. Lần đầu tiên cô không thay giày. Bob nhìn Mạch, đoán không biết mình có nên vào hay không?

Mạch không có phản ứng gì, cô ngồi trên sofa, châm thuốc hút một mình.

Giọng nói của Bob rất yếu ớt, Em nghỉ nhé, anh đi đây. Anh sẽ tìm cách trả lại tiền cho em.

Nói xong, Bob quay đi. Mạch không đứng dậy, cứ để mặc kệ anh ta ra thang máy, đi xuống nhà.

Ra đến bên ngoài, Bob đi thẳng ra cổng chung cư.

Lúc ấy, bỗng phía sau có tiếng chân chạy rất gấp.

Bob quay lại thì Mạch đã đứng ngay trước mặt anh. Anh chưa kịp phản ứng thì Mạch đã cho anh một cái tát vào mặt.

Bob sững sờ, nhìn Mạch.

Mạch nói, anh không giữ lời hứa.

Bob cảm thấy không còn lối nào mà chui, anh chỉ biết cúi đầu.

Anh định đi đâu?

Không biết, định ra ga ngủ tạm một đêm, ngày mai sẽ tính.

Đi, về với em.

Anh nhìn Mạch, nói, Em còn cho anh về nữa à?

Mạch không nhìn Bob, cô cúi đầu. Mắt Bob ướt nước.

Mạch 37

Đêm khuya, căn phòng tối đen. Tôi nằm trên giường, Bob nằm trên sofa phòng ngoài. Anh ta đang nghĩ gì, tôi đâu có biết. Có thể anh không biết tôi lấy đâu ra năm ngàn đồng.

Sau khi rời Bạch Trạch, một mình tôi quanh quẩn trên phố, không hề hay biết đói và rét. Phù Hiệu gọi điện, nó nói, Hẹn rồi cơ mà, hôm nay diễn người phụ nữ nhục nhã trong phim truyền hình đấy. Tổ diễn cô em, đằng ấy làm cô chị. Chín giờ sáng tổ đã đến, đang chờ đằng ấy, đến nhanh lên.

Tôi nói, Phù Hiệu, đằng ấy có thể cho tổ vay ít tiền được k, tổ sẽ trả sớm. Phù Hiệu nói, bao nhiêu?

Tôi nói, năm ngàn, không, bốn ngàn. Phù Hiệu nói, Tối hôm qua không nghe đằng ấy nói, tại sao hôm nay đột ngột vậy?

Tôi nói, Đừng hỏi, có tiền không? đằng ấy yên tâm, tổ sẽ trả đầy đủ.

Phù Hiệu nói, vì chuyện này mà đằng ấy không đến à?

Tôi nói, Phù Hiệu, tổ van đằng ấy, đừng hỏi nhiều, bây giờ tổ cần tiền, đằng ấy có thể cho vay được không?

Mạch, thường ngày tổ thấy đằng ấy rất thông minh, tại sao hôm nay hồ đồ đến vậy? Vay tiền chỉ có thể đến tìm đàn ông, vay đàn ông, tìm tổ làm quái gì? Giữa cánh con gái chúng ta có tồn tại quan hệ tiền nong đâu cơ chứ?

Tôi tắt máy, cảm thấy xấu hổ, tại sao tôi hỏi vay một đứa con gái không cần tôi? Tuy nó là đứa con gái theo chủ nghĩa nữ quyền, nhưng nó không cho tôi vay, lại bảo tôi đi vay đàn ông. Vay thẳng đàn ông nào bây giờ?

Lúc ấy tôi chưa nghĩ đến bố. Bởi theo tôi, ông không phải là đàn ông, chỉ là người gây trở ngại cho cuộc sống của tôi. Tôi lại gọi điện cho một vài anh không quen biết lắm, nhưng điện thoại bấm được nửa số rồi thôi. Lúc ấy, tôi vô tình đọc được tờ truyền đơn quảng cáo bảo hiểm nhân thọ, ông già mặc áo len đỏ đang khiêu vũ thể thao. Tôi nghĩ bụng, ông già này trông giống bố tôi quá.

Lòng tôi chợt sáng lên, đi nhanh.

Chắc chắn ông sẽ cho tôi tiền.

Khi tôi tìm được nơi ông ở trong khu dân cư thì mặt đã ngả về tây, chân tôi mềm nhũn, chợt nhớ ra cả ngày hôm nay chưa ăn gì.

Bố không có nhà, người đàn bà kia ra mở cửa. bà ta nhìn tôi bằng ánh mắt căng thẳng và thăm dò. Chừng như bà ta biết chỉ khi tôi cùng đường không lối thoát mới đến đây. Bởi vậy, khi tôi hỏi, bố đi bao giờ về, ánh mắt bà ta càng căng thẳng hơn.

Tôi ngồi có phần không tự nhiên trên cái sofa đã cũ, bà ta nói với tôi. Cái sofa này cô cùng bố cháu đi mua từ ba năm trước, đồ đạc trong căn phòng này chỉ có cái sofa là bố cháu nghe theo ý cô. Bà nói, Đàn ông bao giờ cũng cố chấp hơn phụ nữ, phụ nữ bao giờ cũng chú ý đến mốt. tôi nhìn bà, tỏ ra kì lạ, một người lớn tuổi lại có thể chú ý đến “mốt”. Đây là điều mà nhiều phụ nữ ít tuổi hơn bà mới chú ý.

Bà ta thấy rõ những gì trong mắt tôi, liền nói đàn bà chú ý đến mốt hơn đàn ông. Bố cháu ngay cả tiếng phổ thông cũng không muốn học. Hồi ấy bố cháu nói tiếng địa phương, mà cô lúc ấy chỉ nói được tiếng phổ thông. Cô dạy bố cháu tiếng phổ thông, chỉ lặng lẽ dạy. Cô và bố cháu không trông thấy ánh mặt trời, hai người như hai con chuột rúc trong hang sau, nhưng có một con chuột biết nói tiếng phổ thông, nhưng bố cháu không muốn học, lại cáu kỉnh với cô.

Tôi nhìn cái sofa bên mình. Cho dù người đàn bà này vừa nói chuyện mốt nhưng cái sofa này không mốt một chút nào mà là sự miệt thị mốt. Tôi lại chú ý đến trang phục của bà ta, chợt nhận ra áo quần của bà cũng không mốt, cái từ “mốt” trở thành hài hước ở bà ta.

Nhưng tôi nghĩ, hôm nay tôi đến đây không phải để thảo luận về mốt với bà ta. Tôi ngồi, lại một lần nữa hỏi bố tôi đi đâu. Bà nói, Bố cháu đang tắm.

Đi tắm ở đâu?

Gần đây thôi. Bố cháu đến đây xông hơi sau đây có người kì lưng, ông ấy cảm thấy dễ chịu. Gần đây bố cháu tuần nào cũng đi tắm. Hôm nay cháu đến không gặp may, mà cháu cũng không gọi điện báo trước.

Bố cháu bao giờ về?

Nhiều lắm chỉ một tiếng nữa

Tôi nói, nhưng cháu rất vội.

Bà kia nói, vậy để cô đi gọi.

Bà ta ra đến cửa còn nói, Cháu có thể cho cô biết chuyện gì mà vội thế không?

Tôi nói, Không được.

Bà kia nói, Cô biết bố cháu gửi tiền ở đâu, cô đưa cháu đi lấy, được không?

Lập tức tôi có thiện cảm với người phụ nữ này, nhưng đồng thời hiểu ra rằng, đây là tiền tiết kiệm của bố tôi, tuy bà muốn tranh thủ tôi, lấy tiền ra cũng không thể chứng minh bà ta là người tốt. Nhưng tiền của bố tôi nhất định chi tiêu cho bà ta. Bà ta chịu lấy ra cũng nhằm cho tôi thấy bất ngờ. Tôi nói, Cháu với cô đi lấy ngay được không? Bà ta nói, Bây giờ chúng ta đi.

Lấy được tiền rồi, bà ta nói, Cô vừa mua được mấy con cua, cháu về ăn cơm với bố nhé? Bây giờ hàng ngày bố cháu nói chả có chuyện gì khác. Ông ấy đã từng thích thú với nhiều chuyện, ví dụ bà Giang Thanh là con người thế nào, ví dụ nước Nam Tư dưới thời ông Tito ra sao và công cuộc cải cách ở Nam Tư sau khi Tito chết, chuyện Kosovo cải cách kinh tế, chuyện lãi suất ngân hàng., chuyện cổ phiếu. Đây là những chuyện bố cháu rất hứng thú. Nhưng cô phát hiện bây giờ bố cháu chỉ nói đến cháu, không còn thiết nói chuyện gì khác. Bố cháu mong cháu chọn được bạn trai tốt để rồi cưới nhau.

Tôi do dự giây lát.

Bà ta nói, Cháu ăn bữa cơm chỉ mất nửa tiếng đồng hồ, bố cháu cũng chỉ mười phút nữa là về.

Bà ta làm cua. Tôi vừa cầm con cua lên thì bố về. Nhưng sau khi biết chuyện năm ngàn đồng, ông nổi trận lôi đình với tôi và người đàn bà kia. Ông nói, Tại sao không chờ tôi về?

Tôi bực tức ném con cua đang cầm trên tay xuống đất, quay ra bỏ đi. Lúc ra đến cửa, tôi nghĩ có nên bỏ năm ngàn đồng lại k. nhưng chỉ trong nháy mắt tôi biết Bob đang ở đồn cảnh sát, liền fk chút do dự, tay sờ vào tệp năm ngàn đồng, đi thẳng ra cửa.

Bố đuổi theo sau, tôi bỏ chạy. Bố đuổi theo, tôi không biết lấy đâu ra sức lực mà bỏ chạy thực mạng. Người đi đường ai cũng nhìn tôi.

Nhưng khi tôi nghĩ mình đã bỏ xa bố thì phát hiện ông vẫn đuổi theo, chỉ cách tôi chục mét. Tôi không còn nghe thấy tiếng gió, không còn nghe thấy tiếng thở, chỉ nghe thấy tiếng phẫn nộ và âm ức. Tôi vừa chạy vừa rơi nước mắt, cảm thấy trên đời không còn người thân.

Lúc tôi quay lại nhìn thì thấy bố tôi ngã sòng soài ở khoảng cách xa tôi hai trăm mét. Tôi đứng lại, do dự, tiếp tục chạy hay là quay lại đỡ bố đây? Nhìn từ xa, bố tôi nằm như một con rết, như một con chó chết, lại như một con cá lên khỏi mặt nước đang thoi thóp thở. Bỗng tôi thấy thương bố, rất yêu bố, càng giận Bob hơn. Vậy là tôi chạy về phía bố.

Lúc đến gần, bố tôi bỗng ngược lên. Tôi thấy nước mắt trong ông.

Ông nói, con quay về làm gì? Bố đuổi theo con là để hỏi con đã xảy ra chuyện gì để bố giúp... Nhưng con không nói gì, cứ thế chạy.

Tôi ngồi trước mặt bố, cúi đầu khóc. Đây là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt bố.

Người đàn bà kia cũng kịp đến nơi. Bà ta để bố tôi dựa vào lòng bà, vừa lấy tay phủi đất trên người ông, vừa nhẹ nhàng trách cứ.

Tôi nhìn người đàn bà và bố tôi, bỗng ý thức về một người tình đối với một người đàn ông, dù là người đàn ông già cũng rất quan trọng, dù là người tình ngoài hôn nhân cũng thật khó tưởng tượng. Vì nước mắt của mẹ mà mình đã định tạt acid vào người phụ nữ này, quả là ý nghĩ đơn giản, dại khờ.

28. Chương 28: Không Chỗ Nương Thân

Đúng vậy, xa em anh không thanh thản chút nào. Anh không nỡ rời bỏ mọi thứ ở đây. Nhưng hãy để anh đi, để anh xa mọi lưu luyến, coi như đây là sự trừng phạt đối với anh, được không?

Bob 39

Bob không ngờ mạch có thể tha thứ cho anh nhanh chóng như vậy. Những lúc một mình anh nghĩ, khi người con gái phát hiện người đàn ông chung đụng xác thịt với mình có quan hệ với một người con gái khác, họ sẽ thế nào? Có thể người đàn ông ấy có người tình mới là một nữ trí thức, có thể người đàn ông ấy ngủ với gái làm tiền, Bob không hiểu người con gái sẽ bực tức với trường hợp nào, sẽ nhìn nhận chuyện đó như thế nào? Người con gái không chịu nổi với người tình nữ trí thức hay cô gái điếm?

Có lúc Bob lén nhìn Mạch, có phải cô bắt chước tất cả. Những lúc cô cười vui vẻ, anh phân tích cái cười ấy là thật hay giả. Phải chăng Mạch vào một buổi tối nào đấy sẽ trả thù mình? Vậy là có lúc anh nghĩ, nếu Mạch trả thù, cô sẽ dùng cách nào? Đánh thuốc độc hay nhân lúc anh ngủ cắt bỏ bộ phận sinh dục của anh?

Anh biết, những suy nghĩ ấy của mình đều quá mức, Mạch không phải là con người như thế. Lúc ở đồn Bob gọi điện cho cô, anh nghe thấy tiếng khóc, sau đấy Mạch nói, anh Bob, anh chờ em, em sẽ kiếm được tiền cho anh. Tuy năm ngàn không nhiều nhưng anh biết đi vay nóng cũng không dễ. Nhưng anh tin, Mạch sẽ sớm mang tiền đến đồn cảnh sát để cứu anh. Lúc ấy anh nghĩ, Mạch sẽ đến tìm Bạch Trạch, vay tiền Bạch Trạch, chắc chắn Mạch sẽ phải ngủ với anh ta. Lúc Mạch đã cứu anh ra, anh không dám đem điều nghi vấn của mình ra hỏi Mạch. Nhưng Mạch chủ động nói, Em vay tiền của bố. Em vốn nghĩ, suốt đời không quan tâm đến ông. Nhưng nghĩ đến hôm ấy ông ngã vì em, mặt đầy đất cát, em cứ muốn tự tử cho xong đời.

Mạch ngậm nước mắt nói ra những điều ấy. Bob nghe ra Mạch bảo anh tự tử, anh tự giày vò trong ý thức, khiến anh phải hối hận. Điều này đối với Bob giống như ông già ăn trộm liên hệ cái đồ ăn trộm được với cái hộp đựng tro hài cốt hoặc quan tài sau này. Một hôm anh ra phố, còi ô tô ầm ỹ. Mỗi tiếng còi làm anh phải giật mình kinh hãi.

Anh nắm tay Mạch, nói, Em muốn anh thế nào? Có đúng muốn anh chết không? Anh biết tội của mình rồi, điều này đối với trí thức Trung Quốc là sự sám hối. Nước mắt Mạch trào ra, cô hất tay Bob ra, bỏ kính ra hỏi, Anh mà là một trí thức Trung Quốc sao?

Coi như anh không phải là trí thức Trung Quốc, nhưng anh là người đàn ông làm điều sai trái, cảm thấy sợ hãi. Anh biết chuyện đó đem lại đau khổ cho em. Anh áy náy xấu hổ, cảm giận bản thân, muốn trừng phạt bản thân nhưng không biết phải thế nào. Anh cũng muốn đâm đầu vào ô tô...

Ngay lúc ấy, một chiếc ô tô chạy sát người họ, luồng khí thải của xe phun thẳng vào người họ. Cả hai cùng chửi mắng chiếc xe, nước mắt Mạch rơi xuống.

Bob nói, Anh như thế đã coi là sám hối chưa? Đối với một trí thức trẻ Trung Quốc từ nhỏ không được tôn giáo dạy dỗ, thế nào gọi là sám hối?

Anh lại dùng cụm từ trí thức trẻ Trung Quốc, Mạch lau nước mắt đang định nói thì Bob nói tiếp, Anh không nói lý luận, mà chỉ nói tới hành vi sám hối.

Mạch lại đeo kính lên, nhìn Bob qua lớp kính, nói, Anh cơ bản không ý thức được tội của mình, còn nói gì đến sám hối? Thật ra anh chỉ ân hận hôm ấy không gặp may, bị bắt, anh không thể không cho em biết, anh chỉ hận mình không gặp may. Thật ra, những người đàn ông như anh thỉnh thoảng lại đến tiệm cắt tóc không phải may hay rủi, mà là quá bản thủ.

Từ tối hôm ấy anh có sự lựa chọn, anh không lên giường ngủ, mà cũng không đụng vào người Mạch khi cô đã cởi bỏ quần áo.

Anh sợ khi ấy mình đụng đến da thịt Mạch, cô sẽ bình tĩnh nói với anh, Anh làm tôi buồn nôn.

Một buổi sáng, Mạch đi dép lê, dùng khăn lau thảm trong phòng khách, cô ngược lên nói với Bob đang nằm trên sofa, lúc ngủ với mấy cô gái ở tiệm cắt tóc, anh có dùng bao cao su không? Anh có cần em để sẵn cho một cái trong túi không?

Lúc nói, cô nhìn thẳng Bob, đồng tử lạnh lùng giống như ánh trăng rơi xuống âm phủ không còn hơi người. Bob tránh ánh mắt, lại nghĩ bụng: mắt Mạch sáng quá, to quá, nhưng lại cận thị, đọc sách quá nhiều.

Anh không nói gì, nghĩ đến chuyện rời bỏ căn hộ này. Nhưng anh cũng không dứt khoát, phải chăng đi rồi thôi, vì anh lo sau khi đi, Mạch sẽ sợ, sẽ cô đơn. Mạch sẽ nói với anh, anh cho rằng anh đi rồi em dễ chịu hay sao? Anh cho rằng khi em thể nghiệm sự thất bại, tâm trạng càng dễ chịu hơn không? Anh là con người ngu xuẩn vô cảm, vậy mà còn nói đến Derrida với em.

Sự thật thì hàng ngày Bob phát hiện Mạch về rất muộn, lúc cô thay áo quần cũng cố tránh Bob. Trước đây, mỗi lần Mạch đi vệ sinh đều không đóng cửa toilet, bây giờ thì cô đóng, đồng thời khi nói chuyện cô không nhìn vào mắt Bob. Mỗi buổi tối về, Mạch vẫn cười với anh, nói chuyện công sở, nhưng tuyệt đối không để lộ cơ thể mình trước mặt Bob. Trước đây, mỗi lần mặc đồ ngủ cô thường không mặc đồ lót, có lần còn nói thích như thế, cũng là để kích thích thêm muốn ở anh, nhưng bây giờ không thể đùa như thế được nữa.

Bob muốn nói chuyện với Mạch, cả nghìn lần anh muốn nói với Mạch rằng, Anh biết mình đã hết, nhưng em hãy nói cho anh biết cảm giác thật trong lòng em. Cuối cùng em muốn chúng ta thế nào? Muốn anh đi hay là cho ở lại đây? Ở đây anh rất căng thẳng. Mấy hôm nay, anh chịu đựng đủ rồi. Anh biết mình phải bị trừng phạt nghiêm khắc, nhưng anh muốn đi. Xa em, anh rất đau khổ. Đúng vậy, xa em anh không thanh thản chút nào. Anh không nở rời bỏ mọi thứ ở đây. Nhưng hãy để anh đi, để anh xa mọi lưu luyến, coi như đây là sự trừng phạt đối với anh, được không?

Bob không thể nói ra với Mạch những điều ấy. Anh chỉ nhìn Mạch, khi Mạch vào tắm, anh không dám theo vào. Thường thường vào lúc ấy, Bob đau xé lòng, thấy mình sớm mất Mạch. Mỗi lần như thế, nước mắt anh lại trào ra. Anh nghĩ, chỉ vì mấy cô gái tiệm cắt tóc mà phải trả giá mất Mạch, tổn thất quá lớn!

Đêm, Mịch ngủ trong buồng.

Mạch 38

Đêm tối thật khó chịu, tôi không biết Bob làm gì ngoài kia. Có lúc tôi vào nhà vệ sinh thấy anh ngồi hút thuốc trên sofa, phòng khách đầy khói thuốc. Có lúc tôi thấy anh đứng bên cửa sổ nhìn xuống vườn hoa, ở đây ánh đèn mờ ảo. Anh sững sờ nhìn, bóng anh đổ dài. Chừng như tôi nghe rõ tiếng thở của anh. Cái mùi của anh làm tôi chán ghét.

Tôi muốn nghe anh kể lại đầu đuôi hôm anh đến tiệm cắt tóc. Cái căn phòng thế nào, trên cái giường có khăn trải giường sạch sẽ thơm mùi nắng không? Cô gái kia ra sao? Tóc dài hay ngắn? Trông thấy cô ta, anh có vội vã lột hết áo quần của cô ta không? Mỗi lần nghĩ đến đây lòng tôi lại sục sôi. Tôi tưởng tượng cái vẻ tham lam của Bob khi trông thấy cô gái kia, điều này chứng tỏ tôi rất căm ghét. Bob có thường xuyên tìm đến cô gái này không? Đã bao nhiêu lần rồi? Tôi nghĩ lại mỗi lần anh đi. Có lần anh bảo đi tìm Kha, có lần bảo đi chơi một mình, có phải tất cả chỉ là cái cớ?

Vậy Bob đến với cô gái kia có cảm thấy đây là việc mệt mỏi hay không?

Tôi không sao chớp mắt, cảm thấy mình thật vô dụng. Anh ta muốn bỏ đi, tôi cố giữ anh lại. Tôi vẫn có thể sống cùng anh trong một ngôi nhà. Tôi làm sao có thể sống chung với anh? Không được, tôi phải đi, chờ cho trời sáng tôi sẽ từ bỏ căn nhà này để đi.

Đã vài lần vào buổi sáng lúc tôi sắp đi, tôi nghĩ, sẽ xa Bob, buổi sáng đi, tối không về nữa. Có lần tôi tìm đến căn hộ của bố tôi đang ở. Trong ô cửa sổ thấp thoáng bóng ông và người đàn bà kia. Tôi nghĩ, chỉ khẽ gõ vào cánh cửa, hai người sẽ nhiệt tình mời tôi vào nhà. Hồi nhỏ tôi ao ước có một ô cửa sổ, đã bao nhiêu lần tôi hy vọng người đàn bà bên cạnh bố là mẹ tôi, và những cặp chân trên giường mẹ tôi là chân của bố tôi. Không biết bao nhiêu lần tôi tưởng tượng mình đứng cảm đậm đầu vào tường trước mặt hai người, để họ không tranh chấp chuyện của tôi. Hai người không cần tôi. Mẹ có đủ lý do đẩy tôi về phía bố tôi, còn bố tôi lại nói, con gái phải ở với mẹ.

Tôi rời ô cửa sổ của bố tôi. Tôi đã lớn, tôi phải có một người đàn ông. Người đàn ông này không phải ai khác mà là Bob, nhưng anh lại đi tìm gái ở các tiệm cắt tóc.

Cuối cùng là cô gái nào ở tiệm cắt tóc? Tôi bắt ngờ đi về phía Tây Tứ. Cảnh sát nói, Anh ta bị bắt ở đây. Nhưng là tiệm cắt tóc nào? Tôi không biết, tôi không đủ dũng cảm để hỏi thăm quá trình anh bị bắt.

Ở đây có một dãy phố toàn là tiệm cắt tóc, ánh đèn làm rối loạn bóng người trên mặt đất và trên những ô cửa hoặc lớn hoặc nhỏ, người người mặc nhiên đi qua, không ai chú ý cảnh giàu hay nghèo hai bên đường phố. Có tiệm đèn sáng trưng, trang trí rất bắt mắt, nhưng có tiệm chỉ một ngọn đèn néon tỏa chút ánh sáng nhờ nhờ như mắt cá. Tôi chần chừ, nghĩ, Bob nghèo, dù có tiền cũng không dám chi tiêu cho mình. Chắc chắn anh không đến những tiệm hào hoa sang trọng, thậm chí không dám nhìn, chỉ dám đến những tiệm rẻ tiền.

Tôi vào một tiệm nhỏ có tên gọi Mộng Đô, trên ghế có mấy người đàn ông cắt tóc, cạo mặt. Một cô gái đón tiếp một ông khách cao gầy. Tôi nói, tôi muốn gội đầu.

Cô gái đưa tôi đến cái ghế bỏ trống bên cửa ra vào. Tôi trông thấy bên trong có một lối đi hẹp. Tôi ngồi vào cái ghế bỏ trống. Cô gái đi tới, quàng lên người tôi một tấm vải nhựa màu xanh. Tôi hơi nghiêng người, nhìn vào gương, từ góc độ này, thấy rõ người đi ngoài đường. Tôi nghĩ, những người đi ngoài kia có thể có cả Bob. Mấy hôm nay chúng tôi không làm tình, anh ta không dám đòi hỏi, với cơ thể trai trẻ như anh ta liệu có chịu nổi không?

Tôi nhìn hè phố, nhìn lâu mỗi mắt, lại nhìn cô gái đang gội đầu cho tôi. Cô gái bé nhỏ, chừng mười tám, không son phấn, hai hàng lông mày tía xéch ngược lên trán. Cô ta không nói, không cười, hai bàn tay nhẹ nhàng mềm mại, vừa gội, vừa tìm huyết vị trên đầu để xoa bóp. Cái cô gái bé nhỏ này liệu có thể là gái làm tiền không? Nếu phải, người khác làm thế nào để nhận biết? Tôi lại nhìn cặp lông mày tía nhỏ tưởng như sắp bị đứt đoạn, nhưng chừng như vẫn tiếp tục tía, tía nhỏ như sợi tơ nhện trước gió, cong như lưỡi câu vô hình “câu móc” đàn ông. Nghĩ bụng, tía lông mày như thế phải chăng là tín hiệu cho cánh đàn ông?

Lúc ấy, có mấy người đàn ông từ ngoài đường đi vào, họ đi thẳng vào trong. Đi qua người cô gái, họ dừng lại. Cô gái nhìn họ, một anh trong số đó hỏi, có “hàng” không?

Cô gái “ờ” một tiếng rồi lấy khăn lau xà phòng trên tay, đưa họ vào sâu bên trong. Ở đây thấp thoáng ánh đèn. Cũng như tôi, những người đàn ông đang ngồi trên ghế đều vươn dài cổ nhìn vào trong.

Rất nhanh chóng cô gái kia quay ra, lại khẽ xoa bóp nhẹ đầu tôi, rồi nhìn tôi trong gương, hỏi, được không?

Tôi trả tiền rồi ra về, nhưng lại không muốn về ngay, quyết tâm ngồi chờ Bob. Không biết tại sao tôi khẳng định Bob sẽ đến. Một buổi tối buồn tẻ lạnh lẽo, liệu anh ta chịu ngồi nhà mà không đi tìm gái? Tôi đi chậm chậm, cuối con phố này là mấy quán bar, bên trong đang cãi nhau ầm ĩ, tôi nghĩ Bob không đến đây. Tôi quay lại khiến nhiều người chú ý, một anh đi tới hỏi, Bao nhiêu tiền? Tôi vừa lườm anh ta, vừa nhìn quanh. Gió thổi mạnh khiến tôi bất giác ôm chặt người. Tôi lại vào tiệm cắt tóc vừa rồi, cô gái vừa nãy giật mình nhìn tôi. Người ngồi trên hai dãy ghế đã thay người khác khiến tôi thanh thản, vậy là tôi khẽ hỏi, Có “hàng” không?

Bob 40

Đêm hôm trước, Bob nằm trên sofa, không biết Mạch ở trong buồng đã ngủ chưa, hơn lúc nào hết anh muốn làm tình với Mạch..

Nhờ ánh trăng, Bob ngồi dậy, anh khẽ bước đến cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, anh thấy Mạch. Vậy là anh đứng nhìn Mạch liên hai tiếng đồng hồ, do dự liệu mình có thể nằm lên giường Mạch hay không, ầm ập ôm lấy Mạch...

Cuối cùng anh lùi ra ngoài.

Anh nằm lên sofa, cứ tưởng tượng mình đang nằm với Mạch, đồng thời nghĩ, mà đúng là thằng đểu. Khi Mạch yêu mà, mà lại đi tìm người khác, đối với cô ta mà cảm thấy mệt mỏi. Mà bắt đầu chán ghét tấm thân cô ta. Đến khi đã xảy ra chuyện, mà lại thêm cô ta, nhưng lại sợ bị từ chối, mà đúng là thằng khôn kiếp...

Trong lúc suy nghĩ, Bob nhận ra nước mắt mình đang chảy.

Chiều hôm sau, Bob thu dọn gọn gàng, lại ngồi xổm xuống đất, dùng mảnh vải lau sạch sàn gỗ. Anh lau sàn nhà không còn hạt bụi, rồi lau mồ hôi, đứng lên để tắm ảnh Mạch ngay ngắn, coi đấy như là sự sám hối của mình. Anh không có cách nào nhận tội với tấm ảnh, chỉ biết để tấm ảnh ngay ngắn như một nghi thức, để chìa khóa lên bậc thềm bước vào nhà, trên đặt một bức thư ngắn:

Mạch, tôi đi đây.

Xa em, tôi rất buồn, rất đau lòng, nhưng tôi biết, phải ra đi. Em không thể tưởng tượng nổi không có em, tôi đau khổ biết chừng nào, nhưng tôi phải chịu hình phạt này. Tôi ra đi, không thể nói gì hơn.

Bob đóng cửa.

Xuống dưới nhà, anh lại trông thấy thông báo kêu gọi các hộ đoàn kết, đấu tranh với công ty nhà đất. Không biết tại sao, anh xé tờ thông báo, vứt vào thùng rác bên thang máy.

Bob ra phố, hoàng hôn buông xuống. Anh nhớ đến bài hát cũ viết về hoàng hôn và ly biệt được nghe hồi còn nhỏ. Anh bước nhanh.

Mạch 39

Tôi nói muốn tìm giúp một người bạn ở tỉnh khác về. Cô ta nghi ngờ nhìn tôi, nhưng đồng thời lại rụt rụt rề rề dẫn tôi vào sâu trong cái nơi bí mật kia. Đi một đoạn rồi rẽ ngang, cô ta khẽ đẩy cánh cửa. Tôi nghĩ, chẳng nhẽ Bob thường xuyên đến cái nơi này? Không nói người bên trong, chỉ riêng cái lối đi ngọt ngào cũng đủ để buồn nôn. Tưởng như bầu không khí bị các ông già bà già ho hen khạc nhổ để lại, hai bên vách tường đầy vết đen bẩn. Lớp xi măng dưới chân tuy nhẵn bóng nhưng có cảm giác nhà vệ sinh công cộng.

Cánh cửa lặng lẽ mở ra, hơn chục cô gái ngồi trên hai dãy ghế, giữa nhà có mấy người đàn ông đang đứng trả giá. Các cô gái nhìn tôi, vẻ mặt đầy khó hiểu. Cô gái dẫn đường nói một câu bằng giọng Tứ Xuyên, lập tức các cô kia bình tĩnh lại.

Các cô gái áo quần không hoa hoét sắc sỡ, không để hở ngực quá nhiều, nhưng không ngồi ngay ngắn mà ngã ngón dựa dẫm vào nhau. Có cô còn ghếch chân lên cao, để hở cả quần lót trong váy. Tôi nhìn, nghĩ bụng, Bob đã ôm cô nào vào lòng? Một người đàn ông đưa tay ra nắn nắn bóp bóp ngực một cô gái có đôi mắt to, hỏi, Cái bên dưới của cô em lớn hay bé? Các cô khác cùng cười khúc khích. Cô gái được hỏi vừa cười vừa nói, Gặp lớn thì nó lớn, gặp bé thì nó bé? Mấy người đàn ông cũng cười.

Tôi cũng cười. Các cô gái đều rất bình thường, không có cô nào đẹp, có thể những cô hơi đẹp một chút đều đã được đưa đi. Lúc này đêm đã khuya, các cô gái còn lại không lo đêm nay không có khách. Tôi quay ra phố, vẫn mong may mắn gặp Bob. Như vậy tôi sẽ bắt quả tang anh, để xem anh ta còn nói đã sấm hời vì hành động của mình. Nhưng tôi không gặp Bob, tôi nghĩ Bob đang chờ tôi ở nhà.

Từ xa tôi đã thấy ánh đèn trong cửa sổ căn phòng, tôi vội vã đi về phía ấy.

Bob không có nhà, trên bàn là mảnh giấy của Bob để lại.

Mạch 40

Tôi đọc đi đọc lại mảnh giấy, ánh đèn sáng trắng khiến từng chữ hiện rõ tinh thần không biết sợ, nhất là ba chữ “tôi đi đây”. Chữ anh rất đẹp, mỗi nét đều giống với bóng liễu trong gió thu bay bay bên đường, lại giống như ánh mắt nồng nàn nhưng có phần ngần ngại của anh. Chữ của anh thuộc dạng khải thư hay hành thư? Ai dạy anh viết chữ được như thế này? Bất chợt tôi áp môi lên làm cho tờ giấy bị ướt, tờ giấy trắng dần dần ngả vàng. Tôi quên bằng nội dung những dòng chữ trên mảnh giấy.

Phòng khách thu dọn gọn gàng, có điều dưới ánh đèn neon trong có phần thê lương, tựa như tàu ngựa trống trải, rộng lớn. Trên cái bàn nước bên cạnh sofa là cái gạt tàn thuốc được lau sạch bóng, bên trong không dấu vết.

Tôi lại vào nhà vệ sinh, bên trong cũng sạch sẽ, thậm chí trên giá gương son phấn tôi để lộn xộn buổi sáng cũng được xếp đặt đầu vào đấy. Tôi nhìn chăm chú vào tấm gương trên tường, bên khóe miệng là nụ cười vô có phải chăng tôi nằm mơ suốt mấy tháng nay?

Tôi lấy lọ sữa tẩy trang, nhỏ vài giọt vào lòng bàn tay rồi xoa lên mặt, son và phấn lẫn vào nhau, lại lấy khăn giấy mềm lau sạch, nhìn vào gương chính là mình, nghĩ bụng phải chăng sống một mình thích hơn?

Tôi mở vòi nước, hơi nóng nhanh chóng bao trùm không gian. Nước trong bồn tắm đầy dần, tôi cởi áo quần ngâm mình trong nước, một cảm giác bao trùm lấy tôi. Chợt tôi nghe có tiếng mở cửa ở ngoài, tôi liền vụt đứng dậy, lấy khăn tắm quàng lên người, đi chân trần ra phòng khách. Ngoài ấy yên tĩnh.

Tôi để người ướt nằm lên sofa, trên cái bàn trà gần sofa là một thứ đồ mỹ nghệ Bob mua về, đó là ông già cười toe toét làm bằng vải. Bob mua hôm qua hay hôm kia? Mấy hôm nay trong phòng khách luôn xuất hiện những món đồ mỹ nghệ, anh muốn làm tôi chú ý, theo đó tôi biết anh muốn bù đắp điều gì chăng?

Tôi lại nhìn mảnh giấy tôi làm ướt và đang khô dần, tiện tay tôi tắt đèn, trời đêm trong vắt, trăng sáng như ban ngày. Tôi nhìn ngoài cửa sổ. Bob đi đâu nhỉ? Có trở về căn hộ chung sân kia không?

29. Chương 29: Sờ Mông Và Cái Tát

Kha nói, bây giờ còn ai bỏ tiền ra làm phim nữa đâu, chỉ có họ có tiền, anh có thể đến ở với đoàn làm phim, không phải ở trong cái nhà tồi tàn này nữa, cũng không cần đến ngồi xổm ở chỗ cô Mạch.

Câu nói cuối cùng khiến Bob phải đỏ mặt. Anh muốn cho Kha một cái tát, nhưng rồi kìm lại được.

Bob 41

Khu nhà ở chung với dân vẫn vậy.

Bà già nói với Bob, Mấy tháng nay không thấy anh, hình như béo ra.

Bob chỉ cười, đi vào phòng mình. Anh nằm lên giường, hút thuốc, nhìn làn khói cuộn bay.

Trời tối, Bob khóa cửa đi ra ngoài. Anh muốn đến phố Tây Tứ tìm một cô gái nào đấy để ôm vào lòng. Anh đến đường phố ấy, loang quanh một hồi, rồi đến một quán bar.

Trong quán rất ồn ào, một ban nhạc rock đang biểu diễn.

Bob ngồi xuống, gọi rượu.

Anh nhận ra, một mình thật thanh thản, nhẹ nhàng, tự do và cô đơn, giống như tấm băng. Nhưng mỗi khi nhớ đến Mạch, lòng anh lại trĩu nặng.

Hôm nay không gặp người quen, tưởng như đã hai tháng, người của quán bar này đã thay đổi. Những người vẫn chơi với anh mới chỉ hai tháng mà đã già, nay toàn những khuôn mặt mới, mọi người cùng hát với ban nhạc.

Trai gái đều rất phấn chấn, chỉ có Bob nghĩ đến một người con gái, cảm thấy hoang vắng và buồn thảm.

Ban nhạc hát xong, tiếng hoan hô ầm ĩ, đòi hát lại, mọi người nói, bài hát mới, hay lắm!

Rocker nói, Các bạn yêu cầu chúng tôi hát bài này?

Mọi người đồng thanh, hát bài vừa rồi.

Rocker nói, Nếu tôi không hát có được không?

Không được, không được!

Vậy tôi xin hát lại.

Nhạc lại nổi lên, tiếng kim loại nặng hòa với tiếng đại bác, Bob cảm thấy tai mình không chịu nổi. Anh nhớ đến câu nói của một người bạn, nếu tai không chịu nổi những âm thanh ấy, chứng minh anh đã già.

Bob không thừa nhận mình già mà thấy mình còn trẻ, vẫn có thể quây với mọi người.

Anh hát theo, đầu lắc lư, lúc ấy đang mở một bài hát trữ tình, Bob nghe thấy ca từ:

Anh không đến với em,

Anh không đến với em...

Những lúc nhớ anh mới đến với em,

Em đừng gây sức ép...

Bob nghĩ, cô gái hát bài này là ai đấy nhỉ? Có phải Whitene Kent hay là Gip. Anh không nhớ ra, anh chợt buồn nôn, anh chạy vào nhà vệ sinh. Nhưng ban nhạc đang đứng ở cửa, anh biết mọi người đang chờ để nôn. Anh cố nhịn.

Một nhạc công quay lại nhìn anh, Bob nhìn, thì ra nhà văn Đại Uy. Bob không nhịn nổi, nôn thốc, nôn tháo lên người Đại Uy. Đại Uy cũng không kém phần, nôn lên người Bob.

Hai người ôm nhau, vật nhau, đi ra ngoài.

Cả hai không nói gì, vật nhau ngoài quán bar.

Rất đông người vây lại xem, họ hò reo, Đánh, đánh đi, đánh mạnh vào!

Có người nói, Gọi 110!

Đại Uy nói, Thôi, khỏi gọi 110.

Hai người đứng dậy nhìn nhau, mỗi người đi về một phía.

Bob cảm thấy dễ chịu, đi về nhà mình. Bà già bật đèn, đi ra, nói, Trên người anh có mùi gì thế?

Bob không nói chuyện với bà ta, đi thẳng vào phòng mình. Anh cởi áo quần, lên giường đi ngủ.

Bỗng có người gõ cửa, Bob tỉnh lại. Nặng chói chang, Anh thấy bên ngoài có bóng người. Anh tự nhiên cho rằng đây là Mạch, vậy là xuống giường, đi chân trần, vuốt lại tóc rồi mới mở cửa, không để tóc xõa trước trán.

Lúc ấy bên ngoài có tiếng người gọi, Bob, mở cửa, có việc gấp.

Bob nhận ra giọng Kha.

Bob mở cửa.

Kha vào, nói, Đúng là toàn mùi rượu, nhanh lên.

Bob quay vào giường, chui vào chăn.

Kha kêu lên, Trưa nay có việc, anh biết không? Bà Thẩm Xán bảo chồng đến gặp chúng ta, đây mới là ông chủ thật sự.

Bob nói, Không đi, tôi không đi.

Kha nói, Không được, anh phải đến, hôm nay có tiền đấy.

Bob thò đầu ra khỏi chăn, nhòm dậy, trên người anh chỉ mặc một chiếc áo lót mùa hè. Kha nhìn xoáy vào anh, nghĩ bụng, anh chàng này vừa phát cuồng lên vì Mạch. Vậy mà lúc này như kẻ mất hồn, phải chăng hai người đã chia tay? Không biết tại sao trong lòng Kha lại cảm thấy thoải mái. Bob nói, tại sao phải cần tôi đến gặp họ, họ có chịu chi tiền không?

Kha nói, bây giờ còn ai bỏ tiền ra làm phim nữa đâu, chỉ có họ có tiền, anh có thể đến ở với đoàn làm phim, không phải ở trong cái nhà tồi tàn này nữa, cũng không cần đến ngồi xổm ở chỗ cô Mạch.

Câu nói cuối cùng khiến Bob phải đỏ mặt. Anh muốn cho Kha một cái tát, nhưng rồi kìm lại được.

Một nhà hàng ăn Quảng Đông, nhà hàng rất đông khách.

Bob vào phòng riêng có tên gọi Trung Sơn, đã thấy Đại Uy ở đấy rồi.

Thẩm Xán đang rất vui vẻ nói chuyện với Đại Uy. Bob thấy Thẩm Xán, anh không thể không thừa nhận Thẩm Xán là một đại sư hội họa. Bà ta dùng bút chì và son vẽ mặt mình thành một bông hoa kì dị, nó giống như tấm mạng nhện đầy màu sắc xông thẳng đến anh. Bỗng anh thấy bối rối.

Thẩm Xán ngược lên, nói với Kha và Bob, Tôi rất thích đến với các anh, nhưng mà, không có thời gian, nào, đến đây.

Bà ta nói thêm, Chúng ta ăn thôi, không chờ anh Tả nhà tôi nữa, anh ấy còn bận nhiều việc. Nhưng anh ấy đồng ý hôm nay sẽ đến.

Bob cùng ăn, anh và Đại Uy mấy lần đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Đại Uy hỏi, Cô Mạch đâu?

Bob nói, Không biết.

Đại Uy nói, Anh không biết? Cô ấy ngày nào cũng sống với anh cơ mà? Tại sao hôm nay không đi với nhau?

Thẩm Xán cũng nhìn Bob. Chừng như chị ta không biết Mạch là ai, chị ta đang chờ Bob trả lời.

Bob ấp úng, Dù sao thì chúng tôi cũng chia tay nhau rồi.

Đại Uy cười, nói, Tại sao?

Bỗng Bob ngược lên, hai con mắt nhìn thẳng vào Đại Uy, Đừng nhắc đến cô ta nữa, được không?

Thẩm Xán nói, Các anh cứ nói chuyện của mình đi.

Kha nói, Thật ra rất đơn giản. Cô Mạch làm sao so được với chị Xán của chúng ta đây, một người cao sang, người kia, thế nào nhỉ - Kha nhìn Bob, nói - một con người nông cạn.

Thẩm Xán cười phá lên, đúng lúc ấy, điện thoại của chị ta đổ chuông. Chị ta dùng ngón tay trở và ngón cái nhón cầm cái túi đồ để phía sau, cho tay vào trong, lấy điện thoại rồi đi ra ngoài.

Đại Uy nói với Bob, Tôi biết, anh có điều không phải với cô Mạch.

Kha đưa mắt nhìn Đại Uy, nói, Đừng nhắc đến cô ấy nữa, được không?

Đại Uy nói, Anh Bob, tóm lại anh không phải là con người biết tôn trọng phụ nữ.

Bob cười, nói, Kha, hôm nay mời anh ấy đến làm gì? Có phải anh ấy cùng ở trong nhóm viết kịch bản?

Kha nói, Đúng, anh nói đúng rồi, Đại Uy có nhiều sáng kiến, tôi thấy có thể dùng được.

Bob nói, nhưng tiểu thuyết của tôi không thể để anh ngốc này chuyển thể.

Kha nói, Tôi đã mua bản quyền của anh rồi, năm ngàn đồng không phải cho không anh.

Bob nói, Đại Uy đã nói, nhà văn tài giỏi không đi làm phim rồi cơ mà?

Kha nói, Đây là phim tầm tầm, không phải “ Phố Trường An” của chúng ta.

Đại Uy nói, Tôi vẫn kiên trì ý kiến nhà văn giỏi không đi làm phim, nhưng bỗng tôi nhận ra mình không phải là nhà văn giỏi. Anh nghĩ xem tôi ngồi ăn cùng bàn với anh Bob đây, vậy tôi là nhà văn gì?

Bob cười, nói, Coi như tôi đã kích mạnh, anh thấy đấy, chỉ cần không có phụ nữ ngồi cùng bàn, tính công kích của anh tỏ ra mạnh hơn tôi.

Thẩm Xán bước vào, nói, Hôm nay xin lỗi mọi người, lẽ ra anh Tả đến nhưng lại bận, công ty lên sàn, rất nhiều việc. Thật ra, họ không nên quản lý tình hình tài chính của chúng tôi nhiều như thế. Chỉ cần tôi nghĩ cách rút ra ít tiền, không ảnh hưởng gì đến nhà đầu tư, tại sao lại lảm chuyện như vậy? Thôi, không nói những chuyện rắc rối ấy nữa, ngày mai các anh đến công ty tôi, hoặc cử đại diện đến gặp anh Tả bàn luận. Hôm nay ăn xong trái cây, đừng đi đâu nữa, mời các anh đến nhà tôi.

Nói xong, chị ta cụng ly với mọi người, uống hết ly vang. Còn chuyện cử đại diện ngày mai, Kha và Đại Uy đều nhìn vào Bob.

Mặt Thẩm Xán đỏ ửng.

Kha nói, trông chị Xán trẻ lắm.

Đại Uy cũng nói, Anh ấy nói đúng lắm, nét thanh xuân của chị sinh trưởng từ trong trái tim.

Thẩm Xán rất phấn khởi, nói, Tôi như vậy đấy, ngay từ khi học đại học tôi rất thích chơi với bạn trai, ghét bạn gái. Có lần, tôi khóc rất thật lòng với mẹ, nói, tại sao mẹ lại sinh con là con gái? Mẹ tôi nói, chẳng có cách nào khác. Tôi nói, không còn cách nào thì đừng sinh ra con nữa, thà con không đến với thế giới này còn hơn phải làm phận gái. Nhưng sau khi tôi lớn lên rồi, nhất là sau khi vào đại học, tôi phát hiện cánh con trai rất chú ý đến tôi, rất tốt với tôi. Có những hôm trời mưa, bọn chúng còn đưa ô đến cho tôi; những hôm tuyết rơi, chúng đưa nước nóng đến. Chúng nói những lời lẽ rất trí tuệ đến khó hiểu, lúc ấy tôi nghĩ, kiếp sau lại làm gái nữa.

Bob nghe chỉ gật đầu.

Kha nói, Tôi thấy câu nói cuối cùng của chị nên ghi lại, hai nhà biên kịch nên ghi lại, có thể làm thoại trong phim “ Phố Trường An”: “Kiếp sau tôi vẫn làm gái!”

Đại Uy nói, Không ngờ chị Xán hằng ngày bận với thương trường, làm những việc không liên hoan đến văn hóa, nhưng lại sâu sắc trí tuệ đến vậy.

Thẩm Xán nói, Tôi biết, các anh cần tiền, cần làm phim, nên cố nói những lời có cánh để tôi phấn khởi. Nhưng mà, tôi nói với các anh, tôi thích nghe những lời ấy lắm.

Mạch 41

Hôm sau, ở cái công ty quảng cáo kia, tôi và Phù Hiệu quay cảnh cuối cùng. Cảnh quay dừng ngay trong văn phòng ông giám đốc hôm đầu tiên gặp tôi. Ở đây có một cái bàn, Phù Hiệu ngồi khóc, tôi mở cửa bước

vào, Phù Hiệu lau nước mắt, sau đấy vẽ mặt buồn bã nhìn tôi. Tôi ngồi bên cạnh, nắm tay nó, nói, Inler có thể giúp phụ nữ ưỡn ngực làm người. Nhưng mỗi lần tôi nói đến đấy, nó lại bật cười tới mức toàn thân rung bần bật.

Cuối cùng phải đổi câu nói ấy thành Inler khiến đàn ông khó thể túm chặt, như vậy mới làm cho nó không cười.

Cuối cùng cũng quay xong, chúng tôi về phòng. Chúng tôi làm ở phòng ý tưởng,, có bốn người, nhưng bình thường đến làm chỉ có tôi và Phù Hiệu. Phòng rất nhỏ, chừng mười thước vuông, tôi ngồi đối diện với Phù Hiệu. Nó ngồi chếch trên ghế, hỏi, Nếu cấp trên của đảng ấy vờ như không chú ý, sở mông quấy rối, đảng ấy sẽ thế nào?

Đảng ấy nói Bạch Trạch?

Không! Tôi hỏi đảng ấy, cấp trên làm như vô tình sờ mông, quấy rối tình dục, đảng ấy sẽ thế nào?

Tôi lấy làm lạ với ẩn ý của nó. Tôi nói, Có người quấy rối tình dục đảng ấy à? Đảng ấy nói ông chủ của chúng ta đấy à?

Phù Hiệu sốt ruột, nói, Tôi hỏi xem thái độ của đảng ấy.

Tôi đáp, Coi như không biết, coi như không chú ý, để chuyện ấy qua đi. Sau đấy mỗi lần gặp ông ta thì cố tránh xa, tất nhiên trong lòng rất khinh thường ông ta.

Phù Hiệu nói, Trong lòng khinh thường thì có ích gì? Đảng ấy sai rồi, biểu hiện của người phụ nữ hiện đại hoặc phụ nữ tiên phong là, lập tức cho hấn một cái tát.

Tôi hỏi, Thế nào là phụ nữ hiện đại, phụ nữ tiên phong?

Bày tỏ cái khinh miệt trong lòng bằng hành động, không thể nhịn nhục.

Nhưng, bị đuổi việc thì sao? Nên biết, tìm việc khó lắm. Cho dù bây giờ rất nhiều cơ hội nhưng tất cả phải làm lại từ đầu.

Phù Hiệu vẫn kiên định, nói, Bị đuổi việc cũng phải làm như thế. Đảng ấy đã đọc “Giới tính thứ hai” của De Beauvoir rồi chứ? Gần đây có một nhà văn nữ người Pháp ra một cuốn gọi là “Giới tính thứ nhất”, đảng ấy xem chưa?

Tôi nói, Chưa, lâu lắm tôi không đọc sách.

Phù Hiệu nói, xem ra chương trình MBA của Đại học Bắc Kinh làm đảng ấy hỏng cả người. Đảng ấy nghĩ, thế giới ngày nay chỉ dựa vào kinh tế không thôi à? Xét đến cùng, đây là xã hội loài người, cho nên tinh thần nhân văn vẫn quan trọng hơn tất cả.

Tôi nhìn nó, nói, Tại sao tôi cảm thấy đảng ấy nói như đàn ông? Đảng ấy ngồi kia chẳng thấy giống phụ nữ chút nào. Tôi thấy ngực đảng ấy rất cần chính một mũi Inler lắm.

Phù Hiệu cười phá lên. Tiếng cười của nó nghe sắc nhọn, giống như tiếng kính vỡ. Nó đứng dậy, ưỡn ngực, nói, Đám con trai bảo tôi rất tình. Ông chủ cũng bảo tôi là đứa con gái rất hấp dẫn, một giáo sư dạy lý luận văn học muốn bỏ vợ để lấy tôi. Nhất định đảng ấy biết người ấy. Chàng ở Viện khoa học xã hội, vừa được về dạy đại học.

Tôi đáp, Tôi không học đại học nữa rồi.

Nó trố mắt, hỏi, Thật à?

Tôi nói, Đúng vậy, lâu rồi.

Bây giờ đảng ấy làm gì?

Đảng ấy thấy rồi đấy, ngày nào cũng đi làm ở đây.

Gần đây đã xảy ra chuyện gì? Mới mấy hôm trước có chuyện gì mà đòi vay nóng năm ngàn?

Do dự giây lát, tôi nói, Chuyện tình yêu, yêu một người tên Bob.

Phù Hiệu ngạc nhiên, nó lại ngồi xuống ghế, hỏi, Bob? Bob là ai?

Tôi nói với nó về Bob, rất muốn nói với nó. Tôi nói, đây là một anh chàng rất cao, có đôi mắt giống mắt con gái. Tôi rất thích đôi mắt ấy là bởi nó rất nữ tính. Mỗi lần nhìn là tôi vào tận sâu đáy mắt, toàn thân lọt vào, thậm chí rơi vào trong đó. Trong đó có sức hút mạnh mẽ, khiến tôi sợ hãi, sợ hãi có ngày không lọt vào nổi... Nhưng chàng rất nghèo...

Tại sao anh chàng lại đòi vay đảng ấy năm ngàn? Anh chàng biết đảng ấy là phái nữ kia mà?

Chàng biết tôi rất yêu chàng, tất nhiên chàng cũng rất yêu tôi. Mấy hôm trước chàng đi tìm gái, bị bắt, phải nộp phạt năm ngàn. Hôm ấy vay tiền là vì chuyện này. Tôi làm sao có thể nhìn chàng bị bắt đi xúc đất? Như vậy đáng thương cho chàng lắm! Nhưng được thả ra rồi, chàng thấy nên chia tay, sau đấy hai đứa chia tay. Chàng để lại cho tôi một mảnh giấy. Chàng đi rồi, tôi buồn lắm, lòng tôi bị giày vò ghê gớm.

Nghe đến đây, Phù Hiệu tỏ ra ngạc nhiên vô cùng. Cô nói, Tất nhiên chia tay với chàng, chàng không xa đảng ấy, đảng ấy cũng phải xa chàng. Đảng ấy thử nghĩ mà xem, chàng đi tìm gái, bắn thỉu lắm. Chàng yêu đảng ấy nhưng lại đi tìm gái. Tôi cảm giận vô cùng loại đàn ông ấy.

Tôi cũng cảm thấy chàng bắn thỉu, cũng vô cùng cảm giận.

Vậy là anh chàng gây nên tội phải chịu tội.

Tôi cũng đã nghĩ, muốn đi tìm Bạch Trạch. Nếu anh ấy thấy mình thật lòng, chắc chắn anh ấy sẽ quay lại. Nhưng tôi không làm nổi. Đúng là đám gái điếm kia rất bẩn, Bob cũng rất bẩn, mỗi lần nghĩ đến tôi phải rửa mình. Nhưng Bob đi rồi, suốt cả đêm tôi không thể ngủ nổi. Trên cái sofa mà chàng nằm, đảng ấy biết mình đã làm gì không?

Phù Hiệu khó hiểu nhìn tôi.

Tôi nói, Tôi nhổ vào tôi giấy mà Bob để lại, làm như vậy mới hả giận.

Phù Hiệu cười rồi lại cười. Nó nói, Mạch, từ câu chuyện của đảng ấy, tôi phát hiện đảng ấy coi như xong. Đảng ấy cần xem cuốn “Giới tính thứ nhất” mới ra gần đây. Đảng ấy cần giải phóng tâm lý, đừng để cánh đàn ông cảm thấy phụ nữ là công cụ tình dục, “Giới tính thứ nhất” nói...

Phù Hiệu đứng dậy, tưởng như biểu diễn cho tôi thấy, nó hoa tay. Nhưng vì nhớ đến Bob, tôi khóc.

Phù Hiệu bực mình, Đảng ấy phải đọc “Giới tính thứ nhất” đi.

Lúc ấy, có người bước vào, ông giám đốc.

Ông ta hỏi Phù Hiệu, Giới tính thứ nhất là gì, ai là giới tính thứ nhất?

Phù Hiệu không trả lời.

Ông ta tiện tay sờ vào mông nó, nói, Tôi vừa xem đoạn phim quảng cáo của hai cô, tại sao các cô đối thoại cứ như vậy? Thế nào gọi là “đàn ông khó thể tóm tắt”, quá trúc trắc, không suôn sẻ. Quảng cáo có thể viết như thế, nhưng không thể nói như thế.

Ông ta nhìn tôi, lại vỗ vào mông nó. Tôi mỉm cười, mặt Phù Hiệu lúc tái nhợt lúc đỏ bừng, bỗng nó đưa tay lên cho ông giám đốc một cái tát.

Ông ta ngớ ra, nói với Phù Hiệu, Cô có biết cô tát vào mặt ai không?

Phù Hiệu không nói gì, nó bắt đầu thu xếp mọi thứ trên mặt bàn, ra về bỏ đi. Ông chủ sững sờ, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông hỏi ngay, Cô làm gì thế?

Nói xong, ông đi tới, ấn tay Phù Hiệu xuống, nói, Cô Phù Hiệu, cô có thể dùng tay khác tát tôi, nhưng không được bỏ đi. Tôi vẫn quen đùa các cô gái như vậy rồi. Thật ra, tôi không có ý gì, cho nên mong cô tha thứ. Cái quảng cáo của cô với cô Mạch phải sửa lại, không có cô không xong.

Phù Hiệu dùng tay dọn đồ.

Ông ta lại nói, Tôi mong hai cô ở lại công ty của tôi, ở lại mãi mãi, đúng vậy. Vừa rồi tôi đã bảo bộ phận có liên quan mua bảo hiểm cho hai cô. Tôi đang xin cơ quan quản lý xuất bản báo chí cho ra một tờ báo, làm thẻ nhà báo, công ty này càng ngày càng lớn, đúng vậy.

Cuối cùng, ông ta nói, Tôi sẽ là vị thần bảo hộ trong sóng gió thương trường. Ở cái công ty này tôi có miếng ăn thì các cô cũng có.

30. Chương 30: Về Nhà

Bob, Kha và Đại Uy đi về phía căn phòng kia, vừa đến cửa, nhìn vào trong phòng, cả ba cùng sững sờ...

Ánh đèn trong phòng mờ ảo, giống như cảnh đêm khuya, Thẩm Xán nằm trên giường, một tia sáng chênh lệch chiếu lên bụng chị ta.

Bob 42

Bốn người ngồi trên chiếc xe của Thẩm Xán, đi trên phố Trường An.

Thẩm Xán không dùng lái xe, tự lái lấy, Bob ngồi ghế phụ bên cạnh chị ta. Gió lùa hai bên, cả bốn người cùng di động, họ mặc áo hoa trông như một nhóm màu đang nhảy múa.

Bỗng Bob trông thấy bóng người quen quen, đây là Mạch, Mạch đang đi một mình trên phố Trường An. Giống như hôm Mạch vừa nạo thai, Bob đi cùng cô trên đường.

Mạch đi, nhìn về phía trước, vẻ mặt buồn buồn, không hài hòa với cảnh vật chung quanh. Bob tưởng mình nhầm, nhìn kỹ hơn, đúng là Mạch, cô đang đi. Bob nhìn lại phía sau, biết Kha và Đại Uy không trông thấy Mạch.

Chỉ có tiếng của Thẩm Xán, anh Tả hàng ngày không về nhà. Anh ấy coi bên ngoài là nhà mình, không chỉ với tôi, đối với những người con gái khác cũng không chút hứng thú. Đây là điều trong công ty ai cũng biết. Tôi cũng mặc kệ, nói với các anh chuyện ấy, lát nữa về nhà các anh sẽ biết, các anh đừng khách khí.

Thẩm Xán nói xong, cả mấy người đều tỏ ra không tự nhiên. Kha nói, Tất nhiên, xưa nay chúng tôi không xem nữ giám đốc Thẩm Xán là người ngoài.

Thẩm Xán nói, Đây, anh lại xem tôi là người ngoài rồi, tôi chả nói rồi còn gì, đừng gọi tôi là giám đốc, cứ gọi thẳng tên hoặc gọi chị Xán thôi.

Đại Uy nói, Chị Xán, chúng tôi không coi chị là người ngoài, chưa bao giờ xem chị là người ngoài. Lần đầu tiên gặp chị, tôi đã nghĩ, đây là ai nhỉ? Bảo là bà chủ, nhưng trông chị như một trí thức, một con người có văn hóa, nói thật là cao vời vợi. Không hiểu sao chị khiến chúng tôi cảm thấy chị như người bạn lâu năm.

Thẩm Xán cười, cho xe chạy nhanh hơn.

Trong thang máy cả bốn người cùng im lặng. Qua bức vách phản quang của thang máy, ánh mắt Bob bắt chợt gặp ánh mắt Thẩm Xán, anh lại thấy bối rối. Anh không biết mình sợ hay trong lòng có sự khát khao đối với Thẩm Xán.

Thẩm Xán nhìn anh, hỏi, Anh đã đến đây bao giờ chưa nhỉ?

Bob ngớ ra, lần trước anh đã đến, nhưng Thẩm Xán quên. Hơn nữa, lần trước anh đến, chị ta đi tắm, gọi điện thoại, bỏ quên Bob, tưởng chừng như không có con người ấy, không có ngày hôm ấy, buổi tối ấy. Chị ta là con người thế nào? Phải chăng là con người lấm tiền hay quên?

Vào đến nhà Thẩm Xán, Bob lại chú ý đến Đại Uy một lần nữa, không biết đi lối nào, giống như lần trước.

Bob cười thầm, anh quan sát Đại Uy lần này khá hơn trước nhiều.

Thẩm Xán tươi như nắng mai, nói với mọi người, Các chàng trai, các chàng cao bồi, các tay rock ơi... Tôi không biết xưng hô với các anh thế nào, các anh có biết tại sao hôm nay tôi mời các anh đến đây không?

Ba người nhìn nhau, rồi, Đến nói chuyện với chị Xán.

Nói chuyện? Thẩm Xán cười, nói chuyện? Thế thì tốt, lát nữa chúng ta nói chuyện. Bây giờ tôi đi tắm, các anh muốn uống gì thì cứ tự nhiên.

Kha nói, Chị Xán, chị cứ tự nhiên, tôi sẽ lấy rượu mời các anh ấy.

Bob nói, Tôi không uống, vừa uống nhiều rồi.

Thẩm Xán nói, Không được, phải uống, rượu của tôi, anh rất thích cho mà xem.

Đại Uy cười, nói, Chị Xán làm tôi nhớ lại Thượng Hải thời thực dân. Tôi hình dung những tên thực dân thống trị, chúng sống xa hoa, lãng phí, hèn yếu, biếng nhác, uể oải, giống như nắng chiều ngày đông.

Thẩm Xán đi vào đôi dép lê, lên lầu, vắt vẻo cặp mông, khuất hẳn nơi cuối cầu thang.

Tắm ảnh Thẩm Xán chụp chung với Trần Tả lại một lần nữa lọt vào mắt Bob. Kha và Đại Uy cũng nhìn chăm chú. Lần đầu tiên họ thấy hình Trần Tả, không ngờ ông ta đẹp trai đến thế.

Mặt Bob bắt đầu đỏ lên, nói, Hôm nay, hôm nay tôi không muốn đến đây chút nào, anh không nên bảo tôi đến.

Đại Uy nói, Thật đáng khinh cho Bob, đến đây rồi còn vờ vịt gì nữa? Nếu không, anh về đi, để hai chúng tôi ở lại.

Bob đang do dự, trông thấy Đại Uy cười nhìn mình, liền đứng dậy đi ra cửa thay giày.

Kha đến bên, vỗ mạnh vào lưng anh, nói, Anh định thế nào?

Tôi không định thế nào, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc.

Nhà? Anh là thằng nghèo, Bắc Kinh làm gì có nhà của anh?

Bob ngớ ra, nói, dù sao tôi cũng về ngủ.

Kha nói, Anh định làm hỏng việc của chúng tôi à?

Bob nói, Tôi về, hai anh ở lại, càng dễ làm việc chứ sao.

Kha nói, Nói nhảm, anh không thấy à, bà chủ rất thích anh.

Bob nói, Không đâu, với lại, tôi với bà ấy không có quan hệ gì, anh biết đấy, tôi rất buồn.

Kha nói, Đừng nói thế, bây giờ anh bỏ về rất có thể đánh mất vận may của đời anh. Người phụ nữ này có thể làm thay đổi chúng ta, có thể anh sẽ có một cái nhà ở Bắc Kinh. Còn tôi, có thể làm một bộ phim hay, đi dự giải quốc tế.

Nhưng tôi không biết bà ấy có chi tiền cho chúng ta hay không?

Kha nói, Bà ấy không đối xử như thế với chúng ta đâu. Bà ấy là một phụ nữ có tiếng tăm, trước mắt chúng ta tỏ ra tự nhiên, chả nhẽ thần kinh à?

Nhưng tôi rất buồn.

Không đúng, trong gió rét, không nhà, không được ăn no, nhìn thấy nhà người khác sáng đèn, tưởng tượng phòng khách nhà người ta được sửa sang đẹp đẽ, một không khí ấm cúng, đây mới thật sự buồn. Thôi, đừng thế nữa, chúng ta quay vào đi.

Hai người quay vào phòng khách.

Đại Uy vừa đổi một đĩa CD, đang nghe Gip, anh nói, Không ngờ chị Xán cũng nghe đĩa này.

Kha nói, Chị ấy là người cực kỳ thông minh, rất thích chơi với cánh ta. Trước hết vì chúng ta là những người ưu tú. Đại Uy, chúng ta phải tự tin, chị ấy rất tốt với chúng ta, cậu phải tỏ ra thoải mái một chút.

Đại Uy nói, Tớ có gì mà không thoải mái? Rất thoải mái là đằng khác.

Bob nói, Nhưng vừa rồi ngay cả lối vào nhà, anh cũng chẳng biết.

Kha cười, nói, Anh cũng vậy. Hai thằng nghèo các anh, chỉ biết viết lách, không biết sửa chữa nhà cửa, cần phải tỏ ra hiểu biết một chút.

Từ trên lầu có tiếng bước nhảy, tiếng Thẩm Xán gọi, Các anh cứ uống nước đi nhé, đừng sốt ruột. Phải rồi, các anh có thể xem phim.

Bob lại uống một ly Whisky, đưa mắt nhìn khuôn mặt Trần Tả trên tường, thầm nói, cuộc đời chó má!

Bỗng Đại Uy chỉnh âm thanh thật bé, nói, Phải rồi, Kha, nếu lần này thành công, cậu cho tớ bao nhiêu tiền? Tớ vừa viết kịch bản, vừa chơi với các cậu, chưa bao giờ nói cụ thể với nhau về chuyện này.

Kha nói, Nhưng đây không phải là lúc nói chuyện ấy.

Đại Uy nói, Không được, chị ta đang tắm, còn lâu mới xuống.

Bob nói, Kha, anh có thể nói, tôi cũng muốn nghe.

Đại Uy nói, nhưng tôi được bao nhiêu không liên quan đến anh, đây là chuyện tôi với anh ấy, tôi có cách của tôi.

Kha nói, Thôi xin cậu, cậu định quấy rối đấy à?

Đại Uy nói, Không, không, bao nhiêu?

Kha nói, Hôm nay tôi chưa thể nói, bởi chưa có kết quả.

Bob cười, nói, Tôi thấy cần thay cả Kha nữa.

Đại Uy nói, Cậu bảo bao nhiêu tiền?

Bỗng có tiếng cười của Thẩm Xán, mọi người cùng giật mình.

Cả ba cùng nhìn, Thẩm Xán đang đứng trên cầu thang, chị ta mặc bộ đồ ngủ trắng mỏng tang, rất lộ liễu, má đỏ hây hây.

Mời các anh lên tham quan, được không? Thẩm Xán hỏi.

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Bob cảm thấy cổ họng căng ra, anh nhìn Đại Uy, phát hiện tay anh ta không biết nên để vào đâu. Thẩm Xán đã quay đầu đi vào phía trong.

Ba người rất cẩn thận đi lên lầu.

Trên lầu vẫn rất rộng, rộng quá sự tưởng tượng của họ. Khi cả ba chưa biết đi về hướng nào thì có tiếng Thẩm Xán mở cửa ở đầu phía Đông ngôi nhà.

Bob, Kha và Đại Uy đi về phía căn phòng kia, vừa đến cửa, nhìn vào trong phòng, cả ba cùng sững sờ...

Ánh đèn trong phòng mờ ảo, giống như cảnh đêm khuya, Thẩm Xán nằm trên giường, một tia sáng chênh chếch chiếu lên bụng chị ta.

Cả ba cùng đứng lặng.

Thẩm Xán hất mái tóc dài, mỉm cười với họ, trông chị ta như một bậc thiên sứ. Kha cũng phải bối rối, anh nhìn, hồi lâu không dám bước tới.

Bob và Đại Uy càng không biết phải làm thế nào.

Thẩm Xán nói, Nào, vào đây.

Kha vào trước, Bob và Đại Uy theo sau. Khi họ đến trước Thẩm Xán, chị ta nói, Lẽ ra tôi không muốn thế này đâu, nhưng cũng chẳng sao, phải không? Tôi đã ngoài bốn mươi, cũng không cần phải băn khoăn gì nhiều. Tuy tôi đã bốn mươi, nhưng các anh biết không, tôi có làn da mà không phụ nữ nào có.

Bob nhìn, Thẩm Xán nói đúng, làn da chị ta thật hoàn mỹ, hai bầu vú và cặp đùi rất tuyệt vời. Nhưng anh thấy những gì trước mắt như không có thật, giống như trong một bức ảnh. Nếu đem kể lại với người khác, chỉ cần đây là người bình thường, người ấy cũng khó mà tin đây là sự thật.

Những chuyện tiếp theo, khiến mỗi lần Bob nghĩ lại đều sờn gai ốc, dựng tóc gáy. Dù sao thì đêm hôm đó, sau Kha và Đại Uy, Bob đổ vật lên người Thẩm Xán, anh giống như một hồn ma bước ra khỏi buồng chị ta.

Kha nói, “Phố trường An” của chúng ta coi như xong. Ba người chia tay đi ba ngã.

Một mình Bob đi trên phố Trường An, cảm thấy lạnh, mong một lần nữa được gặp Mạch. Anh biết tại sao Mạch xuất hiện ở đây. Nhất định Mạch nhớ anh. Anh nhìn bầu trời hoàng hôn, lòng tràn nỗi buồn, anh đi, mắt nhìn xa xa, cảm thấy hôm nay là một ngày thật khó tưởng tượng.

Anh về tới khu nhà dân, vừa bước vào cổng, anh trông thấy bà già kia.

Bà già không nói gì, nhưng ánh mắt tỏ ra bí hiểm.

Bob cảnh giác, nhận ra có chuyện gì, nếu không ánh mắt bà già sẽ không như thế. Anh rẽ vào khúc quanh, lòng những trống trải, nhưng khi nhìn cửa phòng mình, tưởng chừng thế giới sáng bừng lên.

Một người đang ngồi trên bậc thềm, người ấy là Mạch.

Mạch không nhìn anh, cô nhìn về phía tây, nhìn bóng tịch dương và suy tư, trên khuôn mặt lấp lánh cặp kính cận. Trông Mạch như người mù, không thấy Bob đi về phía mình. Bob nghĩ, rõ ràng Mạch đang đeo kính đây thôi?

Anh đến bên Mạch.

Mạch vẫn không nhìn anh.

Anh lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Mạch, muốn nói điều gì đó, nhưng lòng buồn không thể nói được gì.

Cuối cùng thì Mạch quay lại, nhìn anh, Đi, về nhà.

Mạch 42

Tưởng như cả trăm năm nay không gặp nhau, khi anh không chú ý, tôi chăm chú nhìn anh. Bóng chiều chiếu lên khuôn mặt anh tỏa ánh bệnh hoạn, anh gầy đi, càng trắng hơn, lồng ngực anh không rộng như mọi khi. Anh cúp mắt nhìn xuống như tránh cái nhìn thẳng của tôi.

Anh mở cửa phòng. Tôi chần chừ rồi mới bước vào, tôi hỏi, Tối hôm qua anh ngủ ở đây à? Anh sững sờ, tưởng như trong câu hỏi của tôi ẩn chứa điều gì. Mắt tôi đỏ bừng. Tôi thấy cây sáo để nơi đầu giường. Tôi cầm lên, nói, Em không biết anh cũng biết thổi sáo.

Anh cầm cây sáo lên thử. Tôi nói, Đem nó theo, đem đến nhà chúng ta, hằng ngày anh trông thấy nó, thổi vào lúc lòng anh thanh thản.

Anh vuốt mái tóc xõa trước trán gọn về phía sau, bắt đầu thổi sáo. Gió nhẹ lay động không gian. Anh cúi đầu và tiếng sáo của anh giống như tiếng kêu của con chó đại bị thương. Tôi không hiểu tại sao anh buồn như thế.

Cuối cùng, Bob lại khê để cây sáo nơi đầu giường. Ở đây còn có hai cuốn sách, một cuốn của Derrida, một cuốn của Foucault.

Tôi nhìn căn phòng tĩnh lặng, nói, nếu anh không thích vẫn có thể trở về căn phòng này, để cây sáo Derrida làm bạn với anh, phải chăng anh nghĩ đến đường lùi? Hơi một tí là anh xa em.

Nước mắt tôi lại trào ra. Tôi nói, Anh không yêu em, nếu anh yêu em, anh sẽ không lặng lẽ bỏ đi.

Anh ôm tôi vào lòng, nói, Anh có thể đưa em một chiếc chìa khóa. Nếu một hôm nào đây em không thấy anh, em có thể đến đây tìm.

Thật không?

Thật.

Chúng ta mãi mãi bên nhau trong cái thế giới này nhé?

Ừ!

Nếu một ngày nào đấy anh xa em, em vẫn có thể tìm thấy anh, đúng không?

Tôi ngược lên, anh lấy kính của tôi xuống, lau nước mắt cho tôi. Anh nói, Mạch, em đeo kính khiến anh sợ.

Tôi cười trong tiếng nước nức nở.

Nhưng em cận thị, phải đeo kính.

Em có thể đeo kính áp tròng.

Nhưng em đeo không quen.

Em có thể đeo vì anh.

Bob khóa cửa, ôm tôi, bắt đầu đi về phía căn hộ Bạch Trạch thuê. Chúng tôi không định đi xe, cứ từng bước đi bộ. Chúng tôi đi hơn một tiếng đồng hồ, đi qua rất nhiều hiệu bán kính, đeo thử rất nhiều kính áp tròng. Nhưng tôi vừa đeo lên, mắt đã ngứa ngáy, chảy mắt. Bob lớn tiếng tranh cãi với tôi, Tại sao không có loại nào hợp?

Tôi nói, Ngày mai sẽ đi mua, đến Tây Đơn hoặc Vương Phủ tỉnh. Ở đấy có các hiệu kính lớn, biết đâu sẽ chọn được kính hợp với mắt, giống như 7anh hợp với em vậy.

Tôi cười.

Nhưng anh nói, Ngày mai anh phải đi bàn chuyện đầu tư.

Lại đi gặp bà Xán?

Không, gặp Trần Tả, chồng chị ta.

Tôi im lặng, không biết có đúng anh đến gặp chồng chị ta hay không. Tôi không thể nói ra điều mình nghi ngờ, chỉ biết im lặng nhìn bóng chiều phía trời tây. Nhưng Bob cảm nhận được, anh đọc được nỗi buồn trong tôi.

Về đến nhà, xảy ra một việc bất ngờ. Bên ngoài có tiếng gõ cửa gấp gáp. Tôi và Bob mặc lại quần áo vừa cởi. Tôi ra mở cửa, rất ngạc nhiên trông thấy Phù Hiệu.

Nó bảo đến thăm tôi, sợ tôi một mình. Chợt thấy Bob phía sau tôi, nó nói, Không ngờ đằng ấy sớm hòa bình với anh ấy như vậy.

Nó bước vào, đứng trước mặt Bob, hỏi, Anh là Bob à?

Bob trả lời, Đúng, rồi quay sang nhìn tôi.

Tôi nói, Đây là Phù Hiệu. Bổng Phù Hiệu cho Bob một cái tát.

Bob kinh ngạc, nhưng anh bình tĩnh lại ngay, hỏi, Tại sao cô tát tôi?

Phù Hiệu nói, Vì anh đi tìm gái điếm.

Tôi đi với gái chưa trả tiền cho các cô ấy ư? Tôi trả rồi, nhưng tại sao cô tát tôi?

Vì anh sống với Mạch, cho nên không được đi tìm gái làm tiền, cho dù đã trả tiền cho chúng. Tôi đến để trút giận cho Mạch.

Như vậy phải để cô Mạch tát tôi chứ.

Tôi thay mặt cánh con gái chúng tôi đến tát đàn ông các anh.

Nói xong, Phù Hiệu quay người bỏ đi.

Lúc ấy Bob nói, Hãy chờ đấy.

Phù Hiệu quay đầu lại, Bob cho cô ta một cái tát. Anh nói, Tôi thay mặt tôi tát cô, vì cô không nên tát tôi. Tôi đi tới, trách Bob. Phù Hiệu không nhìn tôi, cứ thế ôm mặt bỏ chạy. Tôi đuổi theo, nhưng nó đã lên taxi.

Tôi quay về, đóng cửa, nói với Bob, Hôm nay nó đã tát hai anh, trước một anh, sau một anh, nhưng nó không ngờ mình cũng bị một cái tát.

Nói xong, tôi không nhịn được cười, nghĩ bụng không biết ngày mai an ủi Phù Hiệu thế nào.

Bob 43

Khi Bob và Mạch trần truồng nằm trên giường, Mạch nói với Bob, Một cô gái trí thức như Phù Hiệu thật không giống với các cô gái khác.

Bob quay sang phía Mạch, hỏi, Có gì khác?

Mạch nói, Làm một người con gái có muôn vàn suy nghĩ, có trăm mối tình cảm phức tạp đan cài. Lúc ấy trên khuôn mặt người con gái mới ánh lên vẻ rạng rỡ ngời ngời, người con gái ấy tỏ ra trí tuệ và ma lực mạnh mẽ.

Bob tỏ ra phản cảm với câu nói của Mạch. Anh kích động hoặc phần nộ nói, Em nên nhớ, đàn ông và đàn bà không giống nhau lúc suy nghĩ. Em cứ nghĩ dùng trí óc, nhất định em nói trí óc. Em còn nói với anh là dùng tâm linh, nhưng anh thấy em không nên nói như thế. Nói như thế là ngu xuẩn.

Bob cho tay vào người Mạch.

Anh vỗ vỗ vào bàn tay Mạch, rồi đặt nó lên người mình.

Anh cười. Thấy Mạch đã nhắm mắt, anh lại đặt tay mình lên người Mạch.

Bỗng Mạch mở mắt, nói một câu làm cho Bob suốt đời anh không quên. Ngay lúc ấy bất kể thế nào Bob cũng không nghĩ rằng tinh thần Mạch đã bị vò nát, vậy mà cô vẫn nói được câu ấy.

Mạch nói, Anh sờ em như thế em cảm thấy dễ chịu, anh nên sờ nhẹ nhàng như thế thôi. Hình như anh không nắm vững lúc nào thì cần mạnh lúc nào thì nhẹ. Hôm nay anh nắm rất vững lúc cần mạnh lúc cần nhẹ, em rất thích.

Trong những tháng ngày rực rỡ nhất sau đấy, dấu thế nào Mạch cũng cho rằng, những lời nói ấy của mình đầy trí tuệ. Bởi gặp một người đàn ông như Bob, một người đàn ông miệt thị nữ quyền, xưa nay Mạch vẫn rất cảm giận. Bob luôn luôn là hai con người. Mạch biết khi anh cần phụ nữ, anh là con người dịu dàng, khi anh không cần phụ nữ, anh trở thành một con người khác. Con người này lạnh lùng, khắc nghiệt và kiên định. Cho nên, những điều đó khiến Mạch cảm giận Bob. Mỗi lần gặp trạng thái ấy, Mạch nổi nóng với Bob.

Hôm nay Mạch phát hiện mình tìm được cách nói đùa trí tuệ với Bob.

Mạch gặp Trần Tả, cô không ngờ anh ta đã thay đổi cả cuộc đời mình và Bob.

31. Chương 31: Ghen Tị Không Thể Tả Nổi

Tôi bối rối né tránh, bà ta phát hiện tôi đang nhìn Trần Tả. Tôi lại thấy nụ cười trào lộng hôm họp mặt ở Đại sứ quán Pháp. Khi bà ta hỏi, Cô là bạn gái của anh Bob à? Tôi hiểu, bà ta muốn giới thiệu thân phận của tôi cho Trần Tả biết tôi là bạn gái của Bob.

Bob 44

Đầu tiên đi qua khu văn phòng mở, rộng chừng bốn trăm mét vuông, nhân viên như những con sên làm việc trong những ngăn riêng. Đi chừng ba phút, cô thư ký giúp chúng tôi đẩy cánh cửa sáng loáng.

Trần Tả ngồi kia, không đứng dậy.

Bob lập tức nghĩ đến tấm ảnh Trần Tả chụp chung với Thẩm Xán. Người thật và hình trong ảnh không khác nhau bao nhiêu. Bob nghĩ bụng, anh ta không đứng dậy cũng là bình thường. Anh ta là một nhân vật lớn, là người thành công trong lĩnh vực kinh doanh địa ốc, là nhà tài trợ nổi tiếng, tức là, có thể là cây thông Noel của trẻ em nghèo. Nói chính xác hơn, là ngày Noel hoặc Ông già Noel.

Trần tả không những không đứng dậy, thậm chí cũng không mỉm cười. Trên cái bàn trước mặt anh là cốc sứ trắng đựng hồng trà, sau lưng anh là cây cảnh xanh tốt và bức tường cẩm thạch xanh.

Bob và Mạch kẻ trước người sau đi về phía Trần Tả, chú ý đến Thẩm Xán bên cạnh. Chị ta mặc cái váy màu vàng nhạt, ra dáng lãnh đạo. Vừa trông thấy Bob, chị ta tươi cười đi tới. Với Bob hôm nay, cái cười của chị ta là ân sủng và chỗ dựa của ý trời. Nhưng chị ta lập tức trông thấy Mạch đi bên cạnh anh.

Bob bước đi, chân anh bắt đầu không ổn định. Anh cố làm ra vẻ tự nhiên và từ tốn lịch sự, nhưng cảm thấy đất dưới chân không bằng phẳng, cho dù đây là sàn nhà giống như của khách sạn năm sao.

Bob đến trước mặt hai người, Trần tả vẫn không đứng lên. Anh ta ngồi kia, như không để ý, vẫn xem tờ giấy để chếch trước mặt.

Tờ giấy trắng khiến tim Bob phải đập mạnh, bởi đây là bản dự toán cho phim “Phố Trường An”. Bob không biết Mạch đứng sau lưng mình nghĩ gì. Anh cũng không trông thấy vẻ mặt của Mạch. Về sau, Mạch nói với anh, lúc ấy cô không căng thẳng chút nào, vì xưa nay cô không hề hy vọng ở một con người như Trần Tả. Bởi cô hiểu, thời đại của Bob chỉ mất một trăm đồng ngủ với gái làm tiền – liệu đây có thể gọi là “thời đại bắn pháo” – người con gái thông qua nhan sắc của mình để chấp nhận những anh có tiền, có nhiều tiền, là không thể. Cho nên, Mạch nói không căng thẳng, người vô sản không sợ gì, lúc ấy cô chỉ nghĩ đến Thẩm Xán.

Bob không đồng ý với lời nói của Mạch. Anh cho rằng cô nói dối, vì anh không tin ở con gái, nhất là những cô gái trí thức như Mạch quên mất mình là nữ, nhưng khi giao tiếp với nam giới, phải chăng họ không lợi dụng đặc điểm giới tính của mình hay sao? Đây là lời nói dối, Bob không tin.

Tất nhiên, ngay lúc ấy, tờ giấy trắng làm anh nghẹt thở. Đây là tờ giấy mà anh và Kha đã thảo luận mất mấy tiếng đồng hồ, do Bob trao cho Thẩm Xán. Lúc ấy Kha nói, Xem ra, chị ấy thích anh, ôi, nếu có ngày mọi người phát hiện, vốn của “Phố Trường An” là do một anh đi bán dâm mà có. Vậy những người sau chúng ta, nhất là những người làm nghiên cứu sinh tiến sĩ sẽ nói gì với các vị giáo sư hướng dẫn?

Lúc Bob đến trước cái bàn, không ngờ Trần Tả đứng bật dậy. Bob giật mình, nghĩ rằng anh ta sẽ đánh mình.

Trần Tả đưa tay ra, Tôi rất thích cái tên “Phố Trường An”, nhưng không thích câu chuyện này.

Lúc bắt tay Trần Tả, Bob nghĩ, dù sao thì lúc ấy anh ta không nhìn Mạch, anh không ngờ sau đây, Trần Tả và Mạch được đẩy đến tốt cùng.

Trần tả thay đổi cuộc sống của anh và Mạch.

Về sau, Bob nhiều lần nhớ lại những tình tiết của ngày hôm đó. Anh không thể nào ngờ, hoặc nói anh không hề phát hiện người mà Trần Tả chú ý hôm ý hôm ấy chính là Mạch mà không phải là anh – Bob tài năng. Nhưng lúc ấy Bob nghĩ, hôm nay Thẩm Xán trông thấy bạn gái của mình, bà ta có phần khởi không? Nhưng anh không dám nhìn Thẩm Xán.

Trần Tả không nhìn Mạch, anh chỉ bàn chuyện “Phố Trường An”. Bob nghĩ, xem ra anh ta đã đọc thật, không phải giả vờ. Bởi câu chuyện “Phố Trường An” không có gì đáng đọc, có thể Kha đã nhìn ra điểm này. Nhưng Trần Tả đọc được cả những tình tiết trong đó, thậm chí anh đề cập đến chi tiết khi nam nhân vật chính đến cái biệt thự của một người giàu có, để giữ thể diện, lúc xuống taxi, nhân vật này bối rối lau đôi giày không quá bẩn. Chú ý đến chi tiết ấy chứng tỏ anh là một người vĩ đại.

Bob nghĩ, chú ý đến từng chi tiết có thể là một người vĩ đại, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ, một người giàu có lại chú ý từng chi tiết nhỏ.

Cho nên Bob không biết Trần Tả đã chú ý đến Mạch. Mắt anh ta như nhìn đi chỗ khác, nhưng anh ta đã nhìn rõ Mạch. Trần Tả hỏi, Các vị uống gì? Bob không biết tại sao trước mặt một nam một nữ câu hỏi “muốn uống gì” cũng làm cho mình đỏ mặt, căng thẳng?

Anh không biết mình nên uống gì.

Vẫn là Thẩm Xán nói, Cà phê ở đây ngon lắm, uống cà phê nhé.

Sau đấy Thẩm Xán hỏi Mạch muốn uống gì? Đây là lần đầu tiên chị nhìn Mạch, vẻ mặt tươi cười.

Mạch ngó ra, cô không nhìn Thẩm Xán mà nhìn vào một điểm nào đó trước mặt, nói, Cho tôi một ly cà phê Italia.

Không biết vì một nguyên nhân nào để Mạch đòi uống cà phê Italia, khiến Bob phải xấu hổ.

Tại sao? Bob tự hỏi, anh nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vì Mạch mất tự nhiên, cô muốn lấy cá tính của mình để che đậy sự mất tự nhiên và không quen biết nơi này, hay là với một phương thức nào đấy để đối chọi với Thẩm Xán? Anh chú ý mặt Bob đỏ bừng.

Thẩm Xán nhìn Bob, chị mỉm cười rất tự nhiên, tưởng như vừa được phục hồi sau cuộc tấn công bất ngờ. Chị không ngờ Bob đưa bạn gái đến, khiến tâm trạng Bob tốt hơn.

Thẩm Xán nói, đừng gạt bột ở trên, cứ để đấy, anh uống sẽ có cảm giác hơn.

Bob nghe theo lời khuyên của Thẩm Xán, không gạt bỏ lớp bột trên ly cà phê, nhưng cái từ “cảm giác” lại làm anh thấy hợp khẩu vị. Từ sau những năm tám mươi, chị em phụ nữ vẫn mình thường dùng từ “cảm giác” để vẽ lên những bức tranh không ra hình thù gì. Anh chú ý đến Mạch yêu cầu một ly cà phê Italia cũng là một thứ “cảm giác”. Đây là một cái ly nhỏ, bên trong không có bột, nguội lạnh, có thể soi gương. Mạch nâng ly cà phê lên, nhấp một ngụm nhỏ, khi cô đặt ly xuống, tưởng như không chú ý gì đến ly cà phê, cô chỉ lắng nghe tiếng nhạc bao trùm đại sảnh, rất chăm chú nghe.

Bỗng Thẩm Xán hỏi, Cô là bạn gái của Bob đấy à? Cô còn trẻ, nghe nói cô là một phóng viên? Cô đã từng viết cả cho ông Trương Nghệ Mưu? Có thể cho tôi một tấm danh thiếp được không?

Mạch lấy ra hai tấm danh thiếp, một đưa cho Thẩm Xán, một đưa cho Trần tả.

Ngay lúc ấy Bob không biết, tấm danh thiếp này để Trần Tả sau đấy thoải mái liên hệ với Mạch, đồng thời vào lúc thích hợp, anh có thể cùng Mạch bàn luận về văn học, nghệ thuật.

Mạch 43

Cách chỗ chúng tôi chừng bốn, năm thước có một chậu hoa đón xuân. Nắng từ một bên Trần Tả chênh chếch chiếu vào, bóng anh trùm lên chậu hoa. Tôi nhìn những cách hoa vàng, nghĩ bụng, hôm nay tôi phải cho cái bà Xán kai biết tôi là bạn gái của Bob.

Tôi hai mươi sáu tuổi. Trẻ hơn Thẩm Xán, tôi đến để bà ta biết tôi trẻ thế nào. Tuổi trẻ không thể mua được bằng tiền, tuổi trẻ canh giữ cành cây của chim muông, luôn luôn có đàn ông đến đậu. Tôi mặc áo len trắng cổ tròn, để hở cái cổ cao của tôi. Thẩm Xán một cái áo len màu vàng cổ khoét thật trẻ để thập thò bầu vú. Mặt bôi kem bóng nhẫy, thoáng nhìn cũng đủ thấy đấy là loại kem mấy nghìn đồng một lọ, nhập khẩu từ Mỹ.

Trần tả như không ngồi trong sofa mà chìm trong đồng bần. Anh đang hút thuốc. Qua làn khói, tôi phát hiện ra đây là một người đàn ông đẹp trai, không ngờ là một thương nhân, nhất là thương nhân thành đạt lại có thể đạt tiêu chí đàn ông đến vậy. Bất giác tôi nhìn anh ta, nhưng lại đưng ánh mắt Thẩm Xán.

Tôi bối rối né tránh, bà ta phát hiện tôi đang nhìn Trần Tả. Tôi lại thấy nụ cười trào lộng hôm họp mặt ở Đại sứ quán Pháp. Khi bà ta hỏi, Cô là bạn gái của anh Bob à? Tôi hiểu, bà ta muốn giới thiệu thân phận của tôi cho Trần Tả biết tôi là bạn gái của Bob. Khi bà ta nói, cô còn viết về Trương Nghệ Mưu, tôi biết chắc chắn bà ta nhận ra tôi là một phóng viên của tờ báo giải trí lá cải ở buổi tối hôm họp mặt. Tuy bà

ta mỉm cười, cái cười giả dối, chỉ có lớp kem bóng nhảy trên mặt bà ta là thật. Ánh mắt bà ta nói với tôi Trương Nghệ Mưu là thứ rác rưởi, người viết bài cho Trương Nghệ Mưu là rác trong đồng rác.

Trần Tả nhìn tôi trao danh thiếp, hỏi, Tại sao câu chuyện này lại gọi là “Phố Trường An”?

Tôi định lên tiếng thì đã nghe Bob nói, Tôi muốn hiểu trạng thái của một nhóm người nào đó.

Một nhóm người? Nhóm người nào?

Những người như chúng ta.

Các anh? Các anh cho rằng mình là những người thế nào?

Trần Tả ngược lên, nhìn tôi rồi nhìn Bob. Tôi nghĩ, một người đàn ông rất chuẩn, có tiền, có trí tuệ, người đàn ông như vậy có phải là người không? Thảm Xán ngồi bên cạnh cầm bản kế hoạch để trên mặt bàn lên xem.

Bob trả lời Trần Tả, giọng nói nhỏ lại.

Chúng tôi... chúng tôi, chúng tôi có phải loại người bị đẩy ra ngoài lề không?

Đẩy ra ngoài lề? Các anh từng là trung tâm của thế giới chưa?

Bob đỏ mặt. Đúng vậy, họ chưa bao giờ là trung tâm của thế giới, vậy thì cái gọi là đẩy ra ngoài lề là thế nào?

Tôi nhìn Bob, anh đang suy tư. Lúc này Bob đang căng thẳng so với Trần Tả, anh ta vừa kém trí tuệ vừa không thành thật. Một người muốn móc tiền trong túi người kại ra để bỏ vào túi mình, là không thể thành thật và trí tuệ rồi.

Nghĩ đến đây, tôi bắt đầu thương hại cho Bob.

Bob nói, Những người như chúng tôi chưa bao giờ là trung tâm, nhưng đã từng có lúc như thế. Một bọn người văn minh làm trung tâm, được quần chúng nhận biết, được quyền lực chú ý, lợi ích của họ hơn hẳn những người khác.

Trần Tả cười, nói, đây là cảm giác cá nhân của họ. Thật ra vào lúc ấy, họ cũng không phải là trung tâm. Đối với xã hội Trung Quốc, người khác cũng không phải là trung tâm. Trung tâm là gì? Anh cứ nhìn cái nơi họ làm việc ở đâu là biết ngay. Thiên An Môn ở đâu? Thiên An Môn để làm gì? Phố Trường An? Hai bên phố Trường An là cơ quan, đoàn thể nào? Tại sao họ lại được ở phố Trường An?

Tôi quay lại nhìn Bob. Rõ ràng mặt anh đang nóng bừng, ánh mắt thoáng chút rụt rè, chừng như hối hận mình tùy tiện dùng cụm từ “ngoài lề” mà chưa hiểu nó, hơn nữa cũng không thật thích thú. Tôi nghĩ, anh là con người nhạy cảm, tại sao cho rằng Trần Tả là một trí thức như những trí thức mà anh từng quen biết? Họ mở miệng ra là thao thao bất tuyệt. Họ có thể không hiểu nhạc lý cũng không biết chơi bất kỳ nhạc cụ nào, cũng không nói đến cao trào, sắc thái trong âm nhạc, hơn nữa chẳng biết xấu hổ nhảy ra phân tích kết cấu, hình thức của một sản phẩm âm nhạc nào đó. Họ có thể nói ra nhiều từ ngữ rất thời thượng, nhưng không thể như Trần Tả, trong môi trường sang trọng, rất thoải mái thảo luận ý nghĩa của một từ bị lạm dụng.

Đúng vậy, tôi cũng chưa từng nghĩ thật chi tiết tại sao ai cũng bảo mình bị đẩy ra ngoài lề xã hội? Ôi, khởi điểm của người trí thức Trung Quốc rất thấp, chỉ vì họ chưa được ăn ngon thì nói đã được ăn, hoặc nói thế giới không có món gì ngon.

Lúc ấy Trần Tả nhìn tôi, ánh mắt chứa chan niềm vui thắng lợi. Tôi đón nhận ánh mắt của anh và mỉm cười với anh.

Ý nghĩa cuộc sống của người phụ nữ là gặp được ánh mắt ấy. Tôi nghĩ. Nhưng Trần Tả nhanh chóng né tránh.

Thảm Xán bên cạnh đã trông thấy khoảnh khắc ấy.

Bob 45

Một lúc lâu Bon không chú ý đến Mạch.

Mạch đang nghĩ gì? Trước mặt Trần Tả, khi Bob đang suy nghĩ đám trí thức tại sao lại thích dùng từ ngữ chưa nghĩ kĩ. Những người phụ nữ, bao gồm Thẩm Xán và cả Mạch, lúc ấy nghĩ gì? Sau đấy Mạch nói, Chúng tôi so sánh xem ai đẹp hơn, ai hấp dẫn đàn ông hơn.

Bob có cảm giác quan hệ giữa anh và Trần Tả có nhiều mối vấn đề lớn bao vây, Thẩm Xán nó gì anh cũng quên khuấy. Mạch có nói gì không, anh cũng không nhớ.

Trước mặt anh chỉ có Trần Tả và những lời lẽ trí tuệ cùng phong độ ung dung, tự tại.

Câu chuyện “Phố Trường An” có thể phải thay đổi, việc đầu tư tôi sẽ bàn bạc với các vị trong Hội đồng quản trị, lắng nghe ý kiến của họ.

Đấy là câu cuối cùng Thẩm Xán nói với Bob hôm ấy.

Lúc Bob và Mạch trở ra phố, anh cảm thấy vô cùng thanh thản, Mạch khẽ hát một bài hát mới mà Bob chưa bao giờ được nghe.

Bob hỏi, Em thấy Trần Tả thế nào?

Không có cảm giác gì.

Không có cảm giác? Anh ngạc nhiên với câu trả lời nhẹ tênh của Mạch.

Mạch tiếp tục đi, không để tâm đến Bob.

Anh nói, Anh thấy anh ấy rất giỏi. Em biết không? Tại sao anh thấy kinh tế Trung Quốc vẫn còn hy vọng? Là bởi có một lớp người mới, trở thành Giám đốc điều hành, trở thành Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Mạch không nhìn anh, chỉ nói, bà Xán không hữu nghị với em, không biết bà ta đang nghĩ gì, anh có nó gì với bà ta không? Biểu hiện của bà ta có vẻ kì dị.

Bob sững sờ, tỏ ra ngại ngùng nhìn Mạch, Bà ấy không kì dị đâu. Hôm nay anh cũng không có tâm tư nào để nhìn bà ấy, thần kinh của anh căng thẳng vì anh Tả.

Anh có cảm thấy bà Xán có ma lực không?

Không rõ, có thể đôi chút, em thấy thế à?

Em đang hỏi anh.

Anh nói, Không.

Nhưng em thấy người đàn bà ấy ngay từ lúc bắt đầu, ngay cái hôm ở Đại sứ quán Pháp, bà ta có vẻ thù hận em. Bà ta hận ai? Thù hận em à? Tại sao thù hận em? Cho nên hôm nay em cố tình đến với anh muốn cho bà ta biết anh là bạn trai của em.

Bob nói, Tại sao em lại muốn cho bà ta biết em là bạn gái của anh?

Chả phải bà ấy thích anh là gì? Anh Kha nói vậy. Em cũng cảm thấy quan hệ giữa anh và bà ấy có điều gì đó không thể diễn tả nổi.

Bob nói, Anh đưa em đi, liệu còn có gì không thể diễn tả nổi? Trong con mắt họ, anh chẳng có giá trị gì. Kha nói, bà ấy có ấn tượng tốt về anh. Anh ấy bảo anh đến bàn với anh Tả, là bà Xán điểm đến tên anh, anh không biết tại sao. Anh nói vậy, em có tin không?

Mạch nhìn vào mắt Bob hồi lâu mới nói, Tin, nhưng cái bà Xán... tại sao thấy em, bà ấy lại ngây ra?

Chưa nói hết thì Mạch đã bật cười. Tiếng cười của Mạch như gió xuân đùa giỡn khuôn mặt Bob, tiếng cười đầy tự tin và coi khinh người đàn bà lớn tuổi hơn mình.

32. Chương 32: Giày Vò

Câu nói cuối cùng của Mạch khiến Bob run lên: Bà Xán đã làm lành với anh như thế rồi chứ? Trong câu nói ấy “bà Xán” là chủ ngữ, làm anh cảm thấy chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.

Bob 46

Ba hôm sau Bob gặp Kha. Anh nói với Kha, không biết Trần Tả có cho tiền hay không, dù sao thì những gì cần nói, tôi đã nói. Anh cũng đã nghe rõ.

Kha hỏi, Tại sao tối hôm trước anh không nghe điện thoại? Tôi tìm anh phát điên lên, suýt nữa thì đi báo công an. Xong việc anh nên báo cho tôi biết, tôi uống rượu với Đại Uy, chờ điện thoại của anh, nhưng anh như quên công việc, xong việc anh chẳng biết làm gì.

Bob suy nghĩ rồi nói, Tối hôm ấy Mạch bị mất điện thoại, hai người tìm mãi ở đồng tuyết mà không thấy. Sauk hi về nhà, mấy hôm sau Mạch không muốn tiếp tôi, nhưng tối hôm ấy, cô ấy đồng ý làm tình với tôi.

Kha nghe nói rất phấn khởi. Anh nói, Điều ấy không có trong buổi nói chuyện với Trần Tả, anh có chuyện gì đó, phụ nữ rất thực tế, tôi nói đúng không? Bob phản bác lại. Anh nói, Chuyện ấy không sao, chỉ là cảm giác giữa hai chúng tôi.

Kha nói, Anh Tả sau đây có gọi điện cho anh không? Anh cũng để địa chỉ của tôi lại cho anh ấy rồi à? Ôi, ba hôm nay mỗi ngày dài như một năm, tôi không sao ngủ được, sắp sang tháng Giêng rồi, mùa xuân lại đến, vậy mà tiền nong vẫn chưa thấy đâu.

Bob nói, Thế này nhé, tôi gọi điện cho Trần Tả ngay bây giờ, hay là anh gọi?

Kha nói, Anh gọi đi, anh trực tiếp bàn với anh ấy.

Bob bắt đầu bấm số điện. Kha nhìn vào máy điện thoại của Bob.

Bob nghe điện, nhưng Trần Tả không nhận điện.

Kha sốt ruột, giục, Gọi lại đi.

Bob lại gọi.

Cuối cùng Kha không chịu nổi, nói, Nào, để tôi gọi.

Bob đưa máy cho Kha.

Kha bấm máy liên tục, nhưng máy của Trần Tả vẫn không có người nhận, Kha nói, Hay là anh ấy đi đâu rồi?

Bob nói, Chúng mình gọi cho chị Xán.

Hai người lại gọi điện cho Thẩm Xán, máy của Thẩm Xán không mở.

Kha nói, Ôi, anh biết rồi đấy, làm ông chủ ở Trung Quốc khó biết chừng nào, mẹ kiếp, chả khác gì đám lao động ở nông thôn lên thành phố làm thuê.

Bob về căn nhà bé nhỏ của mình với Mạch thì đã tối. Suốt một ngày Bob bị Kha giày vò, trong lòng chỉ nghĩ đến Trần Tả. Tại sao anh ta không nhận điện? Hay là anh ấy không muốn tiếp xúc với mình, anh nghĩ, có lẽ trong đời sẽ không còn quan hệ nào với Trần Tả. Hôm ấy Trần Tả gặp anh cũng chỉ là dịp gặp chơi vậy thôi. Tại sao anh ấy bày trà? Anh đã gặp dịp nào? Anh ta giữ sĩ diện cho Thẩm Xán ư? Bob nghĩ đến Thẩm Xán, vì Thẩm Xán là vợ anh ta. Trong công ty, Thẩm Xán cũng là một nhân vật quan trọng. Bà tôi không sợ chồng, coi anh ta chỉ là chồng. Một phụ nữ chỉ có chuyện lên giường với đàn ông, thì người đàn ông ấy không có gì đáng tôn trọng, dù người đó là tổng thống, huống chi là Chủ tịch Hội đồng quản trị. Nhưng Bob lại không yên tâm, rất khó lòng tóm được Thẩm Xán, nhưng anh lại đưa Mạch đi theo, khiến Thẩm Xán vô cùng thất vọng.

Mạch ngồi ở sofa chờ anh. Cô không mở ti vi, chỉ ngồi không. Trên bàn là cơm cô không ăn hết, một cái bánh hamburger và hai cái cánh gà. Mạch nói, Em vẫn chờ, điện thoại của anh không mở.

Bob nói, Không có tiền, em cũng biết.

Em gọi điện cả cho anh Kha, điện thoại của anh ấy cũng không mở.

Có thể anh ấy cũng không có tiền.

Có lúc anh mở máy, nhưng chỉ là âm thanh bận.

Tôi mệt, đừng làm nhảm nữa có được không?

Làm nhảm? Chỉ có anh làm nhảm. Em về từ lâu, chờ anh, định đi siêu thị mua lọ dung dịch tẩy với anh. Nhưng anh không về, anh gọi một cú điện về cũng không được à?

Bob nói, Thôi, không nói nữa, được không?

Mạch không nói nữa, một lúc sau cô cười, ngoảnh đầu về phía Bob, hỏi, Anh đoán xem, hôm nay em có gì?

Bob nói, Có gì?

Mạch nói, Anh đoán xem.

Bob rất bức, nói, Tôi mệt rồi, không đoán được. Mạch bất ngờ lấy trong túi ra một cái điện thoại di động, nói, Em mua cái mới.

Bob ngớ ra, nói, Đẹp lắm, em mới mua à?

Mạch nói, Em lấy tiền định mua kính áp tròng để mua điện thoại di động. Bob cầm cái điện thoại di động lên, nói, Anh muốn em dùng kính áp tròng. Anh đã hỏi thăm, kính áp tròng loại tốt phải mấy ngàn đồng, rẻ không tốt. Xem ra em phải có mấy ngàn đồng, mắt mới không bị hại. Nhưng em mua điện thoại di động mất rồi.

Chiều nay em gọi điện cho anh bằng cái máy mới này, vừa mua là em gọi cho anh ngay. Tại sao có lúc điện thoại của anh bận? Hình như anh đang nói chuyện với ai à?

Bob nói, Anh gọi cho anh Tả.

Nghe Bob nói, Mạch bỗng im lặng. Trần Tả hai tiếng ấy khiến mắt cô long lanh.

Bob không chú ý đến ánh mắt Mạch. Nhưng anh cũng là con người nhạy cảm, thấy Mạch không có ý cãi nhau nữa, anh liền chú ý đến Mạch. Mạch trở nên dịu dàng, hỏi, Anh ăn gì chưa?

Bob nói, Kha mời ăn mì, chưa ăn cơm.

Em để cánh gà và bánh hamburger cho anh đấy.

Bob vẫn nghĩ đến thay đổi trong thái độ của Mạch, cơn sóng gió tại sao bỗng dừng lại, tại sao hôm nay không cãi nhau? Bob bắt đầu quan sát Mạch.

Mạch nói, Em cũng mệt lắm, hôm nay đi ngủ sớm nhé. Công ty của em ngày nào cũng bắt em sáng tạo ra những câu chữ quảng cáo cho chất độn vú, bạn chết đi được. Ông chủ bảo, chất Inler là tiêu chí giải phóng phụ nữ. Phù Hiệu cải lại, bảo đấy là thêm một sợi dây buộc chân phụ nữ. Nó suốt ngày cười người này, chế nhạo người khác, trên bàn không để một thứ gì, không là “Giới tính thứ nhất” cũng là “Giới tính thứ hai”. Nó bảo hôm nay mời em đi MacDonald’s, nhưng nó lấy tiền rất lâu, em đành phải bỏ tiền ra.

Bob gật đầu, nói, Những việc giữa con gái với nhau không được xử lý tốt, còn tán gẫu với đàn ông, thật buồn cười.

Nghe Bob nói vậy, Mạch nói, Chỉ có anh mới tán gẫu. Nói xong cô vào nhà vệ sinh.

Bob bắt đầu hút thuốc, tiếng Mạch tắm vọng ra tận đây. Bob tưởng tượng chút nữa sẽ làm tình với Mạch, lòng anh dễ chịu hơn. Anh bật ti vi, ti vi đang phát chương trình ca nhạc, trình diễn bản nhạc của Dvorak viết cho cello. Người chơi đàn hình như là người Trung Quốc, đang chơi chương hai là chương Bob thích nhất. Âm nhạc làm cho điệu thuốc của anh ngon hơn.

Lúc ấy, điện thoại của Mạch đổ chuông.

Bob để mặc, anh chăm chú lắng nghe bản hòa tấu cello và dàn nhạc.

Nhưng chuông điện thoại vẫn réo, tiếng nước Mạch tắm rào rào, rõ ràng cô không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Bob vẫn bỏ mặc. Cuối cùng thì tiếng chuông điện thoại di động cũng dừng.

Bob lại nghe rõ tiếng cello, phát hiện thấy người nhạc sĩ Trung Quốc trình diễn rất hay. Anh nghĩ, anh này không phải Mã Hữu Hữu, ai thế nhỉ? Bob chưa thấy người này bao giờ.

Lại có tiếng chuông điện thoại.

Bob cầm điện thoại lên nghe.

Một giọng đàn ông, hỏi, Mạch đấy à? Chào em!

Giọng nói nghe quen quá, Bob sửng sốt. Anh không lên tiếng, chỉ nghe thôi. Đối phương nói, A lô, có phải Mạch đấy không, tín hiệu ở máy em không tốt hay sao? Anh muốn nghe xem cái máy mới cảm giác thế nào? Em sao thế? Hôm nay về cũng không gọi anh.

Bob vẫn không lên tiếng. Anh do dự, thậm chí ân hận tại sao lại nhận điện thoại của Mạch. Rõ ràng cái điện thoại mới này là của anh kia mua cho Mạch. Mạch đã nhận và nói dối anh.

Người kia cúp máy, rồi lại gọi tiếp.

Bob nhìn số máy hiện lên màn hình, cảm thấy rất quen, bỗng anh chợt nhớ, số máy của Trần Tả. Số máy mà chiều nay anh và Kha gọi không biết bao nhiêu lần.

Bob hơi sốc. Anh không thể khẳng định đã có chuyện gì, nhưng anh biết đã có chuyện.

Mạch mặt đỏ ửng đi ra. Cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhanh chóng đi tới, nhận cái máy từ tay Bob, nghe điện, vẻ mặt tỏ ra căng thẳng. Cô áp úng khe khẽ, từ từ quay lưng về phía Bob.

Mạch để máy xuống, Bob hỏi, Ai đấy?

Mạch nói, Anh Tả.

Bob tắt ti vi, căn phòng tối lại. Bob nói, Muộn thế này rồi, tại sao anh ấy còn gọi điện cho em?

Em không biết, điều này phải hỏi anh, vì anh là đàn ông.

Điện thoại của anh ấy mua cho em à?

Mạch đỏ mặt, do dự giây lát rồi nói, Anh ấy mua cho em.

Tại sao anh ấy mua cho em?

Em không biết, anh ấy muốn mua, em cần. Tiền mua kính vẫn còn, chẳng phải anh muốn em đeo kính áp tròng là gì?

Có muốn nghe tôi giải thích không? Vì tôi là đàn ông, tôi hiểu đàn ông.

Mạch nhìn Bob không nói gì, chỉ nhìn thôi.

Bỗng Bob lớn tiếng, Chiều nay chúng tôi đã gọi cho anh ta không biết bao nhiêu lần, anh ta không nghe điện. Bây giờ muộn lắm rồi, anh ta gọi cho em, lại mua cả điện thoại cho em. Em bảo tại sao?

Mạch nói, Anh là người đàn ông có kinh nghiệm, biết những cái cần biết. Nhưng, em nói với anh, em không có chuyện gì với anh ấy.

Bob nói, Vậy vừa rồi tại sao mặt em đỏ lên?

Em đâu biết, thực ra, em không nên đỏ mặt, nhưng mặt em đỏ thì sao? Anh định nói gì?

Bob hiểu rõ, có những lúc đỏ mặt không rõ nguyên nhân, nhưng lúc này Mạch đỏ mặt làm anh rất buồn. Về lý thuyết, “hiểu rõ” và nghi ngờ một người con gái là điều không thể so sánh.

Mạch bật ti vi lên xem.

Bob nói, Tôi muốn nói tiếp với em về chuyện đó.

Mạch nói, Chuyện chẳng có gì đáng nói.

Bob tắt ti vi, Mạch lại bật lên, Bob lại tắt, Mạch lại mở. Cuối cùng, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Bob chậm rãi đứng dậy, đến trước Mạch, nói, Anh ta mua điện thoại cho em thế nào?

Hôm qua anh ấy gọi điện đến công ty của em, hỏi điện thoại của em tại sao không mở. Em bảo vừa bị mất, anh ấy bảo sẽ sai thư ký mua cho em một chiếc và đưa đến, chuyện là thế.

Anh ta không gặp em?

Gặp thì sao? Không phải do anh tưởng tượng đâu. Anh còn nhớ, lần đầu tiên chúng ta nằm chung một giường và không làm gì chứ.

Nhưng lòng em đã hướng về phía ấy rồi, có thể, em chưa “ấy” với anh ta...

Anh đừng nói khó nghe thế đi.

Có thể em đã có quan hệ với anh ta, cho nên em mới lấy điện thoại của anh ta.

Tùy anh nghĩ, quyền của anh.

Cuối cùng em đã có quan hệ gì với anh ta?

Anh cứ nghĩ cho đầy đủ.

Bob đến gần hơn làm Mạch sợ. Cô lùi về một phía sofa, anh ta áp sát hơn.

Mạch không nhìn Bob, vẫn nhìn màn hình ti vi.

Bob nói, Có phải anh ta làm thế này không: đầu tiên cởi hết cúc áo cúc quần của em?

Anh có thể nghĩ như thế.

Sau đó, cởi quần ngoài, cởi quần lót, tất cả những gì của em đều phô ra trước mắt anh ta?

Anh ăn nói khốn nạn quá đấy.

Chẳng phải em bảo tôi nghĩ cho đầy đủ đấy thôi? Tôi tiếp tục nghĩ, anh ta bắt đầu đặt tay lên hông em, cho vào trong. Em nói, em chưa tắm, đúng không nào? Em là đồ dơ.

Mạch ngồi dậy, xông về phía Bob, nói, Anh mới là đồ dơ, bà Xán đã làm với anh như thế rồi chứ?

Bob tóm lấy Mạch.

Mạch giăng ra.

Bob đẩy mạnh Mạch, nhưng cô xông tới.

Mạch nói, Anh không biết à, tôi là dĩ đấy, từ nhỏ tôi sinh ra đã là dĩ rồi, tại sao anh không biết?

Bob hoảng sợ vì bị Mạch hung hăng áp đảo. Mạch nhìn ánh mắt Bob, cô nghĩ đến con mèo giấy giụa trong tuyệt vọng. Chợt Bob cảm thấy mình có phần quá đáng. Hơn nữa, đúng là mình thấp hèn, có thể đánh Mạch nhưng không nên nói những điều ấy, nhưng anh đã nói. Bob không nên nói, nên đánh Mạch. Bob nghĩ, mình là đại sư ngôn ngữ, không nên đánh phụ nữ. Anh nghĩ rồi lùi lại, tránh Mạch, hôm nay gây sự như thế là đủ, có thể làm cho một người con gái như Mạch bị sốc coi như đã đủ.

Câu nói cuối cùng của Mạch khiến Bob run lên: Bà Xán đã làm lành với anh như thế rồi chứ? Trong câu nói ấy “bà Xán” là chủ ngữ, làm anh cảm thấy chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.

Bob nghĩ, có phải Mạch chỉ nói đùa? Mạch làm sao biết được quan hệ giữa mình và bà ta?

Đúng lúc ấy, cái máy điện thoại lại hiện lên trong mắt Bob, cơn tức giận lại nổi lên trong lòng, anh xông tới, cầm lấy cái máy điện thoại di động, ném mạnh xuống đất.

Cái máy điện thoại không vỡ, nó bật lên, nhảy múa trên mặt đất một lúc, cuối cùng rơi đúng chỗ hai người diễn trò làm tình.

Chất lượng của cái máy thật tốt, điện thoại lại đổ chuông. Anh mặc kệ, cứ ngồi hút thuốc. Mạch cũng ngồi bất động, mặc cho điện thoại réo. Một phút sau người ở máy đầu kia không gọi nữa.

Đêm đã khuya, Mạch nằm ở giường trong.

Bob ngồi ở sofa phòng ngoài hút thuốc, mệt mỏi kéo đến, anh ngủ thiếp đi. Tuy ngủ, nhưng một ý nghĩ cứ giày vò anh, Ai gọi điện cho Mạch vào lúc khuya khoắt thế này? Đàn ông ư? Nếu là đàn bà, anh sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Nếu là đàn ông, anh không chịu đựng nổi, bất kể người đàn ông nào, bất kể đó là ai, thậm chí cả bố Mạch.

Trong giấc mơ của anh xuất hiện một người con gái, đó là Mạch. Một tháng sau, hai người thật sự chia tay, chỉ cần anh ngủ, hình ảnh Mạch lại hiện lên.

Đêm hôm ấy, Bob bị một sức mạnh nào đấy đánh thức dậy, có người nói với anh, anh phải chia tay với Mạch, cho dù anh mới bắt đầu ghen. Anh có thể nói với người khác rằng, anh mới bắt đầu yêu Mạch, nhưng anh sẽ phải chia tay với cô ấy...

Bob khóc trong mơ.

33. Chương 33: Nỗi Buồn Âm Ỉ

Tôi đi giày không tất, đi cùng Trần Tả, trong túi xách là đôi tất của Bob. Nhớ lại biểu hiện của Trần Tả vừa rồi trông thấy đôi tất, tôi cảm thấy toàn thân nóng bừng, nhiệt độ trong người như mùa hè, trên người như có cái gì đó không vui trói chặt.

Mạch 44

Ánh trăng rọi vào nhà, tôi nhớ lại mọi chuyện chiều nay. Trần Tả gọi điện khiến tôi bất ngờ. Tôi không chuẩn bị, trên người vẫn mặc bộ đồ công sở, tôi cũng không đem theo mỹ phẩm. Anh nghe, biết tôi đang chần chừ, vậy là nói ngay, Em đang ở đâu, anh đang trên đường đón em.

Phù Hiệu đang đọc sách, nó nói, Đẳng ấy bảo anh ấy mua cho một chiếc xe đi cho tiện. Ít ra cũng mua cho mấy bộ đồ hàng hiệu. Những thứ ấy chẳng đáng bao nhiêu, nhưng không nỡ tự bỏ tiền. Anh ấy là đại gia, đẳng ấy phải túm thật chặt...

Anh chui ra từ một chiếc xe du lịch dài màu đen bóng loáng đỗ ngay dưới cao ốc Amica. Anh mặc cái áo len kẻ ô, tóc rẽ ngôi giữa, rất chỉnh tề, trông giống như một chàng công tử bột. Tôi rất thích cặp kính đen anh đang đeo trên mắt. Tôi không trông thấy mắt anh, nghĩ bụng, dù mình trang điểm thì anh cũng không thấy.

Anh đưa tôi đi đánh golf ở ngoại thành, nhưng tôi đang mặc váy công sở. Anh định mua cho tôi bộ đồ thể thao ngay tại hội quán sân golf, nhưng tôi một mực từ chối, anh đành thôi, không mua nữa. Tôi bảo tôi không biết đánh, đứng xem anh đánh cũng được.

Anh đánh không giỏi. Lúc ấy, một cô gái đứng trước anh quay lại nhìn anh đánh quả golf đi chệch hướng. Cô ta che miệng cười, Trần Tả cũng cười. Cô gái nói, Anh chơi hai năm nay rồi mà vẫn chưa tốt. Trần Tả gật đầu thừa nhận.

Cô gái dong dỏng cao, da trắng nõn, mặc bộ đồ thể thao màu hồng trông càng đáng yêu hơn. Cô động viên Trần Tả tập luyện nhiều chơi sẽ khá hơn. Trần Tả nhìn cô ta, mỉm cười, nhưng không bắt chuyện. Cô gái kia chăm chú nhìn Trần Tả, rồi quay về vị trí của mình, cúi xuống vờn chơi quả golf màu vàng đang cầm trên tay. Trước đây tôi cũng đã tập chơi golf với Bạch Trạch, trên sân golf cũng có những cô gái đứng dựa vào cây gậy đánh golf để câu đàn ông. Tôi nhìn Trần Tả, nghĩ bụng, trong con mắt anh, tôi và cô gái kia có gì khác nhau?

Trần Tả động viên tôi đánh vài quả. Anh đến bên tôi, bảo cách đánh, anh nói, Phải đứng thẳng người, tư thế lúc đánh, lúc bóng đã bay đi rồi phải đứng thế nào, gậy và bóng phải có cung độ vừa phải, em cứ đánh rồi sẽ quen. Rồi anh ghé sát vào tai tôi, nói, Thôi, anh cũng chỉ biết đại khái, nếu em không thích, chúng ta không chơi nữa. Tôi cảm nhận được hơi thở từ miệng anh phát ra. Tôi nhìn cái miệng tròn xinh của anh, nghĩ bụng, cái miệng này đã có bao nhiêu cô gái hôn rồi?

Tôi cầm gậy, nhìn quả golf màu vàng trên mặt đất. Tôi có thể đánh, có thể còn chơi hay hơn Trần Tả, nhưng liệu có làm anh không vui? Đối với đàn ông, một người con gái biết chơi golf chắc chắn là người con gái rất từng trải.

Tôi trả cây gậy cho anh.

Trên đường về, xe đi qua một khu rừng hoang, hai người không ai nói chuyện. Anh ngồi ngay ngắn lái xe, cái miệng xinh xinh mím chặt. Lúc ấy, điện thoại của anh đổ chuông, anh không nhận cũng không nhìn, cứ để chuông phá tan bầu không khí yên tĩnh. Tôi nhìn bên ngoài, nghĩ bụng, anh không nhận điện, tiếng chuông là nhịp cầu kết nối giữa hai chúng tôi. Theo nhịp cầu ấy chúng tôi tìm thấy nhau, lời nói không cần dùng đến ngôn ngữ đã ghi rõ lên nhịp cầu. Lúc ấy tôi không hề nghĩ đây là điện thoại của Bob.

Phù Hiệu nói, Đẳng ấy không được nói lại những chuyện đó cho Bob nghe. Tôi nói, Tại sao không? Tôi không nghĩ mình với anh Tả sẽ thế nào. Phù Hiệu lại hỏi, Đẳng ấy cho là thế à? Tôi nói, đúng vậy, tất nhiên đúng vậy. Phù Hiệu nói, Nói dối, đẳng ấy không sợ Bob biết hay sao?

Tôi nói, Tôi học được ở Bob một từ mới: “Thời đại bắn pháo”. Trong cái “thời đại bắn pháo” tớ có gì khác những người con gái khác?

Tôi và Phù Hiệu nói những chuyện ấy trong lúc đứng ở ngã tư đường, bên đường là bức hình Củng Lợi quảng cáo cho mỹ phẩm L’Oréal. Xưa nay tôi vẫn cảm thấy cái cười của Củng Lợi rất giả dối.

Phù Hiệu nói, Có phải con gái không đáng tiền? Nếu con gái thật sự không đáng tiền, vậy tại sao có nhiều đứa trở thành “sao”? Tại sao bọn chúng có tiền mua những biệt thự hàng mấy chục triệu?

Người con gái ấy phải đi đúng đường quan hệ với đàn ông.

Tại sao đẳng ấy cho rằng, quan hệ của đẳng ấy với Trần Tả không đúng đường? Tôi biết đẳng ấy với Bob không đúng đường, nhưng với Trần Tả, tớ hy vọng đúng đường.

Hy vọng gì?

Có hy vọng, đẳng ấy là người con gái có giá trị. Nếu không, trong thế giới này, con gái với con gái không có gì khác nhau. Nhưng con gái với con gái khác nhau, đẳng ấy với tớ đều là tri thức, chắc chắn không giống với đám con gái trong các hộp đêm.

Simone de Beauvoir(1) nói như vậy đấy.

(1) Simone de Beauvoir (1908-1984) nhà văn Pháp. ND

Mạch 45

Hôm sau Trần Tả hẹn tôi đi siêu thị. Tôi ngồi taxi đến trước cửa siêu thị Yên Sa, nhìn quanh không thấy Trần Tả đâu, liền tránh vào chỗ khuất đứng chờ.

Đường phố thênh thang yên tĩnh, một người giống như Bob từ đầu đường đi tới, theo bản năng, tôi lùi vào trong cửa hàng, lại nghĩ, chỉ giống thôi, tại sao mình phải sợ?

Tôi từ trong đi ra, bất ngờ gặp Trần Tả. Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt anh. Nhìn phía sau mình, qua cánh cửa kính dày, tôi nhận ra người kia không phải là Bob.

Trần Tả đưa tôi vào thang máy lên tầng hai, tôi chợt nhớ lần ấy đi siêu thị với Bob. Cũng cái thang máy thế này, tôi dang hai tay làm đôi cánh đang bay. Nhưng không ngờ Bob bên cạnh lại vô cùng căng thẳng không nói nên lời, mồ hôi chảy ròng ròng, cho rằng tôi bắt anh ta mua quần áo cho tôi. Nhưng Trần Tả lúc này có căng thẳng không? Tôi quay lại nhìn anh, anh đang bấm số điện thoại. Chung quanh tôi rất đông người, tôi lại nghĩ, không những nữ khác với nữ, mà nam giới cũng khác nhau.

Trong không gian vang lên tiếng violon, chợt tôi say với tiếng đàn, Âm sắc giống như một người phụ nữ hiền hậu mặc thánh y trắng đang đi tới, một phụ nữ có lòng đồng cảm, bởi họ do dự và khổ đau, biết rằng phía trước có bao nhiêu hy vọng.

Trần Tả vẫn gọi điện. Tôi đi phía trước anh, cảm thấy ánh sáng trên đầu và quần áo trên giá thật sang trọng. Đến quầy túi xách, tôi đứng trước một cái túi màu đỏ, kiểu cách rất khác lạ. Tôi nhìn, đưa tay ra sờ, cảm giác như sờ vào một tấm lụa. Nhưng quai túi quá ngắn, không thể khoác lên vai, cho dù xách trên tay cũng hơi ngắn.

Nhưng khi tôi cầm cái túi soi vào gương, bỗng cảm thấy cái túi xách này làm cho gương mặt mình ngời sáng. Cô nhân viên bán hàng cười, nói, Trong chị sang trọng lắm. Tôi cúi nhìn giá tiền, ba nghìn tám trăm đồng! Cô nhân viên nói, Lúc này chúng em đang giảm giá hai mươi phần trăm, chỉ còn ba nghìn bốn mươi đồng.

Tôi cười, để cái túi vào chỗ cũ, nói, Thôi, chúng tôi đi một vòng đã. Trần Tả đi sau gọi điện thoại, lúc này anh tắt máy nói, Lượn đâu nữa, cô ghi phiếu thanh toán, cho tôi cái túi kia.

Tôi nhìn Trần Tả, bỗng do dự, cũng chợt phấn khởi, thậm chí mặt tôi nóng lên, tấm gương bên cạnh khiến tôi thấy rõ khuôn mặt tôi. Vào lúc này tôi rất mâu thuẫn, không biết nên nói gì. Tôi cúi đầu, im lặng, nghĩ bụng phải nói với Trần Tả cái túi đắt quá, vờ như một người con gái vô cùng hiền thảo, chỉ sợ tốn tiền bạn trai, nhưng biểu hiện như thế hậu quả đối với mình sẽ thế nào? Cũng có thể làm cho Trần Tả cho rằng mình không đáng tiền, nhưng rồi cô vẫn vô tư cầm lấy cái túi xách, chừng như cũng không thấy thỏa đáng. Phải thế nào nhỉ?

Trần Tả và cô bán hàng có chuyện tranh chấp, Trần Tả nói, Cô đi thanh toán giúp tôi. Tại sao cho đến nay cái dịch vụ ấy cũng không có. Cô đi đi, cô đi, đi thanh toán tiền cho tôi.

Nói xong, anh lấy thẻ thanh toán ra. Cô nhân viên nói, Lúc này ở đây chỉ có một mình em. Trần Tả lại giục, Cô đi thanh toán đi.

Trần Tả cao giọng, khiến những người quanh đấy đổ dồn ánh mắt nhìn về phía này. Cô nhân viên bán hàng tỏ ra sợ, lúng túng đi tới cầm thẻ thanh toán. Tôi bỗng trở nên trầm mặc. Nhìn anh, thấy mình có điều muốn nói. Vậy là tôi nói với anh, Anh đừng cáu, nhất là vì mua túi xách cho em mà anh phải cáu bực, em cảm thấy không xứng đáng. Thôi, em không mua nữa, để em đi lấy thẻ thanh toán của anh về.

Trần Tả xua tay, Cứ mua đi.

Chỉ mười phút sau, cô nhân viên quay lại, gói cái túi đưa cho tôi. Hai chúng tôi lại đi. Tôi nói, Chúng ta ra nhé. Trần Tả hỏi, Đi đâu? Anh chưa đi hết siêu thị, chúng ta tiếp tục.

Lại đến khu vực bán giày, tôi nhìn đôi giày Spaty. Nhiều lần tôi muốn có một đôi giày Tây Ban Nha. Mắt tôi nhìn vào đôi giày, nhưng chân không dừng lại. Bỗng Trần Tả quàng vai tôi, nói, Đừng vội, em thử đôi giày kia xem nào. Tôi nói, Tại sao anh biết em thích thương hiệu ấy?

Trần Tả nói, Anh không biết, chỉ biết anh cũng thích.

Tôi nghe theo anh, ngồi xuống thử giày, đây là đôi giày màu nâu, da rất mềm. Nhưng chân tôi đang đi tất nam, vừa để lộ ra ngoài, tôi và anh đều nhận ra. Tôi khó xử, cúi đầu. Sáng nay không tìm thấy tất, tôi đi đại đôi tất của Bob. Tôi vội cởi đôi tất của Bob ra, đi chân trần thử giày.

Đẹp lắm, em đi đôi giày này đẹp lắm, chả trách gì phụ nữ rất thích giày thương hiệu này. Cho nên, thương hiệu này trụ vững, thương hiệu nổi tiếng vẫn là nổi tiếng. Anh vẫn thường nói với nhân viên trong công ty, chúng ta phải xây dựng hình ảnh thương hiệu tốt, bây giờ Trung Quốc đã vào WTO rồi. Rõ ràng Trung Quốc đã quốc tế hóa. Thế nào gọi là quốc tế hóa? Tức là phải làm cho người nước ngoài mua hàng Trung Quốc. Ví dụ, anh làm khu chung cư Vườn cảnh Hào Đế, đợt đầu và đợt thứ hai bán rất chạy, người nước ngoài rất thích. Sở dĩ họ thích là vì, ở đây vừa yên tĩnh lại gần khu phố có nhiều quán bar người nước ngoài thường lui tới và gần khu sù quán. Cho nên anh chọn chỗ ấy hoàn toàn đúng, anh xây dựng thương hiệu Vườn cảnh Hào Đế là chính xác, cũng giống thương hiệu Spaty...Em cứ đi vào, đừng cởi ra nữa.

Anh quay sang nói với cô nhân viên bán hàng, Cô gói đôi giày của cô ấy lại cho tôi. Lúc này tôi mới kịp nhìn giá tiền, hai nghìn tám trăm năm chục. Cô nhân viên bán hàng nhanh chóng cho đôi giày cũ vào túi nhựa. Tôi ngược lên hỏi, Ở đây có giảm giá không?

Cô nhân viên nói, Xin lỗi, giày này chúng tôi không giảm giá.

Tôi đi giày không tất đi cùng Trần Tả, trong túi xách là đôi tất của Bob. Nhớ lại biểu hiện của Trần Tả vừa rồi trông thấy đôi tất, tôi cảm thấy toàn thân nóng bừng, nhiệt độ rong người như mùa hè, trên người như có cái gì đó không vui trói chặt. Bỗng Trần Tả nói, Anh đói rồi, đi ăn với anh nhé?

Bên ngoài trời đã tối, chúng tôi vai sánh vai sang khách sạn Kempinsky gần đấy. Tôi nhìn quanh, chỉ sợ gặp Bob.

Em đói không? Trần Tả hỏi.

Tôi nói không đói.

Thế thì chúng ta ăn nhẹ thôi.

Chúng tôi vào quán cà phê. Trần Tả gọi salad và hamburger, gọi cà phê và súp bò, bánh mì cho tôi. Lúc ấy anh nói, Bây giờ hãy nói về em.

Tôi cố tỏ ra thanh thản, nói, Em thích nghe anh nói chuyện của anh, nói về nhận thức, về cảm giác của anh đối với thương hiệu. Em là một phóng viên, thường có cảm giác người Trung Quốc thiếu hẳn ý thức về thương hiệu. Các ông chủ doanh nghiệp Trung Quốc cũng không có ý thức về thương hiệu, Họ không có ý tưởng và lòng tin để làm một việc lâu dài, cho nên thiếu thành thật và chữ tín.

Trần Tả cười, đưa mắt nhìn tôi rồi nói, Cho dù những điều em nói là từ mặt báo hay học được ở thầy giáo cũng đều làm anh ngạc nhiên. Nhìn cặp mắt em, nghe những lời em nói ra, anh cảm thấy rất lạ.

Tôi nói, Tất nhiên, em đang học MBA, tuy em thôi học, nhưng đang làm phóng viên chuyên đề. Em mong sau này sẽ vào làm việc ở một công ty nào đấy, làm công việc của em.

Em thích làm việc gì?

Em muốn làm lãnh đạo.

Em định lãnh đạo ai?

Tôi suy nghĩ giây lát rồi nói, Em muốn lãnh đạo anh.

Không ngờ Trần Tả cười phá lên.

Tôi càng cao hứng, nói, Lãnh đạo những người như anh.

Oa! Thật dễ sợ!

Tôi cười, anh cũng cười theo. Lúc ấy có tín hiệu điện thoại của anh. Anh bảo anh ra ngoài có chút việc. Trong điện thoại hỏi: Việc gì? Anh đang họp. Họp gì? Em bảo họp gì? Thôi nhé, em làm gì thì làm đi, nếu không bận gì thì đi ngủ trước.

Tôi trầm nghĩ, chắc chắn là Thẩm Xán. Anh nói chuyện xong, cả hai chúng tôi cùng im lặng một lúc. Tôi nói với anh, Anh về trước đi, ở nhà đang chờ anh.

Trần Tả nói, Để anh đưa em về. Tôi nói, Khởi cần.

Anh ngược lên, nói với cô nhân viên phục vụ, Thanh toán.

Thanh toán xong, tôi và Trần Tả ra khỏi sảnh lớn của khách sạn Kempinsky. Anh nói, Khách sạn này rất được, nhưng nghe nói bị lỗ, không biết tại sao, ở Trung Quốc mọi việc thật rắc rối.

Ra đến bên ngoài, Trần Tả lại hỏi, Anh không phải đưa em về thật chứ?

Tôi nói, Anh về nhanh lên.

Trần Tả nhìn tôi, bỗng hỏi, Tại sao em không đeo kính áp tròng?

Tôi nói, Em đeo không quen.

Vậy anh nhờ bạn mua cho em một đôi mắt kính ở Mỹ nhé?

Anh còn định nói gì nữa, nhưng lại thôi.

Tôi vậy tay chào anh, rồi một mình đi trên phố rất lâu.

Bob 47

Buổi tối, hai người lại cãi nhau. Bob vẫn bức xúc, nhưng Mạch khéo léo không để Bob trong thấy cái túi xách và đôi giày của Trần tả mụ. Khi Bob đã ngủ say, Mạch nghĩ, tại sao mình lại đến với Trần Tả? Là muốn trả thù Thẩm Xán, là để Bob ghen hay để giăng cho mình tấm lưới bảo vệ? Mấy hôm sau đấy, không thấy Trần Tả hẹn gặp Mạch.

Một buổi sáng, bỗng Mạch nói với Bob, Em có mang. Bob nói, đúng không?

Mạch nghĩ Bob không nghe rõ, cô nhắc lại, Em có mang. Bob nhìn Mạch, tỏ ra căng thẳng, nói, Em lại có mang rồi à?

Mạch ý thức được ý nghĩ về mặt và câu nói của Bob, anh nói “lại”. Bỗng Mạch khóc. Mạch khóc không thành tiếng, giống như nhiều phụ nữ khác có mang nhưng không được sự quan tâm, khẳng định của người đàn ông. Mạch khóc không thành tiếng.

Bob cố nén sự phiền lòng đối với Mạch. Anh vội vã và kiên quyết an ủi Mạch. Anh nói, Vậy em hãy nghĩ, sau đây chúng ta quyết định.

Anh sẽ quyết định thế nào?

Không phải là anh quyết định, mà là chúng ta cùng quyết định.

Có phải anh định giết đứa bé này?

Bob do dự nhìn Mạch, nói, Anh đã nói gì đâu, em lại khóc rồi, lại sử dụng ngôn ngữ ấy rồi.

Em thấy ánh mắt của anh. Ánh mắt làm em sợ, đấy là ánh mắt của kẻ giết người.

Bob muốn đùa, anh nói, Chỉ là một việc nhỏ, nhưng em lại như thế. Thật vậy, con gái không nên đọc quá nhiều sách, tri thức càng nhiều càng hỏng người.

Anh định nói đến đấy rồi thôi, nhưng anh cười, sau đấy chuyển sang chuyện khác, có thể anh đã thành công. Nhưng Bob rất ngu xuẩn, thấy Mạch không nói gì. Anh nhìn cô, thậm chí quên cười để giải vây cho mình, mà nói, Ôi sự việc là thế, việc của một nữ trí thức gây ra chỉ gia tăng sức ép cho đàn ông, khiến đàn ông không có cách nào yên tâm. Em thấy đấy, phụ nữ đọc nhiều sách có đúng là tai họa của thế giới không?

Em cảm thấy anh không hài hước, mà anh là kẻ vô lại.

Mạch nói, mắt nhìn thẳng vào Bob.

Bob tránh cái nhìn của Mạch, anh không muốn nhìn cô. Đôi mắt anh như muốn nói thêm nhiều nữa.

Mạch nói, Đây là đứa con của anh, nó ở trong bụng em.

Bob nhìn Mạch, rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Mạch nói dứt khoát, Anh nghe rõ chưa, nó là con anh. Từ ngày chúng ta chung sống, em không ngủ với bất cứ ai, trừ anh.

Thật ra em không cần nói với tôi điều ấy.

Mạch đỏ mặt. Cô không lau nước mắt, để nước mắt chảy xuống, nói, Anh bảo, là con ai cũng thế cả, phải không?

Bob bắt đầu hút thuốc, hồi lâu sau mới hỏi, Bao nhiêu ngày rồi?

Mạch không trả lời, cô đứng dậy vào phòng rửa mặt, rồi không nói gì với Bob và cứ thế ra đi.

Bob vẫn ngồi. Sau đấy, anh đến bên cửa sổ, chờ Mạch xuất hiện.

Cuối cùng, Mạch xuất hiện trên lối đi trong khu chung cư. Cô đi qua vườn hoa, ra phố. Nắng chiếu lên cặp lông mày, dáng người Mạch đẹp không thể tả nổi, trông không giống một người có bầu, một phụ nữ bần thiêu.

Đúng vậy, Bob vẫn nhìn Mạch như thế, người phụ nữ có bầu rất xấu và bần.

Bob mượn có phải vào đoàn làm phim để xa Mạch, điều ấy thật lý tưởng đối với anh. Theo Kha, ở đoàn làm phim có thể tắm nước nóng, là nơi được xài tiền chùa và được cơm no rượu say. Với Bob lúc này, sức hút mạnh mẽ nhất là được xa Mạch và hàng ngày được tắm nước nóng. Đáng tiếc, đây không phải là đoàn làm phim “Phố Trường An” mà là phim “Chuyện cũ Bắc Kinh”. Bob nghe thấy cái tên ấy mà buồn nôn. Anh nói, Tôi suýt nôn, không biết xấu, tại sao lại lặp lại cái tên của Mỹ?

Kha nói, Cuối cùng anh có đến hay không? Thù lao của anh được tám nghìn đồng, anh sắp phải ra phố đi xin ăn rồi đấy. Nào, kệ mẹ nó, dù sao thì phim này đã có người đầu tư, không như “Phố Trường An”, mấy thằng đàn ông chúng ta sắp thành dĩ vãng rồi đấy. Tiền của cái mụ Xán kia sẽ không bao giờ có.

Ngày hôm ấy Bob nhập vào đoàn làm phim. Trước lúc đi, anh để lại cho Mạch mảnh giấy, nói, Anh vào đoàn làm phim, lần này kiếm tám nghìn đồng. Hôm nay có thể anh không gặp được em, vì em không muốn gặp. Anh sẽ suy nghĩ về quan hệ của chúng ta. Em chú ý sức khỏe, tính thời gian, phải ít hôm nữa em mới đi nạo thai được, đến hôm ấy anh sẽ đưa em đi.

Mạch đọc mảnh giấy ấy vào buổi tối khi cô vừa tan tầm về nhà. Trong túi xách có cánh gà McDonald’s mà Bob thích ăn. Cô sững sờ nhìn mảnh giấy, nhớ lần trước anh cũng với cách này ra đi không lời từ biệt. Bob biết, nếu anh nói trực tiếp với Mạch, thế nào hai người cũng cãi nhau, hơn nữa cũng chưa chắc đã đi được.

Một lần nữa Mạch thấy chữ của Bob rất đẹp, buồn như nước chảy trong cống ngầm. Mạch nghĩ, chắc chắn ngay từ hồi nhỏ Bob đã luyện cách viết, có thể ngay từ lúc ấy anh đã có cách nhìn về phụ nữ. Anh cho rằng, người đàn ông sau khi chơi người con gái rồi ngang nhiên bỏ đi, không cần thăm hỏi người con gái ấy có đau không. Chợt cô trong thấy món đồ mỹ nghệ Bob mua trước đây đang để ở bàn trà, đó là hình ông già cười làm bằng vải. Mạch ném tất cả chúng xuống đất, cô rất muốn nghe thấy tiếng vỡ “bốp”, nhưng chúng nhảy lên mấy cái trên thảm trải nhà, chỉ phát ra vài âm thanh trầm buồn.

Tiếng chuông điện thoại di động lạnh lót vang lên, điện thoại của Trần Tả. Anh nói, Ngày mai anh không bận gì, buổi tối chúng ta đi ăn nhé.

Mạch vui vẻ nhận lời.

Nhưng khi Mạch tắt máy, sự tĩnh lặng hỗn độn nặng nề ập tới, nước mắt cô lại trào ra. Mạch muốn gọi điện cho Bob, nhưng cô nín lại, buông thõng cánh tay đang cầm điện thoại.

Mạch 46

Khách sạn Trung Quốc, một lần nữa tôi gặp Trần Tả. Bất chợt tôi nghĩ, có thể vào lúc này, đối với tôi anh là đàn ông, đối với anh, tôi là đàn bà. Giữa hai chúng tôi là sự khác nhau về giới tính, không như tôi với Bob, một khi yêu nhau cho vào xác thịt của nhau không không phải là đàn ông hoặc đàn bà, mà là hai khối vật chất tương đồng chồng lên nhau.

Trần Tả cầm thực đơn lên điểm món xong, anh hỏi tôi đang nghĩ gì.

Tôi nói, Em đang nghĩ về thời niên thiếu.

Trần Tả nhìn tôi, nụ cười trên khuôn mặt. Không biết có phải là mỗi người con gái lần đầu làm quen với con trai đều nói về thời niên thiếu của mình hay không. Tôi nói, em sinh ra ở Triết Giang, bố mẹ đều là trí thức. Đến đây, tôi nói dối một cách rất tự nhiên. Tôi không nói đến chuyện thời niên thiếu của tôi, bố đã đi với người đàn bà khác lên tận Bắc Kinh xa xôi, mẹ đưa tôi đến ngủ chung trên giường với những người đàn ông. Tôi chỉ nói thời niên thiếu của tôi đã được bố mẹ cưng chiều thế nào. Tôi nói, rồi khóc.

Trần Tả nghe rất chăm chú, cũng rất vui, nhất là khi tôi chảy nước mắt. Anh nói tôi ngốc quá, đối với một con người, có được tuổi niên thiếu như vậy thật hạnh phúc biết chừng nào.

Tôi đang định nói gì đấy thì có tín hiệu điện thoại. Điện thoại của Bob. Bob nói, Bỗng nhiên anh nhớ em, vậy là trở về nhà, nhưng em không có nhà. Tôi nói, Tôi đang bận việc, có thể về rất muộn. Không biết. Được không? Biết rồi. Trần Tả nhìn tôi, hỏi, Điện thoại vừa rồi có phải của bạn trai của em không? Rồi anh cười, bắt đầu hút thuốc.

Anh ấy là bạn trai của em.

Xem ra, em rất yêu anh ấy, rất thích anh ấy, đúng không?

Đúng vậy.

Tôi trầm nghĩ, nếu một người con gái tỏ ra không tôn trọng, không thích bạn trai, vậy thì người đàn ông đang ở bên cạnh cô ta sẽ không có cảm giác nguy cơ. Tôi không thể để anh không có cảm giác nguy cơ, cho nên tôi nói thật, tôi thích Bob.

Trần Tả thoáng chút sững sờ, anh hỏi, Bộ phim của họ làm đến đâu rồi.

Tôi nói, Hình như không tốt lắm.

Gần đây anh không quan tâm lắm, cũng định lúc nào đấy sẽ gặp lại họ, nhưng bây giờ em nói cho anh biết về anh ấy.

Trần Tả tỏ ra thích thú, giục tắt điều thuốc trong tay, chờ tôi nói.

Tôi suy nghĩ giây lát rồi nói. Anh ấy là người đàn ông tài hoa, thích thể hiện cá tính, nhưng là con người không đạo đức, vô trách nhiệm. Sống với anh ấy có lúc rất vui, có thể quên hết mọi chuyện, nhưng nghĩ đến những chuyện khác sẽ cảm thấy buồn lòng...

Tôi dừng lại, không nói nữa. Tôi biết, lúc này không thể đem những lo lắng về tiền nong và tương lai ra nói, hơn nữa nói như vậy sẽ không tốt đối với quan hệ giữa mình và Trần Tả. Nhưng Trần Tả vẫn tỏ ra hứng thú, anh hỏi, Vậy hai người có còn sống với nhau nữa không?

Tôi lại do dự rồi lắc đầu, nói, Không, hai người không sống với nhau nữa.

Anh hiểu. Nhưng em nói, bạn trai của em là người tài năng, tài năng của anh ấy biểu hiện ở mặt nào, anh ấy đã viết những tác phẩm nào rồi?

Anh ấy đã viết tiểu thuyết “ Phố Trường Anh”. Trong nước in với số lượng rất ít, nhưng được dịch sang tiếng Pháp và tiếng Anh. Hiện tại, một đạo diễn thế hệ thứ bảy định dựng thành phim, nhưng họ không có kinh phí.

Đúng vậy, tuổi trẻ gắn liền với tài năng. Anh nhờ thời trẻ của anh, lúc ấy anh cảm thấy mình rất có tài, nhưng lại không biết mình có bao nhiêu tài. Tuổi trẻ nhanh chóng qua đi, đến nay trở lại, bỗng cảm thấy tại sao ngày ấy mình không thể hiện đầy đủ tài năng của mình?

Nói đến đây Trần Tả cười.

Tôi nói, Anh đã thể hiện đầy đủ lắm rồi. Anh là người đàn ông thành đạt, hơn nữa còn rất trẻ, lại rất đẹp trai.

Anh phải uống chút rượu, vui lắm, nhưng hơi mệt.

Đúng là mặt anh tái đi, giống như vừa có đám mây đen bay qua. Anh rót thêm một ly nữa rồi uống một hớp, nói, Anh rất muốn ly hôn, đưa cô ấy sang định cư ở Canada. Nói đến đây, bỗng anh đứng bật dậy, nói, Em chờ anh một lát, anh vào toilet một chút.

Trần Tả đi, tôi vẫn ngồi tại chỗ, nghĩ đến những lời anh vừa nói. Anh muốn ly hôn, đưa vợ sang định cư ở Canada ư?

Tôi muốn gọi điện cho Bob, nói với anh tôi sắp về, nhưng lại sợ Trần Tả bất ngờ xuất hiện. Nhưng chờ mãi, chờ gần nửa tiếng đồng hồ. Tôi sốt ruột, chạy vào nhà vệ sinh nam, đầu tiên đứng ở ngoài khe gọi mấy tiếng, nhưng không động tĩnh gì. Chẳng nhẽ anh bỏ đi rồi, để tôi thanh toán một đồng tiền? Tôi bắt đầu gọi to, vẫn không có tiếng trả lời, bên trong yên ắng, không người ra cũng không có ai vào. Tôi liền đánh bạo bước vào.

Trần Tả nằm sổng soài trên mặt đất, sùi bọt mép. Tôi chạy tới, lay anh, anh vẫn không trả lời. Tôi lấy khăn giấy lau sạch vết bẩn trên người anh. Lúc ấy có một người đàn ông vào, trông thấy tôi, anh ta vội quay ra, một lát sau anh ta lại vào. Anh ta nói, Đây là nhà về sinh nam, tại sao cô lại vào đây? Anh ta chưa nói dứt lời thì trông thấy một người đàn ông nằm trên mặt đất.

Tôi nói, Phiên anh, bạn tôi bị bệnh tim, phiên anh giúp tôi đưa anh ấy ra ngoài.

Nhân viên bảo vệ khách sạn cũng vừa đến. Dọc lối đi rất nhiều người đứng xem. Khi đưa anh ra taxi, anh mới mở mắt. Tôi nói, Em đưa anh đi bệnh viện.

Anh bảo không đi bệnh viện, về văn phòng.

Anh tỉnh lại, về văn phòng. Anh bảo tôi tạm chờ ở phòng khách, đừng đi, cứ chờ ở đây.

Nói rồi anh vào một căn phòng nhỏ phía trong phòng khách, tôi chờ, cũng không biết chờ đến lúc nào, tôi sợ anh lại ngã như vừa rồi. Cuối cùng anh bị bệnh gì? Nhưng Trần Tả đi từ trong đi ra, mặt mày tươi tỉnh.

Cảm ơn em, thật không biết phải cảm ơn thế nào. Hôm nay thật buồn, anh có bệnh đau tim.

Anh không nên uống nhiều rượu.

Nhưng đi với em, nhất là uống trong bữa ăn, một bữa ăn anh rất vui, rất thoải mái, anh cảm thấy thật khó lòng có được em.

Anh nghiêng đầu suy tư nói, Em nói có thể đúng, nhưng ai làm cho anh có thể nói chuyện với anh bằng phương thức bình thường vậy? Cho nên, anh vô cùng cảm kích.

Tôi nhìn bóng tôi và anh đảo ngược trên sàn nhà láng bóng, nói, Em phải về.

Tôi đi ra. Anh vịn vai tôi, khiến tôi giật mình. Cửa mở, có thể trong thấy văn phòng ngoài kia trống trải, chỉ có tiếng anh, Chưa đến mười giờ, anh đưa em đến một nơi, em có biết “Cửu trùng thiên” là đâu không?

Bỗng tôi cảm thấy sợ.

Tôi đáp ứng, nghĩ Bob giờ này đang chờ tôi ở nhà.

Tôi không đi “Cửu trùng thiên” với Trần Tả.

Bob 48

Bob làm phó đạo diễn. Trong phim có một cảnh nữ nhân vật chính (một cô gái từ tỉnh ngoài phiêu bạt đến Bắc Kinh) hôm ấy muốn tắm để rồi đến gặp đạo diễn. Nhưng cô ta ở trong khu nhà dân, không có nước nóng, cô ta phải nấu một thùng nước. Lúc xách thùng nước nóng ra, cô sơ ý bị ngã, nước nóng đổ lên người, cô rơi vào cảnh tuyệt vọng...

Chính vì thùng nước nóng ấy, Bob làm phó đạo diễn. Anh phải khiêng thùng nước với mọi người, sau đấy để cô diễn viên kia diễn. Cô kia theo tiết tấu nhạc, cởi bỏ từng lớp áo quần. Vậy là bi kịch xảy ra, Bob cùng khiêng nước, người đi trước trượt ngã, nước nóng bắn lên đùi Bob, vốn chỉ là tình tiết trong phim, bỗng xảy ra trên người Bob, khiến cô diễn viên đang diễn cảnh ấy không nhận được cười. Cô ta còn nói, buồn cười quá, ôi, thật buồn cười! Không nhận được cười, anh đừng trách em!

Bob bị bỏng, ngồi xuống đất, cởi giày, kéo ống quần lên, phát hiện có nhiều vết bỏng phỏng dộp. Bác sĩ đến, xử lý bằng bó vết thương cho anh. Kha nói, Anh cũng không cẩn thận, bảo anh giúp, anh gây thêm rắc rối cho chúng tôi.

Bob đau, mặt nhăn nhó, chửi Kha một câu.

Kha cười, nói, Còn chửi được người khác, chứng tỏ vấn đề không lớn. Nào, đứng dậy, nhanh lên, hôm nay quay mấy cảnh, được không?

Bob đau không thể đứng lên nổi, anh bảo mọi người nấu thùng nước khác, động tác của anh tỏ ra chậm chạp lắm.

Kha nói, Bob, nhanh lên một chsts, ngoài nước ra còn có đèn. Tôi thấy đèn bố trí chưa ổn, còn nữa cái sofa và tủ phải sắp xếp lại. Tôi thấy bày biện như ban đầu hay hơn.

Chân Bob hơi bị loét, anh bảo người khác giúp chuyển đồ đạc.

Kha nói, Phải rồi, anh Bob, lát nữa anh đi lấy mì ăn liền tài trợ về, hôm qua họ đã đồng ý rồi.

Bob nói, Đ.mẹ anh, anh biết tôi đang bị bỏng, còn vậy nữa, anh có còn ra giống người nữa không? Có mọc thêm tay tôi cũng không làm hết việc.

Kha nói, Đừng nói những điều ấy với tôi, đi nhanh lên.

Bob ngồi xuống đất, nói, Anh đến đây xem cái chân tôi.

Kha đi tới, nhìn chân Bob, nói, ôi, tôi xin lỗi. Thế này nhé, tôi sẽ chi tiền trước cho anh, anh có tiền rồi về nghỉ.

Bob nói, Đưa tôi tất cả?

Kha nói, Nếu không như thế còn gì là an hem nữa?

Bob rất vui, nói, Anh đưa tôi tám nghìn nữa, coi như làm bỏng chân tôi.

Bob ôm Kha, cả hai cùng thấy đây là tình bạn của hai người đàn ông với nhau.

Bob nói, Tôi phải cảm ơn anh thế nào đây?

Kha nói, Anh khóc cho tôi xem.

Bob cố dề nước mắt chảy ra, hai mắt ướt dần. Kha thấy, nói, Anh về đi, nhưng, anh Bob này, phải trừ năm nghìn lần trước anh vay, anh còn nhớ không? Tôi vẫn nhớ đấy.

Bob về căn hộ chung với nhà dân, anh không gọi điện cho Mạch. Cho đến khi chân đã đỡ, anh đến khu chung cư nơi Mạch ở, anh tự nhủ, phải đưa cho Mạch ít tiền. Vậy là anh gọi taxi đến khu chung cư. Ra khỏi thang máy, chân Bob bước đi chậm chạp, lúc vào cửa, anh lấy chìa khóa, nhưng trước hết anh gõ cửa. Không có người. Anh tự mở cửa.

Anh gọi điện cho Mạch mấy lần. Lúc đầu có người nhận điện, Mạch áp ứng nói đang ở ngoài đường. Muộn thế này Mạch còn ở ngoài đường làm gì? Bob chờ, bất giác anh ngủ ngay trên sofa.

34. Chương 34: Nhà Nghỉ Lôi Vân

Lúc tỉnh lại, Bob cảm thấy mình uống quá nhiều, đầu đau nhức, lúc ấy Kha đã đi rồi.

Bob cho cô ta tiền, suy nghĩ giây lát rồi nói, Cho thêm em năm chục. Nói xong, anh ra về.

Bob 49

Bob ngủ cho đến trưa hôm sau, anh mở mắt thì giật mình vì Mạch. Mạch đang nhìn anh. Anh hỏi, Em về lúc nào?

Mạch nói, Anh về làm gì?

Bob rất kích động, nói, Anh kiếm được tiền rồi, lấy ở đoàn làm phim tám nghìn đồng, trả nợ mất năm nghìn, còn ba nghìn nữa, như vậy có đủ mua kính áp tròng loại cao cấp không?

Nhưng em quyết định ít hôm nữa sẽ đi nạo thai, không cần đứa bé này nữa. Em cũng không cần kính áp tròng của anh. Anh cứ giữ lấy mà tiêu.

Bob sững sờ, nói, Em giận lắm phải không? Nhưng anh không còn cách nào, không thể nuôi nổi con. Với lại chúng ta còn trẻ mà đã sinh con, chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Vấn đề không ở chỗ anh có nghĩ đến đứa con hay không, mà là anh không quan tâm đến em. Anh nghĩ xem, anh đi bao nhiêu ngày rồi, anh gọi điện cho em mấy lần?

Tôi thừa nhận, Ngày nào cũng ở với em, việc em có mang khiến anh phiền lòng lắm. Nhưng mà, mấy hôm không gặp, anh lại nhớ em. Khi không có em ở bên, anh nghĩ em đang mang trong mình đứa con của anh. Lòng anh lại quặn đau, muốn về bên em. Anh biết ba ngàn đồng rất ít. Anh muốn đưa tất cả cho em, để em cười lên. Em có thể cảm thấy con người anh bắn thủ, nhưng em không thể cho rằng tiền của anh kiếm được cũng bắn thủ.

Bob nói một thôi một hồi, nói đến nỗi những thớ thịt trên mặt rung rung. Mạch xúc động, do dự giây lát rồi nói, Em không cho rằng tiền của anh là bẩn. Nhưng bây giờ em phải đi làm, tối có thể về rất muộn.

Mạch sợ sau khi hết giờ làm việc, Trần Tả sẽ chờ ở cao ốc Amica để đưa cô đi một nơi nào đó. Nơi nào? Cô không thể hình dung nổi ở thế giới này còn có nơi nào đó gọi là “ Cứu trùng thiên”.

Buổi tối, Bob ở nhà một mình. Anh hút rất nhiều thuốc, chờ Mạch về, nhưng Mạch vẫn không có tin tức gì. Khi anh tỉnh dậy đã mười một giờ, vẫn chưa thấy Mạch về. Giống như hôm qua, ngọn lửa không tên bốc lên trong lòng anh. Lúc ấy có điện của Kha: Bob, anh đang ở đâu? Anh có thể đến được không, tôi đang ở quán bar, đến uống với tôi.

Bob đi xuống, gọi taxi đến quán bar. Kha đã uống rất nhiều, xiêu vẹo đứng dậy đón Bob. Hai người cùng uống, Bob kể rất nhiều chuyện về Mạch, bỗng Kha nổi nóng nói với Bob, bà Xán đối với anh tốt như thế mà suốt ngày anh cứ nghĩ đến cô mạch. Anh biết không, bây giờ đi với bà ấy là Đại Uy rồi, anh bỏ mất cơ hội ngon ăn. Mà Đại Uy thì không quan tâm đến phim “ Phố Trường An” của chúng ta.

Bob ngơ ngác nghe, Kha lại nói, Các cô gái như cô Mạch thì tôi hiểu rõ lắm. Hễ ai có tiền là cô ta tụt quần ra ngay, thật ra tôi cũng muốn tụt quần của cô ta...

Mặt Bob đỏ bừng, đưa tay ra tổng cho Kha một quả.

Kha ngã lăn ra đất, lại nói, Hồi xưa cô ta đến phỏng vấn, tôi đã muốn làm cô ta rồi, nếu làm rồi coi như không đến phần anh. Loại con gái như thế...

Bob đến trước mặt Kha, Kha không nói nữa, anh ta vẫn nằm dưới đất, Bob lôi anh ta dậy. Kha nói, vừa rồi tôi nói nhầm đấy, Bob, bây giờ tôi muốn có một em. Đúng vậy, tôi buồn lắm, buồn lắm...

Bob nói đi, Chúng ta đến nhà nghỉ Lôi Vân

Hai người gọi taxi đến tiệm cắt tóc. Bob nói, tôi mời, anh chọn đi.

Trong trí nhớ của Bob sau đây, tối hôm ấy anh mời Kha đi chơi gái. Anh chọn cho anh ta một cô nhỏ nhất, có nước da trắng ngần. Kha nói, Bob, cảm ơn anh.

35. Chương 35: Nước Mắt Rất Rẻ

Lúc tôi đến bên quầy thanh toán, cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời. tôi vừa lấy tiền ra, vừa nghĩ, có thể cách duy nhất để xua tan mệt mỏi là biến thành Thầm Xán, cho dù vừa rồi nói với bà ta, bà là một mẹ đi già!

Mạch 47

Đoạn phim truyền hình quay cùng với Phù Hiệu vẫn chưa xong. Ông giám đốc nói, không quay nữa, lời quảng cáo cũng k phải viết. Tám biển quảng cáo chưa lấy xuống đã bị người ta cướp mất. Mặt ông Giám đốc như mếu. Thêm vào đây là mấy vụ làm ăn bị thất bại, công Ty, đứng trước nguy cơ đổ bể. Phù Hiệu nói, Đẳng ấy còn nhớ lần trước ông ta nói gì không? Ông ta nói, trong cơn bão thương trường, ông ta sẽ bảo hộ cho chúng ta. Thật buồn cười, ai bảo hộ được ai? Nó lại nói, đẳng ấy đừng giay vò Bob nữa, mai mau tìm Trần Tả. Đến lúc ấy chưa biết chừng tớ cũng được thơm lây.

Vậy là nó giục tôi gọi điện cho Trần Tả. Trần Tả nhận điện thoại, anh nói. Tối nay đi ăn cơm, sau đấy đưa em đi “Cửu trùng thiên”

Tôi hỏi Phù Hiệu, có biết “Cửu trùng thiên” ở đâu không, Phù Hiệu đoán không ra, nó nói, Đẳng ấy không thể nhẹ dạ đi “Cửu trùng thiên” làm gì. Có thể đọc được trên khuôn mặt nó, đấy là nơi vô cùng đáng sợ hoặc là nơi có liên quan đến những cuộc mây mưa diễm tình.

Tôi chia tay với Phù Hiệu trước cửa cao ốc Amica. Đang lúc chuẩn bị lên một chiếc taxi thì từ bên kia đường có một phụ nữ mặt áo khoác băng dạ màu xám nhạt băng sang. Tôi nhìn, nhận ra bà Xán, tôi cuống lên.

Bà ta nói, tôi có chuyện muốn nói với cô. Bà ta không cười.

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, phải chăng bà ta đã biết hôm nay tôi có hẹn với Trần Tả?

Tôi ngồi với bà ta trong quán cà phê phía đối diện. Bà ta cởi áo ngoài vắt lên thành ghế, bên trong là cái áo len màu đen cổ rất trẻ mà tôi đã thấy.

Cô nhân viên phục vụ đưa đến hai ly cà phê. Bà ta vừa khuấy cà phê, vừa nhìn tôi. Tôi hỏi bà ta có chuyện gì. Bà ta nhìn áo quần tôi mặc trên người, chậm rãi nói, Cô còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Hôm ấy trong buổi họp mặt tại Đại sứ quán Pháp, biểu hiện của Cô tỏ ra khinh bạc, bộ đồ cô mặc cũng rất khinh bạc. Hôm ấy cô mặc cái áo ngắn tay, đúng không?

Áo ngắn tay thì sao?

Mua ở vỉa hè, phải không? Hoặc mua ở cửa hàng áo quần loại ba loại bốn gì đó. Tôi nói đúng chứ? Áo may cầu thả, màu sắc cũng xấu, trong thấy thật khó chịu.

Tôi suy nghĩ rồi hỏi, Hôm nay bà đến tìm tôi chỉ để nói chuyện quần áo thôi ư? Tôi không được rồi, còn có việc khác.

Nhưng cô mặc cái áo cộc tay lần ấy nom rất kiêu ngạo. Cô đến, ai cũng bảo cô là một “ngu kỹ”. Đúng, không sai, chỉ là một “ngu kỹ”(1).

Tôi chú ý bàn tay bà ta đang khuấy cà phê, da trên mu bàn tay thô lắm rồi. Tôi nói, Tôi cũng có thể gọi bà như thế, bà là một “lão kỹ”.

Lập tức, giống như có một trái bom nổ tung ngực bà ta. Bà ta bất ngờ cao giọng phát ra tiếng cười sảng khoái. Trong tiếng cười của bà ta, mặt tôi nóng bừng, đỏ như tôm luộc. Bà ta nói, Xem ra cô rất khôn ngoan. Cô có thể đổi hai chữ để hình dung tôi, cô nên gọi tôi là “lão kê” (2) thì hơn.

Nói xong, bà ta lại cười thật to, những người chung quanh đều nhìn bà ta. Tôi không biết phải làm thế nào. Bà ta lại nói, ăn mặc như thế mà đòi gặp Derrida? Rất may ông ấy không đến. Thoạt đầu tôi cho rằng, cô cũng như tôi sẽ vô lấy cái ông Derrida đấy.

Tôi nói, Đúng vậy, tôi vô lấy ông ấy.

(1) Tác giả chơi chữ, dùng hai từ phát âm gần giống nhau: “ngu kỹ” có nghĩa là gái điếm chơi bời thay cho “ngu kỷ” có nghĩa là phóng viên trong lĩnh vực văn nghệ giải trí. ND

(2) Hai tiếng “lão kê” (già già) gần với âm “lão kỹ” (đi già). ND

Nhưng cô biết ông ấy là ai không? Thật ra hôm ấy, trước khi biết tin ông Derrida đến Đại sứ quán Pháp, tôi hầu như chưa biết gì về ông ấy.

Tôi băng ly cà phê lên, nhấp một hớp, nói, Điều này tôi khác bà. Tôi biết Derrida là người Pháp, là một học giả, là đại sư của thuyết cấu trúc.

Không ngờ bà ta lại cười. Bà ta nói, Cô lại nhầm rồi, ông ấy là đại sư của thuyết giải cấu trúc. Về điểm này tôi đã hỏi ông Pilson, đã hỏi Kha, đã hỏi Bob, không phải cấu trúc mà là giải cấu trúc.

Mặt tôi lại đỏ lên, nghĩ bụng, đúng vậy, tôi chưa đọc bài viết nào của Derrida. Hồi mới quen Bob, hầu như ngày nào anh ấy cũng nói đến Derrida. Lúc bấy giờ tôi lật giở từng trang sách của Derrida viết mà Bob vẫn để đầu giường. Nhưng sau đấy tôi nào cũng thấy mất ngủ, đọc Derrida bảo đảm ngủ rất nhanh, ngủ nhanh

hơn bất cứ lần nào trước đó. Nhưng bà Xán hôm nay đến tìm tôi cuối cùng có mục đích gì? Đến sỉ nhục tôi hay đến nói những chuyện khác?

Lúc ấy bà ta nói, Hôm nay tôi đến để cùng cô đưa ra một điều kiện, hay có thể nói, hai chúng ta làm một cuộc giao dịch. Nhưng tôi phải nói cụ thể làm gì. Tôi muốn nói với cô, làm việc này tôi sẽ trả thù lao cho cô năm mươi ngàn tệ.

Ánh mắt tôi lập tức tối sầm lại. Tôi nói, giao dịch? Tôi không thể có giao dịch gì với bà.

Đúng không? Tại sao?

Không tại sao.

Chả nhẽ cô không muốn tôi với cô làm một vụ giao dịch gì à?

Tôi không muốn biết.

Thế thì được, tôi nói với cô, hai chúng ta không tiến hành giao dịch gì nữa chứ? Tôi nghe nói, trong bụng cô đang mang đứa bé của anh ta.

Điều ấy không liên quan gì đến bà.

Tất nhiên không liên quan đến tôi, nhưng đứa bé của Bob, cô định sinh hay đi nạo?

Cũng không liên quan gì đến bà.

Tôi đồng ý, đúng là không liên quan đến tôi.

Bà ta suy nghĩ rồi nói, đứa bé trong bụng cô có thể là của người khác mà không phải là của Bob không?

Nói xong bà ta nhìn thẳng vào tôi. Không hiểu tại sao, ngay lúc ấy tôi lại mềm lòng. Tôi biết đứa bé này là con Bob. Điều này không có gì phải nghi ngờ, nhưng không biết tại sao tôi lại không nhìn thẳng vào người đàn bà đang ngồi trước mặt. Bà ta vẫn nhìn tôi.

Tôi lại hỏi cô, đứa bé có thể là con người khác mà không phải là con Bob?

Tôi nói, Điều này cũng chẳng liên quan đến bà.

Có thật không liên quan đến tôi không?

Tôi không nhìn bà ta mà nhìn ra ngoài, nhìn bãi đỗ xe phía dưới cao ốc Amica. Dưới ánh đèn đường có một chiếc taxi đỗ lại. Một người tàn tật bước xuống xe, người phụ nữ tàn tật có người đi bên cạnh giúp đỡ đang lê từng bước. Người đi bên cạnh có thể là chồng, cũng có thể là anh trai hoặc một người nào đấy. Cái xe lẩn để trước đầu xe, người phụ nữ tàn tật chậm chậm đi đến bên cái xe.

Tôi chăm chú nhìn, không còn nghe bà ta nói gì. Bà ta cũng bị ảnh hưởng, nhìn ra ngoài, cũng trông thấy người phụ nữ tàn tật đang từ từ ngồi lên chiếc xe.

Thẩm Xán quay lại nói, Cô cũng mong có ngày đi xe lẩn như người phụ nữ kia chứ?

Tôi thu ánh mắt về, nhìn thẳng vào bà ta, nói, Bà nói những điều ấy liệu có liên quan gì đến tôi? Tất cả không liên quan.

Tôi định đứng dậy bỏ đi, không thể nói chuyện nổi với bà ta. Nói cho cùng, đây là một người đàn bà thân kinh. Nếu không, trong buổi họp mặt ấy đã không vô cớ kết dây oán thù với tôi. Bà ta lại nói, Duy chỉ có lần này trong câu chuyện bảo cô là người tàn tật, biết đâu có liên quan đến tôi. Tôi nói cho cô biết, quan hệ giữa tôi với Trần Tả, cái thứ đồ đi như cô không thể hiểu nổi. Tôi nghe nói cô học MBA, nhiều năm nghiêm chỉnh học ngôn ngữ. Tôi còn nghe nói cô đã từng phỏng vấn rất nhiều ngôi sao trong giới nghệ thuật. Nói cho cô biết, cô đã có sự từng trải lại đẹp gái, muốn tóm lấy anh Tả là điều không khó khăn. Song những gì tôi đã trải qua với a Tả, cô không thể tưởng tượng nổi đâu. Chắc chắn cô không phải là đối thủ của tôi. Cô không đáng gì, rất nhỏ bé, rất nhu nhược, lại bần thiú nữa chứ, còn có gì chưa phát hiện ở cô nữa không? Tôi với cô mới ngồi với nhau một lúc, tôi đã ngửi thấy mùi mỹ phẩm rẻ tiền trên người cô rồi. Chỉ có những người bần thiú mới dùng thứ đó. Cô muốn kiếm chút gì ở anh Tả là khó đấy, nhiều lắm cũng chỉ được bộ đồ, cái túi xách, đôi giày. Bà ta dừng lại, nhìn vào mắt tôi, nói tiếp, Tôi vừa nói, nếu cô bằng lòng cùng với

tôi làm một vụ giao dịch, dù đây là vụ giao dịch gì, tôi cũng sẵn sàng trả cho cô năm mươi ngàn đồng. Cô thử nghĩ xem, cô có moi được ở anh Tả nhiều hơn không? Cô thử xem, những thứ cô cần, anh Tả rời tôi liệu anh ấy có cho cô được không? Cô đơn giản quá, kiếm được đồng tiền vất vả lắm, gian nan lắm, phát tài phải có vận may. Tất cả những điều ấy tôi không thấy ở cô, dựa vào đâu để cô đòi có nhiều tiền? Cô nghĩ rằng, cô tán gẫu, ngủ với anh Tả, thậm chí mang bầu với anh Tả, như thế là đáng để anh ấy cho cô nhiều tiền hay sao? Hoặc muốn cho cô tiền, anh ấy có thể lấy được tiền hay sao? Cô thấy anh Tả lái chiếc BMW, mặc hàng hiệu, người tỏa mùi nước hoa cao cấp, hàng ngày ra vào toàn những nơi sang trọng, cô nghĩ rằng anh ấy có thể rút được tiền hay sao? Cô nghĩ đến tiền quá là đơn giản, muốn có nhiều tiền phải có cơ may không bình thường. Thôi, những gì cần nói tôi đã nói, cô có gì muốn nói với tôi không?

Tôi nhìn bà ta, thấy không có gì cần phải nói, toàn thân không còn sức lực. Bà ta nói đúng, nhưng mình cũng không sai. Bỗng tôi nghĩ lại, cuối cùng tôi có gì sai không? Nếu tôi sai thì sai ở chỗ nào?

Điện thoại của tôi có tín hiệu. Trần Tả gọi. Anh hỏi tại sao em chưa đến? Em đang ở đâu, anh đi đón? Tưởng chừng sự kiềm chế và ẩn ức vừa rồi bỗng có chỗ bùng ra. Không nén nổi, tôi cầm điện thoại và bật khóc. Tôi biết nước mắt của mình rất rẻ, biết khóc lóc như vậy cũng rất nhục nhã, nhưng tôi vẫn không nén nổi. Tôi biết bà Xán đang nhìn tôi, đang suy tư. Tôi biết phụ nữ sẽ không đồng tình với phụ nữ. Phụ nữ bị phụ nữ ức hiếp chỉ có nam giới mới anh ủi, vỗ về nổi, nhưng người đàn ông này lại rất đáng sợ, không thể là chỗ dựa. Không thể hiểu nổi, lẽ nào hy vọng của cuộc đời tôi lại ở người đàn ông này?

Ở máy đầu kia Trần Tả lại nói, Em đừng khóc, có chuyện gì cũng đừng cuống lên vậy. Anh sẽ đến chỗ em, em đang ở đâu?

Tôi không trả lời, liền tắt máy. Thẩm Xán cười, nói, Cô là người biểu diễn giỏi nhất đời. Cô có thể bảo với anh ấy tôi đến tìm cô, tại sao không nói? Tôi muốn để anh ấy biết. Cô cũng có thể nói với anh Bob, để anh ấy đồng tính với cô. Nói xong bà ta đứng dậy, lấy cái áo treo trên tường, vừa mặc vừa nói, Năm nay trời ấm quá, tôi có đến mấy cái áo long lanh đà mà không mặc đến nơi.

Tôi cũng đứng dậy, lau nước mắt, đeo túi lên vai, đi ra ngoài. Lúc ấy nghe bà ta nói, Ôi, đúng rồi, hai người vừa uống hai ly café. Cô đừng nghĩ người có tiền sẽ thanh toán cho cô. Tôi chỉ trả tiền một ly của tôi, ly của cô uống cô tự trả tiền.

Tôi đứng lại, thấy Thẩm Xán đến bên quầy bar nhận tờ phiếu thanh toán của nhân viên nhà hàng đưa. Bà ta nhìn vào phiếu, nói, Tôi chỉ trả tiền một ly thôi, đề nghị tính lại. rồi bà ta nhận tờ phiếu thanh toán đã được tính lại, ký tên vào đấy.

Tôi vẫn đứng tại chỗ, nhìn theo bóng bà ta, nghĩ, nếu mình là bà ta thì hay, cho dù tôi lớn hơn hai mươi tuổi nữa, để tôi từ hai mươi bảy tuổi biến thành người bốn mươi bảy tuổi cũng được. Ý nghĩ ấy khiến tôi đỏ mặt. Lúc tôi đến bên quầy thanh toán, cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời. Tôi vừa lấy tiền ra, vừa nghĩ, có thể cách duy nhất để xua tan mệt mỏi là biến thành Thẩm Xán, cho dù vừa rồi tôi nói với bà ta, bà là một mẹ đi già.

Bob 50

Bob về đến chung cư thì trời đã sáng. Anh nhẹ nhàng mở cửa, không biết Mạch đã về chưa, cứ thế anh nằm xuống sofa làm một giấc. Anh quá mệt. Đang mơ màng bỗng thấy có người thở, anh choảng mở mắt. Mạch đang mặc đồ ngủ, trong nhà đầy nắng rực rỡ. Anh nói, Em đi đâu? Tối hôm qua, Anh chờ em cả buổi?

Mạch dịu dàng gối đầu lên ngực Bob. Cô nói, Anh nói dối, em về chẳng thấy anh đâu.

Bob chớp chớp mắt, cố gắng nhớ lại. Anh nói, vậy, tối hôm qua tất cả đều là nằm mơ à?

Mạch nhấc đầu lên, hỏi, Anh mơ thấy gì? Có mơ thấy em không?

Không thấy em. Tối hôm qua em đi đâu?

Mạch lại áp mặt vào người Bob, nghĩ bụng, có nên nói với anh ấy chuyện Thẩm Xán đến tìm không? Suy nghĩ một lúc, Mạch quyết định không nói, không nói với Bob cũng không nói với Trần Tả. Bỗng Mạch ngược đầu dậy nói với Bob, Chúng ta làm tình nhé. Nói xong, cô nằm lên người Bob.

Em muốn ở trên ah?

Vâng.

Bob không biết tại sao Mạch lại nhiệt tình đến thế. Anh nói, Như vậy em mệt lắm.

Một nữa em cũng ở trên, em nghĩ, đây cũng là tiêu chí giải phóng phụ nữ.

Mạch cảm thấy mình nói một câu hài hước, liền cười. Không nhịn nổi, Bob nói, Nếu bắt gái làm tiền ở trên, khách phải trả thêm tiền đấy.

Nói xong anh thấy hối hận, anh sợ Mạch nổi nóng. Nhưng hôm nay Mạch không bực, chỉ nghe và tỏ ra hiểu kì, tưởng như nghe kể chuyện. Mạch trở nên khoan dung rộng lượng, hôm nay cô không mắng Bob bắn thỏ, cũng không nói xấu đám con gái làm tiền. Mạch chỉ liên tiếp hỏi, Anh với anh Kha lẽ nào không có cảm giác xấu hổ? Lúc anh Kha ngủ với gái, anh làm gì? Có giống trong phim Sắc tình không?

Trưa hôm ấy, Mạch và Bob đi ăn vịt quay. Hai người ăn rất ít, cô gói đem về. Dọc đường gió thổi tung mái tóc Mạch, tóc như mây bay lên. Mạch nhìn hàng cây đang nảy mầm xanh bên đường, nói, Mùa đông vẫn chưa qua tại sao mùa xuân lại bắt đầu đến như thế này?

Bob nhớ lại câu Mạch nói gần giống như trước đây: tại sao con gái vừa bắt đầu thì người con trai đã kết thúc? Lúc này anh cảm thấy mùa đông không ra mùa đông, mùa xuân không ra mùa xuân, bắt đầu không ra bắt đầu, kết thúc chưa ra kết thúc.

Hai người ngày ngày sống bên nhau, giống như đôi mắt hàng ngày cũng mở ra và nhắm lại. Bob dự định đưa Mạch đi nạo thai, tính ra cũng gần 50 ngày. Nhưng một hôm, Mạch ở công ty gọi điện cho Bob, bảo cô phải đi Thâm Quyển. Bob lơ mơ cảm thấy Mạch đi với một người đàn ông. Người đàn ông này là ai? Đầu tiên Bob nghĩ đến Trần Tả.

Lúc đầu cô không thừa nhận, sau đấy cô khóc.

36. Chương 36

Cưới? Cưới thế nào? Cưới rồi ở đâu? Ở trong căn hộ Bạch Trạch thuê cho em hay về căn hộ chung sản? Tất cả đều là nhà của người khác, giường của người khác.

Bob 51

Mấy hôm nay Bob lại rơi vào tình trạng khốn quẫn. Mỗi sáng dậy anh ngồi bên máy tính viết những thứ vu vơ. Anh phát hiện mình rất muốn thăm dò xem người con gái hàng ngày anh vẫn ngủ có phải là gái điếm. Về sau, anh cứ muốn tìm hiểu người con gái ấy từ sau khi làm điếm, phải chăng kiếm được nhiều tiền. Bởi vì con gái thích nói,

Ôi, bảo tôi làm như bọn chúng sẽ kiếm được một núi vàng, biến toàn bộ Bắc Kinh là của tôi, cho tôi mười triệu đồng tôi cũng không làm. Bởi con người đều có lòng tự trọng, con gái chúng tôi cũng có lòng tự trọng. Bob nghĩ, chắc hẳn họ có lòng tự trọng, duy nhất không thể khẳng định là, dù họ giống như gái làm tiền, có thể có nổi một núi vàng hay không? Cái của họ đáng giá bao nhiêu tiền? Nếu không đáng một núi vàng thì đáng giá bao nhiêu?

Mạch đang ngồi trước mặt Bob. Cặp mông của cô nổi đường cong tuyệt mỹ, ánh mắt đầy thù hận, nước mắt của cô có gì đó khiến đàn ông khó hiểu. Con gái không bao giờ chủ động nghe đàn ông nói, nhất là những người đàn ông có quan hệ với một người con gái khác. Nhưng Mạch biết, Bob không nói đến những vấn đề chung chung, mà là chuyện các cô gái làm tiền đáng giá bao nhiêu tiền.

Mạch 48

Tôi hối hận vì đã gọi điện cho anh. Nhận lời đi với anh, phải chăng tôi đồng ý có quan hệ ái ái với anh? Hôm qua anh bảo Thẩm Xán đi Singapore chừng một tuần lễ mới về, anh muốn đưa tôi đi Thâm Quyển. Tôi

nghĩ, nếu để làm chuyện ấy với anh, ở Bắc Kinh này không được hay sao mà phải đi tận Thâm Quyển? anh có thể thuê phòng ở bất cứ khách sạn nào.

Mặt Bob bắt đầu khó coi. Anh hút thuốc, để khói bay lên thật cao, rồi anh nói, Tuy em không thích nghe anh phân tích, vậy đừng đi nữa, đừng đi với anh ta.

Tôi nói, Anh cứ phân tích cho anh, xem tâm lý anh thế nào. Em không nghe anh, trong bụng anh chứa bộn nữ trí thức là đồ súc sinh.

Không phải tôi khinh, đừng gán phụ nữ với trí thức, Nữ là nữ, tại sao phải là nữ trí thức? Em học MBA mấy hôm, học đại học mấy năm, đọc một ít sách, làm như vậy có gì khác với phụ nữ khác không?

Không như nhau, chắc chắn không như nhau, nếu như nhau vậy em có đến với anh không?

Nhưng tại sao e đi với a ta?

Tôi k trả lời. Bob nở nụ cười tàn nhẫn, tưởng chừng anh đã nhìn thấu tôi và hỏi, Em có biết con gái bây giờ đáng giá bao nhiêu tiền không?

Em chưa bao giờ làm gái điếm, nên không biết,

Tôi thương đến các tiệm cắt tóc, các cô gái từ tỉnh khác đến chỉ mới mười bảy tuổi, bỏ ra hai trăm đồng là đủ. Em nghĩ, e đáng giá bao nhiêu tiền?

Tôi không nói gì, chỉ đứng dậy, lấy cho mình một ly nước nóng.

Bob lại nói, Da bọn chúng nõn nà hơn da em. Da con gái mười bảy tuổi chắc chắn phải hơn hai mươi bảy tuổi, em bảo đúng không?

Anh ta nhìn tôi, nói với giọng hằn học, Nếu như, nếu như chúng tôi thăm dò nghiên cứu thêm màu sắc khác nhau của các bộ phận trên cơ thể phụ nữ, em có tức tối lồng lộn lên không?

Tôi lạnh lùng nhìn anh, nói, Anh cứ nói.

Cái ấy của bọn chúng đồ tươi, còn của em thì thâm đen. Đàn ông thường lấy đấy làm tiêu chuẩn để định giá phụ nữ...

Tôi không thể kiềm chế nổi, hắt luôn ly nước nóng lên người Bob.

Bob vội cúi đầu, cốc nước nóng đổ lên cổ, lên lưng anh. Anh ngược lên, vuốt nước trên mặt, trên người.

Anh là thằng đàn ông bản thủ xấu xa nhất trong đám đàn ông, tôi hình dung anh chỉ một chữ, đó là bản thủ.

Bob dang hai tay, nói, Nhưng gì cần nói tôi đã nói, hơn nữa nói rất rõ.

Sau đấy anh vào phòng tắm, mở nước, hét to, Tôi phải tắm nước nóng, cô đi Thâm Quyển thì cứ đi!

Tôi ngồi bất động, sững sờ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa phòng tắm vẫn mở. Bob nằm vào bồn tắm nói, Nước nóng tuyệt vời, đàn bà là đồ xấu xa.

Bob 52

Đây là lần nói chuyện sâu sắc nhất, thấu triệt nhất giữa hai người. Họ cho rằng có cuộc nói chuyện ấy đã giải quyết xong mọi vấn đề. Nhưng sau mấy tháng, Bob nhớ lại, trước tiên do nước mắt của anh có phần làm cho Mạch xao động.

Từ trong phòng tắm Bob nói chuyện với Mạch ở ngoài, Nếu em thật sự muốn đi, tôi nói với em, muốn được tất cả, nhất định phải được trước khi ngủ với anh ta. Sau khi ngủ với nhau rồi, thật sự muốn nhận được mọi thứ là rất khó. Bởi vì, vừa rồi tôi nói với em về các cô gái điếm mười bảy tuổi.

Mạch đứng bật dậy, cô nhìn Bob, tại sao anh nghĩ như thế? Em không hề nghĩ đến chuyện ngủ với anh ấy. Em chỉ ghét cái nhà này, em thích ánh nắng miền nam, thích cái cảm giác không có mùa đông ở đây.

Nhưng em đi với một người đàn ông. Bất cứ lúc nào em cũng có thể bỗng nhiên mềm nhũn, tùy theo tiết tấu của anh ta, mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Nhưng em sẽ không làm gì với anh ấy, mà chỉ muốn đi xem.

Chắc chắn em sẽ ngủ với anh ấy.

Chắc chắn không.

Chắc chắn có.

Chắc chắn không.

Mạch hỏi, tại sao?

Bob nói, Tôi tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ. rất nhiều phụ nữ lúc đến tìm tôi, đều nói như thế, giống như cách nói của e lúc này. Sau khi tôi chơi xong, các cô ấy đều nói em đến tìm anh là chỉ để nói chuyện hoặc có chuyện khác. Sự thật thì tôi đã làm tình với các cô ấy.

Nói đến đây mặt Bob đầm đìa nướcmawts, tưởng chừng anh trong thấy số phận của Mạch sau đây, cũng trong thấy số phận của chính anh. Anh chợt buồn, Mạch cúi đầu nói, Anh ấy đã mua ve máy bay cho e rồi.

Vậy e đi đi, nhưng tôi nghĩ, ít nhất còn có chút ý do em không muốn xa tôi. Đây là chúng ta nói chuyện rất thẳng thắn, giữa chúng ta có thể nói công khai chuyện kín. Hơn nữa tôi nói rất tục tĩu, nhưng em không thể không thừa nhận, rất chuẩn xác.

Em ghét cái tục tĩu của anh, phụ nữ rất ghét những gì tục tĩu.

Mạch lắc đầu, nói, Anh chỉ nói một điểm trong cả quá trình.

Bob suy nghĩ rồi nói, Nhưng giữa chúng ta rất thẳng thắn thành thật. Có được quan hệ ấy rồi xin đừng phá nó đi. Sauk hi em đi, cho dù xảy ra chuyện gì với anh ta, e cũng phải nói lại với tôi. Em đừng nên ngủ với anh ta nhưng lại không kiếm được chút gì, anh ta không mua gì cho em, để ời xuất phát từ suy nghĩ tự trọng, xuất phát từ lòng háo danh mà em nói dối tôi. Hoặc em nói k làm tình với anh ta, hoặc anh ta rất yêu em nhưng em từ chối anh ấy.

Vậy quan hệ giữa chúng ta sẽ hoán vị.

Mạch nhìn thẳng vào Bob, bỗng cô đỏ mặt, nói, Vì anh đã nói đến nước này rồi, e sẽ k đi nữa. Chúng ta cưới nhau.

Cưới? Cưới thế nào? Cưới rồi ở đâu? Ở trong căn hộ Bạch Trạch thuê cho em hay về căn hộ chung sân? Tất cả đều là nhà của người khác, giường của người khác.

Mạch tưởng chừng như bị một cái tát, cô hỏi, Vậy anh có yêu e không?

Tôi yêu em.

Nếu em già, xấu, bệnh tật ốm đau, anh có chăm sóc em không?

Có chứ!

Đến ngày kỉ niệm sinh nhật lần thứ sáu mươi của em, anh có tặng em cái bánh kem to nữa không?

Bob rất kích động, anh vuốt nước trên mặt, nói, Có chứ, lãng mạn như vậy làm cho tim tôi rung lên.

Chúng ta suốt đời nghèo, anh có sợ không?

Bob lắc đầu.

Mạch áp mặt mình vào khuôn mặt ướt nước của Bob, nói, Cho dù chúng ta có nhà hay không, cho dù chúng ta ngủ trên giường của người khác, chúng ta mãi mãi bên nhau.

Bob ôm lấy Mạch, vuốt nước mắt, nói, vậy chúng ta sinh đứa bé này, dù có phải ăn cám chúng ta cũng nuôi nó.

Mạch càng áp sát mặt mình vào mặt Bob, nói, Em không nghĩ như vậy, em chỉ mong anh đưa e đến bệnh viện để cho đứa bé này ra.

Vì chuyện này hai người thêm hiểu nhau, thương yêu nhau, hai cơ thể sát vào nhau, Mạch muốn ôm chặt để hai cơ thể không thể tách rời.

37. Chương 37: Em Không Đáng Một Trăm Nghìn

Đúng lúc ấy, một chiếc xe đạp phóng nhanh đâm vào anh, quật anh ngã lăn ra đường.

Nằm trên mặt đất, Bob thấy đầu choáng váng, nghĩ bụng, mình không thể chết như thế này được, chỉ là đụng xe đạp, cũng may chỉ đem theo một trăm nghìn, nếu là một triệu rất có thể đụng ô tô rồi.

Bob 53

Hôm ấy Bob cho rằng mình là người tin vào lời hứa, từ ngày anh vào đại học. Khôn, từ ngày đầu cấp sách đến trường, chưa bao giờ anh nghĩ ngờ mình là người coi trọng cam kết. Anh nghĩ chỉ có những người con gái như Mạch mới bán thân vì tiền, vì họ có cái để bán. Cho đến hôm Trần Tả hẹn gặp anh ở khách sạn Tân Thế Kỷ, anh mới biết mình sai.

ở phòng ăn thương mại trên tầng chín khách sạn Tân Thế Kỷ, Trần Tả đang nói chuyện với một người Nhật Bản. Lúc Bob vào, anh ta không nhìn Bob, mà chỉ đưa ánh mắt đầy thương cảm liếc nhìn, sau mới tiếp tục nói chuyện với người Nhật.

Bob đứng đấy, không biết mình nên ngồi vào chỗ nào, không biết phải làm thế nào, đưa mắt nhìn quanh, hơi thở khó khăn. Bỗng anh nhận ra đôi giày của mình rất bẩn. Mạch nói đúng, anh là người đàn ông bẩn thỉu. Tuổi trẻ là pháp bảo và bùa hộ mệnh duy nhất, nhưng anh cảm thấy mình bẩn thật sự. Ngoài đôi giày ra, còn cổ, mặt, mắt, quần, đúng rồi, còn cả chân, anh cảm thấy mùi mồ hôi bốc lên từ chân, là bởi tối hôm qua anh uống rượu đến tận khuya, ngồi ở quán rượu quên cả thời gian, lúc về, lăn ra giường ngủ, không rửa chân, sáng nay cũng quên thay tất.

Cô nhân viên nhà hàng đi tới, hỏi, Thưa ông, có phải ông là khách của ông Tả, Chủ tịch hội đồng quản trị không ạ?

Bob nhìn Trần Tả, do dự gật đầu, nói Đúng, tôi là khách của ông ấy.

Cô nhân viên nói, Ông ấy đang tiếp khách, xin mời ông ngồi chờ ở kia.

Bob nghe theo cô nhân viên, đến ngồi ở một góc căn phòng rộng lớn, cách Trần Tả chừng hai chục mét. ANH nhìn Trần Tả, nhưng Trần Tả không nhìn anh. Người Nhật đang nói gì với Trần Tả, họ nói chuyện rất sôi nổi.

Bob ngồi, tiện tay lấy tờ “Đại công báo” để ở giá báo sau lưng. Anh xem tin tức, đầu óc anh lúc này đang rối lên, không biết tin tức nói gì. Cô nhân viên đi tới, hỏi, Thưa ông dùng gì ạ? Ông dùng nước ngọt hay trà?

Bob ngó ra, anh lại nhìn Trần Tả, sau đấy áp úng với cô nhân viên, Trà, trà nhé.

Cô nhân viên hỏi, Ông dùng hồng trà chứ ạ?

Bob nói, Hồng trà.

Cô nhân viên đi vào.

Bob bắt đầu suy nghĩ, Trần Tả bảo mình đến đây làm gì nhỉ? Sáng nay dọc đường đi anh cũng đã suy nghĩ, lẽ ra Trần Tả tìm Mạch mới đúng. Hôm nay anh ta tìm mình có việc gì? Trần Tả vẫn chưa để ý đến anh. anh ta đang đứng với người Nhật, rất kích động vung tay. Bob nghĩ, có phải họ đang tranh luận phải trái

về cuộc chiến tranh kết thúc năm 1945? Lúc này, điện thoại của Bob đổ chuông, anh vội cầm máy ra ngoài cửa.

Lúc ra đến cửa, anh cảm thấy Trần Tả đang nhìn mình.

Bob đứng ở hành lang nghe điện, điện của Mạch.

Bob lấy làm lạ, bình thường vào giờ này Mạch không gọi điện cho anh, hôm nay có việc gì?

Mạch hỏi, Lúc này anh đang ở đâu? Em đau lắm.

Bob nói, Thế nào, đau ở đâu?

Em đau bụng.

Bob nói, nhưng lúc này anh đang bận, không đi được

Mạch nói, anh đang ở đâu?

Do dự giây lát, Bob quyết định không nói cho Mạch biết anh đang chờ Trần Tả. Về sau, cho dù nội tâm anh phân tích mình làm như thế có đúng k, anh đều chìm vào trạng thái do dự. ANH tự nhủ, lúc ấy không thể có quyết định khác được, bởi quan hệ của anh và Mạch đang đi dần đến huyết mội. cho dù hôm ấy, trong phòng tắm, lúc hai người ôm nhau, anh lôi Mạch vào bồn tắm, một lần nữa cho vào người cô. Vào lúc ấy, anh cảm thấy chỉ cần anh cho vào người Mạch, anh có thể khống chế tâm linh Mạch. Anh cho rằng, hai cơ thể sát nhau sẽ là vĩnh viễn.

Lúc ấy giọng nói của Bob nhỏ hần, anh nhìn Trần Tả đứng dậy đưa tiễn người Nhật. ANH nói với Mạch qua máy, Anh, anh đang bận ở đoàn làm phim.

Rất nhạy cảm, Mạch biết anh đang nói dối. Vậy là cô nói ngay, Anh không ở đoàn làm phim.

Nói xong, Mạch đặt máy xuống.

Bob nghĩ, Cô ấy nghi ngờ mình đi chơi gái? Vậy thì tốt, anh sợ nhất Mạch biết anh đang cùng với Trần Tả. BOB lơ mơ cảm thấy Trần Tả tìm mình có liên quan đến Mạch.

ANH không biết sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng rất áy náy. Anh ý thức được đây là âm mưu đang nhẹ nhàng bay đến, giống như làn mưa xám đang vây bọc quanh mình.

Lúc ấy Trần Tả đi về phía, giơ tay tưởng chừng như ôm Bob vào lòng. Bob không biết phải thế nào, ôm Trần Tả hay bắt tay anh ta? Nhưng k, Trần Tả bỏ qua Bob, ôm cô phục vụ phía sau. Sau khi ôm cô phục vụ, anh quay lại nói với Bob, anh ngồi kia, chờ tôi vào nhà vệ sinh.

Trần Tả nói xong liền buông cô phục vụ, rồi lấy một trăm đồng đưa cho cô ta, nói, Thay cho tôi ly trà khác, vừa rồi tôi kích động quá, chửi cho anh chàng Nhật một trận, bởi ông nội anh ta ở trong cái làng của bà tôi hai năm trời. Biết đâu cái thằng Nhật hồi xưa nhìn trộm bà tôi dái lại chính là ông nội anh ta. ANH ta muốn mời tôi mua thiết bị sợi quang học. người Nhật rất chóng quên tội ác của họ.

Bob ngồi vào vị trí của người Nhật vừa rồi, anh cảm thấy đất người Nhật ủ cho mặt sofa nóng lên. Điều ấy chứng tỏ vừa rồi họ tranh luận vấn đề đúng sai, phải trái.

Trần Tả đi tới, bắt đầu hút thuốc, không mời Bob. ANH nhìn Bob, bắt ngờ nói, Anh yêu cô ấy không?

Bob tỏ ra căng thẳng, nói, yêu ai?

Trần Tả nói, Anh biết tôi nói ai rồi đấy.

Bob chưa biết trả lời sao, chỉ nói, Điều này, điều này không liên quan đến anh. Bob chợt nhớ, người ngồi trước mặt đây có thể sẽ đầu tư cho bộ phim “Phố Trường An” nên tỏ ra hối hận, nói, Nếu anh thật sự quan tâm, tôi có thể...

Trần Tả ngắt lời Bob, Anh không yêu cô ấy, anh chán rồi, đúng không?

Bob không biết nói sao, chỉ im lặng.

Anh đối với cô ấy rất thiếu trách nhiệm. cô ấy rất mệt mỏi vì anh, anh bảo đúng không?

Cho nên, tôi quyết định, anh nên rời bỏ cô ấy.

Bob ngơ ngác, anh ta chỉ Trần Tả, nói, Tôi không biết, tại sao anh lại nói như thế? Việc cô ấy với tôi không liên quan đến anh.

Trần Tả nói, Từ nay về sau cô ấy sẽ đến với tôi, cô ấy sẽ có tất cả những gì mình muốn. Cho dù cô ấy chưa từng nói với tôi, nhưng tôi biết cô ấy rất cần, tôi biết những người con gái có học ở đời này muốn gì.

Bob nhìn Trần Tả, nói Anh còn tuyệt đối hơn tôi.

Trần Tả không nghe thấy Bob nói gì, tiếp tục nói với Bob, Cô ấy sẽ được ở với tôi những gì cô ấy cần, sẽ được ổn định. Nếu cô ấy còn sống với anh, cô ấy chẳng được gì sất. ANH muốn để cô ấy nhin đói đi trong gió rét không?

Lúc này Bob chợt nghĩ, hay là đổi tên phim “Phố Trường An” thành “Đi trong gió rét”? Anh phải trả lời ngay nguyện vọng của Trần Tả, nhưng anh muốn nghe Trần Tả nói hết.

Trần Tả nói, Anh cần phải xa cô ấy, đây là chủ đề câu chuyện hôm nay.

Bob cảm thấy đây đúng là cuộc đàm phán. ANH ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bob nói, Tại sao tôi phải xa cô ấy?

Trần Tả nói, ANH phải xa cô ấy.

Bob nghĩ, mấy hôm nay mình trở về với Mạch rất tốt. Cả hai đang nhận được hơi ấm của nhau, có thể làm tình rất thoải mái, đồng thời anh đồng ý với Mạch sẽ sinh đứa con ấy. Nhưng Trần Tả nói anh phải xa Mạch, hơn nữa giọng điệu rất khẳng định, không có đất cho thương lượng. Điều ấy làm Bob nổi giận, anh đã nghĩ được những lời lẽ phản đối Trần Tả, đây là, Anh chết đi!

Bob chưa kịp nói ra, Trần Tả lại nói, Anh có thể được một khoản tiền, chưa bao giờ anh có khoản tiền lớn như vậy.

Bob sững sờ, cảm thấy nguyên khí của mình bay đầu hết, tiếng “tiền” làm anh choáng váng.

Anh muốn biết bao nhiêu không?

Bob không nói gì.

Nếu anh muốn biết, tôi sẽ nói, nếu k, buổi nói chuyện của chúng ta hôm nay kết thúc.

Bob vẫn im lặng, nhưng vẫn ngồi bất động.

Trần Tả cười, nói, Cũng nên giữ sĩ diện cho những người trí thức như các anh, có thể anh vẫn còn chút tự trọng, ít ra là bề ngoài. Thế này nhé, tôi nói với anh. Trần Tả nói xong lại nhìn thăm dò Bob.

Bob vẫn im lặng, cảm thấy miệng khát khô.

Trần Tả nói, Năm mươi ngàn, nếu anh đi hôm nay, sẽ lấy tiền ngay hôm nay. Nếu ngày mai anh đi, ngày mai lấy, cho anh ba ngày.

Bỗng Bob nói, Một trăm ngàn.

Trần Tả giật mình, ngó ra trong giây lát mới nói, Một trăm ngàn? Anh ở với cô ấy không đáng nhiều như thế.

Bob nói, Là bởi anh bàn đến tiền.

Trần Tả nói, Cũng được, tại sao một trăm ngàn mà không phải là một trăm mười ngàn?

Bob suy nghĩ rồi nói, tôi là kẻ lang thang, tôi cần có nhà, cần có chỗ tôi ngồi viết tiểu thuyết. Nên nhớ, một trăm ngàn có thể mua được nhà trả trước một khoản, đây là điều tối thiểu.

Trần Tả nói, Vì một trăm ngàn mà bán tình yêu, trí thức các anh thế à?

Bob nói, Tôi không phải là trí thức.

Vậy là gì? Nhà văn à?

Tôi cũng không phải là nhà văn.

Vậy anh là gì?

Bob hỏi ngược lại, Tại sao anh thù hận trí thức như thế nhỉ? Hồi xưa anh không thi đậu đại học à?

Trần Tả cười, nói, Thi được, tất nhiên tôi đã học đại học, nhưng tôi thích nói những trí thức như các anh, bởi sự tồn tại của cái từ ấy khiến tôi khó chịu. thật ra, ở Trung Quốc nên bỏ cái từ phần tử trí thức. ý tôi nói những người viết văn, gồm cả anh, rất thích dùng cái từ ấy. Thật ra các anh không có trí thức, càng không phải là phần tử trí thức.

Bob nói, Vậy chúng ta chỉ bàn chuyện tiền thôi, anh đừng nói với tôi những chuyện ấy nữa. Với lại, tôi bàn chuyện tiền với anh, tôi không phải là trí thức.

Trần Tả nói, Vậy anh thử nghĩ xem mình có đáng một trăm ngàn không?

Bob không biết trả lời thế nào, liền đứng dậy theo bản năng, sau đấy đi ra ngoài. Trần Tả vẫn đứng nguyên một chỗ, nói, Anh quay lại đây, chúng ta bàn thêm.

Bob không quay lại.

Lúc anh quay về căn hộ đã chung sống với Mạch mấy tháng nay, Mạch đang chế một tô mì ăn liền, mùi thơm khiến anh phát thèm.

Mạch nói, Anh đi đâu về đấy?

Bob nói, không đi đâu, thấy buồn, đi lang thang.

Mạch nói, Ăn mì đi, em làm gói khác. Không biết anh về.

Lúc hai người ngồi vào bàn ăn, bỗng Bob hỏi, Anh Tả có tốt với em không?

Mạch đỏ mặt, nói, Tại sao anh hỏi chuyện ấy?

Bob nói, không có gì.

Mạch nói, Tất nhiên anh ấy là người đàn ông tài giỏi, còn biết dùng lời lẽ để tạo hi vọng cho phụ nữ.

Bob cúi đầu, nói, ANH biết.

Mạch cảm thấy mình đánh trúng điểm yếu của Bob. Cô liền hỏi, Anh biết chuyện gì? ANH cho rằng anh ấy muốn thế nào với em thì cứ như thế với em hay sao? ANH ấy sợ bà Xán nhưng đến tìm em làm gì? Con Mạch này có phải là người như thế không? ANH ấy có vợ, em có bạn trai. Chỉ là, chỉ là có lúc lòng em rối lên thôi.

Bob nói, ANH biết em rất rối lòng.

Bob 54

Ngày tháng trôi qua giữa tâm trạng rối bời của hai người. suốt ngày Bob không có việc gì làm, anh đọc tiểu thuyết của Rocky, lại đọc Henry Miller(1), đọc tạp chí “Đọc sách”, cuối cùng anh đọc đến mức độ nghiện những luận văn của Foucault. Cho đến một hôm, anh và Mạch làm tình không cảm thấy hài hòa. Quá trình diễn ra thế này. Bắt đầu Bob nhắm mắt, nói với Mạch về những cải cách cơ cấu khoa học kỹ thuật, lượng hóa luận văn của cá học giả là không đúng. Mạch nói, Nếu không lượng hóa thì có thể theo tiêu chuẩn nào? Bob nói, Tiêu chuẩn chỉ là một phần, giải tán các đơn vị ấy để họ đi xin ăn. Để tất cả những gì thuộc khoa học xã hội hoàn toàn làm theo sự hứng thú của mình, đừng có hơi một tí lại bảo dân tộc Trung Hoa cần đến nó.

Mạch cười, nói, Bản thân không có người nuôi lại đi ghét những người có người nuôi dưỡng, thường thấy những người nông cạn, ít học.

Hoặc những người học đến đại học, suốt ngày đọc sách, buổi tối viết lách, tốt xấu do học sinh biểu quyết, còn em thì sao?

Cũng không tốt. có lúc học sinh thông minh hơn thầy giáo, có lúc ngu ngốc hơn thầy giáo.

Bob nói, Những lúc ấy cần có thuyết giải cấu trúc của Derrida.

Bống Mạch bịt tai, em nghe đủ rồi.

BOB lôi tay Mạch, hỏi, em nghe đủ gì rồi?

Ngày nào anh cũng nói đến giải cấu trúc, nhưng anh giống như Derrida của anh, chưa bao giờ nói rõ, các anh nói quá nhiều. Nếu ở đời này mọi khái niệm đều phải nói nhiều như thế, hơn nữa lại nói không rõ ràng, vậy những khái niệm ấy có tác dụng gì?

Bob vừa cười vừa nói, Thật ra, anh cũng có thể nói đơn giản hơn, nhưng như vậy cũng bằng không nói.

Điện thoại của Bob đổ chuông, Trần Tả gọi. Trong điện thoại Trần Tả nói, Được, anh đến đây, ngày mai đến, nếu không đến tôi sẽ thay đổi ý định.

Mạch nhìn Bob.

Bob biết Mạch đang nhìn mình, nhưng anh không định giải thích, bắt đầu mặc áo quần.

Mạch nói, anh lại đi à?

Bob gật đầu.

ANH đi có việc gì?

Có việc.

Mạch nhìn Bob, nói, không thể nói với em được à?

Bob do dự, rồi lắc đầu.

ANH đi đi!

Mạch không nhìn theo Bob, cô chui vào chăn, rồi co lại ngồi dậy nói, anh nói rõ rồi hãy đi.

Bob ngớ ra, hỏi, Nói gì?

Giải cấu trúc của Derrida.

Bob thăm thở dài, nói, Giải cấu trúc, tức là Derrida dùng phương thức của mình để xem xét lại tất cả, đồng thời nói ra suy nghĩ của mình.

Mạch ngắt lời anh, Như vậy không thể được.

Để mọi người hiểu hoặc có thể nói, Derrida ngày nay có suy nghĩ mới, ông không thể không nói thật chi tiết, dỡ tung những câu tương đối lớn, chia nội tâm một người ra làm nhiều phân đoạn. Sau đấy ông ta vẫn nói không ngừng, ông ta nói đến độ nói trước quên sau.

Các bậc đại sư đều thế cả à? Ví dụ, tự mâu thuẫn?

Bob cười, nói, Lúc em đáng yêu nhất chính là lúc em nói ra những chuyện này. Phải rồi, còn nữa, những lúc làm tình nào đó.

Mạch nói, Thôi, em biết rồi, anh đi đi.

Bob đóng cửa đi rồi. Những màn sau đấy như cuộn băng chạy ngược cứ trở đi trở lại trong đầu Mạch suốt nhiều ngày. Bob ra đi bất thường, không để lại dấu vết nào.

Bob 55

Bob đi, anh mong Mạch nổi nóng, không cho anh đi, đồng thời lấy lý do đứa con trong bụng để cãi nhau. Lúc ấy Bob sẽ nói, đứa bé này không phải của tôi, tôi không biết nó là của ai. Như vậy, có thể vì thù hận mà Mạch phải cầm đến dao, việc Bob bỏ đi là có lý. Mạch nhìn Bob, nói, Anh đi đi! “Anh đi đi” có nghĩa là gì, là đồng ý để hôm nay anh đi chốc lát hay là bảo anh đi hẳn, từ nay không về nữa? Bob biết, Mạch

không phải là người đến sau. Cô chờ anh đưa cô đi nạo thai, cho dù Bob thấy phiền hà, hơn nữa anh giống như Hemingway cho rằng đây chỉ là một ca tiểu phẫu thuật.

Bob mù quáng bỏ đi, anh muốn khóc, nhưng dù anh để nước mắt tràn ra như đóng kịch mà vẫn không làm nổi. xem ra, trong lòng anh, Mạch nhẹ hơn so với tiền. Tại sao Trần Tả lại cho tiền, mục đích cuối cùng của anh ta là gì, tất cả không quan trọng. Điều quan trọng là anh lấy được tiền. Nghĩ đến tiền, nước mắt Bob lại trào ra. Khi nước mắt chảy xuống, chợt hơi thở của Mạch thoáng qua, anh tưởng như trong thấy Mạch đang nạo thai. Những dụng cụ sáng loáng đang cạy người Mạch ra, bên trong ướt nước. Cái mùi ấy khiến nước mắt anh càng chảy nhiều hơn. Anh không biết mình khóc vì hổ thẹn hay kích động vì cảm thấy mình là người có tiền?

ANH do dự bước vào một quán bar. ANH ngồi đối diện với Bob, nói, Tôi đang đi tìm anh, phim ấy không quay được nữa. Cô nữ diễn viên chính đột ngột bỏ đi rồi. Tôi không làm tình cô ấy, nhưng nhà sản xuất thích cô số hai. Bọn họ ép cô ấy nhiều trò, cô số một không chịu nổi. Ồi, biết vậy không chơi cái cô gái điểm kia, mà chơi cô ta. Xem ra cơ hội điện ảnh Trung Quốc đạt đỉnh cao lại tuột khỏi tay!

Bob nói, Tôi có thể phải xa Mạch.

Kha nói, anh còn nhắc đến cái cô Mạch ấy nữa à! Hôm qua lúc rời đoàn làm phim tôi quên đem theo đôi giày, đôi giày tốt. Phải rồi, anh phải sửa chữa cái “ Phở Trường An”. Pilison đã tìm được một nhà đầu tư nước ngoài. ừ, Pilison là người nước ngoài, cách xa vạn dặm, đến với Trung Quốc, vì sự nghiệp văn hóa Trung Quốc, đây là tinh thần gì?

Bob hỏi, Tôi phải sửa thế nào?

Kha nói, ANH phai để cô gái điểm giết người kia hối hận. Tôi quên mất, phải để một cuốn kinh thánh mở ra trước mặt cô ta. ANH không nhớ à, chính tay anh viết, trên cái bàn cũ trong căn nhà nhỏ của cô ta có để một cuốn kinh thánh. Cô ta vì sự xấu hổ và đau khổ mà không thể sống nổi, vì cô ấy bán mình, lừa dối người khác, phải chịu báo ứng, cảm thấy tội lỗi. người Trung Quốc thiếu cái đó, lần này chúng ta bổ sung vào.

Bob nói, Để cô ấy ra đường chết vì đụng ô tô, anh thấy thế nào?

Kha nói, như vậy đơn giản quá. Đó là quá trình chuộc tội, anh đã đọc Phục sinh của Tolstoy chưa? Phải rồi, chính là cảm giác ấy.

Bob nói, Tôi bị những lời nói vừa rồi làm cho khiếp hãi. Thế này nhé, để cô ta bị bệnh về đường tình dục, để nhiều người phỉ nhổ. Đúng vậy, còn một cách nữa, để cô ta run sợ trước đàn ông.

Kha nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Bob, rồi xoa đầu anh, nói, Hình như anh có vấn đề gì. ANH không hợp, Mạch không đáng để anh phải vậy. Gái điểm có thể hối hận, nhưng bọn họ không biết vì bọn họ là nữ trí thức.

Buổi tối Bob không về mà ở trong căn hộ chung sản với nhà dân một đêm. Thật ra anh có thể về, có thể áp mặt Mạch vào lòng mình, nhưng anh sợ làm như thế anh sẽ không đi nổi. Hôm sau anh ra khỏi nhà, ngồi taxi đến chỗ Trần Tả, người lái xe hỏi. Theo anh, năm nay có dễ kiếm tiền không?

Bob nhìn anh ta, nói, Dễ!

Trần Tả không có mặt. Cô thư ký đưa cho Bob một bản hợp đồng. Bob xem, nói, Gặp nhau lần cuối cũng không được hay sao?

Cô thư ký nói, Anh có thể gặp, nhưng như thế là vi phạm cam kết. Ngày mai anh sẽ bị đụng ô tô cũng đừng trách người khác.

Bob do dự rồi gật đầu, ký tên.

Cô thư ký đưa anh một tờ séc.

Bob nhìn, trên đó ghi một trăm ngàn đồng.

Cô thư ký nói, Mật mã 8888

Bob gật đầu, đi ra.

Đi trên đường Trường An, Bob luôn tay sờ số tiền trước ngực, chốc chốc lại cảm thấy chua xót trong lòng. ANH nhớ Mạch, thấy nên đưa Mạch đến một thành phố khác. Hai người mua một căn hộ nhỏ, sau đấy bắt đầu cuộc sống mới. Bob không thể j giữ chữ tín. Bob lại nghĩ sau khi mua nhà, ngày nào cũng sám hối, sám hối như người đi theo đạo, nhưng anh biết, điều ấy, cũng không thể. ANH cho rằng khả năng duy nhất là, tiền đã trong tay, hơn nữa quan hệ giữa anh và Mạch đã đi đến tận cùng. Nhưng tại sao mi cũng khóc trước Mạch? Tại sao lúc mi làm tình với cô ấy, ôm cô ấy, miệng noi suốt đời không xa cô ấy, ngón tay mi đã thọc vào người cô ấy, mi bảo mi yêu cô ấy. Để cô ấy cảm thấy quan hệ giữa hai người có thể cứu vãn, có thể tốt hơn trong tương lai. Hơn nữa mi biết, đứa bé kia là của mi, mi đã tính đi tính lại thời gian...

Đúng lúc ấy, một chiếc xe đạp đang phóng nhanh đâm vào anh, quật anh ngã lăn ra đường.

Nằm trên đất, Bob thấy đầu choáng váng, nghĩ bụng, mình không thể chết như thế này được, chỉ là đụng xe đạp, cũng may chỉ đem theo một trăm nghìn, nếu là một triệu rất có thể đụng ô tô rồi!

38. Chương 38: “cửu Trùng Thiên” Và “ Địa Ngục”

Thẩm Xán ngày nay là địa ngục của anh. Chỉ cần anh cùng với bà ấy một tiếng đồng hồ là có thể phát điên, anh không thể nào chịu đựng nổi.

Mạch 49

Vào đêm Bob bỏ đi, bỗng tôi nghe thấy một tiếng cười chói tai đến kì lạ. tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thẩm Xán đầu tóc rối bù, ngồi bên đường, cười với người qua lại. Bà ta vừa cười vừa lắc lư cái đầu bù xù, con mắt cũng nhìn theo. Tôi nấp sau một thân cây, sợ bà ta trông thấy. Có người đi tới can ngăn bà ta, bà ta cười càng to hơn, sau đấy có sáu người đi tới đưa bà ta vào bệnh viện tâm thần. Bỗng bà ta phát hiện ra tôi, vậy là vùng cánh tay như tung mạnh tấm lưới đánh cá, thoát khỏi những người kia, chạy đến chỗ tôi...

Tôi bừng tỉnh lúc hai giờ sáng. Toàn thân đầm đìa mồ hôi. Bên mình không có ai, Bob không về. tôi muốn ngủ lại để có một giấc mơ đẹp. Vậy là dòng suy nghĩ trở về quá khứ, lặn lội lần lượt đến với những người tôi quen biết, bố, mẹ, người đàn bà của bố, người đàn ông của mẹ, Bạch Trạch, Bob... Cuối cùng suy nghĩ dừng lại ở Bob. Tôi nhớ, anh ta thích mặc quần bò, tóc đen bóng, người rất cao. Anh thường áp mặt vào tôi, anh rất yêu tôi, rất yêu, tôi biết...

Nhưng, một lát sau, bong bóng suy tư dừng lại ở Bob rồi vỡ tan, rồi tụ lại thành bong bóng có khuôn mặt người khác. Đây là khuôn mặt tuần tú, ngọt ngào, tưởng như được ngâm trong nước đường. Đó là khuôn mặt Trần Tả. Bất chợt tôi mỉm cười, chìm dần vào giấc mơ đẹp.

Buổi sáng đi làm, gặp khuôn mặt buồn rầu của Phù Hiệu. Nó ngồi trước bàn, không nói chuyện với ai. Từ chỗ ông giám đốc, tôi được tin, tuần sau công ty sẽ đóng cửa, đang bận tính toán tiền lương của nhân viên. Đến bữa ăn, trưa Phù Hiệu lại cười vui. Nó đặt bát xuống, vùi đầu vào tay áo, cười rung cả người. không ai biết có chuyện gì. Nó kể lại, tối hôm qua đi nghe ca nhạc ở cao ốc Bảo Lợi, gặp một cô gái đồng tính luyến ái.

Phù Hiệu kể, nó ngồi ngay bên cạnh, nói chuyện với tớ, mắt như dính vào tớ. bỗng tớ có cảm giác tối sầm lại. Nó nói tớ giống với đứa bạn của nó bạn nó người Thượng Hải, biết nói tiếng Quảng Châu, người rất cao, không thích mặc nịt vú. Nó hỏi tớ có mặc nịt vú không, vậy là tớ muốn đùa với nó. Tớ nói, tớ không những không thích mặc nịt vú mà quần lót cũng không mặc. Nói xong, tớ cười, nó không cười. BUổi ca nhạc kết thúc, nó mời tớ đi uống cà phê, tớ đi. Không ngờ, ở quán cà phê nó không nói gì, chỉ cúi đầu, nước mắt chảy tràn, chừng như trong lòng có điều gì đau khổ lắm Tớ cũng khóc với nó, nó thấy tớ khóc, nó càng khóc dữ hơn. Khách trong quán cà phê đều nhìn chúng tớ. CUỐI cùng, nó đứng dậy đi vào nhà vệ sinh,

người ngồi bên cạnh tớ hỏi có chuyện gì, tớ lau nước mắt bảo nó là đứa đồng tính luyến ái. Nghe thấy thế, mọi người cũng cười, tớ cũng cười.

Nói đến đây, Phù HIệu vẫn cười, mọi người cùng cười với nó. Tôi không cười, đặt bát xuống đứng dậy bỏ đi. Phù HIệu vào phòng làm việc vẫn còn kể chuyện đồng tính luyến ái. Để khỏi phải nghe chuyện của nó, tôi kể lại giấc mơ của tôi.

Nó phân tích, điều này chứng tỏ đảng ấy sợ bà Xán.

Tớ sợ? Tớ đâu có muốn Trần Tả, vậy tớ sợ cái quái gì bà ta?

Đảng ấy không muốn Trần Tả, nhưng tại sao nằm mơ thấy Trần Tả? Bởi đảng ấy thèm muốn anh ta ới phải sợ bà Xán.

Tôi thất vọng vì Phù HIệu, nên nổi cáu với nó, nói, Đêm nào tớ cũng phải ôm Bob mới ngủ yên. Ahh ta bỏ đi đầu óc tớ rối lên.

Phù HIệu không nhin được cười,nó nói, đảng ấy ôm anh ta là anh ta bỏ đi không một lời từ biệt, đi là hết!

Đi là hết? Hết gì? Nếu bảo anh ta đi là hết, thì đấy là tớ chứ không phải anh ta.

Trong lúc nói chuyện tôi cứ nhìn vào máy điện thoại di động, xem máy có làm việc bình thường k. tôi sợ Bob gọi mà máy không làm việc hoặc tôi không cẩn thận làm máy chuyển sang chế độ câm, nhưng không phải như thế. Tôi ngồi lặng lẽ, nhìn mặt trời ngoài kia đang ngả dần về tây, nghĩ rằng đêm nay anh không về. Lúc này một ngày nữa sắp qua đi, ngay cả điện thoại anh cũng không gọi về.

Có lúc tôi muốn vứt cái điện thoại đi, vậy là tôi bực tức tắt máy. Nhưng mười phút sau, tôi lại mở máy. Chừng bốn mươi phút sau, điện thoại đổ chuông. Nhưng không phải là Bob, mà là Trần Tả gọi tôi.

Mạch 50

Đến nay nhớ lại bữa tối hôm ấy, suốt cả buổi bỗng bênh nổi trôi một bầu không khí yêu ma sợ hãi từ trong hang sâu tỏa ra. Tay anh bưng ly trà bốc hơi nóng, ánh mắt nhìn qua cái ly, quan sát tôi. ANH nói, Nếu không lạ, qua ánh mắt e, anh thấy được tất cả em.

Tôi hỏi, Tất cả gì?

Anh nói, Cái tuổi cổ chấp ở em.

Tôi nói, em không hiểu.

Anh mặc áo lông lạc đà màu cà phê không cài cúc, bên trong là cái áo phông màu nhạt. anh lấy một điều thuốc trong bao để lên bàn. Một anh phục vụ đứng chờ bên cạnh, bật lửa cho anh châm thuốc. ANH rít một hơi dài, thở khói. Anh nói, Hôm nay anh đang rối rĩ, anh có thể đưa em đến nơi ấy, ở đấy có thể là “Địa ngục”, cũng có thể là “Cửu trùng thiên”.

Anh dùng một ngón tay chỉ xuống đất rồi lại chỉ lên trời. tôi nhìn theo ngón tay anh, bất chợt trở mắt, “Cửu trùng thiên”?

Trần Tả không trả lời, lại rít thuốc, vẫn theo dòng suy tư của mình, nói, Con người nên lên “Cửu trùng thiên” mà cũng nên xuống “địa ngục”. em thấy hai việc ấy có cân xứng không? K. thực tế con người phải thử nhận cho dù đối lập hay xa với cũng đều không trốn đâu cho thoát. Em biết k, nhà văn anh. Tonstoy nói, người trí thức phải ngâm trong nước đắng, phải tắm trong nước mặn...

Chợt như nhớ ra điều gì, anh cười ngượng, tiếp tục nói, Ồ, ông anh. Tonstoy không nói thế, anh quên. Trí nhớ bây giờ của anh tồi quá, nhưng ông ấy nói đại khái như thế, hồi ở đại học anh đã đọc...

Tôi cười, suốt cả ngày buồn, lúc này tâm trạng trở nên vui vẻ, cởi mở hơn. Tôi ngửi thấy mùi khói, từ anh. Tonstoy lại nhớ đến L. Tolstoy, Anna Karenina, Chiến tranh và hòa bình, Phục sinh, rồi Maslova, Tchaikovsky... một loạt từ ngữ giống như những giọt mưa khiến tôi nhớ lại thời học đại học. Trần Tả lại quay về với câu chuyện “Cửu trùng thiên” và “Địa ngục”.

ANH nhìn vào mắt tôi, hỏi, em có thích “Cửu trùng thiên” không?

Lại nghe anh nói, thực tế thì, dù là “Địa ngục” hay “Cửu trùng thiên” cũng đều có liên quan đến khát vọng nơi sâu thẳm tâm linh con người. khát vọng ấy sẽ đưa đến cho em không chỉ là sự hưởng thụ đầy đủ vào lúc tốt đẹp nhất, đồng thời còn đưa đến sự trốn chạy tội ác nào đó thậm chí đưa đến sự sám hối tội lỗi của bản thân.

Thức ăn trên bàn không nhiều, có yến sào, có tôm tẩm bột. trong lúc anh nói chuyện, mắt tôi nhìn chòng chọc vào đĩa tôm đỏ tươi. Trần Tả nói xong, bảo với nhân viên phục vụ đứng bên cạnh thanh toán. Một lúc sau, cô nhân viên phục vụ đưa hóa đơn đến, Trần Tả ký tên vào tờ hóa đơn. Tay phải anh cầm điều thuốc, tay trái ký tên. Trên ngón tay bên trái có đeo chiếc nhẫn màu trắng, dưới ánh đèn lấp lánh như hàm răng trắng bóng. Tôi nhớ lại tiếng cười nhối tai của Thẩm Xán trong giấc mơ. Tôi lại đưa mắt nhìn tờ hóa đơn, tờ giấy trắng, tuy không nhìn thấy số tiền ghi trên đấy nhưng nghĩ bụng, ăn với Trần Tả có một bữa bình thường cũng phải vài nghìn đồng. tôi nhìn những con tôm trong đĩa, bất giác hỏi anh, Chúng ta có gói lại không?

ANH vẫn không ngước lên, nói, Có!

Chúng tôi vẫy tay chào nhân viên phục vụ.

Trần Tả nói, em định gói lại thật à? Gói lại đưa về đâu? Về chỗ em hay về chỗ anh? Cho ai ăn?

ANH nhìn thẳng vào tôi, chừng như muốn biết tôi đang nghĩ gì. Bỗng mặt tôi đỏ bừng, tôi nhớ đến Bob. không biết Bob đang đói bụng hay vào một quán ăn bên đường mua một tô mì nổi văng mỡ ngồi ăn ngon ăn ngấu, mái tóc dài của anh xoa cả vào nước mì trong tô.

Trần Tả như nhớ ra điều gì đó, hỏi, vừa rồi anh hỏi nhưng em chưa trả lời. Em có định lên “Cửu trùng thiên” không? có nghĩ xuống “Địa ngục” không?

Tôi nói, em không biết.

Không biết đầu óc em suốt ngày nghĩ gì?

Em nghĩ đến cuộc sống yên bình.

Cuộc sống yên bình phải dựa vào đâu?

Tất nhiên phải có cơ sở kinh tế.

Anh cười, nói, Em đừng nói khó hiểu như thế, cơ sở kinh tế là gì, không phải là tiền hay sao?

Mặt tôi lại đỏ lên, tôi ấp úng, Đúng, có lúc như thế.

Không phải có lúc, mà bất cứ lúc nào, Nếu em muốn có cuộc sống yên bình, vậy em cần có một số tiền nhất định.

Anh vẫn nhìn tôi, bỗng tôi im lặng, tưởng như vừa ngã xuống hố. chỉ còn có tiếng anh nói, Quen được anh là em gặp may, vì anh có thể đỡ cho em.

Giọng anh trầm ấm, dịu dàng. Tôi từ dưới hố bước lên, nhìn Trần Tả, bỗng trong lòng có thêm nhiệt lượng. anh có giúp đỡ tôi không? ANH giúp đỡ tôi thật không? ANH có biến thôi thành Thẩm Xán không? Chừng như quá xúc động, tôi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đeo nhẫn của anh. Nhưng ánh mắt Bob hiện lên trên cái nhẫn sáng loáng. ANH ta mỉm cười nhìn tôi như muốn nói, Cô là con đi, vậy mà bảo không phải là đi, tự nhận là một nữ trí thức, đang học MBA. Đứa con gái bán hoa bảo cô là đi, cô còn tỏ ra buồn. lúc ấy tôi an ủi cô, cô bằng lòng đến nhà tôi ngay. Bây giờ thì tôi bảo cô chính là con đi.

Toàn thân tôi run lên, Trần Tả biết tôi đang run rẩy, anh hỏi, em lạnh à? Tôi nói, không. anh bảo, Vậy chúng ta đi.

Tôi chệnh choạng đứng dậy, lấy điện thoại trong túi ra, không ai gọi cho tôi. Trần Tả chú ý đến chi tiết ấy.

Một chiếc Mercedes màu thẫm đang chờ ở cửa, màn đêm buông xuống, có người mở xe cho tôi và Trần Tả. Chúng tôi ngồi bên nhau ở hàng ghế sau, xe từ từ lăn bánh trên đường vành đai hai. Ánh đèn đường loang loáng chiếu sáng khuôn mặt chúng tôi.

Xe phóng nhanh chừng 20 phút, tôi đang nghĩ có phải tất cả đều thật thì xe từ từ dừng lại nơi tận cùng con đường không lấy gì làm bắt mắt lắm. Tôi trong thấy một cây hòe già, hỏi, Đây là đâu. ANH không trả lời, chỉ nói, Mỗi lần trông thấy cái cây này, anh cảm thấy nó như đang chờ đợi.

Phíasau cái cây là một ô cửa lớn, trên ô cửa là một ngọn đèn mờ ảo. Bên cổng là hai người bảo vệ mặc đồng phục.

Tôi và Trần Tả xuống xe. Khi cánh cửa xe đóng lại sau lưng, tôi chú ý tấm biển số nhà gắn bên cửa. trên tấm biển ghi rõ “ Số 26, phố Vũ Tân”. Trần Tả nói, Con người sau khi được sống yên lành và tương đối sung túc nhất định nghĩ đến “ Cửu trùng thiên” mà cũng nghĩ đến “ Địa ngục”

Hai nhân viên bảo vệ đi tới cung kính chào Trần Tả, rồi họ mở cửa, Trần Tả đi trước, tôi theo sau. Bên trong còn một lần cửa nữa, trong sân có bốn anh mặc đồ tây màu thẫm đang đứng. Họ tươi cười, khom mình nói với Trần Tả, Ông đã đến. Trần Tả gật đầu, nắm tay tôi đi vào sân trong hành lang.

Mạch 51

Chúng tôi tay nắm tay bước trên tấm thảm thẫm màu đi đến cuối hành lang. tôi lại trông thấy ô cửa lớn màu nâu bọc da bò. Vào lúc tôi nghi ngờ quay lại nhìn Trần Tả, cánh cửa kia bỗng mở ra, Tiếng nhạc chậm rãi hòa cùng tiếng cười của rất đông người ủa ra.

Tôi ngơ ngác bước vào, trông thấy một sảnh lớn chừng năm trăm thước vuông. Sảnh chỉ làm ba khu vực. Khu vực thứ nhất hình tròn là nơi khiêu vũ, ánh sáng mê hoặc từ trên cao rơi xuống. Khu vực thứ hai để sofa, còn khu vực kia chỉ trải thảm dày, trên đó có mấy tấm da cừu. ba khu vực được ngăn cách bằng cổng vòm kết hoa tươi, vì vậy không khí đậm mùi thơm của hoa. Bên trong thấp thoáng bóng người. Họ ngồi thì thăm chuyện trò, có người cười to, có những phụ nữ ngồi một mình.

Trần Tả nhìn về mặt tôi, bỗng anh cười, nói, “ Cửu trùng thiên” và “ Địa ngục” đều có liên quan đến chỗ này. Đây là bề ngoài, là hình thức của nó. “ Cửu trùng thiên” và “ Địa ngục” ở sâu trong linh hồn chúng ta.

Mắt tôi bận nhìn, thậm chí không chú ý nghe Trần Tả nói gì. Tôi đang bị rất nhiều khuôn mặt quen biết thu hút. Bởi những người kia đều là ca sĩ ngôi sao, diễn viên ngôi sao và đạo diễn nổi tiếng mà tôi quen. Tôi là phóng viên trong lĩnh vực văn hóa văn nghệ giải trí, từng phỏng vấn những từng người trong số họ, từ viết “ Giai Lệ”, “ Kẹo trong miệng bạn”, “ Người yêu khó yêu”, “Tâm sự ngày thu”, “ Tìm anh”..., có những người tôi thời trẻ vô cùng tôn sùng. Ví dụ nam ca sĩ béo mập, để tóc dài ngồi kia, hỏi tôi còn học trung học cơ sở đã từng ngày nào cũng ngồi bày ảnh anh trong phòng ngủ. Lúc này anh ta đang áp mặt vào một cô gái bên cạnh. Cô gái này là một diễn viên. Để phỏng vấn cô ta tôi từng lặn lội với cô ta suốt một ngày ở đoàn làm phim. Có cả người dẫn chương trình truyền hình. Một hôm Bạch Trạch bảo với tôi, em muốn đánh giá đúng người dẫn chương trình cần phải nói chuyện với cô ta, nhưng cô ta từ chối phỏng vấn. Những ngôi sao lớn thường không muốn trả lời phỏng vấn, tôi biết. Coi kia. Thật sự mà nói không hết, đúng là những người đàn ông và đàn bà mà tôi quá thông thuộc.

Tôi khẽ lỏm cánh tay Trần Tả, nói, Ở đây có rất nhiều người nổi tiếng. Họ đến đây là vì linh hồn mà anh nói đấy à?

Trần Tả quàng vai tôi, đáp, Có cả thể xác.

Anh suy nghĩ giây lát rồi nói thêm, ANH xin nhấn mạnh, anh nói thể xác bao gồm hai bộ phận xác thịt và linh hồn.

Một nhân viên phục vụ đi tới giúp chúng tôi cất áo khoác ngoài. Sau đấy, một người đàn ông hỏi đầu mặt bộ đồ Tây màu nâu đi tới. Anh ta mỉm cười với tôi và Trần Tả, rồi từ trong túi áo lấy ra hai cái lọ. hai cái lọ giống nhau, cùng màu trắng, nắp vàng. Anh ta mở một lọ, đổ ra cho Trần Tả hai viên, lại đổ ra cho tôi hai viên. Tôi nhìn viên thuốc trắng tròn trong lòng bàn tay, khẽ hỏi Trần Tả đây là thuốc gì, anh nói “ Vòng đen”. Sau đấy, người kia lại lấy một lọ thuốc khác, đổ ra hai viên, tôi hỏi, đây là thứ gì, Trần Tả nói, “thuốc lắc”.

Uống đi, uống vào em sẽ vượt lên cuộc sống yên bình, vượt lên cuộc sống thường nhật để suy xét những vấn đề của linh hồn.

Nói xong, anh uống một viên thuốc lắc, rồi bảo tôi, em đừng uống nhiều. Hôm nay anh đưa em đến đây để em biết những sự việc ngoài cuộc sống của em. tôi nhìn viên thuốc trong tay, thấy sợ. Trần Tả, giục tôi miễn cưỡng cầm một viên thuốc lắc. anh nói, Không, em nên uống viên “vùng đen”. Nói xong, anh chọn một viên “vùng đen” trong tay tôi, bỏ vào miệng tôi. ANH nói, Người phải qua “Địa ngục” rồi mới được lên “Cửu trùng thiên”.

Anh đi về phía trước vài bước, quay lại, nói, Tối nay em có thể tùy ý, anh và em mỗi người đều tự do. ANH nói chúng ta có thể...

Trần Tả nói xong rồi cười, bỏ đi chỗ khác, đi ra khỏi khu vực này, Đây là một lối đi, bên cạnh lối đi hình như có một ô cửa nữa, anh bước vào đấy. tôi nhìn lại sảnh lớn, bỗng cảm thấy cô đơn, nghĩ bụng, không biết thuốc sẽ có tác dụng gì đối với tôi, tối nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Tôi đi chậm chậm sang khu vực ghế sofa, ngồi ở đấy. Trên cái bàn nước mặt có thuốc lá, có mấy chai rượu vang, cạnh đấy là mấy cái chai rượu đã uống hết. tôi lấy một điếu thuốc, tự châm lửa hút, bỗng nghĩ đến viên “vùng đen” vừa uống. Không, tôi không thể tùy tiện uống. Tôi không giống họ. Họ có thể đã suy nghĩ về tinh thần của mình, còn tôi chỉ mới suy nghĩ của tầng nông cạn, những vấn đề cụ thể, ví dụ no đủ, ví dụ ấm lạnh, ví dụ xác thịt. Vậy là tôi vứt điếu thuốc trong tay, đi ra cửa, hỏi nhân viên phục vụ nhà vệ sinh ở đâu. Cô ta chỉ cho tôi đi về phía trước, vậy là tôi đi thật nhanh.

Vào nhà vệ sinh, tôi cố nôn thuốc ra. Tôi súc miệng, súc đi súc lại, cố súc thật sạch, sau đấy cảm thấy đủ bình tĩnh hơn.

Mạch 52

Tôi chậm rãi trở vào, ngồi trên sofa. Bây giờ thì tôi có thể yên tâm hút thuốc, có thể nhìn người khác. Trong khói thuốc, những người ngồi trên thảm phá lên những trận cười vui vẻ. Tôi không biết họ cười gì. Lúc ấy, có một khuôn mặt quen quen đến bên tôi ngồi. tôi nhìn, hóa ra Đại Uy.

Tôi ngạc nhiên, hỏi, Tại sao anh ở đây. Đại Uy nói, Tôi thích nơi này.

ANH cũng uống thuốc lắc và “vùng đen” rồi chứ?

ANH ta gạt đầu.

Tôi nói, Vậy anh đã thử nghiệm “Cửu trùng thiên” và “Địa ngục” chưa?

Chờ lát nữa. tôi đã uống “vùng đen” xuống “Địa ngục”.

Anh ta hất cằm về phía kia, nói, Đằng kia hoàn toàn là “Địa ngục”. Nhưng “Địa ngục” và “Cửu trùng thiên” không có ranh giới rõ rệt, tất cả đều trong trạng thái không thật.

ANH cũng có cảm giác ấy à? Tôi bật cười.

Đại Uy nói, Có gì đáng cười đâu, rất bình thường. Cảm thấy thì cảm thấy, có là gì. Tất cả đều hư vô, đấy là lời của Nietzsche, ông ta nói đúng đấy.

Thuốc này đắt lắm phải không?

Như cô và tôi không thể uống nổi, nhưng có người mời, chúng ta uống. Nghiêm khắc mà nói, tối nay ở đây chỉ có hai người như chúng ta.

Đại Uy nhìn quanh, lát sau ngồi bên tôi. Nhìn bộ mặt đỏ bừng của anh ta, tôi ngồi tránh sang một bên.

ANH ta trừng mắt hỏi, cô chưa uống thuốc à?

Tôi gạt đầu, Uống rồi.

Tại sao cô vẫn tỏ ra căng thẳng?

Vì em không thích anh.

Đại Uy không biết nói gì. Lát sau anh hỏi, Cô không đến với Bob đấy chứ? Bob là thằng nghèo kiết xác, chỉ đi tìm gái ở mấy tiệm cắt tóc. Cô đến với ai?

Em không nói với anh.

Thật ra vừa rồi tôi đã thấy hai người.

Nói xong, anh nhe răng ra cười. tôi thấy anh ta thật ngốc, liền cười. nhưng nhiều ngày sau đấy tôi hối hận không hỏi ngược lại: Anh đến với ai?

Lúc ấy có một người đi tới, chính đấy là anh chàng ca sĩ hồi nhỏ tôi rất thích. ANH hất mái tóc dài, đứng trước mặt tôi, tay cầm bông hồng hái ở cổng vòm. Đôi mắt anh nhìn thẳng vào tôi còn long lanh hơn cả lúc trên truyền hình, lúc lên sân khấu. anh ta hỏi, Hình như em lần đầu tiên đến đây?

Tôi gật đầu. Đại Uy biết ý, lảng ra chỗ khác. ANH chàng ca sĩ ngồi xuống, cài bông hoa lên mái tóc tôi.

Anh ta nói, em đã nghe anh hát bao giờ chưa nhỉ?

Tôi gật đầu.

Nhưng bây giờ anh không hát, là bởi anh hát sẽ đưa lại cho anh tất cả. Nhưng nó cũng tiêu hao sức thanh xuân của anh.

Tôi gật đầu nói, ANH nói có lý lắm.

Anh nhìn tôi, tôi cùn nhìn anh. Tay anh vuốt nhẹ lên khuôn mặt tôi.

Tôi hỏi, ANH đến đây nhiều rồi à?

ANH là hội viên ở đây. Nói là một câu lạc bộ, nhưng thực tế là một viện điều dưỡng đặc biệt. Lúc mới thành lập, những người tham gia đều phải đứng nghiêm thành hàng. Mọi người được thầy dạy Yoga, phóng thích tất cả nội khí chất chứa trong người. ở đây không chỉ cơ thể và tâm trí được thả lỏng, lưỡi cũng được thả lỏng, nhưng vì uống thuốc, những lời nói ra đều phù phiếm. khi em đi trên đường phố, tất cả những gì ở đây đều không còn tồn tại. Trong lòng em chỉ có duy nhất công tác, trách nhiệm và lý tưởng của em. Cho nên, cảm giác của anh đây là công tưởng tạo nên giấc mơ.

Tôi cười.

Mới đầu, phụ nữ đến đây hầu hết là trung niên, tinh thần suy sụp, rất thích hợp với nơi này. Phụ nữ đến tuổi trung niên là đến giai đoạn thất bại. nhưng về sau các cô gái cũng đến, khiến bọn anh phải ngạc nhiên.

ANH chàng ca sĩ ngồi sao cười, lại nhẹ nhàng xoa đầu tôi, nói, ANH rất thích cảm giác này ở em. Đúng vậy, mà sao em không tìm đến một ai đó để tâm sự? ở đây khác với những nơi khác.

ANH chàng ca sĩ đứng dậy, đi về phía cô diễn viên điện ảnh ngồi sao.

Tôi lại lấy một liều thuốc, tiếng nhạc trong thùng lao vừa réo rắt vừa trong sáng, giống như nhạc trong giáo đường. không khí rất nóng nhưng không hề bức bối, giống như đêm hè sau cơn mưa. Cho dù tôi hơi mệt, nhưng không nỡ nhắm mắt, cứ nhìn đi nhìn lại cảnh tượng nơi này, nhìn ánh đèn màu, nhìn chum đèn trên trần nhà, nhìn bộ sofa Italia, nhìn những cổng vòm kết hoa hồng.

Chợt có tiếng huyền oán, tôi ngơ ngác. Một người đàn ông chừng năm mươi tuổi đang đuổi bắt một cô gái trẻ. Người đàn ông này tóc đã rụng hết, đỉnh đầu bóng loáng. Tôi nhận ra ông ta là một chủ doanh nghiệp nổi tiếng ở Bắc Kinh. Cô gái kia có thân hình của một diễn viên ballet, tôi không biết cô là ai. Hai người đuổi nhau chạy loạn xạ. Lúc chạy đến chỗ tôi, cô gái trốn phía sau sofa, cười khúc khích. Người đàn ông không biết cô gái chạy đâu, nhưng rồi ông ta nhanh chóng phát hiện, chạy đến bắt cô gái. Cả hai người cười như nắc nẻ.

Tôi nghĩ bụng, con người dễ bị yếu tố bên ngoài kích thích. Bob nói đúng, nhưng chỉ đúng một nửa. Con người đi về phía trước, không chỉ phụ nữ là người bị động, đàn ông cũng bị động, đàn ông có thể thay đổi mình bất cứ lúc nào.

Tôi chưa gặp những trường hợp ấy. Kì lạ là, ngoài tôi không còn ai chú ý đến họ. Tôi nhìn một lúc rồi đứng dậy, đi chỗ khác. Đại Uy đã ôm một cô gái tóc vàng cùng khiêu vũ. Ở phía sau anh, một cô ca sĩ quen thuộc đang vừa khóc vừa ôm đầu một anh đập đập vào người mình. ANH kia ném mạnh cái ly rượu xuống đất. cô ca sĩ mặc quần bò, cái áo ngắn cũn. ANH kia mặc quần cộc, cái áo vẫn chưa cởi ra, cà vạt lỏng thùng phất phơ.

Bống Trần Tả đến bên tôi, hỏi, em còn ở đây làm gì? Tại sao không ngồi ở đầu sofa kia?

Trần Tả đã thay bộ đồ ngủ trắng, hơi nước trên đầu, trên mặt. Vừa rồi anh ta làm gì? Tôi đang suy nghĩ thì cô ca sĩ vừa khóc vừa ôm đầu một anh cứ đập đập vào người mình kia, đã tóm lấy cà vạt của anh ta mà lôi đi vòng qua đại sảnh, khiến mọi người phải trở mắt nhìn.

Trần Tả cười hả hả, anh hỏi, em có biết anh kia là ai không? Chủ tịch một tập đoàn nổi tiếng ở Bắc Kinh đấy, nhưng anh ta thất nghiệp rồi. Người Trung Quốc không giết anh ta thì người nước ngoài cũng giết, người nước ngoài không giết thì cổ đông cũng giết.

Tôi như đã hình dung ra, hỏi anh, Họ đến với nhau có dùng bao cao su không nhỉ?

Em ấu trĩ quá, bệnh tình dục đang hoành hành, dù là bạn chí thân cũng không thể tin, nhất thiết phải dùng. em nhìn, ở bức tường đằng kia có treo một cái làn nhỏ, trong đó là bao cao su, ai dùng thì lấy, đây là loại bao cao su siêu mỏng tiên tiến nhất thế giới. em có đến xem không?

Tôi vội lắc đầu, khỏi cần. Trần Tả cười.

Tôi nói, Những thứ ấy không liên quan đến em.

Không liên quan thật à? ANH nói, dù là “Cửu trùng thiên” hay “Địa ngục” đối với anh đều rất nhẹ nhàng. ANH không biết vực sâu trước mặt sâu bao nhiêu, dù sao thì anh cũng không đủ sức vượt qua nó.

Tôi nghĩ anh có bệnh tim có thể bất ngờ ngã lặn ra đất. vậy là tôi hỏi, Vực sâu trước mặt anh có phải là cơ thể anh? anh có thể đến bệnh viện khám xem sao.

Bệnh viện?

ANH cảm thấy khó hiểu. một lúc sau, anh nắm tay tôi nói, Đi với anh.

ANH đưa tôi vào cái cửa anh vào.

Mặc 53

Trần Tả đi rất thanh thoi. Tôi bị trông thấy hoặc sắp được trông thấy những việc kích thích. Bống tôi nhớ đến Bob, tôi sẽ kể lại với anh ấy thế nào nhỉ? Cuộc họp mặt ở đây khác với ở đại sứ quán Pháp.

Đến cuối hành lang, Trần Tả mở cánh cửa. trước khi mở cửa, anh nhìn tôi, nói, Bọn anh gọi nơi này là “Cửu trùng thiên”.

Cửa mở, bắt đầu là tiếng nước chảy, nhìn kĩ đấy là một bể bơi, hai bên dùng kính tạo thành một căn phòng phản xạ ánh đèn. Có người ra vào, vào một mình hoặc thành đôi. Ở đây yên tĩnh hơn ở ngoài kia, không có ai nói to.

Tôi the Trần Tả bước vào, cảm giác như vào bộ phim đèn chiếu. Một cô gái mặc đồ ngủ mỏng tang có viền hoa đi tới. cô ta không nhìn Trần Tả, chỉ lạnh lùng nhìn tôi. Trần Tả quay lại nhìn theo bóng cô ta, khiến tôi cảm thấy họ đã quen nhau. Bống Trần Tả hỏi, em có cần thay một bộ đồ thoải mái hơn không?

Đúng là áo quần của tôi không thích hợp với nơi này. Tôi đang mặc áo len xanh cao cổ và quần bò. ANH lại hỏi, “vùng đen” không có tác dụng với em à?

Tôi không nói gì. ANH lại giục tôi thay đồ, thấy tôi không nghe theo, anh nói, Chưa gặp một cô gái nào lạnh lùng như em.

Chúng tôi ngồi bên bể bơi. ANH duỗi chân xuống nước, tà áo ngủ cũng ướt nước. tôi ngồi xếp bằng bên cạnh anh. trong căn phòng trước mặt chúng tôi có hai người, họ đang sôi nổi trò chuyện. Tôi hỏi, đây là “Cửu trùng thiên” phải không? Trần Tả nói, lên “Cửu trùng thiên” là chuyện của một người, không cần ai phối hợp, cảm giác như nằm mơ, có điều trong giấc mơ ấy em có thể tự khống chế.

Tôi hỏi, Anh có hay đến đây không?

Trần Tả không trả lời. anh nhìn mặt nước lặn tẩn, nói, Lần trước anh nghe em kể về tuổi thơ của em. em có muốn nghe anh kể về tuổi thơ của anh không?

Tôi gật đầu, nói, Có.

ANH nói, lúc này nói những chuyện ấy có phần không hợp, nhưng anh cũng nói. Bố anh là người đàn ông rất vô trách nhiệm. Ông là nhà nghiên cứu cấp giáo sư ở viện vật lý. Bao nhiêu năm nay, ông dồn tất cả nhiệt tình cho công việc. việc duy nhất ông có thể làm cho mẹ anh là tối tối về nhà, hể lên giường là làm tình. Kết quả là, nhà anh có đến bảy đứa trẻ con, anh là thứ năm. Từ nhỏ, ấn tượng của anh đối với bố, ngoài sợ hãi ra, cảm thấy ông là một khúc gỗ. Tuy trước cách mạng văn hóa, mọi người trao cho ông rất nhiều vinh dự, bảo ông là một siêu nhân. Nhưng trong đầu óc mấy đứa trẻ, kể cả mẹ, chỉ mong ông chóng chết, vì ông không yêu an hem bọn anh và mẹ. Đáng thương nhất, mẫu thuẫn nhất là mẹ anh, bà vừa sòng sòng để con cho ông, vừa trợ giúp tổ chức khen ông tốt, ở nhà nuôi ông. Nhưng anh biết, mẹ rất thù hận bố. Trong cách mạng văn hóa, bố anh bị đấu tố, nhưng mẹ không hề có biểu hiện của một người phụ nữ ôn tồn, chăm sóc chồng. Mẹ cảm thấy thời cơ trả thù đã đến, bà bắt đầu dùng những lời lẽ nặng nề lăng nhục bố. Bố anh tự tử, treo cổ trên một cành cây trong công viên Cảnh Sơn. ANH kể chuyện thời nhỏ của anh, em có sợ không?

Tôi nói, em thật sự không ngờ.

Có lẽ, anh lớn lên trong môi trường đầy tội ác, cho nên rất khát khao yêu và hướng thiện. anh thường xuyên nghĩ đến những vấn đề ấy. anh kiếm được nhiều tiền để làm gì, lẽ nào anh đem được tiền bạc vào quan tài của mình? không thể. Chúng ta kiếm được nhiều tiền bạc cuối cùng để đến ơn xã hội hoặc để tạo phúc cho mọi người.

Tôi hỏi, Mẹ anh có còn không?

Chết lâu rồi.

Còn anh chị em?

ANH không đi lại với họ

Tại sao?

Không thể nói một lúc đôi ba câu nói rõ, dẫu sao thì anh dần dần trở thành kẻ cô đơn cô quả. Sáu anh chị em đều giận anh.

ANH đúng là một người bất hạnh. Thật ra, anh cũng nên có quan hệ tốt với anh chị em trong nhà, có lúc tình thân ruột thịt rất quan trọng, quan trọng hơn cả “ Cửu trùng thiên” và “ Địa ngục”.

Về đạo lý đều đúng, nhưng đến nay các anh chị em không thể làm nổi, mà anh cũng không làm nổi. nhưng anh rất cảm kích về một người con gái anh gặp ở đại học. Cô ấy rất nhiệt tình, không tự khép mình, cô đơn như anh. Lúc ôn thi, thời gian anh ở trên lớp rất nhiều. cô ấy đến, đưa cho anh một cái bánh rán gói trong khăn tay, em có biết loại bánh rán ấy không? bánh rán nhân hẹ, trứng gà. Lúc này nói đến bánh, anh cảm thấy đói. Sau đấy anh mới biết, nhà cô ta có tiền. Lần đầu tiên anh với cô ấy ngủ với nhau, cô ấy vẫn còn trinh. Hôm ấy anh thề suốt đời tốt với cô ấy, cô ấy lớn hơn anh hai tuổi. Bố cô ấy làm ở Bộ xây dựng, mẹ là kế toán trưởng của tập đoàn kinh doanh vật liệu xây dựng, gia đình khá giả. Về sau được bố mẹ cô ấy giúp đỡ anh lập nghiệp, từng bước như ngày nay, em muốn biết tên cô gái ấy không? Cô ấy là Thẩm Xán.

Một lúc lâu tôi không nói được gì. Nhưng rồi tôi ngược lên, nói, Có cảm giác thời kì anh ở trường thật hạnh phúc. em nghĩ, hạnh phúc ấy của con người có lúc có thể theo suốt cuộc đời.

ANH không biết em ngớ ngẩn thật hay giả vờ.

Tôi nhìn Trần Tả. Nghe anh nói, lúc này anh nói với em về Thẩm Xán tức là muốn nói với em, Thẩm Xán ngày nay là địa ngục của anh. Chỉ cần cùng với bà ấy một tiếng đồng hồ là có thể phát điên, anh không thể nào chịu đựng nổi.

Tôi nói, có thể thế được không?

Em đừng nói, hãy nghe anh.

Tôi im lặng.

Bà ấy lúc này hội đủ thói xấu của người phụ nữ. anh không thấy ở bà ấy có bất cứ một ưu điểm nào của nữ giới. anh biết, quan hệ giữa anh và vợ đã chấm dứt. nhưng anh cũng hiểu nếu phụ nữ kiểm soát về kinh tế coi như chặn họng anh lại. Họng anh đã bị bà già ấy chặn lại bốn mươi phần trăm trở lên, có thể còn hơn thế. Cho lại bốn mươi phần trăm trở lên, có thể còn hơn thế. Cho nên anh rất chán đồng thời rất sợ. Suy nghĩ ấy trong anh và cách nhìn nhận về vợ, anh không thể nói với bất cứ ai trong cty, mà cũng không thể nói với ai khác. Nên nhớ, một người sống khép kín như anh, lần đầu tiên nói chuyện này với e, hơn nữa nói trong trường hợp này.

ANH nhìn chung quanh rồi cười, bỗng cầm tay tôi đặt vào bên hông. Lát sau anh nói, Hôm nay lúc gặp em, em không vui, có phải Bob đánh em không?

Tôi lắc đầu.

Vậy anh bảo người giúp em trị cho anh ta một trận, không để anh ta đánh em. anh ấy đánh em thế nào cũng sẽ bị người khác đánh lại như thế, em thấy thế nào?

Tôi nói, ANH ấy không đánh, chỉ cao gầy thôi. Có thể người của anh vừa đụng đến anh ấy đã nằm bò ra rồi.

Trần Tả cũng cười. anh quay sang nhìn tôi, hỏi, em với Bob quan hệ thế nào.

Em không biết.

Vậy quan hệ giữa em với anh?

Tôi ngược mắt nhìn anh, lập tức hỏi lại. ANH nói xem?

Có thể anh hỏi quá bất ngờ, có thể anh không nghĩ đến câu hỏi lại ấy của tôi, có thể anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề ấy, cho nên anh không thể trả lời tôi ngay được.

Im lặng hồi lâu. Tôi nhìn Trần Tả, hơi sợ. ngừng lại giây lát, Trần Tả đứng dậy. Anh nói, Anh nghĩ, một hôm nào rồi rồi anh sẽ đưa em đi xem nhà. Có mấy căn hộ làm khá lắm.

39. Chương 39: Giã Giũa

Tôi nhảy vội xuống giường, đến bên sofa lấy áo quần, chợt nhận ra người đứng trước mặt là bà Xán và mấy người đàn ông tay chân của bà.

Bà ta giật áo quần của tôi, nói, Đứng vội, để những người đàn ông này ngắm cái thân xác của mày đã!

Mạch 54

Có thể xác thịt vĩnh viễn thuộc về “Địa ngục”, lúc bị Thẩm Xán bắt quả tang, tôi và Trần Tả trên người không có một mảnh vải. Đây là buổi tối thứ hai chúng tôi chia tay. Chiều hôm ấy chúng tôi cùng một thời gian gửi tin nhắn cho nhau. Tin nhắn của tôi phát đi là “ Mô-xi bảo tôi cần anh”. Tin nhắn của anh gửi lại là “ Vương Phủ 2916”.

Đúng giờ tôi vào phòng 2916, Trần Tả đi tới cởi áo quần cho tôi. Chợt tôi cảm thấy, không biết tiếng cười của Thẩm Xán hay là chiếc nhẫn sáng loáng trên ngón tay anh đang cười. tôi đứng thẳng, nắm lấy tay anh, hỏi, Ở đây có an toàn không anh?

Tất nhiên. ANH nói, rồi bật ngọn đèn đầu giường, nhìn bóng anh trên tường. tôi để gọn áo quần vừa cởi lên sofa bên cạnh, vội chui vào chăn. Cái chăn hoa trắng mát rượi trơn láng. Trần Tả cũng chui vào chăn. Tôi nghĩ, người đàn ông như anh ngoài chuyện có nhiều tiền ra, còn nữa có gì khác với Bob? Nhưng chỉ một điểm khác ấy ở anh cũng sẽ là vĩnh viễn không giống nhau.

Tay anh cầm cái gì đó màu trắng, tôi nhìn, mồ hôi toát ra.

Tôi hỏi, anh nhất định phải dùng à?

Cái này tốt lắm, nhập khẩu thẳng từ Mỹ, siêu mỏng có gai, con gái rất thích cảm giác này.

ANH vừa nói vừa lồng vào.

Tôi vẫn tranh cãi tuyệt vọng. tôi nói, anh cả ngàn lần bảo em không như những người con gái khác. em cứ nghĩ trong mắt anh, em khác với bọn chúng nó. Xem ra, em cũng như bọn nó.

Em nhầm rồi, có khác nhau. Đến với cô gái khác, bọn chúng cung cấp bao cao su. Nhưng lúc này em thấy đây, cái này anh đem đến.

Tôi suýt khóc. Lại hỏi, anh thường xuyên đem theo à?

Đây là thứ đàn ông luôn có sẵn trong cặp, mà phụ nữ các em cũng cần chuẩn bị sẵn. lát nữa em nhắc anh để anh cho em mấy cái, em cứ để trong túi xách, có thể dùng đến. nói thật em cũng kì lạ. Nói chung, con gái lúc làm tình mong người đàn ông chủ động đeo vào, có lúc họ rất cảm động thấy đàn ông chủ động, nhưng ở em lại không thế. Thật ra, em không nên thế. Nó không nói lên điều gì, chỉ là cái bao cao su tránh thai. Nhưng đối với anh, thông thường không dùng đến nó.

ANH đến với chị Xán có dùng không?

Anh lắc đầu, nói, ANH không làm tình với chị ấy.

ANH cho vào. Tôi thầm thở dài, nghĩ bụng, nếu một người đàn ông thật yêu mình, anh ta có cần dùng bao cao su để làm tình với mình không?

Mấy phút sau tôi nói, Bob với em không bao giờ dùng đến nó, chỉ những lúc anh ấy đến với các cô gái khác mới dùng.

Trần Tả nói, ANH với người khác có dùng hay không, em đâu có biết.

Tôi nói, em biết chứ.

Em không biết.

Tất nhiên em biết.

Trần Tả suy nghĩ giây lát rồi nói khẽ, Thật ra, Bob rất bẩn.

Tôi không trả lời, nghĩ đến Bob. Con người bẩn thỉu ấy lúc này ở đâu?

Lúc có người vào, tôi và Trần Tả đã tắt đèn đi ngủ. Một tay anh ôm tôi, hơi thở phả thẳng vào mặt tôi. Trước khi ngủ, tôi nói với anh. Ba hôm nay Bob không về, buổi tối trước hôm đi có người gọi điện cho anh ấy, rồi anh đi không thấy về. Trần Tả hỏi, Ai gọi điện cho anh ấy? tôi nói, không biết. ANH nói, em không biết thật à? Tôi nói, không biết. Tôi vừa dứt lời thì anh đã ngáy. Một lúc sau, có tiếng phụ nữ nói, Bật đèn lên!

Đèn bật sáng, tôi nheo mắt, tưởng như ánh đèn chiếu từ ngoài trời. Trần Tả vội rút cánh tay lại, cái nhần trên tay anh lướt nhanh qua mặt tôi, miệng anh kêu thất thanh. Tôi nhảy vội xuống giường, đến bên sofa lấy áo quần, chợt nhận ra người đứng trước mặt là bà Xán và mấy người đàn ông tay chân của bà.

Bà ta giật áo quần của tôi, nói, Đứng vội, để những người đàn ông này ngắm cái thân xác của mày đã!

Hai tay tôi ôm ngực, toàn thân run rẩy, Trần Tả cũng run lẩy bẩy như tôi, hình như quá sợ, anh không nói được gì.

Thẩm Xán vung tay ra lệnh, Đánh cái con kia cho tôi.

Lúc này Trần Tả mới bừng tỉnh, anh hét to, Đứa nào dám? Đứa nào đánh tao đuổi cổ!

Tôi tưởng như ngất đi. không thể tưởng tượng nổi trong cái cảnh sợ hãi hôm nay, toàn thân tôi trần truồng dưới ánh đèn sáng chói. Tôi định dùng khăn trải giường để quấn lên người nhưng Thẩm Xán xông tới.

Trần Tả cũng trần như nhộng từ trên giường nhảy xuống lôi Thẩm Xán. Thẩm Xán cho anh một cái tát thật mạnh, Trần Tả phản kích. Tôi còn chưa kịp hiểu ra sao, hai người đã vật nhau trên mặt đất. Trần Tả thân thể trắng như con cá, đang lăn lộn, Thẩm Xán kêu gào khóc lóc, nhưng Trần Tả vẫn lặng lẽ. Vì vừa tỉnh ngủ, mặt anh trắng bệch kì dị.

Tôi bừng tỉnh, vội mặc áo quần. Thẩm Xán nhổ vào mặt Trần Tả, Trần Tả một tay tóm tóc, một tay giữ mặt Thẩm Xán. Mấy người đàn ông cạnh đấy muốn can ngăn nhưng họ lại đứng trơ ra. Một người khỏa thân, một người áo quần xộc xệch đang túm lấy nhau, đấm đá. Thẩm Xán kêu khóc, Tại sao không để tao đánh nó? Tại sao không để tao đánh nó? Tao phải đánh chết nó!

Tôi bỏ chạy, nghe thấy tiếng bà hét to, không cho con đi kia chạy thoát, nhanh, bắt nó lại.

Mấy người đàn ông đi lên phía trước. Trần Tả đã ngồi lên người Thẩm Xán, bẻ quặt tay bà ta về phía sau. ANH gào lên, Ai dám ngăn cô ta?

Tôi mở cửa định chạy ra ngoài, nhưng lại nghe thấy những âm thanh trầm trầm. tôi trông thấy Trần Tả đang lăn trên nền nhà, miệng sùi bọt trắng, chừng phải là chứng động kinh hay sao? Thẩm Xán nói, Mẹ kiếp lại lên cơn nghiện rồi.

Lúc ra đến sảnh lớn, tôi tưởng chừng như bị tê liệt. một bóng người quen lướt ngang trước mặt nhưng là Đại Uy. ANH đứng lại, nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Tôi cũng rất kinh ngạc nhìn anh ta, tại sao tôi gặp lại anh?

Mạc 55

Trước khi mở cửa, tôi chỉnh lại áo quần, đầu tóc, không thể để Bob trông thấy tôi như thế này. Tôi đứng lại, gõ cửa, không có người, tôi lấy chìa khóa. Bob vẫn không có nhà. Trong nhà vẫn tối om, tôi bật đèn, toàn thân mệt mỏi, nằm vật xuống sofa, nhưng chẳng làm sao chợp mắt nổi. Bỗng có tiếng chân bước ngoài hành lang, tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi run rẩy lắng nghe, tiếng chân xa dần, thì ra những người bê cạnh đi làm về. Điện thoại của Bob vẫn khóa, cứ hai phút tôi gọi điện cho anh ta một lần. không có cách nào chợp mắt, tôi vào buồng tắm, rửa mặt, trang điểm. Vết xước do chiếc nhẫn của Trần Tả gây nên trên má đang tấy đỏ. Trần Tả nghiện ma túy hay sao? Nhưng nhớ lại những lúc cùng anh, tôi không thể tin anh nghiện ma túy. Chẳng phải anh bị đau tim, thỉnh thoảng lại ngất xỉu hay sao? Tôi soi gương, nghĩ, có thể tuổi thọ của con người quá dài, sống lâu như thế để làm gì>

Tôi lại ngồi xuống sofa chờ Bob. Trời đã rạng, tiếng chân chạy buổi sáng của mọi người đã vang lên, tôi bắt đầu khóc. Có lần chúng tôi đi trên tuyết, anh nói, Biết đâu một ngày nào đó anh chết rét trên tuyết, bị vùi lấp, không ai biết anh. Anh hỏi, em có tin không? Chết đơn giản thế đấy. Tôi khóc, ôm lấy cổ anh, chỉ còn nghe thấy tiếng anh, phất trước của chúng ta không có bất cứ hy vọng nào.

Lại một buổi tối, bỗng có tiếng gõ cửa. tôi lắng tai nghe, đúng là tiếng gõ cửa nhà tôi. Tôi đi chân trần chạy ra, nghĩ bụng, không phải Bob còn có ai gõ cửa nữa?

Cô Mạch, tôi vào trường Đại học Bắc Kinh cs việc, tiện thể ghé thăm cô, không hẹn trước, xin lỗi, Pilison cười, nói.

Tôi giụi mắt, đúng là Pilison rồi. Anh ta vừa lùn vừa béo, sống mũi rất cao, hai mắt tỏa ánh xanh như mắt mèo. Tôi bối rối đi vào đôi dép lê, rất bức mình, tưởng như bị lừa dối. tôi nhớ lại buổi tối họp mặt, ông Derrida không đến. Về sau tôi và Bob kiểm tra lại, trong chương trình ở Bắc Kinh của ông không có hoạt động ấy, Pilison đã khoắc lác với một số trí thức có hoạt động ấy. Lúc này thấy Pilison, tôi nghĩ, với tôi, điều Pilison không khoắc lác duy nhất là, anh ta để Bob và tôi đi cùng.

Tôi đến để chào cô, tôi không còn ở Trung Quốc được nữa. Mất anh ta ướt nước.

Tôi mời anh ngồi ở sofa, hỏi, Gần đây anh gặp Bob không?

ANH không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn mấy thứ đồ chơi bằng vải Bob mua về. Anh cầm lên xem, nói, Tôi rất yêu thích văn hóa Trung Hoa.

ANH lại hỏi, Cô Mạch, ngày kia tôi đi, cô có ra sân bay tiễn tôi không?

Tôi gật đầu, nói, Sẽ ra tiễn anh.

Gọi cả Bob nữa nhé, lâu lắm không gặp nhau, tôi rất muốn gặp anh ấy. Anh ấy đúng là linh hồn thời đại của Trung Quốc. cô Mạch, cô nên nhớ, Bob là linh hồn.

Tôi đứng lặng lẽ nhìn Pilison, bỗng bật cười, nói, ANH ấy không thể là linh hồn thời đại, chỉ là đồ phế bỏ, là anh thọt, anh mù, là tên lừa đảo.

Căn phòng chung sân với dân khóa trái. Tôi lấy cái chìa khóa Bob đưa hồi trước để mở cửa. cặp mắt cảnh giác của bà già khiến tôi muốn dụ bà ta vào nhà rồi lấy chăn trùm kín cho bà ta chết ngạt. Bà ta nói, Chủ nhà không có nhà, cô tự tiện mở cửa, không sợ phạm pháp à?

Tôi vào nhà, đóng sầm cửa lại. trong phòng của Bob lạnh ta, chẳng gối trên giường để ngay ngắn. tôi nghĩ anh ta không thể biến thành không khí để ẩn nấp trong này. Tôi đưa tay lên ấn mạnh vào cái chăn chỉ có cái giường rất cứng. Cái bàn nơi đầu giường vẫn lộn xộn sách báo. Tôi thăm đoán, không chỉ người đàn bà kia không đến mà anh ta cũng không về đây lấy một lần. tôi nhìn căn phòng trống trải. Lần đầu tiên anh đưa tôi về đây còn tỏ ra hăng hái. Điều ấy chứng tỏ anh vẫn cần có tôi, anh là người đàn ông dịu dàng. Bây giờ anh không cần tôi nữa, vậy là anh biến thành không khí bỏ trốn tôi rồi.

Trên đầu giường anh vẫn để hai cuốn sách, một cuốn của Foucault. Bên cạnh cuốn sách là cái máy ghi âm màu đen. Tôi cầm cái máy ghi âm lên, trong máy có cuộn băng. Tôi ấn mạnh bỗng vang lên tiếng nói.

Chỉ một câu, đ. mẹ tên X!

Đ. mẹ mày!

Chúng làm đầu óc tôi như muốn nổ tung. Tôi rất ghét những âm thanh ấy, nhưng Bob lại rất thích thú. Tôi giơ cao cái máy ghi âm, ném mạnh xuống đất. Cuộn băng văng ra ngoài lòng thòng như một khúc ruột. Tiện tay tôi ném luôn cả hai cuốn sách của Derrida và của Foucault. CHợt nhớ ra sách ném không vỡ mà chỉ xé thôi, vậy là tôi nhặt chúng lên xé rời từng tờ một. Tiếng xé giấy làm tôi vui sướng, lòng tôi sáng khoái vô cùng.

Lại trông thấy cây sáo để bên gối, tôi đưa lên miệng thổi không thành điệu thức nào, âm thanh nghe như tiếng gào khóc của ai đó, rồi tôi giơ cao, ném xuống đất nó vang lên âm thanh sắc lạnh như tiếng pháo ngày Tết, lăn vào một góc tối. Còn có gì có thể ném nữa? cuối cùng tôi ném cái gối, nhưng ném hay không cũng như vậy, bản thân nó đã đầy bụi, bản không thể nào bắn hơn.

Tôi ra tiệm cắt tóc, một mình bước vào. ở tiệm này làm đầu, sang tiệm khác cắt móng chân, vào một tiệm dưỡng da, hỏi chuyện các cô gái xem có quen ai tên là Bob. Các cô hỏi Bob có phải là một người rất già không? Tôi nói không phải, ANH ấy chừng ba mươi, còn rất trẻ, tên anh ấy là Bob, rất đẹp trai, nhưng mặt như không có máu, hình như từ nhỏ bị thiếu dinh dưỡng. Các cô gái chỉ nghe, cuối cùng tôi phải bỏ đi. Tôi biết mình quanh quẩn ở đây giống như người há miệng chờ sung.

Ra sân bay tiễn Pilison không những chỉ có tôi, còn có Đại Uy, Kha và những người khác mà tôi không quen biết. Tôi tránh ánh mắt của Đại Uy. Mắt tôi luôn nhìn những chỗ đông người, nghĩ bụng, lẽ nào ở những chỗ ấy lại không có Bob?

Kha thấy tôi không nói gì. ANH hỏi, Cô Mạch, tôi thấy khí sắc của cô không bình thường, phải chăng trong lòng có chuyện gì? Có gì nói thử xem, hay là buổi tối một mình buồn, muốn tìm một người ngủ chung, tốt nhất tìm tôi đây này.

Tôi không cười, nhìn anh ta, nhưng anh ta và mấy người khác cùng cười vui vẻ, Đại Uy và Pilison cũng cười, tưởng như Kha nói một câu hài hước lắm.

Kha nói, tại sao cô không vui?

Tôi vẫn không cười, chỉ nhìn anh ta nói, Hôm nay em buồn, anh đến ngủ với em nhé.

Kha đỏ mặt.

Pilison nhìn đồng hồ trên cổ tay, chừng như đến giờ lên máy bay, anh khóc, nhìn từng người trong chúng tôi. ANH nói, Tôi không muốn rời xa nên văn hóa của các bạn và những người bạn này.

Có mấy người mắt rưng rưng lệ, nhưng Kha cười to, nói, Chào nhé, Pilison!

Vậy là mọi người cùng cười, hét thật to với Pilison đang đi xa dần: Pilison!

40. Chương 40: Rất Nhiều Máu

Lại một đá nữa. Tôi cố ôm bụng, không thể để bọn chúng làm đứa bé rơi ra ngoài. Nghĩ đến đứa bé, tôi chợt nhận ra hậu quả. Tôi hối hận vì vừa rồi không quỳ.

Mạch 56

Thời gian cứ từng ngày trôi qua, căn phòng không còn không khí Bob vẫn thở mỗi ngày trở nên ngột ngạt. Tôi bỗng nhận ra, Bob không còn quay về nữa, mấy ông già bằng vải hoặc miếng cười mà Bob mua về cuối cùng là những thứ duy nhất mà tôi chăm chú nhìn suốt một thời gian dài. Vô tình tôi phát hiện trong ngăn kéo có con dao mà Bob đã mua về. Lưỡi dao sáng loáng, tôi lấy nó ra để vào một chỗ cùng với những ông già bằng vải và mấy mảnh giấy Bob để lại. Tôi cứ nghĩ, buổi tối hôm ấy ai đã gọi điện cho anh ta? Anh nghe điện rồi vội vã mặc áo quần đi ngay. Trong trí nhớ của tôi, tiếng chuông điện thoại như hồn ma bất ngờ nhảy ra cắt ngang quan hệ của tôi với Bob.

Tôi xả đầy nước vào bồn tắm, hơi nước nóng nghi ngút bốc lên. Bob rất thích ngâm người trong bồn tắm, đã có lần anh nói, Cho dù có xa em, anh cũng không muốn xa cái bồn tắm, nước nóng thích hơn con gái. Nhưng bây giờ anh lại bỏ đi, để lại đứa con trong bụng tôi. Anh bảo sẽ đưa tôi đi nạo thai. Tôi nghĩ, anh không về, tôi sẽ sinh đứa con này.

Tắm xong, tôi soi gương, vô tình phát hiện một bên đùi có vết thâm đỏ, phải chăng hôm cãi nhau với Bob hơn một tháng trước, anh đá tôi và để lại dấu vết này? Hôm ấy Bob đá tôi vì tôi nói một câu hết sức tuyệt tình, đồng thời tôi ném cái ông già bằng vải xuống đất.

Tôi đứng trước gương ngắm nghía mình đang trần truồng, nhưng không biết tại sao hơi nước nóng trong bồn tắm vừa rồi lại lan ra, làm tắm gương mờ đi. Trước tắm gương mờ, tôi thấy khuôn mặt mình, đôi mắt mình trở nên mờ ảo, thậm chí đám long ở bụng dưới cũng mờ ảo. Tôi nghĩ, là hơi nước nóng hay là nước mắt làm bản thân tôi mờ ảo? Phải chăng Bob bỏ đi không một lời từ biệt là một đòn đánh mạnh vào tôi? Tôi nhớ lại những lúc Bob vui, ví dụ buổi tối hôm anh tặng bánh sinh nhật, tôi đã đùa anh, nếu một hôm nào đó em mất tích thì anh thế nào? Kết quả Bob chớp chớp mắt, anh khóc nức nở.

Sau đấy nhiều lần tôi nhắc lại chuyện anh khóc hôm ấy, nhưng anh không thừa nhận. Anh bảo anh không khóc, anh nói theo một khái niệm muôn đời không phục hồi trong tiểu thuyết của Kundela, làm một việc giống như trải qua tất cả, cho nên Bob không thừa nhận mình khóc.

Nhưng tôi nhớ rất rõ lần tôi nói đùa với Bob là những lời nói vui cuối cùng, cũng là sắp sửa bắt đầu một màn làm tình, và đấy cũng là lúc gieo hạt mầm bi kịch. Bây giờ nhớ lại, đùa với nhau lần ấy tôi như nghe nói đến hình phạt bằng đánh đòn ở Singapore, người bị phạt phải là Bob, phạt hai roi, mới đánh một roi vào mông Bob đã ngất xỉu, một roi nữa quất vào mặt tôi một tháng sau đấy.

Thời gian sau khi tắm xong thật khó xua tan, tôi nhìn cái đồng hồ treo trên tường, còn sớm mới đến giờ hẹn với Trần Tả. Hôm trước tôi gọi điện cho anh. Anh nghe thấy tiếng tôi, tưởng như không nhận ra, anh nói, chào chị, vật liệu chị yêu cầu ngày mai mời chị đến văn phòng chúng tôi để nhận. Cuối cùng, anh vội dập máy. Tôi ngớ ra không hiểu, một lúc sau bỗng mới hiểu ra, chắc chắn Thẩm Xán đang ở bên cạnh anh. Anh ấy sợ đến thế cơ à? Quả nhiên, lúc tôi gọi lại. Ở đầu kia có tiếng Thẩm Xán, vừa nghe thấy chị ta “a lô”, tôi cười lạnh lùng, dập máy ngay.

Anh mấy hôm nay có bận gì không? Tôi nhìn vào tấm gương, phát hiện vết thâm đỏ Bob đá hôm nào, đỏ như con chim khách, đỏ như con phượng hoàng, đỏ như con quạ đỏ.

Tôi giụi mắt, phát hiện tấm gương vẫn mờ, cơ thể tôi vẫn mờ ảo. Cơ thể mờ ảo bỗng tôi nhận ra một đạo lý, nếu không có đàn ông ngắm nhìn, người con gái khỏa thân vĩnh viễn mờ ảo.

Tôi ra phòng khách lại trong thấy tấm thảm kia, nhớ lại tất cả những gì đã nói với Bob và cả khoảnh khắc ấy của tôi và Bob ở đây, tôi cười. Tôi nhìn, bỗng cảm thấy mình không thể ở trong căn phòng này thêm một phút nào nữa. Tôi sẽ chết ngạt, tuy còn những một tuần nữa mới hết thời hạn thuê, đến lúc ấy tôi không biết mình phải dọn đi đâu.

Tôi mặc bộ đồ vẫn mặc đi làm. Nhưng trước lúc ra cửa, tôi lại soi vào gương, chợt ý thức được mình không nên mặc bộ đồ này, nên mặc bộ khác. Bộ đồ của Trần Tả mua cho tôi, không biết vì lòng tự trọng hay do kĩ thuật cắt may. Dù sao tôi chưa bao giờ mặc bộ đồ anh mua để xuất hiện trước mặt anh, dù anh đã nhiều lần hỏi nhưng tôi vẫn không mặc, kể cả túi xách và đôi giày anh mua. Nhưng hôm nay tôi đi tìm Bob, tôi hận thù Bob, tôi nhớ Bob, trong khi chán ngán mệt mỏi với tất cả tôi lại ý thức phải mặc bộ đồ ấy.

Thay đồ xong, tôi đứng trước gương. Vậy là tôi nhớ đến đôi giày, khi tôi đi nó vào chân, bỗng tôi lại nhớ đến cái túi xách, lại nhớ đến cặp kính Trần Tả mua cho tôi, anh nhờ bạn mua tận bên Mỹ. Anh bảo kính này rất đắt, giá tương đương đồng hồ loại nổi tiếng. Tôi cẩn thận đeo nó lên mắt, có thể do tác động tâm lý, tôi cảm thấy không bị kích thích như mọi khi. Toàn thân đã được Trần Tả trang bị, tôi đi ra ngoài. Vào thang máy, tôi lại trong thấy tờ giấy dán trong đó ghi: Đề nghị các chủ hộ đấu tranh với chủ đầu tư chung cư, thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta.

Xuống đến tầng một, cửa thang máy mở ra, tôi bỗng sững sờ trong giây lát. Người đứng mặt cách mặt tôi chừng mười phân là bố tôi. Tôi nhìn bố, đang định nói gì đấy thì ông nói với tôi, Dì con chết rồi.

Không khí như ngưng đọng. Tôi nắm tay bố, hỏi, Cuối cùng có những chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì? Bố đưa tay lên lau khô nước mắt, nói, Con có thể đứng với bố chừng nửa tiếng đồng hồ được không?

Tôi nói, Được. Chúng tôi ngồi ở sofa ngay sảnh ra vào. Bố nói, sự việc thật bất ngờ và rất đơn giản. Sáng sớm hôm qua dì đi mua thức ăn, dì biết bố thích ăn cà rốt, cho nên phải đi thật sớm để chọn mua cà rốt đỏ tươi, dì đã đụng phải ô tô. Dì chết ngay tại chỗ, cái xe bỏ chạy. Khi mọi người phát hiện báo cho bố biết, dì đã chết trước đó hai tiếng đồng hồ.

Tôi và bố cùng im lặng. Ông không nói gì, tôi cũng không nói gì. Không biết qua bao lâu, bỗng bố đưa tay lên xem đồng hồ, òa khóc, nói, Suốt đời dì con muốn có tờ giấy đăng kí kết hôn với bố, chỉ muốn có tờ giấy ấy thôi, nhưng bố không cho dì. Bố cứ nghĩ, Cuộc đời còn dài, lúc nào lấy mà không được, cho nên bố vẫn chưa cho dì.

Lúc bố khóc, lần đầu tiên tôi quan sát kĩ khuôn mặt đầm nước mắt của bố, đó là khuôn mặt mèo rất khó coi. Tôi nghĩ chỉ ít năm nữa mặt mình cũng giống mặt mèo như bố. Có thể mấy hôm rồi bố không cạo râu, mắt đỏ vì mất ngủ, tưởng như bố vừa đến nhà xác ăn thịt người chết về. Nếp nhăn trên trán bố giống như vết móng tay của người đàn bà vừa chết cào lên. Bố khóc rất thương tâm. Bố nói, Bố đã viết cho dì một tờ giấy bảo đảm, bảo đảm đời bố sẽ không đến với người đàn bà nào khác, bảo đảm không phục hôn với mẹ con, bảo đảm sẽ lấy dì. Nhưng tại sao bố không ly hôn với mẹ con mà đã kết hôn, dì chết như vậy cũng vĩ đại lắm.

Hai tay bố ôm đầu.

Tôi đến khách sạn San Grila, Trần Tả hẹn gặp tôi ở đây. Anh nói, Em yên tâm, không ai biết đâu. Tôi nói, biết thì thế nào? Tôi không sợ. Trên đường đi, một bài hát bố đã hát cho tôi nghe hồi còn nhỏ cứ vang lên bên tai: “Đại bàng nơi xa kia ơi, mi bay đi, bay đến tận Bắc Kinh...” Tôi không nhớ lời ca tiếp theo, chỉ cảm thấy lời ca “ đại bàng nơi xa...” nghe như tiếng sáo.

Trước cửa khách sạn, một anh bảo vệ mắt to, mặc đồng phục đỏ trông như chiến binh thời cổ La Mã, Thấy tôi, anh ta mỉm cười, Chào cô! Tôi chào lại, anh ta nói, Cô đẹp quá! Bất giác tôi nhìn anh ta, mặt anh ta

đỏ bừng, giống như đánh phấn. Nắng trưa làm cho bộ đồ đỏ của anh ta trở nên tím gắt. Tôi nghĩ, anh này chỉ chừng hai mươi tuổi.

Trần Tả mặc áo ngủ trắng, lần đầu tiên tôi phát hiện phía dưới cái áo ngủ, chân anh đầy lông đen. Không giống Bob, lông chân của anh rất dày, giống như chân Pilison. Tôi đứng ngoài cửa do dự nhìn anh, anh quàng vai tôi, đưa tôi vào. Rồi anh quay sang phòng khách, ngồi ở sofa bắt đầu hút thuốc, tôi vẫn đứng. Tôi nói, Thật ra anh không cần dùng nhiều sức mạnh như thế. Anh cười nói, mà em cũng không nên đến muộn.

Tôi nói, vừa rồi bố em đến, bạn gái của ông ấy chết rồi. Ông ấy rất buồn, em thấy ông ấy cũng sắp chết.

Trần Tả không nói gì.

Một lúc sau anh nói, Thật ra em nên cởi quần áo rồi hãy nói với anh chuyện ấy. Lúc này em cũng nên cởi đồ được rồi đấy.

Tại sao hôm nay Trần Tả lại bất lịch sự như vậy nhỉ? Anh bực với tôi ư? Tôi nghĩ, tâm trạng đàn ông thật bất thường, tâm trạng người nghiện luôn luôn bất thường.

Chỉ nghe thấy tiếng anh, Em nên cởi đồ được rồi, anh rất sốt ruột, mấy hôm trước bị vợ quẫn chặt. Lẽ ra hôm nay anh phải đi họp. Anh đã chuẩn bị đưa ra bốn đề nghị, trong đó có đề nghị về kinh tế liên quan đến những câu hỏi về Luật hôn nhân sắp được công bố, có liên quan đến những lo lắng đối với việc Trung Quốc vào WTO. Vào WTO có đúng là tốt hơn không? Mạch, em bảo có tốt không? Còn chuyện toàn cầu hóa? Đám trí thức bọn em suốt ngày nói ra rả, có đúng đấy là việc tốt? Xuất phát từ góc độ cuộc sống, em bảo, cuối cùng nó có tốt hay không? Ngoài ra anh còn một đề nghị, đúng ra là thái độ của anh đối với sự kiện ấy. Đừng fquan tâm đến tầng lớp trung lưu của Trung Quốc, vì Trung Quốc không có tầng lớp trung lưu. Phải chú ý đầy đủ đến thái độ của tầng lớp mới giàu lên và đang đứng vững. Nói với em chuyện ấy thật vô nghĩa, em cởi đồ nhanh lên nào.

Tôi vẫn đứng bất động, Trần Tả nói to hơn, Anh vừa nghe em nói, bạn gái bố em chết. Chuyện ấy không liên quan đến chúng ta.

Tôi nói, Đúng là không liên quan.

Tôi bắt đầu cởi đồ, trước sự chú ý của anh, tôi cởi từng chiếc cúc, cỡ đến cái cúc áo cuối cùng, tôi hơi ngập ngừng, nhưng chỉ ngập ngừng rồi tôi cởi nốt ra.

Trần Tả đi tới, nói, Đi, chúng ta vào phòng trong.

Tôi lặng lẽ theo anh vào phòng trong. Tôi nói, Anh vào phòng tắm, để em cởi quần, em không muốn cho anh nhìn.

Trần Tả đưa tay cởi thắt lưng cho tôi.

Tôi nói, Để mặc em.

Anh nói, Để anh cởi giúp em.

Tôi để cho anh cởi, sau đấy anh đeo bao cao su vào...

Tôi rất bình tĩnh. Lúc ấy tôi nghe thấy cái giọng ồ ồ giống như tiếng gà gáy của anh. Tôi nghĩ, đàn ông thật độc ác, một chút sức mạnh ấy mà cũng không sử dụng tốt, những lúc cần đến sức mạnh lại không dùng, những lúc không cần lại bảo toàn thân đầy sức mạnh.

Anh ta từ trên người tôi lăn xuống, cười nói, Thật vô nghĩa, lẽ ra em không nên đến muộn, bố em thật đáng trách.

Nhìn anh ta mặc quần áo mà không để ý gì đến tôi. Bỗng tôi như tỉnh ra điều gì, nói với anh, Trước khi Bob đi anh ấy có nhận được một cú điện thoại. Anh bảo, liệu Bob có gặp chuyện gì không? Có thể bị bắt cóc không?

Trần Tả bực lên, mặt anh đỏ bừng, nói, Đừng nhắc đến hấn với tôi, tôi không quen biết con người ấy.

Mạch 57

Ra khỏi nhà, chợt tôi có cảm giác Kha biết Bob ở đâu. Hai người thân nhau, chẳng lẽ Bob đi đâu mà anh ta không biết?

Tôi gọi điện cho anh, anh đang trong một quán bar ở phố Tam Lí Đồn. Lúc tôi đến, anh nói, Mạch, phải chăng em đang cô đơn, cần anh đến với e chứ?

Nước mắt tôi trào ra. Kha bối rối đưa tôi đến ngồi ở bàn bên cạnh. Tôi vừa khóc, vừa nói, Em đến cầu xin anh, bảo cho em biết Bob đang ở đâu, trong bụng em còn có đứa con của anh ấy.

Tôi khóc to, Kha vờ như hù dọa, Anh ta dang hai tay ra với tôi, nói, Thật sự không biết Bob ở đâu, anh rất thân với Bob, nhưng k biết. Anh nói, Bối mất coi như thôi đi, mấy hôm trước a ấy còn đánh mất đôi giày ở đoàn làm phim, đôi giày da nhãn hiệu...

Tôi gục lên bàn mà khóc, Kha gọi cho tôi một cốc bia, một đĩa bỏng rang. Tôi ngược lên, quán bar buổi chiều vắng vẻ, cô gái đứng trong quầy bar lặng lẽ nhìn tôi lau nước mắt. Nhạc buồn từ thùng loa vang ra tưởng như hợp sức với nước mắt của tôi. Kha đứng dậy vào nhà vệ sinh, nhưng anh quay lại ngay. Về mặt căng thẳng, anh nói, Anh gặp Đại Uy trong đó.

Đại Uy?

Anh ta đang gọi điện thoại, đang nói chuyện với ai đó, bảo với anh lát nữa Mạch sẽ bị đánh chết.

Tôi nhìn Kha, muốn từ về mặt anh ta để biết a có nói đùa k. Tôi nói, a có bịa k đấy? Tại sao em không trông thấy Đại Uy? Phải chăng anh muốn đuổi em?

Kha đẩy tôi đứng dậy, nói, Em đi đi, đi nhanh lên, vừa rồi anh hỏi Đại Uy có chuyện gì. Anh ta nói em không chịu đi làm, còn bám lấy Bob bắn thiêu, lại nói em quyến rũ Trần Tả. Thẩm Xán thuê người đánh chết em, có thể Đại Uy đã tố giác em...

Tôi nói, Không có chuyện ấy, Đại Uy không thể tố giác, em vẫn thường nói chuyện vui vẻ với anh ấy.

Kha nhìn quanh, cổ đẩy tôi về.

Tôi uể oải đeo ba lô lên vai, chân lấm bẩn. Đi khỏi quán bar chừng mười thước, tôi ngồi xuống dùng khăn giấy lau giày. Tôi nghĩ, nếu có ai đó đến cũng không thể nhanh như thế. Trong khi ngồi xuống, tôi thoáng thấy hai chiếc xe, chạy trước là chiếc BMW, theo sau là chiếc xe đầu cụt. Ba người xuống xe trước, bốn người xuống xe sau, đi trước là Thẩm Xán, bà ta búi tóc thật cao, có thể trong thấy nụ cười bên mép, chung quanh bỗng ồn ào, náo loạn. Bà ta lớn tiếng, chúng mày canh cửa, mấy người theo tôi vào.

Lúc này bên trong có người la lớn, đánh nhau, đánh nhau. Tiếp theo có một người từ trong nhà chạy vụt ra, tôi nhận ra Kha. Những người chạy theo sau hỏi anh, Vừa rồi anh ngồi với cô Mạch phải k? Cái con đi thối thay ấy đâu rồi?

Kha mặt tái nhợt, nói, Tôi không biết.

Hai người kia ra sức đấm đá, Kha kêu lên mấy tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Thẩm Xán lại ngồi vào chiếc xe BMW, còn tôi thì sợ đến bủn rủn chân tay. Lúc ấy có người phát hiện ra tôi. Hấn kê to, Kia rồi!

Tôi đứng dậy định chạy, nhưng có một tên tóm lấy tôi. Tôi nói, Cứ để tôi đi.

Kha nằm trên mặt đất trông thấy thôi, giọng tuyệt vọng nói, Mẹ kiếp, em không chạy nhanh lên!

Vừa dứt lời, anh ta lại bị một trận đòn nữa.

Tôi kêu lên, các người không được đánh anh ấy, các người tìm tôi có việc gì?

Có đến sáu tên đàn ông vây lấy tôi, không, bảy tên, đứng gần đấy còn có Đại Uy, mắt anh ta long lanh. Có tiếng cười lạnh lung, nói, Lần trước có thằng Tả giúp mày, mày chưa bị ăn đòn, nhưng chưa bị đòn đau còn chưa nhớ đời.

Nói xong, hấn thét lên, Quỳ xuống!

Tôi không quỳ.

Một tên khác nói, Quỳ xuống, quỳ xuống thì không bị đòn.

Tôi nghĩ, bọn họ đánh tôi, k thể quỳ xuống mà k bị đánh.

Tôi hỏi, Quỳ với ai?

Không chờ tôi dứt lời, một tên cho tôi một quả đấm vào mặt. Tôi ngã ngửa ra đất, nhưng tôi vẫn cố đứng dậy.

Mày có quỳ xuống không?

Tôi nói, Không quỳ.

Lại một đá nữa. Tôi cố ôm bụng, không thể để bọn chúng làm đứa bé rơi ra ngoài. Nghĩ đến đứa bé, tôi chợt nhận ra hậu quả. Tôi hối hận vì vừa rồi không quỳ. Lúc này có thêm nhiều người vây quanh tôi. Tôi trông thấy bà Xán đang ngồi ung dung hút thuốc trong xe. Đại Uy nói với Kha, anh chuồn nhanh lên, nếu k bọn họ nhớ ra, a lại ăn đòn đấy.

Kha bò dậy, chạy tới tóm lấy bọn họ nói, Các anh k được đánh cô ấy, các a định đánh chết cô ta à? Bọn họ lại cho Kha mấy quả rồi quay lại chỗ tôi. Mắt chúng long lanh như dã thú. Tôi hoảng sợ, hai tay ôm bụng ra sức gào to, Các người không được đánh tôi...

Mạch 58

Về sau Kha thuật lại với tôi quang cảnh tối hôm ấy. Lúc bọn chúng xông tới, anh kêu lên một tiếng, rồi chạy vội đến trước xe Thẩm Xán, vỗ mạnh vào cửa xe. Thẩm Xán mặc anh, anh lại ra sức vỗ. Một người chạy đến cho anh một đá ngã lăn quay, khiến anh nằm bất động, a cố ngẩng đầu nhìn Thẩm Xán qua cửa xe. Tầm kính cửa xe từ từ hạ xuống. Kha nói, Xin chị tha cho cô ấy, đánh chết cô ấy, chị không phải đền mạng à? Thẩm Xán cười, nói, vừa rồi nó ngồi với anh nói những gì? Kha từ từ bò dậy, nói, Cô ấy không nói gì, chỉ nói bị bạn trai đá. Thẩm Xán lại hỏi, Bộ phim của các anh có còn quay nữa không? Kha nói, Chị bảo bọn họ đừng đánh cô ấy nữa, bọn chúng vẫn đánh đấy. Kha nhìn về phía ấy, anh thấy chỗ Đại Uy đứng đang đầm nước, quần anh ta ướt nước đái. Thẩm Xán lại hỏi Kha, Bộ phim còn quay nữa không? Kha nói, Chị bảo bọn chúng đừng đánh cô ấy nữa, đánh cô ấy chết nguy hiểm lắm. Cô ấy đang có mang, đứa con của Bob đấy. Thẩm Xán nói, Cái đồ đi biết nó có con với ai. Này, các anh có cần tài trợ nữa không, bộ phim “Phố Trường An” của các anh. Mấy hôm trước tôi gặp một cô bạn, cô ấy làm ăn ở Thẩm Quyển, Hồng Kông rất phát đạt, tôi nói chuyện này, cô ấy rất thích thú, thế nào? Kha bỗng quỳ xuống, nói, Chị Xán, xin chị. Thẩm Xán nói, Đàn ông các anh quỳ xuống có đáng tiền không, anh quỳ thì có ý nghĩa gì, anh muốn quỳ thì cứ quỳ.

Thẩm Xán xuống xe, đến trước mặt tôi. Tôi đang thoi thóp thở, dưới người tôi là một vũng máu. Tôi k biết máu ra từ lúc nào. Chỉ nghe thấy tiếng bà ta, chúng mày chả biết gì sất, gọi cho 110 cũng k biết gọi. Mày thấy cái thằng Kha đang quỳ k, nó cũng chẳng biết gọi 110. Nó cầu xin tao bảo bọn này đừng đánh mày nữa, đồ ngu, tại sao chủ quán bar cũng k trông thấy.

Tôi mở mắt, thấy Thẩm Xán đang ngồi xuống nhìn vũng máu. Bà ta nhìn máu rồi nhìn tôi, nói, Cái ấy cầu mày phải chứa bao nhiêu cái của đàn ông mới thỏa mãn? Tại sao mày chỉ nghĩ đến cái của đàn ông mà k nghĩ được tao nói gì với mày? Hôm ấy ta chỉ vào một người đàn bà tàn tật, nói với mày những gì, quên rồi à?

Tôi nhô máu trong mồm vào mặt bà ta. Bà ta cười, không chút vội vã lau mặt, nói, Được lắm, không đánh mày nữa, nhổ thì cứ nhổ, lũ chúng mày thôi, lui ra, nhưng mày thử nói cảm giác cầu mày bây giờ lên “Cửu trùng thiên” hay xuống “Địa ngục”? Bà ta suy nghĩ rồi đứng thẳng dậy nói, Cũng may, ở đây không có cái gương để mày ngắm cái mặt mày, ai trông thấy cũng phải kinh tởm. Trông thấy cái mặt mày, tối nay tao không thể nào nuốt nổi bữa cơm.

Thẩm Xán bỏ đi. Bỗng tôi nói, Bà cứ nhìn xem, áo quần, giày và cả túi xách trên người tôi là của anh Tả mua đấy, cả điện thoại trong túi tôi nữa.

Cái túi xách đồ đang ở trước mặt bà ta, bà ta đưa chân đá mạnh, cái túi văng xa, rồi bà ta vẫy tay bảo mọi người lên xe.

Cả bọn cùng lên xe.

Đại Uy đến trước mặt tôi, nói, Cô nghe tôi giải thích.

Tôi nói, Anh có điều gì mà phải giải thích?

Lúc ấy chỉ còn nghe tiếng Thẩm Xán nói trên xe. Anh Uy, đi, còn đứng đây làm gì?

Đại Uy nhìn tôi, lại nhìn Kha, chần chừ giây lát rồi bỏ đi. Trong tiếng khởi động xe của bọn họ, tôi nghe thấy tiếng nhạc vang vọng không trung. Tôi nhếch mép, k ngờ tất cả những gì vừa rồi đã diễn ra trong tiếng nhạc.

Kha nâng tôi đứng dậy. Anh ta khóc vì trông thấy nhiều máu. Cô nhân viên trong quán bar chạy ra, nói, Nhanh đưa chị ấy đi bệnh viện. Tôi nói, cái túi. Kha tìm giúp cho tôi cái túi xách. Tôi nói, điện thoại. Kha tìm cái máy điện thoại trong túi xách. Tôi bấm máy, có tiếng chuông, Trần Tả không nhận điện. Tôi bấm nút gọi lại, anh ta vẫn k nhận. Kha đã vẫy một chiếc taxi, nhưng khi anh quay lại định đưa tôi lên xe thì tôi đã lên một chiếc xe khác, xe chạy một quãng xa vẫn còn thấy Kha đuổi theo sau.

41. Chương 41: Ai Nhìn Tôi Sẽ Đuổi Cỏ

Kha nói líu ríu, Em nên hiểu cho Bob, anh cũng như Bob, thật ra bọn anh đều như Bob, rất sợ phải đối mặt với tiền và cuộc sống, bọn anh không phải là những người kiên cường.

Mạch 59

Tôi nói với người lái xe, San Grila, người lái xe nhìn tôi như xem phim kinh dị. Tôi k tin tưởng, lại gọi cho Trần Tả một lần nữa, nhưng anh tắt máy. Tại sao anh k nghe điện, lẽ nào a biết tôi tìm a có việc? Thật kì lạ, tại sao a cũng mất tích như Bob vậy?

Mí mắt tôi nặng trĩu, toàn thân run rẩy. Tôi buồn ngủ, nhưng biết rằng hễ nhắm mắt lại là k thể nào gặp được Trần Tả. Tôi muốn để a trông thấy hình hài tôi.

Tôi xuống xe ngay ở cửa khách sạn San Grila. Anh bảo vệ trẻ hay đồ mặt giúp tôi mở cửa. Lần này anh quên k cười với tôi, anh ta đứng ngay ra. Tiếng người ồn ào cười nói bên trong bỗng im bật.

Tôi rét run như người k mặc quần áo, bước đi k vững, tưởng sắp ngã. Một người đi sau đỡ tôi. Trong lúc lơ mơ, tôi nhận ra Kha. Lúc ấy có một người mặc đồng phục đồ đi tới, hỏi, Có phải quay phim không? Tại sao lại k liên hệ trước.

Kha nói như khóc, Xin lỗi, cô ấy bị đánh ở một quán bar phố Tam Lí Đồn.

Tại sao k báo công anh?

Tôi nghe thấy anh bảo vệ hỏi, Ai đánh?

Tôi dồn hết sức lực nói, tôi bị đụng tường, k liên quan gì đến mọi người, tôi đến tìm một người, nhất định a ấy vẫn còn ở đây.

Nói xong, tôi đi về phía trước. Tôi cảm thấy mặt đất k bằng phẳng, cao thấp gập ghềnh. Lại một người mặc đồng phục, hình như người quản lý, anh ta quát to với Kha, Tại sao k đưa đi bệnh viện?

Tôi cảm thấy mình kiệt sức, cuối cùng được Kha đưa lên một chiếc xe.

Mạch 60

Bác sĩ nói với Kha, Chắc chắn bị sảy thai rồi, phải vào nằm viện ngay, anh đi đóng tiền. Kha đưa tôi đến ngồi ở cái ghế dài phòng lấy số. Tôi nằm xuống, lập tức chìm vào hồ độn và đêm tối. Trong lúc mơ màng, tôi nghe Kha nói, Tại sao không được? Các chị cứ cấp cứu trước đã. Tôi về lấy tiền, tại sao k được?

Anh lại chạy đến, ôm đầu tôi, nói, Mạch, e cố chịu, nhiều lắm là một tiếng đồng hồ nữa anh sẽ quay lại.

Tôi lại ngủ, quá buồn ngủ, nhưng tôi có cảm giác người nói vừa rồi là Bob, nhất định là Bob, toàn thân tôi phấn chấn hẳn lên, nhưng k sao mở mắt nổi, nước mắt trào ra như vỡ đê. Tôi thấy Bob vẫn mặc bộ đồ bò, tóc dài che kín mặt, anh ta run rẩy nhìn tôi, nói, Mạch, trong buổi họp mặt lần ấy tôi cũng đến vì em...

Lúc tỉnh lại, tôi không biết đã là lúc nào, là ngày thứ Hai hay thứ Ba? Gió gào ngoài kia, tôi mở mắt, trông thấy ngoài cửa sổ gió cát ào ào, cây cối ngã nghiêng như đánh nhau. Trên cái bàn con bên đầu giường là hoa tươi, hoa được cắm vào bình. Một người đang ngủ say bên cạnh giường, tôi giật mình, hóa ra Kha. Tại sao anh ở đây? Anh ở đây à? Tôi muốn đưa tay ra vỗ vỗ vào anh, nhưng cánh tay đang truyền dịch. Trán tôi cũng dán một mảnh gạc lớn.

Tôi nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra.

Lòng tôi trĩu nặng, nhưng lại có cảm giác mát mát. Tôi rút kim chuyền dịch ra, xuống đất, ra cửa bệnh viện gọi taxi, đến thẳng công ty của Trần Tả.

Bất chợt tôi nhớ lại lần đầu tiên đến đây, đến cùng Bob. Bob hỏi, E sợ không? Tôi nói, E đã gặp nhiều ông chủ giàu có, e đâu có đến nói chuyện tình yêu, cũng phải đến xin tiền, sợ gì? Bob nói, Anh sợ, vì anh đến xin tiền. Hôm ấy ở công ty ra đã rất muộn, đèn đêm lấp lánh, tuyết trắng bao phủ. Bob nói, Sẽ có ngày anh chết rét, tuyết sẽ chôn vùi anh, k ai biết anh là ai, cuộc đời kết thúc thật đơn giản. Có thể đã ứng nghiệm, Bob đã bị tuyết chôn vùi, k ai biết. Tôi nhớ rất rõ, tối hôm ấy chúng tôi lên khỏi ga tàu điện ngầm cửa ô Phục Hưng, sau đấy đến một quán bar. Bob nói, Uống rượu là uống tiền, liệu chúng ta còn uống được mấy hôm? Rồi anh ôm tôi, nước mắt trào ra, nói, Trước mặt chúng ta k còn hy vọng. Tôi nói, Chúng ta cùng chết, cùng bị tuyết chôn vùi. Anh đồng ý, nói được lắm.

Đấy là điều k cần đến lòng tin.

Nhưng lời nói của Trần Tả có đáng tin không?

Mạch 61

Tôi đi qua phòng lớn, lần đầu tiên phát hiện văn phòng mở này rất có phong cách, những người đang làm việc trong ngăn của mình đều vươn cổ nhìn tôi. Họ nhìn không chớp mắt, lát sau lại nói chuyện với nhau. Cả căn phòng lớn lập tức rào rào như tiếng đàn tì bà, có người thoáng chút kì lạ.

Một người vội đi tới, đấy là cô thư ký. Cô hỏi, Chị đến có việc gì ạ?

Tôi k nhìn cô ta, đẩy cửa phòng Trần Tả.. Trong phòng không có ai. Tôi hỏi, Ông Tả đi đâu?

Cô thư ký chớp chớp mắt, nói, Ông ấy vừa đi, vẫn chưa thấy về.

Tôi hỏi đi đâu? Cô ta trả lời không biết. Tôi nói, Cô làm thư ký mà ông ấy đi đâu cũng k biết, để ông ấy về tôi sẽ bảo ông ấy cách chức cô đi.

Cô ta nói, Tốt nhất chị đi ra khỏi nơi này ngay, đừng để ảnh hưởng xấu đến hình ảnh công ty.

Tôi nói, Tôi k đi, ông ấy k sợ, tôi sợ gì? Tôi gọi điện cho ông ấy cả trăm lần, tại sao ông ấy k nhận điện? Tại sao ông ấy trốn tránh tôi?

Bỗng Trần Tả về. Cô thư ký thần sắc hoang mang đi tới đón Trần Tả. Tôi xông đến, đẩy cô thư ký ra, đứng ngay trước mặt Trần Tả.

Mặt anh cũng biến sắc, tưởng chừng tôi k đến đây. Anh cau mày, hỏi, Có chuyện gì?

Anh nói, Anh k thể gặp e

Anh bảo sẽ bỏ bà Xán cơ mà, anh bảo bà ấy là một con rắn độc, anh bảo bà ấy chen hòng làm a ngạt thở đấy thôi? Anh bảo sẽ sớm lý hôn với bà ta để lấy e cơ mà? Anh chả bảo e k giống với bất cứ người con gái nào ở đời này cơ mà? Anh bảo sẽ đưa bà Xán sang Canada cơ mà? Anh còn bảo đưa em đi xem nhà ở Bắc Kinh cơ mà? Anh chả bảo sẽ cho em ô tô là gì? Tại sao chỉ sau một đêm anh không thèm nhận điện thoại của em?

Trần Tả chú ý đến những cái nhìn của đám nhân viên. Anh đẩy tôi, nói, Chúng ta vào phòng nói chuyện.

Tôi nói, Không.

Chúng ta ngoài nói chuyện.

Anh sợ à? Tại sao không nghe điện thoại của em? Nói để anh biết, e k đi đâu, chỉ đứng đây. Bà Xán đánh em đến nước này, coi như đã một lần được huấn luyện, e k sợ anh đánh.

Bỗng Trần Tả cao giọng, nói với nhân viên quanh đấy, Các người bịt tai lại!

Đám nhân viên trong văn phòng đều ngơ ngác.

Trần Tả nói, Tôi bảo các người k nghe thấy à? Bịt tai lại.

Vậy là người trong mấy chục ngăn công tác đều rất kịch, cùng giơ tay lên, bịt tai. Trần Tả đưa tay ra, tôi đưa cánh tay ra, tưởng anh ta đánh tôi, nhưng thấy anh ta giơ cao tay rồi làm động tác ép xuống, ra hiệu cho nhân viên cúi đầu. tất cả nhân viên đều cúi đầu.

Lúc ấy anh ta nói với cô thư ký đứng bên cạnh, Cô canh chừng bọn chúng, mà cô cũng phải bịt tai lại.

Anh ta xong tới, kéo tay cô thư ký, nói, Cô đứng đây quan sát, nếu đứa nào bỏ tay xuống, tôi lập tức đuổi việc. Đứa nào dám ngẩng đầu lên cũng bị đuổi việc. Cô canh chúng nó, hai tay cũng phải bịt tai lại.

Cô thư ký quay người, bịt chặt hai tai.

Trần Tả thở phào, hỏi, Em k chịu đi khỏi đây à?

Tôi nói, Anh k nói rõ, e k đi.

Thôi được, vậy để anh nói. K có gì khác, anh sợ. Chiều hôm ấy lúc em đi rồi, bà ấy gọi điện cho anh, bảo phải đánh cả anh, a sợ quá. Anh với bà ấy đơn giản thế đấy. Nhưng anh biết e rất vất vả tìm Bob. Xem ra a cũng nên sợ bà ấy, vì những người con gái như em lúc đến với người đàn ông này, lúc lại đến với người kia. Hồi trẻ anh đã gặp những người như e trong truyện của Tchekov(1), e k một lòng một dạ với anh, e đừng nghĩ mình vô tội, bị oan ức...

(1) A. Tchekov (1860-1904), nhà văn Nga. ND

Tôi bực tức ngắt lời anh ta. Tôi nói, E k phải là người con gái ngoan ngoãn, nhưng lần đầu tiên em gặp phải một người đàn ông như anh. Bob tuy nghèo, nhưng Bob còn hơn anh nghìn lần. Tuy anh ấy nghèo, nhưng rất tốt với em, giữa anh ấy với e ngoài chuyện trò vui vẻ ra, Bob có một điểm làm e cảm động, đấy là anh ấy kiếm được mười đồng cugn dành cho e chín đồng, còn anh hứa rất nhiều, về mặt này anh k như Bob, Bob k hứa. Anh thấy đúng không, e tìm anh, nhưng Bob chưa bao giờ nói lấy em, khi em hỏi chuyện ấy thì Bob nói rất sợ, một người đàn ông như a ấy khó mà nuôi nổi một phụ nữ như e. Nhưng e biết Bob rất muốn lấy e.

Trần Tả cười, E nghĩ Bob hơn anh thật à? Thoạt đầu anh cũng nghĩ những người có học mà nghèo sẽ hơn những người có học mà giàu như anh, thoạt đầu anh cho rằng còn có những ví dụ khác. Thoạt đầu anh cứ nghĩ Bob có gì đó nên đã hấp dẫn e, để e lúc đến với a, lúc lại về với Bob. Thật ra, cho đến nay a suy nghĩ tất cả những vấn đề ấy đều k có ý nghĩa, vì Bob mềm yếu hơn anh, ngoại trừ mềm yếu hơn hoặc mềm yếu như anh, cậu ấy còn nhiều khuyết điểm hơn a, đấy là nghèo. E có biết tại sao Bob xa e k, tại sao e k tìm thấy Bob?

Tôi nín thở nhìn thẳng vào mặt, vào đôi mắt Trần Tả.

Anh ta tiếp tục nói, Anh cho Bob một trăm ngàn để cậu ta xa e, cút thật xa. Lúc đầu định cho năm chục ngàn, cậu ta do dự rồi mặc cả với anh. Cậu ta đòi một trăm ngàn, a đồng ý, vậy là cậu ta đi. Xem ra, Bob là người giữ chữ tín. Vì cậu ta biết nếu k giữ chữ tín với người khác, ví dụ với em thì sao, nhưng nếu k giữ chữ tín với a, cậu ta biết mình sẽ nguy khốn.

Tôi nói, Anh nói dối.

Thôi được, e có thể ở lại đây làm ổn, cũng có thể cởi hết quần áo ra rồi nhảy múa, a phải đi.

Tôi đứng ngây ra, nhìn Trần Tả đi qua phòng lớn ra cửa. đi được mấy bước, a ta quay lại, nói, Chẳng phải tối hôm ấy cậu ta nhận được cú điện thoại rồi đi hay sao? Chẳng phải e hỏi anh, Ai đã gọi điện cho cậu ta hay sao? Là anh, ah gọi đấy. Anh bảo với cậu ta, a đã đồng ý một trăm ngàn.

Nói xong, a mở cửa đi ra.

Tôi sưng sờ hồi lâu, toàn thân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất. Nhân viên trong văn phòng vẫn bịt tai, cúi đầu. Chỉ có cô thư ký và tôi thấy Trần Tả bỏ đi. Cô ta đến, đỡ tôi đứng dậy, nói, Chị về bệnh viện đi.

Mạch 62

Kha đã chờ tôi ở dưới, như trong thấy người thân, a ôm chầm lấy tôi. Anh chàng Kha người nhỏ thó k biết phải thế nào, tôi hỏi, Tại sao a biết e ở đây. Anh nói, anh nghĩ mãi, đoán là e đến đây. Thôi đi nào, về bệnh viện.

Anh bảo với e, có phải những gì Trần Tả nói là đúng cả k?

Kha không nhìn tôi. Tôi xoay mặt anh lại nói, Anh bảo e, có phải Trần Tả k nói dối, đúng vậy k?

Kha nói líu ríu, E nên hiểu cho Bob, a cũng như Bob, thật ra bọn anh đều như Bob, rất sợ phải đối diện với tiền và cuộc sống, bọn anh k phải là những người kiên cường.

Tôi nói, Có phải hôm qua, trước khi em đến tìm anh ở quán bar, a đã biết từ lâu rồi, phải không?

Kha nắm tay tôi, dè dặt nhìn. Anh nói, Anh, Bob, Đại Uy đều như nhau, e nên hiểu cho a ấy. Lẽ ra, e đang bị thương, a k nên nói với e chuyện này. Nhưng nếu bọn a nói và em hỏi, anh sẽ nói với e, thật ra chúng ta đều giống nhau.

Bỗng dưng tôi trừng mắt, lấy hết sức lực vùng khỏi tay anh ta, hét to, Tôi và Bob k như các a. Tôi và a ấy k như thế, hoàn toàn k như thế.

Như thế cả!

Không!

Như thế cả thôi!

Tôi khóc to, nói, Tôi với a ấy tuyệt đối k như thế.

42. Chương 42: Tôi Không Phải Là Gái Điểm Ư?

Chúng tôi đi dưới nắng. Kha nói, Mùa đông đã qua rồi, xem ra anh phải mua vài cái áo mặc mùa xuân, anh mới hai mươi lăm, không thể già như Bob thế này.

Mạch 63

Nằm viện ba hôm, miếng gạc trên trán cũng đã được bỏ ra. Kha tìm cho tôi cái gương tròn, tôi trang điểm lại khuôn mặt. Lúc thanh toán viện phí, tôi nói, em sẽ thanh toán lại với a, anh yên tâm. Anh rất tốt với e, em bị đánh, làm sao em đền đáp được công ơn của a.

Anh ta đỏ mặt, nói, em nói sao cơ? Anh là bạn của Bob, em là bạn gái của Bob, em và Bob rồi sẽ tốt với nhau.

Chúng tôi đi dưới nắng. Kha nói, Mùa đông đã qua rồi, xem ra anh phải mua vài cái áo mặc mùa xuân, anh mới hai mươi lăm, không thể già như Bob thế này.

Tôi nói, Em đói rồi, muốn ăn cơm.

Kha vui vẻ nhìn tôi, nói, Em đói là phải, suốt ba hôm nay em không ăn gì, bây giờ biết đói là tốt. Đúng vậy, Mạch, anh nói Bob rồi sẽ tốt với em.

Kha đưa tôi vào một nhà hàng nhỏ gần đây. Tôi gọi nhiều món, gọi bia.

Tôi nói, Em mời anh.

Anh nói, Em cũng nên mời khách.

Tôi nói, Bob sẽ không trở lại với em nữa đâu. Anh xem, em đáng bao nhiêu tiền, liệu có thể lấy gì để đền ơn anh. Nếu có thể để anh ngủ với em một tháng, được không?

Mặt Kha đỏ bừng, anh nói, Em cảm thấy em hài hước lắm à? Nếu không phải là ở nơi công cộng, anh sẽ cho em một cái tát. Anh không thích em nói thế đâu.

Anh không đồng ý à?

Em không phải là gái làm tiền, nói thật, anh rất thích em nên mới thế này.

Tôi uống một hụm bia, nói, Em còn chưa phải là gái điếm hay sao? Em đã ngủ với ba người đàn ông, Bạch Trạch, Bob và Trần Tả. Ba người đàn ông này không ai giống ai. Cùng với Bob em không nghĩ đến tiền. em cho rằng mình không phải là gái làm tiền, chỉ nghĩ mình là một nữ trí thức hết sức đơn giản. kết quả hai hôm nay, em nghĩ mình đúng là một ả gái điếm.

Thôi đừng nói gì nữa, gái điếm là chuyên nghiệp, là nghề nghiệp, mẹ kiếp, em chả hiểu gì sất.

Vậy tại sao anh thích em? anh đừng đóng kịch nữa, từ lâu trong lòng anh đã biết em là gái làm tiền. Nếu anh có cảm tình với một người con gái hoặc một người con gái như thế này, đúng hơn là anh đã có cảm tình với một gái làm tiền.

Kha đổ cốc bia lên người tôi. Tôi dùng khăn giấy lau khô. Lát sau, nước mắt anh trào ra. Anh nói, Mạch, anh rất hối hận, anh không nên thô bạo với e.

Không sao. Anh tốt với em như thế, đổ một chút bia có là gì.

Anh không nói gì.

Em có muốn anh lấy em không? anh đồng ý lấy em.

Kha vẫn cúi đầu, lát au anh đưa tay lên lau nước mắt, nói, anh không hi vọng em sẽ lấy a. Bỗng anh nghĩ đến những điều em vừa nói nên đưa vào phim “ Phó Trường An” của a. Thật ra, những đứa biểu diễn ngu ngốc ấy nên đến học e. Chúng không biết diễn, em mới biết diễn. em nhớ hôm gặp mặt ở Đại sứ quán Pháp, em bảo em muốn diễn một vai trong “ Phó Trường An”, lúc bấy giờ anh cười e. Anh cho rằng một nười như em ngoài phố nhiều lắm.

Tôi nói, “ Phó Trường An” chưa quay, tại sao anh bảo bọn họ không diễn được?

Ngừng lại giây lát, tôi nói tiếp, Chúng ta làm tình nhé, ăn xong anh đưa em về nhà, nhất định em sẽ chiều anh hết mức.

Kha cười.

Anh dừng cười, em nói thật đấy. Chúng ta nằm trên tấm thảm trong phòng khách của e. Mấy hôm nữa phải dọn đi, em sẽ đem theo tấm thảm ấy.

Em dọn đi đâu?

Tôi cúi đầu mãi miết ăn, nói, Cũng chưa biết đi đâu.

Mạch 64

Về đến nhà, Kha không chịu, anh đỏ mặt, nói, anh muốn làm trong phòng tắm.

Tôi xả nước đầy bồn tắm, giục anh cởi quần áo, tôi nói, Tuy lò sưởi đã tắt, nhưng vẫn ấm, hơi nước cũng tốt cho làn da.

Tôi cởi quần áo, Kha ôm tôi, cẩn thận vuốt ve những vết thương trên người tôi. Tôi phá hiện vết bầm tím Bob gây nên, không còn. Anh nói, Thảm Xán thật ác độc, đàn bà với đàn bà ác độc như thế được sao?

Thực tế mẹ ta đã nhầm, một người con gái thấp hèn như em không đáng để mẹ ta phải thù hận.
Em bảo bà ta cao quý à?
Kha cười to.
Tôi gục đầu lên vai anh, anh ôm tôi.
Lát sau, tôi lau nước mắt, nói, Anh nhanh lên.
Anh nói, anh không thể.
Tôi cúi xuống nhìn và cười. Tôi nói, anh không thể, tại sao vậy?
Như thế này thôi, em bị thương nhiều chỗ, không thể làm tình.
Tôi ngước lên khỏi bờ vai anh, nói, Em muốn làm tình với anh khi em đang bị thương, như thế mới thích.
Thế thì coi như xong, em chết mất.
Em ngủ với một người như anh, dù có chết cũng vui lòng.
Vì sao?
Vì hôm ấy anh quỳ trước em, đúng không?
Em bị chúng đánh vậy mà còn nhìn được xa, em cũng không đeo kính.
Em đeo kính áp tròng, mắt em vẫn mở.
Đúng không? Em đeo kính áp tròng à? em bảo không quen cơ mà?
Cặp kính này thì được.
Anh vào bồn tắm, nước nóng làm anh reo lên thích thú. Tôi nằm bên a, vuốt ve khắp người a.
Anh hỏi, Mẹ, em còn muốn anh làm gì nữa?
Việc em bảo anh làm, anh không làm nổi.
Em nói đi, em bảo anh làm gì để anh làm đấy.
Anh giúp em tìm Bob, giết chết Bob.
Kha kêu lên, anh nói, Ôi, mẹ kiếp, chuyện nhảm, chắc anh không thể giết người.
Tôi nói, Vậy thì anh làm tình với em đi. Bây giờ thì anh được rồi đấy, anh không cảm thấy à?
Không, không được, em giúp anh.
Bỗng anh khóc, anh nói, Anh không muốn giết người.
Anh nói thế với ý gì?
Anh đặt tay lên bụng dưới của tôi, nói, người em thế này, nếu anh làm thì em coi như xong đời!
Dù có chết em cũng mong hôm nay chúng ta làm tình với nhau. em có cảm giác anh đối với em rất tốt.
Vừa rồi trong quán ăn em bảo em là gái làm tiền. em đâu phải là gái làm tiền, em là một cô gái ngoan.
Nói xong, anh vội vã đứng dậy mặc áo quần. anh ngồi nghỉ trong phòng khách, toàn thân chìm giữa cái sofa. Anh tiện tay lấy một con dao trong đồng đồ chơi trên mặt bàn. Tôi giật lấy con dao, để vào chỗ cũ.

43. Chương 43: Vẫn Còn Một Con Dao

Vậy anh ta có thể thay Bob được không?

Tôi suy nghĩ rồi nói, Không thay thế được Bob, bất cứ người đàn ông nào cũng không thể thay thế được Bob.

Tại sao?

Vì không một người đàn ông nào phản bội tớ như Bob.

Mạch 65

Con dao ấy dài chừng ba mươi phân, chuôi dao khảm kim loại. người trong nghề biết không dùng nó để chém đầu, nhưng là để đâm vào tim người. Tôi cẩn thận cầm lấy nó, ánh sắc lạnh của dao chiếu lên mặt tôi. Tôi để nó vào cái túi xách vẫn đem theo người, cùng với đồ mỹ phẩm. Đúng là trong túi xách của người phụ nữ có thỏi son, có bao cao su tránh thai, có một tập thơ, có khăn giấy mềm mại, có lúc có cả con dao.

Lúc dọn nhà, bố đến đón tôi, có những lúc bỗng ông tràn nước mắt. Trông thấy ông những lúc ấy tôi tuyệt vọng đến điên lên. Tôi thầm nghĩ, một con người tuyệt vọng làm sao sống với một người tuyệt vọng?

Tôi không nhớ nhưng Kha cũng đến. Anh nói, cuối cùng “Phố Trường An” đã có người đầu tư. Pilson tìm được nhà đầu tư ở Pháp, hợp đồng vừa ký xong. Anh nói, Pilson thật vĩ đại, có thể anh ấy sẽ trở thành một nhân vật vĩ đại. Anh nói thêm, Đáng tiếc Bob không có mặt, nếu Bob biết tiểu thuyết của anh ấy được dựng thành phim thì vui lắm.

Bố nhìn Kha diễn từ đầu xuống chân, nhìn kĩ từng điểm như muốn nuốt chửng anh, nhưng anh không chú ý, anh vẫn cười như điên. Mỗi lần Kha nói gì, bố lại đưa mắt quan sát biểu hiện của tôi, tưởng như phán đoán quan hệ của chúng tôi. Tôi hỏi Kha, Anh có đói không, để bố đi mua bánh mì.

Bố đành phải đi mua bánh mì. Tôi và anh ngồi ở sofa. Nắng trưa gay gắt. Trên bàn trà là cái túi màu đỏ của tôi.

Anh nói, Bob có tài, tối hôm qua anh vừa xem lại kịch bản sửa chữa của anh ấy, đúng là rất hay.

Tôi không nói gì. Anh lại nói, nhưng Bob rất dễ tiện, Mạch, bây giờ còn cảm giận anh ấy nữa không?

Tôi nói, mấy hôm em đã nghĩ kĩ. Thật ra em cũng rất dễ tiện, không một người con gái nào dễ tiện như em. toàn bộ sự việc là do em không phải với Bob. Đúng vậy, không những là Bob, em cũng rất không phải với Bạch Trạch. Anh bảo, người con gái như em, liệu có người đàn ông nào không sợ? Lúc tốt với Bob lại lên lút hẹn hò với Trần Tả. Lúc tốt với Trần Tả lại nhớ Bob. Anh Tả nói đúng, em là đứa con gái cứ chạy đi chạy lại ở giữa người đàn ông này với người đàn ông khác. em đến nước này cũng là quả báo.

Vậy anh hỏi em, em phải trả lời thật nhé. Nếu Bob quay về, em có tiếp tục với anh ấy nữa không?

Tôi nhìn anh, cầm cái túi đỏ để trên mặt bàn, lấy con dao trong đó ra. Tôi nói, Từ bây giờ trở đi, bên người em luôn có con dao, có thể nói, đây là cái duy nhất mà anh ta để lại cho em có thể dùng.

Kha kinh ngạc tròn mắt, đưa tay cầm con dao. Tôi lại để con dao vào túi xách, kéo khóa lại. Tôi nói, cho dù em hối hận, nhưng thiếu sự khoan dung đối với Bob. Có thể khoan dung với mọi người nhưng trong đó tuyệt đối không có Bob. Anh ta làm hại em, làm tổn thương rất cụ thể, rất đau đớn đối với em.

Kha im lặng. anh đang tự suy nghĩ, một lúc sau mới nói, em không thấy tự mâu thuẫn à?

Nhưng ở một điểm nào đấy là tuyệt đối không?

Có thể cho anh xem con dao kia được không?

Tôi nhìn ngoài cửa, đoán chừng bố chưa thể về ngay, rồi mở túi, cẩn thận lấy con dao ra, dưới ánh sáng, lưỡi dao ánh lên nhức mắt.

Kha nheo mắt nhìn lưỡi dao, rồi nhìn tôi, nói, Có lúc anh hi vọng lưỡi dao này đâm vào người anh.

Tôi cất dao đi, nhấn mạnh từng tiếng, em không đùa với anh. em mong từ nay về sau anh đừng đem dao ra đùa với em, những lúc ấy em cực kì ghét sự hài hước của đàn ông các anh.

Tôi không biết phải làm thế nào để tìm được Bob. Ngày nào tôi cũng lang thang ngoài phố. Nắng chiếu thẳng lên mặt tôi, gió cát làm da mặt tôi đau rát. Giữa biển người tôi mệt mỏi lắm rồi, miệng khát khô, có lúc tâm trạng đang sục sôi bỗng nguội lạnh. Những lúc ấy, chỉ cần trông thấy một người đàn ông nào đó tương đối trẻ, dáng cao cao đi tới, tôi liền đi theo. Tay tôi nắm chặt cái túi xách, đi thật nhanh.

Về đêm, tôi cùng đám con gái vô nghề nghiệp đi dưới ánh trăng, đến quán bar đã hẹn. Những người cùng một lúc không nghề nghiệp, không tài sản tỏ ra có duyên phận với nhau và cũng không dễ dàng, đến với nhau để tìm tiếng nói chung, trong đó có cả Phù Hiệu. Một hôm, nó đưa cho tôi xem một tập ảnh, khoe nó đang làm người mẫu cho một công ty. Tôi xem ảnh, nhà thiết kế làm mái tóc nó thành bím như con rắn, mi mắt trên tô đỏ đến tận lông mày, miệng tô méo xệch, sưng mọng, thoáng nhìn tưởng đấy là ác quỷ trong đêm. Nó nói, đây là một đang thịnh hành ở Nhật, chừng một năm nữa sẽ lan sang Trung Quốc.

Tôi vừa nhìn ảnh nó, vừa rơi nước mắt, vì trên những tập ảnh ấy tôi cũng nhận ra sự biến dị của mình. Tôi không dám thương hại cho người khác.

Tôi với bọn chúng tâm sự, mắt luôn nhìn người qua lại ngoài kia. Có lúc chúng tôi đến phố Tam Lí Đồn dày đặc quán bar, có lúc đến phố Đường Nhân hoặc gần đấy. Tối nào chúng tôi cũng đến, chuyện tâm sự, chuyện moi từ lòng mình ra cũng chẳng có mấy câu. Vậy là tôi nói với chúng nó về “Cửu trùng thiên” và “Địa ngục”, bọn chúng không tin. Thông thường tôi chỉ ngồi với bọn chúng chừng nửa tiếng đồng hồ, rồi một mình sang quán bar bên cạnh. Mắt tôi lúng lúng tìm kiếm giống như hai ánh lửa ma trơi lang thang trong đêm. Trong tấm gương sẫm màu, tôi trông thấy mình mặc cái váy ngắn. Tôi dùng keo tẽm gọn mái tóc dài ra phía sau, không để nó tung bay. Cứ đêm đến, mắt tôi lại tô màu xanh, móng tay tô xanh, trên móng tay dán những bông hoa nhỏ thật kinh tế. Một con nhỏ người Đông Bắc giúp tôi làm móng tay, mặt nó rất nhiều lông tơ, lúc cười hai má lúm đồng tiền. Để trông thấy tôi, nó lại sờ nắn từng ngón tay của tôi, tay nó rất mềm. Tôi nhắm mắt, mặc cho nó làm móng. Mỗi lần làm móng tay xong về nhà, bố chỉ thẳng vào mặt tôi, nói, Mày sống như gái làm tiền.

Tôi nói điều ấy cho bọn con gái nghe. Bọn chúng cười ồ, nói, Bố đảng ấy thật đáng yêu, không già chút nào, ông ấy rất biết dùng từ ngữ. Thật ra đấy là khen con gái, bảo con gái là đi, là gái làm tiền tức là có vốn làm ăn.

Bố tôi rất già. Ông nói câu ấy xong liền chảy nước mắt. Hôm sau ông buồn buồn xin lỗi tôi, bảo không nên mắng con bằng những lời lẽ ấy. Ông đưa tay ra quàng vai tôi. Tôi lên ra khỏi nhà, đi dưới nắng. Ông không biết đứa con gái chưa bao giờ nói với ông những điều trong lòng mình suốt ngày suy nghĩ. Một hôm, tôi chat với một người trên mạng, một người có cái nickname 3853 truy đuổi tôi, hỏi tôi thích kết bạn với người thế nào, hỏi gia đình tôi có mấy người, có bố không. Tôi lập tức cảnh giác ngờ rằng 3853 là bố tôi. Có thể ông muốn dùng cách ấy để tóm được tôi. Tôi lập tức bỏ người kia, nhưng tôi nghi ngờ tất cả những người gặp trên mạng. Cuối cùng, tôi tắt máy tính. Tôi vẫn tin ở mắt tôi.

Trong quán bar có nhiều anh trẻ trung, đẹp trai nháy mắt với tôi. Trước đây tôi cho rằng chỉ con gái mới làm chuyện ấy, không ngờ con trai cũng biết làm thế nào để đỡ việc. mấy cậu này còn rất trẻ, chừng mười bảy mười tám, da dẻ trắng trẻo trơn láng, móng tay nhọn. bọn chúng xuất hiện khiến quán bar xôn xao một không khí chơi bời phóng đảng và cháy bỏng thêm muốn. nghe nói bọn chúng là những tên đi đực, ở Mỹ gọi là bọn playboy. Trong đó có những đứa đồng tính. Tôi phát hiện nam đồng tính luyến ái nhiều hơn nữ.

Có lần tôi trông thấy Đại Uy. Anh ta đang chơi với đám đồng tính luyến ái. Anh ta khoe anh ta mua nhà. Tôi không hỏi anh, tại sao không ở với bà Xán, anh ta cũng không hỏi tại sao Bob không còn ở với tôi nữa. Anh ta ngồi trước mặt tôi, đưa mời tôi điếu thuốc, tôi vừa hút thuốc vừa nói chuyện với anh. Anh ta là kẻ thù của tôi, nhưng ánh mắt anh rất dịu dàng. Anh ta là đồ khốn nạn, nhưng Bob cũng khốn nạn như anh ta. Trước đây tôi không nghĩ mình như thế. Tôi với bọn họ là hai loại người khác nhau, nhưng trên thực tế tôi không hơn gì họ. Vì chuyện này mà tôi và Phù Hiệu cãi nhau. Phù Hiệu nói, Đảng ấy không vô liêm sỉ, đàn ông vô liêm sỉ. Tôi nói, con gái cũng vô liêm sỉ như nhau. Nó tức giận, mặt đỏ gay, nói, Chỉ có đảng ấy vô liêm sỉ. Tôi nói, Đảng ấy không vô liêm sỉ tại sao đi uống rượu với nhau lại không chịu bỏ tiền? Ngay cả phần của đảng ấy để người khác gánh, không vô liêm sỉ là gì? Đảng ấy còn lừa dối cả một đứa đồng tính luyến ái và tỏ ra đắc ý, quên rồi à? Đảng ấy cổ vũ tớ đi tìm đàn ông nhiều tiền...

Không chờ tôi nói hết, nó cầm ly rượu hất mạnh vào mặt tôi.

Tôi uống hết ly Corona, nước mắt trào ra. Tôi cố co giật những thớ thịt trên mặt, không thể để nước mắt chảy xuống.

Đại Uy mặc cái áo phong màu xanh giống như của Bob. Tôi nhìn kĩ, chiếc áo này chính tay tôi mua cho Bob. Đại Uy đi rồi lại có một anh khác đến. Tôi không quen anh này, anh ta đưa tay ra hiệu cho tôi. Tôi không hiểu anh ta định nói gì, nhưng động tác tay của anh ta làm tôi nhớ đến Bob. Mỗi lần Bob nói, lúc Bob cuống lên cũng làm những động tác vô cớ ấy. Nhưng anh này đẹp trai hơn Bob, trông hao hao Trần Tả.

Tôi cười với anh ta, vậy là anh ta ngồi vào chỗ Đại Uy ngồi vừa rồi. Chúng tôi nói rất nhiều chuyện, nói những chuyện tôi đã trải qua và chưa hề trải qua, phát hiện những chuyện ấy còn say người hơn rượu. Chỉ một lúc sau, tôi và anh ta cùng lên một chiếc taxi, xe quanh co mấy con ngõ, rồi anh ta đưa tôi lên một cầu thang, vào một căn hộ vô cùng đơn giản. Anh ta chỉ bật một ngọn đèn vàng nhỏ, giường đệm sạch sẽ, tấm chăn bông đã cũ, tấm chăn bông có những hoa văn sắc sỡ nhiều màu, tôi cảm thấy đem nó may vậy thì thật bất mắt. Đầu tiên anh ta đổ nước từ cái bình nước nóng trắng ra rửa tay, rồi bảo tôi cùng rửa tay. Lát sau anh ngồi ngay ngắn, quay đầu lại nói, em không biết chơi trò này à?

Bỗng tôi cảm thấy buồn nôn, bỏ chạy ra ngoài, còn nghe tiếng anh ta nói, tiếng anh ta như quện với tiếng mưa, giống như một ngọn núi tuyết trong phim ảnh xuất hiện ngay trước mặt tôi...

Ngoài trời đang mưa to.

Tôi ngồi ở cầu thang nghĩ lại tất cả. Đầu tiên bật cười, sau đấy hình như Bob xuất hiện, anh nói với tôi, Đừng cho rằng con gái có quyền tìm đàn ông để đòi mọi thứ. Nhìn Bob xuất hiện như ánh sao, tôi khóc.

Mưa vẫn rơi, tôi đi dưới mưa ướt lướt thướt. Ra đến đường đợi rất lâu mới bắt được một chiếc taxi, tôi đi tìm Phù Hiệu.

Nó ngạc nhiên nhìn tôi, rồi lập tức trở nên lạnh nhạt. Tôi ôm lấy nó, nói, Tớ là kẻ vô liêm sỉ, tớ bẩn thỉu, tớ sai trái.

Nó cũng ôm chặt lấy tôi, đưa tôi vào phòng tắm, mở nước nóng, Nó cởi áo quần, giúp tôi tắm. Trong bồn tắm, hai đứa chúng tôi trần truồng ôm nhau.

Tối hôm sau tôi lại đến quán bar. Vẫn khói thuốc và chuyện trò, có điều không có Bob. Dần dần tôi ý thức được rằng, rất khó tìm thấy Bob trong các quán bar. Anh ta tránh mặt tôi chắc chắn không đến Tam Lý Đồn.

Một anh khác tấn công tôi. Tôi không chú ý đến hình dáng anh ta. Anh ta nói, em muốn nghe nhạc không? Không biết tại sao, hai tiếng “nghe nhạc “ trong cái đêm hoang vắng này lại làm tôi sáng mắt ra.

Anh ta lại nói, Anh không có gì, chỉ có nhạc.

Tôi nói, Vậy chúng ta đi nghe nhạc.

Ra khỏi cửa, anh ta đưa tôi từ Tam Lý Đồn đến sân vận động Công nhân, lấy ra một chiếc xe đạp từ phía sau một khu nhà, vậy là tôi ngồi sau xe. Gió rất to, anh ta cố sức đạp. Nhìn tấm lưng dày dạn của anh, tôi cảm thấy đây là một người đàn ông khỏe mạnh.

Anh ta đưa tôi đi về phía đông, qua cửa ô Triều Dương, qua Thập Lý Bảo, qua cầu đường sắt, đến một nơi cực kì lộn xộn. Có mấy ngôi nhà lâu cũ kĩ, anh ta khoe có một căn hộ ở đấy.

Lên lầu tôi thấy, trong nhà hầu như không có gì, chỉ có một dàn âm thanh. Bộ dàn màu nâu có kệ đỡ. Tôi hỏi, Bộ dàn này có tốt không? Anh nói, Âm thanh cực tốt. Em có biết Bruckner (1)? Tôi lắc đầu. Anh ta tỏ ra ngạc nhiên. em không biết Bruckner thật à? Tôi nói tôi không biết. Anh hỏi, Vậy em biết ai? Tôi nhìn anh, nói, tối nay em chỉ biết anh, còn không biết ai khác.

Em hãy nghe Bruckner, trong đó có cả tôn giáo.

Anh mở nhạc. Vậy là Bruckner đến trước mặt tôi. Không hiểu tại sao tôi không biết Bruckner, nhưng tôi cảm thấy đây là người có thể chinh phục được tôi.

Tôi điều chỉnh âm thanh nhỏ bớt. Anh nói, đây là bản giao hưởng số bảy của Bruckner, em chưa bao giờ nghe thật à? Tôi nói, em thật tình chưa biết Bruckner. Anh ta chỉnh âm thanh to hơn.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh nắng từ ngoài cửa sổ tràn vào, chiếu lên tôi và người đàn ông kia. Anh mở mắt nói với tôi, Xin lỗi, anh không thể giữ em ở lại ăn cơm, vì trong túi anh không còn tiền. Tôi cười, mặc áo quần, xách cái túi đỏ rồi đi xuống.

Trên người tôi phủ đầy những mảnh vụn của Bruckner đưa lại. Ở đây ngoài âm nhạc ra, còn có nụ cười khiêm nhường của Bruckner, có tôn giáo và triết lý, có mùi người đàn ông kia và sự khuất nhục mà Bruckner phải chịu đựng. Sau đây nhiều lần tôi bước vào thế giới âm nhạc của Bruckner nhưng không còn cảm giác mê man trong sương mù và bùn đất, có chăng chỉ là rêu xanh trên đá. Nhưng trái tim lặng như nước hết lần này đến lần khác tiếp nhận âm nhạc của Bruckner, càng ngày càng trở nên to lớn và không có nội dung. Cho nên tôi thường nghĩ, với những người tiếp nhận âm nhạc, nghe nhạc không cần sự yên tĩnh mà là sự xao động, không phải là sự yên tĩnh trong tim mà là sự trong sáng, mà là tâm trạng nặng nề và chờ đợi, muốn lòng hận thù đốt cháy cả thế giới. vào lúc ấy, nghe nhạc chắc chắn sẽ thu hoạch được nhiều hơn...

(1) Anton Bruckner (1824-1890) nhạc sĩ người Áo. ND

Nhưng đây là chuyện sau này, là vấn đề tôi nghĩ khi đọc sách, hôm ấy không như vậy. Sau khi rời âm nhạc và người đàn ông kia, tôi đi dưới nắng, ngồi lên một chiếc xe buýt cũ nát, đến tìm Phù Hiệu, lòng đầy kích động và hưng phấn bảo với nó, Tối hôm qua tớ có cuộc kì ngộ. Nó hỏi kì ngộ gì. Tôi nói, Từ ngày xa Bob, lần đầu tiên cảm nhận được cái hay của âm nhạc. Trước đây Bob không nói chuyện âm nhạc, nhưng từ ngày Bob bỏ đi, tối hôm qua tớ mới được nghe nhạc.

Phù Hiệu nhìn bộ dạng lôi thôi của tôi, nó nói, Đừng như thế với tớ, đàng ấy đã làm gì với anh nào rồi?

Tôi thuật lại mọi chuyện tối hôm qua, cuối cùng nói, Anh ấy nghèo lắm, nhưng vẫn rất yêu.

Vậy anh ta có thể thay Bob được không?

Tôi suy nghĩ rồi nói, Không thay thế được Bob, bất cứ người đàn ông nào cũng không thể thay thế được Bob.

Tại sao?

Vì không một người đàn ông nào phản bội tớ như Bob.

44. Chương 44: Không Ngờ Anh Ta Quỳ Xuống

Hình như ông Derrida còn nói gì đó phía sau tôi. Tiếng Pháp của ông đặc giọng Algerie, cách uốn lưỡi của người Do Thái, cái thứ ngôn ngữ hoà trộn tinh dịch còn sót lại trong người tôi.

Tôi cảm nhận được ánh nắng trong không khí, nắng vồn tóc tôi, đưa tay lên sờ tóc, phát hiện tóc giả và chỉ có nắng là thật.

Bob 56

Tàu điện gầm rít lên gong như tiếng nước lũ xô vào hẻm núi.

Bob chợt trông thấy khuôn mặt Mạch nổi lên cao trong toa tàu bên cạnh, được ánh sáng đèn soi sang. Đôi mắt Mạch nhìn vu vơ nóc toa tàu, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy Bob rơi vào tuyệt vọng. Anh không ngờ trên chuyến tàu điện cuối cùng trong đêm đầu mùa hè năm 2002 của Bắc Kinh, anh lại được gặp Mạch.

Tim Bob bỗng xao động. Anh chợt cảm thấy ký ức mình trở nên trống rỗng, người con gái mới và hơi ấm cơ thể của các cô gái giống như một liều thuốc làm sạch, cứ đêm đêm lại xoá sạch những con người quen

biết trước kia, xoa sạch từ đầu tóc, khuôn mặt, dáng hình hiện lên trước mắt, thậm chí cả tiếng cười vang trong không trung. Nhưng giọng nói của Mạch vào những đêm quên lãng lại như con rắn cứ chập chờn chuyển động. Bob không biết con rắn bò nhanh hay quên lãng nhanh hơn, có lúc không còn gì, chỉ một màu đen,.Anh không nhớ Mạch. Có lúc cảm thấy trước đây thật sự buồn cười. Lúc bấy giờ mình cho rằng cơ thể Mạch không có cửa ra vào, chỉ có cửa sổ, cái cửa sổ ấy vào được mà không ra được. Nhưng chỉ mấy tháng mình đã có nhận thức mới, cho rằng không một người con gái nào lại không có cửa ra vào, chỉ có cửa đó vào được mà không ra được.

Bob ngược lên nhìn Mạch ở toa bên cạnh. Mạch cũng đang nhìn Bob, nhưng vẻ mặt Bob rất bình tĩnh. Anh biết Mạch cận thị, không đeo kính cô trở nên mù.

Muộn thế này rồi Mạch còn đi đâu? Bob thấy cô gầy hơn xưa, cao hơn xưa, tóc rối, trông rất lạ. Chỉ có cái áo đỏ Mạch mặc trên người là Bob cảm thấy quen, phù hợp với thói quen của cô trước kia. Trước kia, dù là đôi tất cô cũng cần có thêm màu sắc

Ga phía trước sắp đến, Bob quan sát xem Mạch có xuống toa không. Mạch vẫn đứng yên, không nhìn quanh. Ánh mắt lạnh lùng và chơi vơi của Mạch anh cũng rất quen. Mạch đi đâu nhỉ? Muộn thế này có đến nhà anh nào không?

Nghĩ đến đây,, Bob thấy đêm nay dù thế nào mình cũng phải theo dõi. Anh cảm nhận đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nếu không, tại sao Thượng đế lại để anh gặp Mạch.

Mạch 66

Tiếng tàu điện rít lên. Bob nhìn tôi rồi quay mặt nhìn lên nóc toa tàu, có thể anh ta cho rằng tôi không đeo kính thì không trông thấy gì. Anh biết tôi đeo được kính áp tròng.

Tôi yên tâm mở cái túi xách màu đỏ, con dao vẫn nằm yên trong túi. Nó nằm rất ngoan ngoãn, rất lương thiện. Lúc này bên tai tôi không còn nghe thấy âm thanh nào khác.Tôi chỉ thấy mình đang đối thoại với con dao. Bọn đàn ông khó mà tưởng tượng nổi một người con gái bị thương lại có thể ngày nào cũng đem theo con dao bên người. Mọi người nghĩ Mạch đòi giết Bob chẳng qua chỉ là thêm một lần làm nũng, nhưng tuyệt nhiên tôi không phải thế. Tôi để các người phải sợ, để các người thay đổi thái độ miệt thị và nhạo báng phụ nữ.

Con dao này đã từng là thứ thuốc bôi trơn trong tình yêu giữa tôi và người đàn ông ấy, cho dù từ sau ngày Bob bỏ đi tôi luôn luôn để nó trong túi xách, tuy chưa một lần dùng đến nó. Nhưng tại sao khi tôi đã quên Bob, tôi cho rằng anh ta đã chết, hôm nay trong tiếng sáo tôi lại nhớ đến anh ta, cái anh chàng Bob lại xuất hiện? Có phải Thượng đế đã cho tôi cơ hội phục thù tốt nhất?Tim tôi bắt đầu đập mạnh, thậm chí căng thẳng, cảm thấy trán lấm tấm mồ hôi. Bất chợt tôi nhìn quanh toa tàu. Được lắm, vẫn không có nhiều người lên. Tôi nhận ra rằng, lần đầu tiên tôi sắm vai nữ chính. Tôi phải theo dõi cái anh chàng Bob chết tiệt. Tôi nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ bốn mươi phút.

Bob 57

Chuyến tàu cuối cùng đã đến ga cuối cùng. Bob chậm rãi đứng lên. Lúc ấy anh đã trông thấy Mạch, phát hiện Mạch đang đứng lên, Anh do dự, nếu theo dõi, Mạch phát hiện, vậy kết cục của tối nay sẽ thế nào? Có như lần đầu đi theo sau đây ngủ với Mạch?

Lòng Bob bỗng thương cảm và hoang mang không biết phải làm thế nào. Vào lúc ấy, Mạch đã rời cả toa tàu đi ra cửa ga, từng bước lên bậc thang. Anh thấy Mạch đi có vẻ nặng nề hơn trước, trông giống như một bà già. Bob nhanh chóng nhắm tính tuổi của Mạch. Năm nay, cô phải hai mươi bảy rồi, nhưng đáng đi Bob có cảm giác như đây là người bảy mươi hai.

Mạch đi trước, Bob từ từ theo theo sau, cho đến khi cả hai rời khỏi ga tàu điện ngầm. Bob không nhận ra đây là đâu, anh nghĩ, nếu không phải đi theo Mạch, anh sẽ không đến cái chốn hoang vắng lạnh lẽo này. Anh cảm thấy Mạch đi cái chốn hoang vắng lạnh lẽo này. Anh cảm thấy Mạch đi trước như ánh sao dẫn đường vậy gọi. Bob ngược đầu lên, mây đen vừa che khuất mặt trăng, đèn đường âm đạm nhạt nhoà. Cơ hồ không còn người qua lại, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe vụt qua.

Bob đi, cảm thấy tiếng ma xát của đôi giày anh đi trên mặt đường rất to. Anh sợ âm thanh ấy, Mạch nghe

thấy, vậy là anh đứng lại. Lúc này, điều kỳ lạ là, anh đứng lại thì Mạch đi trước cũng đứng lại, tưởng như cô có mắt đằng sau. Bob chợt sợ, anh nghĩ người con gái kia có phải là Mạch không? Phải chăng là ảo giác? Anh do dự rồi đi tiếp, phát hiện Mạch cũng đi tiếp. Bob cấu vào thịt mình, thấy đau, anh tự nhủ. Không, mi không ngủ, người con gái đi phía trước kia là người thật, không phải ảo giác.

Anh nghĩ, có nên gọi cho Mạch không? Mình có cần phải hỏi tối nay cô đi đâu không? Bob do dự rồi dừng bước, tưởng như có một công tắc cảm ứng điện. Anh đứng lại, người con gái đi phía trước kia là “người con gái ấy”. Cô ta không phải ai khác mà chính là Mạch. Mắt mình không nhìn nhầm. Người con gái đã từng ghi đậm dấu ấn trong cảm giác của mi, liệu mi có thể nhìn nhầm không? Có phải đang nằm mơ? Nằm mơ con người cũng biết đau, cũng biết buồn, người phạm tội lúc nằm mơ đều nghĩ đến xám hối, nghĩ đến tư thế quỳ, nghĩ đến rơi nước mắt.

Bob lại đi. Anh định làm chuyện bất ngờ để xem Mạch có đi không? Mạch không quay đầu lại, chừng như cô chờ cho người đàn ông có tên Bob đến trước mặt. Bob cảm thấy tim đập mạnh hơn, mồ hôi vã ra, mặt lạnh toát, không đầy một phút sau Bob đã đến bên Mạch.

Bỗng Mạch quay đầu lại, nói với Bob, Anh biết không, tôi vẫn theo dõi anh.

Bob giật mình hỏi: Em theo dõi anh à?

Anh lạ lắm à?

Bob nghĩ, buổi nói chuyện này sẽ rất thanh thản, với cách cười đùa đã để lộ trạng thái than thien. Anh nói, tôi cứ nghĩ mình theo dõi em đấy, tất nhiên vì hiếu kỳ.

Mạch hỏi, Anh đi đâu đấy?

Bob hầu như không có phản ứng, vì khẩu khí của Mạch giống như hai người chưa chia tay nhau. Tưởng như buổi tối nào đấy cãi nhau trong công viên, Bob hút thuốc rồi mở cửa vào thang máy, ngồi dưới nhà, đi một vòng quay về. Lúc ấy, Mạch hỏi, Anh đi đâu đấy? Bob lắp bắp không biết trả lời thế nào.

Bỗng Mạch gào to, Anh đi đâu đấy?

Bob im lặng, anh chỉ dám nhìn Mạch bằng ánh mắt của kẻ ăn mày hoặc của người gặp nạn. Anh phát hiện mặt Mạch như có một lớp băng mỏng, trắng nhợt, lạnh lung, hơn nữa có lúc chỉ có cảm giác hung dữ của một xác chết chỉ có thể thấy trong giấc mơ.

Tôi không đi đâu, chỉ đi theo em, chợt hiếu kỳ muốn biết em tối nay đi đâu.

Tôi hỏi anh, Thời gian gần đây anh làm gì?

Bob ngớ ra, rồi đáp, tôi không làm gì, không làm gì. Tôi vẫn như trước, có lúc đọc Foucault, tôi đã chán ghét Derrida.

Tôi hỏi anh, anh làm gì? Nói cho tôi nghe.

Trước mắt Bob hiện lên cặp mắt Trần Tả. Khoảnh khắc ấy tiền Trần Tả cho anh và cả người đụng xe đạp với anh giống như hoa tuyết bay trước mặt, chừng như anh trông thấy cái tai của người đi xe đạp đụng vào anh.

Anh phát hiện cái tai ấy bé hơn tai người bình thường, tóc bên vành tai hình như màu xám. Đồng thời anh cảm thấy Trần Tả đang xoa đầu anh, nói với anh, Bob, anh tên là Bob à? Tại sao anh lại tên là Bob? Ai đặt cho anh tên ấy? Tên của anh có ý nghĩa gì? Mục đích của anh khi đặt tên Bob?

Đầu óc Bob rối bời, anh căng thẳng đến nỗi toàn thân run lên, bỗng Mạch hỏi. Sô tiền ấy xài hết rồi à?

Bob không tự chủ, lùi lại phía sau. Lúc này anh mong có ai đó khuấy rối dòng suy tư của Mạch. Mạch nói tiếp, Anh đứng đấy, tôi hỏi tiền anh tiêu hết chưa? Anh tiêu những gì?

Bob suy nghĩ rồi nói, Tiền tôi đã tiêu hết.

Anh tiêu những gì?

Tôi quên mất rồi.

Anh có biết cái sai của mình không?

Bob gật đầu, Tôi biết.

Anh sai ở đâu?

Tôi đã lấy tiền.

Không đúng.

Tôi sai vì đã bỏ đi, bỏ đi mà không nói gì.

Cũng không đúng.

Lúc này Bob hỏi, Tại sao em theo dõi tôi? Theo dõi để trả thù à?

Mạch gật đầu.

Bob nói, Vậy là tối nay em theo dõi tôi không phải vì hiểu kù mà là để trả thù tôi?

Còn hơn cả trả thù. Anh chưa trả lời tôi, anh biết mình sai ở đâu không?

Tôi không biết.

Để tôi nói với anh, là vì mỗi lần tôi nói chia tay với anh, anh đều khóc.

Bob nhìn Mạch, ánh mắt của anh ta đầy vẻ yếu đuối và mong được tha thứ. Khi anh ấy ý thức được ánh mắt của mình, long bỗng cảm thấy tủi hổ, anh giận mình. Mình có còn chút tự hào cuối cùng về tuổi xuân nữa không? Hai tiếng tuổi xuân làm cho lòng anh sung mãn, vậy là ánh mắt anh trở lên dịu dàng, có sức mạnh. Anh nhìn Mạch, nói: Em định làm gì?

Tôi giết anh.

Bob thấy Mạch từ từ lấy con dao trong túi xách ra. Trông thấy con dao, mắt Bob sang lên, bỗng lòng chua xót, nhớ lại hôm sinh nhật Mạch anh mua bánh kem, con dao này cùng với sinh nhật và chiếc bánh kem.

Mạch cầm con dao tiến đến chỗ Bob đứng.

Bob nói: Em nghĩ em có thể giết tôi à? Anh quỳ xuống.

Em nghĩ em có đủ sức mạnh để buộc tôi phải phục tùng à?

Bob ý thức được khi anh nói câu ấy, ánh mắt anh trở nên hung dữ, cảm thấy Mạch như một con thú dữ, mà anh càng giống thú dữ hơn Mạch. Mạch nói, Anh quỳ xuống.

Nếu tôi không quỳ?

Tôi sẽ đâm con dao này vào bụng anh.

Tôi sợ cô không làm nổi.

Nói xong anh phát hiện mắt Mạch có nước mắt, tay cầm con dao không kiên cường như lúc đầu, tay cô run run. Bob hiểu Mạch, như hiểu và biết bản thân mình không phải là con người kiên cường, không phải là con người dũng cảm. Anh cũng biết Mạch là con người không cầm nổi dao, dù hận thù đến đâu Mạch cũng không đủ khả năng cầm con dao đâm vào người anh.

Mạch lại nói: Anh quỳ xuống.

Bob nói: Tôi không quỳ.

Bỗng Mạch đến sát Bob, một lần nữa hét to, Quỳ xuống?

Bob không hé răng, chỉ nhìn Mạch.

Mạch chìa mũi dao vào ngực mình, Bob hoảng quá, anh không thể ngờ. Mạch nói, Anh có thể không quỳ, anh biết tôi không có sức lực. Anh biết con dao này trong tay tôi không có ích gì, cho nên anh không quỳ. Nhưng tôi không giết được anh, tôi sẽ tự giết tôi.

Mạch nhắm mắt, đâm mũi dao vào người mình, Bob xông tới, nắm lấy tay Mạch, anh quỳ xuống ngay trước mặt Mạch.

Anh ta nói, Em đừng làm thế.

Mạch không nói gì, bàn tay cầm dao của Mạch và bàn tay Bob nắm lấy tay Mạch bỗng cứng lại.

Bob ngược lên nhìn Mạch, anh nói, Mạch xin lỗi em!

Đầu Mạch đang ngửa lên trời từ từ hạ thấp, từ từ mở mắt nhìn Bob. Cô phát hiện Bob tiêu tụy hơn trước, ánh mắt thanh xuân của anh trông già đi. Tóc anh vẫn dài, tóc rối không chịu chải. Mạch nhận ra phải đến một tuần lễ Bob chưa tắm, cô ngửi thấy trên người Bob có mùi mồ hôi và mùi nước bẩn. Cô nói, Tôi không ngờ anh quỳ xuống.

Nói xong, cô rút con dao trong tay, quay người chạy về phía vờn rồi. Cô vừa chạy vừa khóc, trời đêm vọng lại tiếng khóc buồn thương của Mạch.

Bob chỉ còn nghe thấy tiếng khóc và tiếng chân của Mạch, anh không ngược lên. Khi âm thanh kia xa dần và biến mất anh vẫn cúi đầu, tự nhủ, không phải mi không có dũng khí mà là mi không nên ngược đầu lên.

Mạch 67

Tôi vội vã và bỏ đi trong lúc tôi luôn thay đổi bước chân, đến chỗ ở của Pilison. Pilison vừa ngủ dậy, anh rất bất ngờ kêu lên, nói với tôi, Cô đến rất đúng lúc, tôi vừa hút hết một điếu xì gà. Cô không ngửi thấy mùi xì gà trong phòng này à.?

Tôi nói, Em mệt lắm, muốn tìm một chỗ để nằm nghỉ.

Cô đến thật đúng lúc, tôi cảm thấy giữa chúng ta ở bên nhau, tôi là một người tốt. Chỉ một lần tôi lỡ lời đã khoắc lác rằng Derrida sẽ đến, nhưng hôm ấy ông ta không đến. Hôm nay tôi sẽ đưa cô đi gặp ông Derrida.

Ông ấy ở cách xa đây không? Nhưng em mệt lắm.

Pilison đưa từ trong nhà ra một cái xe đạp mà Mạch chưa bao giờ thấy. Pilison nói, chúng ta không đi đường lớn mà đi trong ngõ, tôi có thể đèo cô, chỉ một lát là đến nơi ông ấy ở.

Vậy là tôi ngồi lên phía sau chiếc xe đạp run rẩy của Pilison.

Tôi nói, anh cũng biết đi xe đạp cơ à?

Ở Pháp, thời gian tôi đi xe đạp nhiều hơn thời gian tôi ngồi ô tô, cô nên biết một chiếc xe đạp thật tốt còn đắt hơn một chiếc ô tô.

Tiếng Pilison ồm ồm, tôi nghe không rõ. Chúng tôi cứ mãi miết đi, chẳng mấy chốc bước vào phòng khách của Derrida.

Derrida mặc đồ ngủ ngồi ở phòng khách, bên trong cái áo ngủ rộng thùng thình là tấm than gầy nhỏ bé. Tóc ông màu tro, giống như trên đó dính đất, tưởng chừng cả đời ông không tắm, mắt ông cũng phủ một lớp đất, không, giống như lớp rêu toả ánh xanh đục. Ông ta già hơn tưởng tượng của tôi, tôi nhớ nhiều lần hình ảnh và nghe người khác nói về ông, ông còn trẻ hoặc giống như Hemingway.

Tôi quay đầu lại nói với Pilison, vậy ra ông Derrida là thế này, nhưng lúc tôi quay lại thì không thấy anh ta đâu nữa.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của tôi, ông Derrida nở nụ cười khoan dung. Ông nói, Tôi nghe nói từ lâu cô đã đọc sách của tôi, đúng không?

Tôi gật đầu.

Cô có thích không?

Tôi suy nghĩ rồi nói, Câu chữ của ông quá trúc trắc, những khái niệm của ông sáng tạo nên hoàn toàn không cần thiết. Thật ra có thể dùng những từ ngữ đơn giản hơn để diễn đạt.

Nếu tôi dùng phương thức đơn giản hoặc biểu đạt không tối nghĩa, vậy thì còn gọi tên tôi là Derrida làm gì? Các người có thể gọi tôi bằng cái tên khác, ví dụ như Pilison chẳng hạn.

Nói xong, ông cười khà khà. Ông lại nói, Không thích một chút nào những điều tôi viết ra à?

Những vấn đề ấy ông không nên hỏi tôi, ông nên hỏi những người giống như học giả.

Tại sao?

Vì tôi là con gái.

Khi tôi nói “con gái” hai tiếng ấy khiến mặt tôi đỏ lên. Tôi thăm hỏi, mi là con gái ư? Trước mặt Derrida, mi là con gái ư?

Derrida rất phấn khởi, nói, Chưa bao giờ tôi được gặp một học giả nhanh trí như cô, khi hỏi, cô trả lời ngay cô là con gái.

Derrida lại cười khà. Ông vừa cười vừa đứng dậy đi tới, ôm tôi. Tôi cảm thấy cái cơ thể ngày càng già yếu của ông. Mắt tôi đứng tầm chỗ lõm xương quai xanh của ông, trong đó còn có vài giọt nước. Tôi đoán, trước khi tôi đến ông vừa tắm xong. Ông ghé sát mặt tôi, hỏi, Chúng ta vào giường nhé? Hay là cô muốn thử tôi còn bao nhiêu sức lực? Tôi có thể bế cô vào giường.

Tôi suy nghĩ rồi nói, Ông bế tôi vào giường.

Tôi lại thấy đôi cánh tay vừa già vừa xấu của ông, những khớp xương nhô ra, đầy long, nhưng rất có sức mạnh, tôi rất ngạc nhiên.

Derrida nói, Cô Mạch, cô có thấy người Pháp nói năng có giống với người Trung Quốc không?

Không giống.

Tại sao?

Đừng nói gì người Pháp với người Trung Quốc, người Pháp với người Pháp các ông nói chuyện có giống nhau không?

Ông ta nhìn tôi rồi cúi đầu, chùng như nhớ ra chuyện gì và đang suy nghĩ. Lát sau ông nói, hôm nay tại sao cô đến đây, là bởi muốn ra nước ngoài à?

Tôi lắc đầu.

Vậy thì tại sao?

Tôi muốn ông giải cấu trúc tình yêu và tội ác.

Derrida ngó ra, rồi ông giơ hai tay lên, nói, để tôi nói ngay nhé.

Lúc Derrida va tôi hoà làm một khối, bỗng tôi cảm giác được cưỡi mây lướt gió, tôi như đang bay trên mặt biển, lại như đang đi trên sa mạc, một cảm giác giống như vậy. Tôi vốn nghĩ cùng với Derrida sẽ có cảm giác đặc biệt khác thường nhưng kết quả lúc tôi tưởng thuật quá trình ấy cho lòng mình, ngoại trừ biển cả, ngoại trừ song xô, ngoại trừ sắc mây, ngoại trừ bay lượn, ngoại trừ sa mạc, ngoại trừ mặt trời lặn, còn nữa không có bất cứ một câu chữ bất ngờ nào khác.

Lúc tôi chuẩn bị rời khỏi nhà ông Derrida, ông bảo sẽ tiễn tôi, tôi đồng ý. Ông ta hỏi, Cô sẽ ra cửa nào?

Tôi chỉ ô cửa phía sau bức rido nói, Tôi sẽ ra bằng cửa này.

Derrida ngạc nhiên, nói, Đây là cửa ra ban công.

Cô chớ quên đây là tầng thứ 10.

Tưởng như không nghe thấy ông nói gì, tôi đẩy cửa bước ra ban công, lúc ấy nắng đã chiếu lên người tôi, gió thổi lên người tôi. Như được nâng và gió cổ vũ, tôi quyết định tiếp tục bước về phía trước. Hình như ông Derrida còn nói gì đó ở phía sau tôi. Tiếng Pháp của ông đặc giọng Algeria, cách uốn lưỡi của người Do Thái, cái thứ ngôn ngữ hoà trộn tinh dịch còn sót lại trong người tôi, gọi lại nội hàm văn hoá tôi đọc được sách từ nhiều năm trước.

Từ trên ban công tôi bước ra khoảng không.

Giữa không khí, nắng vờn tóc tôi, tôi đưa tay lên sờ tóc, phát hiện tóc giả và chỉ có nắng là thật.

Viết xong tại Bắc Kinh ngày 1/5/2002

Cửu Đan.

45. Chương 45: Lời Bạt

1

Cửu Đan và Derrida

Cửu Đan đã từng đối kháng với nhiều người, cô đã nói rất nhiều chuyện. Vì bị nhiều người chửi rửa, cho nên cô nói trước quên sau, nói sau quên trước. Trong kho từ ngữ của cô có lương tâm trí tuệ, cõi quần, viết văn, tâm linh, gái điếm, thượng đế kinh thánh, bị thương, vương ước....Hôm nay chúng ta qua Giường Đàn Bà được gặp Derrida cùng với giải cấu trúc và long khoan dung của ông. Cũng như nhiều trí thức khác, vì cái từ khoan dung này mà Cửu Đan nảy sinh tình cảm than thiết với Derrida, nhưng đồng thời, Cửu Đan vẫn giữ lại tinh thần đối kháng với một bộ phận người trong thế giới này. Nếu trong “Quạ đen” bà đã cởi quần áo của con gái, vậy trong “Giường đàn bà” bà lại cởi hết quần áo của đàn ông.

Đây là thói quen, Cửu Đan nếu không như thế sẽ không là Cửu Đan. Điều duy nhất khó hiểu là, tất cả những chuyện ấy có liên quan gì đến Derrida?

2

Trung Quốc có rất nhiều chuyện kì quái!

Có người xưa này chưa một ngày học về âm nhạc, bạn bảo anh ta hãy nghe hát để luyện lỗ tai, có thể anh ta không hát đúng một nốt thăng hay một nốt giáng, vì anh ta không biết ký âm hoặc nhạc số. Nhưng con người ấy sẽ nói với chúng ta về cao trào trong âm nhạc, cóp nhặt những chuyện về các nhà soạn nhạc, sau đây nhào nặn, lỏng cảm xúc cả nhân vào đấy. Những người ấy quanh năm suốt tháng ngồi trên ghế nhà mình vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa thủ dâm, đồng thời so sánh từng ly từng tí với bạn bè và hàng xóm, nhưng lại bảo bản thân lạnh xa hiện thực. Tiểu thuyết của họ không có nội tâm, chỉ có cái mà họ gọi là triết học. Những nhân vật không có cảm giác đau đớn, chỉ có tiêu bản hoặc người chết. Họ cho rằng họ đã sáng tạo nên những hiện thực chưa từng có, lấy mình ra so sánh với Kafka và Schultz, mô phỏng giọng điệu của những người kia, nhưng lại chưa một lần thể nghiệm một cách chân thực tình cảm và buồn đau của con người. Những kẻ tiểu nhân lúc nào cũng so sánh với con người trong hiện thực, nhưng trong tác phẩm lại nói anh ta đã phát hiện ra một thức hiện thực khác gây xúc động lòng người hơn rất nhiều. Những quái thai ấy do một sức mạnh đáng sợ sinh ra. Họ bị sức mạnh to lớn của hiện thực đe dọa, cho nên họ đẻ ra những tác phẩm lấy sự tạm thời thích nghi làm động lực nội tâm, đồng thời những kẻ đi cùng con đường với bọn họ, giống như những ông thần bói, tuyên xưng bọn họ sẽ được ghi vào lịch sử văn học, mà Cửu Đan chỉ là thứ rác rưởi!

3

Trên thực tế, “Giường Đàn Bà” không xét xem Derrida nghiên cứu gì, bạn có thể học thuộc lòng những sách của ông ta như “Ngôn ngữ văn tự học”, “Âm thanh và hiện tượng”, “Sách và sự khác biệt”, vì xuất bản ba cuốn sách đó mà Derrida tuyên bố xác lập thuyết giải cấu trúc. Ông còn có các cuốn “Thuyết văn học”, “Linh hồn Marx”, “Hành động văn học”.

Nhưng với “Giường Đàn Bà” những điều ấy không quan trọng. Thông qua câu chuyện tình yêu trong “Giường Đàn bà” tác giả xem xét ở một khía cạnh nào đó người trí thức Trung Quốc đứng trước Derrida bỗng trở thành những người không biết nói, lấy cái nói lấp và lấp điều của mình làm thành một cuộc cách mạng về ngôn ngữ. Từ đây họ cho rằng mình đã nói một thứ tiếng nói khác. Vậy là số trang của tạp chí “Đọc sách”

không giảm,nhưng do có thêm hình thức câu và từ ngữ mới,khiến chúng ta có thể thấy nội dung không ngừng giảm bớt.

Cho tôi nêu một vấn đề: Tạp chí “Đọc sách” có thể trở thành lương tâm của giới trí thức Trung Quốc được không? Chúng ta có thể phát hiện được gì ở đây? Là sự đam mê kì dị của những cái được gọi là giới tinh anh trí thức,hay là những nhận thức chân thực cùng những ẩn tượng và cảm nghĩ mọc mạc giản dị của giới trí thức khi đọc nó?

4

Tạp chí “Đọc sách” rất quan trọng đối với những người có học Trung Quốc,ở bất cứ đâu bạn cũng nhận ra những trí thức bị cưỡng hiếp trở nên bần thiêu.Họ đánh mất cái trong sạch của tiếng mẹ đẻ,cho dù họ nói ngày nào côi lòng họ cũng phẳng lặng như nước hồ,nhưng do những ký hiệu của Derrida khiến họ trở nên không giản dị,không thuần túy,ứng với bộ mặt bình tĩnh giả dối và nội tâm rối loạn của họ.

Do tạp chí “Đọc sách” và những thứ tương tự như “Đọc sách” chỉ dẫn,chùng như trong một đêm đám trí thức xuất hiện những sáng tạo mới về ngôn ngữ.Cảm nhận nội dung tạp chí “ Đọc sách” số ra gần đây khẩu khí của những người ấy trong khi đối thoại với Derrida,những người hơn chục năm đọc Derrida mà không biết nói những lời nói của mình.Những người trí thức phải như thế nào để không bị nói lấp khi đối diện với Derrida? Đây là,anh đã nói như thế nào với người tình trong quán bar hoặc nói với vợ khi ở nhà,thì cũng nên nói như thế nào với Derrida.Nếu không,anh sẽ nói một thứ ngôn ngữ nào?

5

Trí thức Trung Quốc khi bàn về Derrida như nói đến người cha đã quá cố,bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.Họ sợ phạm sai lầm,có lỗi với khát khao yêu cầu hiểu biết,khát vọng thay đổi bản thân,có lỗi với Derrida khó hiểu.

J.H.Miller nói, “Giải cấu trúc,một từ khiến người ta cảm thấy cách phê bình ấy đã đem cái chính thể nào đấy phân giải thành những mảnh không liên quan với nhau hoặc tách rời hoạt động của từng linh kiện,khiến người ta liên tưởng đến một đứa trẻ tháo tung cái đồng hồ của bố nó,biến cái đồng hồ thành một đồng linh kiện không sao lắp ráp lại nổi,Một người theo thuyết giải cấu trúc không phải là ký sinh trùng,mà là kẻ phản nghịch,phá hoại cơ chế siêu hình học phương Tây,biến nó thành cái không thể phục hồi”.

Trong “Giường Đàn Bà” Cửu Đan sau khi viết về giấc mộng màu vàng cho rằng đã dùng phương pháp của mình để giải cấu trúc những năm gần đây,chúng ta không thể không coi Derrida là tinh tiết nội tâm của người cha đã chết,trong đó hàm chứa nhân tố hài hước cực lớn,điều làm mọi người ngạc nhiên là Cửu Đan và trí thức Trung Quốc đã đùa cợt nhiều như vậy,nhưng biểu hiện của mình vẫn rất lạnh lùng không mỉm cười.

Trông cô như một quả phụ hăng hái, sôi nổi.

J.H.Miller: J.Hillis Miller (1928) nhà phê bình văn học mỹ.ND

TheoDore W.Schultz (1902-1998) nhà kinh tế học mỹ,giải thưởng Nobel 1979.ND

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giuong-dan-ba>